ADANIN ÇOK KORKUNÇ BİR SIRRI VAR!

bir eden skandali düşünmemeye çalışıyordu. Yıllar ÖnCe¥abası, yaptığı korkunç deneyler yüzünden suçlanınca, ortadan kaybolmuştu. Bir gün babasının ölmediğini, çalışmalarına devam ettiğini öğrertdi. Böylece, babasının genç asistanı Montgomery ye gizemli kazazede £dward'la birlikte, babasını bulacağı adaya doğrıı yolculuğa çıktı. Jullet, adada korkunç gerçeklerle yüz yüze gelecek; kendi kânında da taşıdığı, babasının dehasının ve deliliğinin sınırlarını keşfedecek...

*Dr. Moreau'nun Adasf*ndart esinlenen *Kaçığın 1(ızi* karanlık ve nefes kesen bir gotik korku romanı.

AİLESİNİN GEÇMİŞİ HAKICINDAKİ GERÇEGİ BULMAYA.

****

Birinci Bölüm

King Üniversitesi Tıp Araştırmaları Bölümü'nün bodrum katının koridorları gündüz vakti bile karanlıktı.

Geceleriyse tıpkı bir mezardı.

Duvarlarında buz gibi rutubet damlaları biriken koridorlarda fareler dolaşırdı. Gömülü odaların serinliği hem örneklerin çürümesini engellerdi, hem de elbisemin yıpranmış katlarından içime işleyip tenimi uyuştururdu. Tıp öğrencileri evlerine gidip sıcak yataklarına girdikten sonra o odaları temizlerken, sert kıllı temizlik fırçamın sesi ameliyat odasında, kıvrılarak ilerleyen koridorlarda, kâbuslara layık şeylerin muhafaza edildiği depolarda yankılanırdı. Başkalarının kâbuslarından söz ediyorum. Ölü bedenler ve bilenmiş neşterler beni rahatsız etmezdi. Ne de olsa babamın kızıydım. Benim kâbuslarım çok daha karanlıktı.

Koridordan o tanıdık sesin geldiğini duyunca, fırçam havada kalakaldı: Dr. Hastings'in o saate kadar kaldığına işaret eden *tak-tak-tak* diye çınlayan uğursuz ayak sesleri. Fırçamı daha da sert bir biçimde ve öfkeyle hareket ettirdim ama kan fayansların arasına öyle bir sızmıştı ki saatlerce temizlik yapsam da lekeleri çıkaramazdım.

Ayak sesleri tam arkamda durana dek yaklaştı.

"Nasıl gidiyor?" Doktorun ılık nefesini ensemde hissedebiliyordum.

Gözlerini sakın kaldırma, dedim içimden ellerim kanayana dek kare biçimli fayansları ovalarken.

"İyi gidiyor doktor." Onun gideceğini umarak, kısa bir yanıt vermiştim ama gitmedi.

Tavandaki ampuller çıtırdayıp klik sesi çıkardı. Doktorun ayakkabılarının, kelleşen kafasını ve beni izleyen buğulu gözlerini yansıtacak kadar cilalanmış gümüş renkli burunlarına baktım. Geç saatlere kadar çalışan ya da temizlik yaparken eğildiğimde arkama bakan tek profesör o değildi. Ama

giysilerime sinen çamaşır suyu ve diğer kimyasalların kokusu, diğerlerini caydırırdı. Dr. Hastings'se bu kokuya bayılıyor gibiydi.

Solgun parmaklarıyla bileğimi kavradı. Fırçayı yere düşürdüm. "Ellerin kanıyor," dedi beni ayağa kaldırarak.

"Burası soğuk. Cildim çatlıyor." Ellerimi arkama gizlemeye çalıştım ama doktor bileğimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Önemli değil."

Bakışları muslin elbisemin yakasından, lekeli önlüğüme ve yıpranmış etek ucuma kaydı; bu elbiseyi babamın en yoksul hizmetçileri bile giymezdi. Ama bu, çok uzun süre önce, Belg-rave Meydam'nda yaşarkendi. Annem bir önceki sezonun giysilerini kirli banyo suyu gibi fırlatıp atardı. Evimiz bir-iki kere giydiğim kürklerle, ipeklerle ve yumuşacık dantelli giysilerle doluydu o zamanlar.

Skandaidan önceydi.

Artık erkekler nadiren uzun uzun elbiselerime bakıyorlardı. Bir kız gözden düşecek olsun, erkekler onun lime lime olmuş etekleriyle değil, altındakiyle daha çok ilgilenmeye başlarlardı ve Dr. Hastings de farklı değildi. Bakışlarını suratıma dikti.

Arkadaşım Lucy bana Brixton'daki kadın başrol oyuncusuna benzediğimi söylerdi; kadın çıkık elmacık kemikleri, karanlıkta daha da solgun gözüken kemik beyazı bir teni ve düz saçlarını İsveç tarzı bir topuzla toplayan bir Fransızdı. Ben saçımı sade bir biçimde örerdim ama birkaç tutam hep örgülerden fırlamayı başarırdı. Dr. Hastings topuzumdan fırlayan açlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için elini uzatınca, parmakları şakağımda kaim bir kâğıt sürtülmüş hissi bıraktı. İçimden irkildim ama istifimi bozmadım. Onu daha fazlasını yapmaya teşvik etmemek için hiçbir tepki vermemek daha iyiydi. Ama titreyen ellerim beni ele verdi.

Dr. Hastings hafifçe gülümsedi. Dilinin ucu bir yılan gibi dudaklarının arasında belirdi.

Birdenbire gıcırdayan menteşeler onu irkiltti. Kaçmak için elime bir fırsat geçtiğini düşününce, kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Baş hizmetçi Bayan Bell ağarmış saçlarla dolu başını aralık duran kapıdan içeri uzattı. Pörtlek gözleri benimle profesör arasında gelip giderken, dudakları her zamanki gibi kıvrıldı ve gülümsedi. Kadının kırış kırış suratını gördüğüme hiç o kadar sevinmemiştim.

"Juliet dışarı çık," diye bağırdı. "Mary gitti, bu arada bir lamba kırıldı ve birisine daha ihtiyacımız var."

Rahatlık hissiyle her yanım buz gibi ter içinde kalırken, Dr. Hastings'den uzaklaştım. Koridora çıkarken, bir an için Bayan Bell'le göz göze geldim. O bakışı biliyordum. Sürekli olarak beni kollayamazdı.

Gün gelecek, beni kurtarmak için müdahale etmek üzere yanımda olmayacaktı.

Karanlık koridorlardan kurtulduğum anda, ay Londra'nın üstünü kaplarken kendimi sokağa atıp Covent Garden'a yönel

dim. Bir arabanın geçmesini beklerken, şiddetli rüzgâr yün çoraplarla kaplı baldırlarımı ısırıyordu. Sokağın karşısındaki kocaman ahşap sahnenin korunaklı tarafında birisinin durduğunu gördüm.

"Seni zalim yaratık," dedi Lucy gölgelerin arasından çıkıp. Kürk mantosunun yakasını uzun boynunu örtecek şekilde çekiştirdi. Suratına belli belirsiz sürdüğü Fransız pudrası, kızaran yanaklarını ve burnunu gizleyemiyordu. "Bir saattir bekliyorum."

"Özür dilerim." Eğilip, yanağımı onunkine dayadım. Annesiyle babası benimle buluşmak için dışarı çıktığını bilseler dehşete kapılırlardı. Babam Londra'nın en tanınmış cerrahlarından biri olduğu zamanlarda arkadaşlığımızı onaylarlardı ama işini kaybedişinin ardından derhal beni görmesini yasaklamışlardı.

Lucy onlara karşı çıkmayı sevdiği için şanslıydım.

"Tüm hafta geç saatlere kadar açık duran eski odalarda çalıştırdılar beni," dedim. "Şimdi günlerce saçlarıma dolanan örümcek ağlarını temizleyeceğim."

Lucy saçlarımın arasından iğrenç bir şey almış gibi yapıp suratını ekşitti. İkimiz de gülmeye başladık. "Farelerin, böceklerin ve Tanrı bilir daha nelerin arasında, o işe nasıl tahammül ettiğini gerçekten anlamıyorum." Mavi gözleri muzip bir ifadeyle parıldadı. "Neyse, haydi gel. Çocuklar bizi bekliyorlar." Elimi kaptı, ikimiz birlikte avlunun diğer tarafındaki taş merdivenli, kırmızı renkli tuğla binaya doğru telaşla ilerledik. Lucy kapının at başı biçimli tokmağını iki kere çaldı.

Kapı açıldı ve kestane renkli gür saçlı ve şık takım elbiseli genç bir adam karşımızda belirdi. Teni Lucy gibi açık ve gözleri birbirinden ayrıktı, dolayısıyla bana Lucy'nin sözünü ettiği kuzeni olmalıydı. Çekingen bir tavırla geniş alnını, biçimli kulaklarını inceledim. Yakışıklı olduğuna karar verdim. O da sessizce dirsekleri aşınmış ve saten uçları lime lime olmuş üçüncü el mantomu inceledi; Lucy'nin şık, özel yapım mantosunun yanında tuhaf duruyor olmalıydı. Ama hakkını vermeliyim, gülümsemesi bir an için bile silinmedi. Lucy bir sokak çocuğunu ziyarete getireceğini ve kabalık etmemesini tembihlemiş olmalıydı.

"Bizi içeri alsana Adam," dedi Lucy kuzeninin yanından geçip içeri girerken. "Ayaklarım yere değdikçe donuyor."

Peşinden ben de içeri girdim. Lucy mantosunu omuzlarını silkerek çıkarttı ve "Adam, sözünü ettiğim arkadaşım bu," dedi. "Bir kuruşu bile yok, yemek pişirmeyi bilmez ama Tanrım, ona bir baksana."

Suratım kıpkırmızı kesildi ve Lucy'ye haşin bir bakış fırlattım ama Adam gülümsemekle yetindi. "Lucy gerçekten de açık sözlüdür," dedi. "Endişelenme, buna alışkınım. Ağzından çok daha kötü şeyler çıktığını da duydum. Ama Lucy en azından söylediğinin son kısmında haklı."

Başımı alaycı bir tavırla sırıttığını düşünerek ona çevirdim. Ama suratındaki ifadenin samimi olduğunu görünce, ne diyeceğimi daha da bilemez hale düştüm.

"Neredeler?" diye sordu Lucy bizi umursamadan. Arka odadan gür bir ses geldiğini duyunca, Lucy

sırıtıp sese yöneldi. Adam'ın da peşinden gideceğini düşündüm. Ama bakışlarını benden ayırmadı. Yine gülümsedi.

Şaşkınlık içinde gereğinden fazla suskun kaldım. Bu, yeni bir şeydi. Kabaca göz kırpmalar, göğsüme bakmalar yoktu. Ama sanki bunu bir sır gibi saklayacakmışım gibi içime derin bir nefes çektim. İyilikle değil, zalimlikle baş etmem gerektiğini biliyordum.

"Mantonu alabilir miyim?" diye sordu. Evin içini saran tatlı bir ılıklık olduğu halde, kollarımı göğsümde sıkı sıkı kavuşturduğumu fark ettim.

Kollarımı zorla birbirinden ayırıp mantomu çıkardım. "Teşekkür ederim." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar cılız çıkmıştı.

Lucy'nin peşinden koridora çıkıp, deri koltuklara oturmuş, kadehlerinden bal renkli bir içkiyi yudumlayan bir grup sırık gibi tıp öğrencisinin bulunduğu oturma odasına girdik. Kış sınavları daha yeni sona ermişti ve belli ki öğrenciler bunu kutluyorlardı. Lucy bu tür şeylere bayılırdı; bir erkekler kulübünün toplantısını basmaktan, cin içmekten, kâğıt oyunu oynamaktan ve öğrencilerin şok içindeki suratlarına bakmaktan büyük keyif alırdı. Kuzenini ziyaret etme bahanesiyle evden dışarı çıkabilmişti ama o sırada bulunduğu yer kuzeniyle buluşması gereken yaşlı teyzesinin salonundan bir hayli uzaktı.

Adam birisinin söylediği bir söze gülerek, kalabalığa karıştı. Tanımadığım bu insanlar arasında rahat davranmaya çalışırken, eski püskü elbisemi ve çatlamış ellerimi düşünmeden edemiyordum. *Gülümse,* diye fısıldardı annem olsa. *Bir zamanlar sen de bu insanlardan biriydin.* Ama öncelikle herkesin ne kadar sarhoş olduğunu, odanın planını ve kimlerin eski giysilerime gülme olasılığı bulunduğunu anlamalıydım. Her daim her şeyi incelerdim; karşımdaki durumun her ayrıntısını bilmeden kendimi güvende hissedemezdim.

Annem başkalarının yanında hep kendisine güvenir, her zaman o sabahki kilise vaazından ya da artan kahve fiyatlarından söz edebilirdi. Sosyal buluşmalarda, babama çekmiştim. Ne yapacağımı bilemezdim. Utangaçtım. Kalabalığa karışmak-tansa, olan biteni sosyal bir deneymiş gibi izlerdim.

Lucy koltuğa geçip, sarışın bir gençle suratı elma gibi kızarmış bir gencin arasına oturmuştu. Zarif parmaklarından yarısı

boş bir rom şişesi sarkıyordu. Kapıda dikildiğimi görünce, ayağa kalkıp salma salma yanıma geldi.

"Ne kadar çabuk bir koca bulursan, yerleri ovmaktan da o kadar çabuk kurtulursun," dedi şakacı bir tavırla. "Bu yüzden, buradakilerden birini seç ve zarif bir sözler söyle."

Yutkundum. Bakışlarım Adam'a kaydı. "Lucy, buradaki gibi erkekler benim gibi kızlarla evlenmezler."

"Erkeklerin ne istediğine dair en ufak bir fikrin yok. Tüm gün boyunca, dikiş nakış işiyle uğraşan, ekşimik suratlı ukala bir kadın görmek istemezler."

“Evet ama ben bir *hizmetçiyim.”*

“Geçici bir durum bu.” Lucy sanki son birkaç senedir iki büklüm çalışmam önemli değilmiş gibi elini salladı. Sonra, kaburgalarımı dürtükledi. “Sen parlak bir hayattan geliyorsun. Bir zamanlar havalıydın. Bunu azıcık göstersene.”

Şişeyi bana uzattı. Şişeden rom içmenin pek de havalı bir davranış olmadığını söyleyecektim ki, bunun sadece bir dirsek daha yememe neden olacağını fark ettim.

Adam’a baktım. İnsanların neler düşündüğünü anlamakta asla becerikli olamamıştım. Bunu anlayabilmek için tepkilerini gözlemlemek zorunda kalırdım. Bu durumdaysa, Lucy’nin ısrarla söylediklerinin aksine, odadaki erkeklerin istediği kadın olmadığımı anlamam uzun sürmedi. .

Belki de öyleymiş gibi rol yapabilirdim. Tereddütle romdan bir yudum aldım.

Sarışın genç Lucy’yi yine koltuğa doğru çekip yanma oturttu. “Bir tartışmayı sonlandırmamıza yardımcı olmalısınız Bayan Radcliffe. Cecil insan bedeninde iki yüz on kemik olduğunu iddia ediyor, bense iki yüz on bir kemik olduğunu söylüyorum.” Lucy güzel kirpiklerini kırpıştırdı. “Kesinlikle söyleyebilirim ki yanıtını *ben* bilmiyorum.”

İçimi çekip kapı eşiğine yaslandım.

Genç adam eliyle Lucy’nin çenesini tuttu. “Hiç kıpırdaman durabilirseniz, kemikleri sayarım, böylece yanıtı bulmuş oluruz.” Parmağıyla Lucy’nin alnına dokundu. “Bir.” Genç adam parmağını daha aşağıya, Lucy’nin omuzlarına alçaltınca gözlerimi devirdim. “İki. Ve üç.” Parmağını onu baştan çıkarmak istermiş gibi ağır ağır kürek kemiğinin üstünde gezdirdi. “Dört.” Sonra, parmağını daha da aşağıya, göğsünü kaplayan ince derinin altındaki göğüs kemiğine kadar indirdi. Öylesine ağır bir biçimde “Beş,” dedi ki nefesindeki rom kokusunu ben bile hissettim.

Hafifçe öksürdüm. Diğerleri genç adamın parmağının Lucy’nin boynundan daha da aşağıya inişini büyülenmiş bir biçimde izliyorlardı. Neden numara yapmayı kesip, göğsünü avuçlamıyordu ki? Lucy bundan keyif alıyormuş gibi kıkırdarken, onlardan farklı bir görüntü çizmiyordu. Sinirle gencin böreği andıran eline vurarak Lucy’nin göğsünden uzaklaştırdım.

Tüm oda aniden sus pus kesildi.

Genç adam “Sıranı bekle tatlım,” deyince, herkes güldü. Sonra, tekrar Lucy’ye dönüp, salak parmağını havaya kaldırdı.

“İki yüz altı,” dedim.

İşte, bu dikkatlerini çekmişti. Lucy bıkkınlıkla içini çekip, deri koltuğa sırtını yasladı.

“Affedersiniz?” dedi genç adam.

“İki yüz altı,” dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. “İnsan bedeninde iki yüz altı kemik bulunur. Bir tıp öğrencisi olarak bunu bileceğinizi düşünürdüm.”

Lucy umutsuz halime başını salladı ama yine de dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sarışın gencin ağzı açık kalmıştı.

Genç söyleyecek bir söz düşünmeye fırsat bulamadan yanıt verdim. "Bana inanmıyorsanız, insan elinde kaç kemik olduğunu söyleyin." Gençler sözlerime alınmadılar. Tam aksine, verdiğim yanıttan etkilenmiş gibiydiler. Belki de *istedikleri* türden bir kızdım, kim bilir.

Lucy olan biteni sadece rom şişesini bana uzatarak onayladığını gösterdi.

"Bahsi ben kabul ediyorum," diye araya girdi Adam muhteşem yeşil renkli gözlerini bana dikerek.

Lucy ayağa fırlayıp, kollarını boynuma doladı. "Ay, harika! Bahis ödülü ne olacak peki? Juliet'in itibarını bir öpücükten daha azı için tehlikeye atmasına göz yumamam."

Suratım bir anda kızardı ama Adam sırıtmakla yetindi. "Bahsi kazanırsam, ödülüm bir öpücük olacak. Ama kaybedersem..." "Kaybedecek olursanız..." diye araya girdim ne yapacağımı bilemeyerek; Lucy'nin elindeki rom şişesini alıp ağzıma dayadım ve ılık içkiyi kafama dikerek güvensizliğimi bastırmaya çalıştım. "... Bir kadın şapkası takarak beni görmeye geleceksiniz."

Adam koltuğa doğru yürüyüp elimdeki şişeyi aldı. Adımlarındaki özgüven bana bahsi kaybetmeye niyetli olmadığını gösterdi. Şişeyi fiskos masasına koydu ve başparmağını kışkırtıcı bir tavırla elimin üstündeki narin kemiklerin üstünde gezdirdi. Dudaklarımı aralayıp, elimi geri çekmemek için ayak parmaklarımı sıktım. Karşımdaki Dr. Hastings değil, dedim içimden. Adam elini boynumdan aşağı da götürmüyordu. Bu, sadece masum bir dokunuştu.

"Yirmi dört," dedi.

İçimde zafer kazanmış gibi bir coşku hissettim. "Yanlış. Yirmi yedi." Lucy bacağıma bir içimdik atınca, gülümsemem gerektiğini hatırladım. Bahsin kur yapmayla ilgili olması gerekiyordu. Eğlenceli olmalıydı.

Adam'ın gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Bir kız bu tür bilgileri nereden bilebilir ki?"

Sırtımı dikleştirdim. "Bir şey bilip bilmememin cinsiyetimle hiçbir ilgisi yok." Duraksadım. "Hem doğru yanıtı biliyorum." Adam alaycı bir tavırla gülümsedi. "Kızlar bilim eğitimi almazlar ki."

Güvenim o anda kırılır gibi oldu. İnsan elinde kaç kemik olduğunu biliyordum, çünkü babamın kızıydım. Ben daha çocukken, babam küçük uşağımız Montgomery'ye psikoloji dersleri verir, alt sınıfların öğrenmeye karşı kabiliyeti olmadığı düşüncesini kmardı. Ancak, kadınların tabiatları gereği yetersiz olduğunu düşündüğünden, dersler sırasında dolaba gizlenirdim, Montgomery de çalışabilmem için bana gizli gizli kitaplarını verirdi. Ama bu genç adamlara bunların hiçbirini anlatamazdım. Bütün tıp öğrencileri Moreau ismini bilirdi. Skandali da hatırlardı.

Lucy imdadıma yetişti. "Juliet hepinizden daha bilgilidir. Tıp binasında çalışıyor. Kadavraların başında sizin gibi nazik-ruhlardan daha fazla vakit geçirmiştir."

Dişlerimi sıkıp, keşke bunu onlara söylemeseydi diye düşündüm. Bir hizmetçi olmak ayrı bir

durumdu. Tıp öğrencilerinin acemice yapılmış ameliyatlarından sonra laboratuvarı temizlemek ayrıydı. Ama Adam merakla kaşını havaya kaldırdı.

"Öyle mi? O halde, size başka bir bahis teklif ediyorum hanımefendi." Gözlerindeki parıltı bir öpücükten de tehlikeli gözüküyordu. "Üniversite binasının anahtarlarından biri bende, siz de binayı iyi tanıyor olmalısınız. Binadaki iskeletlerden birini bulalım da kemikleri kendimiz sayalım."

Diğer gençler bir ateşten yayılan kıvılcımlar gibi birbirlerine baktılar. Birbirlerini dürtüklediler, tıp binasının ta derinlerine gizli kapaklı inecekleri fikrine karşı cesaretlenmeye çalıştılar. Lucy haylaz bir çocuk gibi omuzlarını silkti. "Neden olmasın?" Bu konuda tereddütlüydüm. O küflü koridorlarda yeterince

vakit geçirmiştim. Orada, kemiklerimin arasındaki boşluklara nüfuz eden bir karanlık vardı. Koridorlara tıpkı babamın gölgesi gibi, formaldehit ve o çok sevdiği kayısı reçeli kokusu sinmiş bir karanlık çökmüştü. O gece karanlıktan kaçmakla ilgili olmalıydı; hani, müstakbel bir eşin kollarında olmasa bile, insanın keyif alacağı birkaç andan ibaret olmalıydı.

Hayır anlamında başımı salladım.

Ama gençler kararlarını çoktan vermişlerdi ve onları aksine ikna etmenin de bir yolu yoktu. "Bir öpücükten kaçmaya mı çalışıyorsunuz yoksa?" dedi Adam alaycı bir tavırla.

Yanıt vermedim. Flört etme isteğim üniversitenin bodrum katından laf açıldığından beri kaybolmuştu. Ama Lucy bir iskelet görmekten çekinmiyorsa, ben de bundan çekinemezdim. Her gece gıcırdayan kemiklerin üstünü kaplayan örümcek ağlarını siliyordum ne de olsa. Peki, beni engelleyen neydi?

Lucy öne eğilip kulağıma fısıldadı: "Seni şapşal, Adam ne kadar cesur olduğunu göstererek seni etkilemeye çalışıyor. İskeleti gördüğün zaman bayılıyormuş gibi yap ve kollarına düş. Erkekler bu tür şeylere bayılırlar."

Midemin gerildiğini hissettim. Tanrım, normal kızlar böyle mi yapıyorlardı? Zayıfmış gibi mi davranıyorlardı? Katı ahlaki kurallara sahip annemin bir bahis yüzünden girilmesi yasak koridorlara gizlice girdiğini hayal bile edemiyordum. Ama babam... İşte, o asla tereddüt etmezdi. Hatta herkesi cesaretlendirmeye çalışan da kendisi olurdu.

Yap şu işi. Rom şişesini alıp, son birkaç yudumu da başıma diktim. Gençler tezahürat ettiler. Midemdeki nahoş hissi duymamaya çalıştım. Bu his rom yüzünden değil, az sonra gireceğimiz karanlık koridorlar yüzündendi.

Paltolarımıza sarınıp soğuk geceye daldık, Kordon'dan üniversitenin üst kemerli yolundan geçtik. O kadar geç saatte sadece üst pencerelerdeki birkaç fener yanıyordu. Gençler ders saatlerinden sonra okulda oldukları için hafifçe kıkırdayarak, elden ele bir şişe geçirdiler. Lucy'nin koluna girip, neşeli ortama katılmaya çalıştım ama o ılık his gülümsememin ötesine yayılmadı. Gençler içinse, ufak bir skandala karışma hissi iç gıdıklayıcı gibiydi. Gerçek bir skandalin ne olduğunu ya da bir insanı ne kadar yerle bir edebildiğinden haber değillerdi.

Adam bizi çalılıkların arasından binanın yan tarafındaki, o güne dek belki bir-iki kez kullandığım siyah renkli ufak bir kapıya götürdü. Kapının kilidini açıp itti. Tereddüt ayaklarımı adeta yere mıhlamıştı ama Lucy beni hafifçe çekiştirince kendimi içeride buldum. Kapı kapandı ve bizi sadece yüksekteki pencerelerden içeri sızan ışıkla aydınlanan karanlığa itti.

İkinci Bölüm

Koridor, kullanılmayan odaların ürkünç sessizliğiyle kaplıydı. Ellerim orada olmamı meşru kılacak bir temizlik bezi ve fırçası almak için kaşınıyordu. Aptalca bir bahsi sonuçlandırmak, işimi tehlikeye atmak... Bunlar normal şartlar altında yapacağım şeyler değildi.

Lucy gözlerini kısıp karanlığa baktı ama ben bakışlarımı fayans kaplı zeminden ayırmadım. Koridorun ucunda ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Eee?" dedi Adam. "İskeletler hangi yönde Matmazel Giyotin?"

Depolara açılan ufak odaya yönelmiştim ki dikkatimi, koridorun diğer ucundaki ışık çekti. Orası ameliyathaneydi. Tuhaftı; o saatte kimsenin orada olmaması gerekirdi. Nedense o ışık içimi ürpertti; bu, ancak bir sorun olduğuna işaret ediyor olabilirdi.

"Yalnız değiliz", dedim başımla ışığı işaret ederek. Gençler o yöne bakıp sessizleştiler. Lucy eldivenini çıkarıp, karanlıkta elimi tuttu.

Adam ameliyathaneye doğru ilerlemeye başladı ama onu engellemek için yakasından tutuverdim. Koridorlara kimyasallar ve çürümüş şeylerin her zamanki kokusu hâkimdi. Bu koku beni genellikle rahatsız etmezdi ama o gece öylesine kesindi ki başım dönmeye başladı. Birden gücümü kaybettiğimi hissedince, Adam'ın bileğini daha sıkı bir biçimde kavradım.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Birkaç saniye baş dönmesinin geçmesini bekledim. Genellikle gece geç saatlerde aniden başımın dönmesi alışık olduğum bir durumdu ama bunun nedenini ona anlatacak değildim. "İskeletler diğer yönde," dedim.

"Birileri bina kapandıktan sonra ameliyathaneye girmiş. Her ne yapıyorlarsa, *güzel bir şey* olmalı." Sesi heyecanlıydı. Bunun, onlar için bir oyundan farksız olduğunu fark ettim. Yakalandıkları takdirde, dekan onları iyi bir azarlardı. Bense rızkımı kaybederdim.

Adam başını hafifçe yana eğdi. "Korkmuyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp yakasını bıraktım. Tabii ki korkmuyordum. Sessizce koridorda ilerlemeye başladık. Kapalı kapıya yaklaşırken, kulaklarımı bir ses tırmaladı. Ses beni çocukluğuma, babamın laboratuvarının kapısının ardına gizlendiğim, hizmetçiler beni oradan kovmadan önce içeride neler olup bittiğini merak ettiğim zamana geri götürdü.

Ses giderek arttı: *garçgarç, garçgarç*. Bir laboratuvarda olmaya alışık olmayan Lucy merakla bana baktı. Ama bu sesin neye ait olduğunu biliyordum. Bir neşterin taşa sürtünme sesiydi. Kesim

aralarında, cerrahların neşteri temizlemek için taşa sürttüklerinde çıkardığı sesti.

Adam kapıyı açtı. Yarım düzine kadar öğrenci, bir ışık adası oluşturan bir lambanın altında, odanın tam ortasındaki bir masanın etrafına toplanmıştı. İçeri girdiğimizde, kafalarını kaldırıp bize baktılar ama bizleri tanıdıklarını fark ettiklerinde, surat ifadeleri yumuşadı.

"Adam, seni aşağılık herif, içeri gir de kapıyı kapat," dedi öğrencilerden biri. Bana ve Lucy'ye asabi bir tavırla baktı. "Onların ne işi var burada?"

"Sorun çıkarmazlar. Değil mi hanımlar?" Adam kaşını havaya kaldırdı ama yanıt vermedim. Bir yanım onları hastalıklı bahisleriyle baş başa bırakıp, oradan çekip gitmek istiyordu. Ama gitmedim. Tereddütlü adımlarla masaya yaklaşırken, kemiklerimdeki gerilimin, bastırılması güç bir merakın eklemlerimin arasından salgılandığını hissettim.

Neden gecenin bir yarısı ameliyathanedeydiler?

Adam cerrahın omzunun üstünden ameliyat masasına baktı. Önümde duran öğrenciler yüzünden olanları göremiyordum ama taze kan kokusu burnuma kadar geliyor, başımın yine dönmeye başladığını hissediyordum. Lucy ağzını bir mendille örttü. Babamın hatıraları zihnime akın etti. Bir cerrah olarak, kan onun için tıpkı bir yazarın araç olarak kullandığı mürekkep gibiydi. Kaderimiz kan üstüne kurulmuş, keskin koku evimizin tuğlalarının arasına, giydiğimiz giysilere sinmişti.

Kan kokusu bana evimizi hatırlatıyordu.

Bu hissi üstümden silkelemeye çalıştım. *Babam bizi terk etti,* dedim kendi kendime. *Bize ihanet etti.* Ama öyle de olsa, onu özlemekten alamıyordum kendimi.

"Burada olmamaları gerekirdi," diye mırıldandım. "Öğrencilerin geceleri binaya girmesi yasaktır."

Ama Lucy yanıt vermeye fırsat bulamadan, bir kez daha taşa sürtülen neşter sesi duyuldu ve bakışlarımı karşı koyamayacağım bir biçimde masaya yöneltti. Öne doğru ilerledik. Bize yer açmak için kenara çekilen Adam haricinde, öğrencilerin hiçbiri bizimle ilgilenmiyordu. Birden nefesim kesildi. Masanın üstünde ölü bir tavşan vardı, postu kar beyazıydı ve kan lekeleriyle kaplanmıştı. Karnı yarılmış, birkaç iç organı masaya koyulmuştu. Lucy hayret dolu bir ses çıkarıp gözlerini yumdu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ölü tavşana biraz üzülsem de aslında bu his benim için uzaklarda kalmış, daha çok annemin hissedeceği bir şeydi. Ben saf değildim. Diseksiyon, bilimin bir parçasıydı. Doktorlar bu şekilde ilaç geliştirir, cerrahlar bu sayede hayat kurtarırlardı. Gerçi parçalara ayırma işlemine o güne dek sadece birkaç kez şahit olmuştum: babamın labora-tuvarmm kapı deliğinden içeri baktığımda ya da tıp öğrencilerinin derslerinin arından temizlik yaptığımda. İşten sonra, kaldığımız pansiyondaki ufak odamda babamın eski *Longman'ın Anatomik Referanslar* kitabındaki diyagramları incelerdim ama siyah beyaz çizimler gerçeklerin yerini tutmuyordu tabii.

Gözlerim tavşanın cansız bedenini adeta yedi, gördüğüm organ ve kemik parçalarını ezbere bildiğim mürekkeple çizilmiş diyagramlarla eşleştirmeye çalıştı. Ellerim damarlı kalp kasına dokunmak, pürüzsüz bağırsak kordonunu tutmak için adeta kaşınıyordu.

Lucy kireç gibi kesilmiş, midesini tutuyordu. Merakla ona baktım. Normal hanımefendiler gibi başımı masadan başka bir yöne çevirme ihtiyacı duymuyordum. Annem bana hanımefendilerin uyması gereken standart görgü kurallarını anlatmıştı ama içgüdülerim her zaman bu kurallara uymuyordu. Bu yüzen, bunları gizlemeyi yeğliyordum.

Tekrar tavşana baktım. Ayak bileklerimden bacaklarıma doğru bir endişe dalgası yayıldığını hissettim.

"Bir terslik var."

Ameliyatı yapan öğrenci bir başka neşter seçmeden önce asabi bir ifadeyle bana baktı ve işine geri döndü.

"Şşş," diye fısıldadı Adam kulağıma. Gözlerim tekrar cansız tavşana kayınca, göğsüm sıkıştı. *İşte.* Tavşanın arka ayağı seğirdi. *Yine.* Göğsü hızla nefes alır gibi inip kalktı. Kanımın kafatasının köküne hücum ettiğini hissederken, Lucy'nin elini sıkıca kavradım.

Beynim tavşanın hareketlerini dejavu gibi tuhaf bir hisle, kopuk bir biçimde algılarken neler olduğunu anladım. "Hâlâ yaşıyor."

Tavşan donuk gözünü kırptı. Kalp atışlarım sekteye uğradı. Şaşkınlıkla önce Adam'a, sonra ameliyatın öğrenciler tarafından devam ettirildiği masaya baktım. Öğrenciler nasıl tavşanın hareketlerini görmezden geliyorlarsa, beni de görmezden geliyorlardı. Zihnime beyaz renkli, sıcak bir şey dolunca, masanın bir kenarını kavrayıp salladım. "O, ölü değil!"

Cerrah asabi bir tavırla Adam'a döndü. "Onları sustursan iyi olur."

"Ama canlı olmaması gerekirdi," diye kekeledi Lucy kireç gibi bir suratla. Mendili elinden bir rüyadaymış gibi ağır ağır yere düştü. "Neden hâlâ canlı?"

"Viviseksiyon." Bu sözcük ağzımdan firar etmeye çalışan bir

uğursuzluk gibi çıkıverdi. "Canlı denek hayvanlarının kesilmesi." Bu işle hiçbir alakam olmasını istemediğim için, geri geri gittim. Diseksiyon ayrı şeydi. O masada yaptıklarınaysa olsa olsa gaddarlık denebilirdi.

"Bu, sadece bir tavşan," dedi Adam sinirle fısıldayarak. Lucy sallanmaya başlamıştı. Gözlerimi masada olup bitenlerden ayı-ramıyordum. Acaba tavşanı uyuşturmayı akıl etmişler miydi?

"Bu yaptığınız yasalara aykırı," diye mırıldandım. Nabzım dehşet içindeki tavşanın hâlâ atan kalp atışlarıyla bir oldu. Masadaki iç organlara baktım. Özenle dizilmiş ameliyat aletlerine baktım. Her şey tanıdıktı.

Fazlasıyla tanıdıktı.

"Viviseksiyon üniversite tarafından yasaklanmıştır," dedim daha yüksek sesle.

“Ameliyathaneye kadınların girmesi de öyle,” dedi cerrah gözlerimin içine bakarak. “Ama siz buradasınız, öyle değil mi?”

“Tipik kız işte,” dedi koyu renk saçlı bir genç. Diğerleri güldü ve bunu söyleyen öğrenci diyagramlarla dolu rulo edilmiş bir kâğıdı masaya koydu. Kâğıdın üstünde kabaca çizilmiş, ikiye ayrılmış, noktalı çizgilerle kesim yerleri belirtilmiş bir tavşan çizimi gördüm. Bu da yine çok tanıdıktı. Kâğıdı masadan kapıverdim. Öğrenci itiraz edecek gibi oldu ama ona sırtımı döndüm. Kulaklarımda tatlı bir çıtırtı sesi yankılandı. Tüm oda adeta kendi tepkimi izliyormuşum gibi aniden uzaklaştı. Bu diyagramı biliyordum. O incecik el yazısını. Siyah, noktalı kesim çizgilerini. Benliğimin derinliklerinden bir yerlerde, ne olduğunu biliyordum.

Cerrah arkamdaki bir başka öğrenciye “ten rengi bağırsaklar,” diye fısıldadı. “Hafifçe seğiriyor, muhtemelen henüz hazmetme işlemini tamamlamamış. Evet... İşte, şimdi içindekilerin hareket ettiğini görebiliyorum.”

Titreyen parmaklarla kâğıdın kıvrılmış tarafını açtım. Diyagramın üstünde H.M. harfleri vardı. Kulaklarıma kan hücum etti, öğrencilerin ve tavşanın uğultusunu ve tavandaki ampullerden çıkan klik sesini dindirdi. H.M.; Henri Moreau.

Babam.

Babamın eski diyagramı sayesinde, bu gençler babamın hayaletini eskiden ders verdiği ameliyathanede diriltmişlerdi. Gerilmiş, bir titreme gelmişti üstüme. Çocukken babama tapardım ama artık bizi terk ettiği için ondan nefret ediyordum. Annem söylentilerin doğru olmadığını ısrarla tekrarlıyordu ama onun bir canavarla evli olmaya tahammül edip edemediğini düşünmekten alamıyordum kendimi.

Tavşan aniden irkildi ve öylesine doğal olmayan bir biçimde çığlık attı ki hemen içgüdüsel olarak haç çıkardım.

“Yüce tanrım,” dedi Adam gözleri iri iri açılmış bir biçimde ameliyat masasına bakarken. “Jones, rezil herif, tavşan kendine geliyor!”

Jones telaşla masaya yöneldi, kolum uzunluğunda çelik neşterleri ve iğneleri masaya dizdi. “Ona gerekli olan dozu verdim,” diye kekeledi cam şişelerin arasında bir şey ararken.

Tavşanın çığlıkları kafatasımı delip geçiyordu. Ellerimi masaya vurunca, kâğıt yana uçtu. “Durdurun şunu!” diye bağırdım. “Acı çekiyor!”

Lucy ağlıyordu. Cerrah kılını kıpırdatmadı. Öfkeyle yakasına yapıştım. “Bir şeyler yap! Acı çekmesini engelle.”

Öğrencilerin hiçbiri buna rağmen bir şey yapmadı. Tıp öğrencileri olarak, herhangi bir duruma karşı hazırlıklı olmalıydılar. Ama donup kalmışlardı. Bu yüzden, ben harekete geçtim.

Yanımdaki masada bir dizi ameliyat aleti duruyordu. Normal şartlar altında, kadavraların göğüs kafesini ayırmak için kullanılan baltayı kavradım. İçime derin bir nefes çektim ve tavşanın boynuna

odaklandım. Hızlı ve sert bir biçimde hareket etmem gerektiğini bilerek, baltayı tavşanın üstüne indirdim.

Tavşanın çığlıkları kesildi.

Göğsümde biriken feci gerilim ıslak zemine aktı. Dalgın dalgın baltaya bakarken, henüz onu elimdeki kanla ilişkilen-dirememiştim. Balta elimden kaydı, büyük bir gümbürtüyle zemine düştü. Herkes irkildi.

Benim dışımda herkes.

Lucy omzumu tuttu. "Gidiyoruz," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. Yutkundum. Babamın bu işteki rolünü hatırlatan diyagram masada duruyordu. Diyagramı kaptığım gibi, koyu renk saçlı gence döndüm.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordum sert bir biçimde.

Genç şaşkınlıkla bana bakmakla yetindi.

Onu omuzlarından sarstım ama cerrah araya girdi. "Billingsgate'ten. Mavi Yaban Domuzu Hanı'nda." Gözleri yerde duran baltaya kaydı. "Burada bir doktor var."

Lucy elimi biraz daha sıktı. Baltaya bakakaldım. Birisi tereddütle baltayı almak için eğildi. Adam. Göz göze geldiğimizde, yaptığım karşısında dehşet, daha da kötüsü tiksinti hissettiğini fark ettim.

Lucy yanılıyordu. Adam benimle evlenmek istemezdi. O gençler için, tıpkı babam gibi soğuk, tuhaf ve canavarımsı bir yaratıktım. Kimse bir canavarı sevemezdi.

"Haydi gel." Beni çekiştirip sokağa çıkardı. Hava soğuktu ama uyuşmuş tenim bunu neredeyse hissetmiyordu. Birkaç kişi paltolarına sarınmış, üstümüzün başımızın kan içinde olduğunu fark edemeyecek kadar soğukla meşgul bir halde yanımızdan geçti. Lucy taş bir duvara yaslandı ve elini göğsüne dayadı. "Tanrım, tavşanın kafasını kestin!"

Ellerim, paltomun kollarındaki lime lime olmuş dantel, hat

ta annemin bana bıraktığı minik elmas yüzük bile kan içindeydi. Elimdeki kâğıda baktım. *Mavi Yaban Domuzu Hanı*. *Mavi Yaban Domuzu Hanı*. Bu ismi unutamazdım.

Lucy ellerimi tutup, beni sarstı. "Juliet, bir şey söyle!"

"Bunu yapmamalıydılar," dedim buz gibi havada alev alev yandığımı hissederek. Elimdeki kâğıt terden ıslanmıştı. "Ben... Bir şeyler yapıp, onları durdurmalıydım."

Elini omzumda hissettim. "Tabii, durdurdun. Aşçımız akşam yemeğine pişirmek için hep bir sürü tavşan öldürür. Sen de bunu yaptın... Zaten ölecek olan bir tavşanı öldürdün." Ama Lucy bunları söylerken, sesi titriyordu. Yaptığım normal değildi, bunu her ikimiz de biliyorduk.

Thames Nehri'nden serin bir rüzgâr esti, keskin bir ter ve Lucy'nin parfüm kokusunu taşıdı. Derin

nefes aldım. Uzun zaman öncesine ait söylentiler sokaklara yayılıyor, hayata geliyordu. Aklımda sadece babamın anıları vardı: tüvit ceketinin kumaşı, bana iyi geceler öpücüğü verdiğinde tütün kokan saçları. Babamın söylendiği gibi çılgının teki olduğuna bir türlü inana-mıyordum. Ama bunlar olduğunda çok küçüktüm, sadece on yaşındaydım. Büyüdükçe, daha da fazlasını hatırlamaya başladım. Daha derin anılardı bunlar: Soğuk, steril bir oda ve gecenin sesleri. Bu anıları zihnimin ne kadar gerisine atsam da hatırlamadan edemiyordum. Lucy'ye diyagramın köşesinde babamın isminin baş harflerinin bulunduğunu söylemedim. Babamın bu diyagramı laboratuvardaki bir kitabın içinde özenle muhafaza ettiğini, laboratuvarın sadece hizmetçilerin temizlediği sırada şöyle bir gördüğüm bir yer olduğunu da anlatmadım. Babamın bunca senedir ölmüş olduğunu kabullenmeye çalışırken, bir yanımın da öyle olmadığını düşündüğünü de söylemedim. Babamın hayatta olabileceğine inanıyordum.

Üçüncü Bölüm

Londra toplumu kaçık bir adamın kızma karşı iyi niyetli davranmıyordu. Hele ki kaçık adamın kızı yetimse kesinlikle çok kötü davranıyordu. Babam İngiltere'nin en tanınmış fizyologuydu ki annem de bunu onu dinleyecek herkese mutlaka anlatırdı. İkisi babamın profesör dostlarına şık partiler verirlerdi. Uyku saatim bir hayli geçse de geceliğimle usulca aşağı kata iner, salonun kapısının anahtar deliğinden içeri bakar, güldüklerini duyar ve keskin tütün kokusunu hissederdim. Ona bir canavar damgası vuranların o kişiler olması ne kadar da tuhaftı.

Skandal patlak verdikten sonra, babam ortadan kayboldu ve annemle ben de bir zamanlar dost bildiğimiz kişiler tarafından dışlandık. Kilise bile bize kapılarını kapattı. Devlet babamın bir suçlu olduğunu iddia ederek, evimizi ve sahip olduğumuz her şeyi elimizden aldı. Aylarca beş parasız kaldık, annemin dualarından ve sorumluluk hisseden ama bir yandan da söylentileri dinleyen akrabalarımızdan medet umduk. O zamanlar küçüktüm, henüz on yaşındaydım; bu yüzden de ansızın yeniden kalacak bir yerimiz olduğunda şaşırmıştım: Charing Cross yakınlarındaki bir binanın ikinci katındaki, ufak ama güzel döşenmiş bir garsoniyerdi. Annem beni piyano dersle

rine götürür ve tuvaletler diktirirdi, kendisine de pahalı rujlar ve saten iş çamaşırları satın alırdı. Haftada bir, evimize tıkır tıkır işleyen bir saat gibi aynı saatte yaşlı bir beyefendi gelir, annem beni aşağıdaki kafeye çikolatalı kurabiye yemeye yollardı. Adam ekşi, keskin kokusunu gizlemek için sert bir tıraş losyonu sürerdi, annem bununla ilgili hiçbir söz demezdi. Adamın zengin olduğunu bu sayede anladım; kimse zenginlerin koktuğunu söylemez.

Annem yorgunluktan bitap düşüp vefat ettikten sonra, yaşlı beyefendi ölen metresinin küçük kızına sahip çıkmak istemedi. Cenazeye gelmediği ama cenaze masraflarını ödedi ve bir hafta evinde kalmama izin verdi. Daha sonra da beni evden paketleyen kaba saba bir hizmetçi yolladı ve annemin eşyalarını satıp, değeri karşılığında bana para verdi. Belli ki cömert davrandığını düşünüyordu. On dört yaşındaydım ve hayatta yapayalnızdım.

Neyse ki babamın Profesör von Stein isimli eski bir meslektaşı annemin öldüğünü duymuş, saygın bir geçmişi olan genç bir kadın için King Üniversitesi'nde bir iş imkânı olup olmadığını araştırmıştı. Ama babamın kim olduğunu öğrendiklerinde, bana sundukları en iyi teklif Bayan Bell'in temizlik ekibinin parçası olmamdı. Ücret, akranım olan yirmi diğer kızın da kaldığı bir pansiyonda oda tutmama ancak yetiyordu. Kızlardan bazıları öksüzdü, bazıları daha küçük kardeşlerine destek olmak

için şehre gelmişti, bazıları da bir hafta pansiyonda kalır, sonra sırra kadem basardı. Hepimizin geçmişi farklıydı. Ama hepimiz yalnızdık.

Pansiyonda olup olmadığımı gözetmeksizin öteberimi karıştıran, on beş yaşında, Dublinli tezgâhtar bir kız olan Annie'yle aynı odayı paylaşırdım. Bir keresinde, dolabımızın en arkasına sakladığım mühürlü ve kilitli ahşap kutuyu görmüştü. Ona kutunun içinde ne olduğunu çok yalvardığı halde söylememiştim.

Tavşanı öldürdüğüm gece, kan lekeli diyagramı yastığımın altına gizledim. Ertesi gün işe gittiğimdeyse, bir muska gibi giysilerimin içine gizledim. Her anımı babamı hatırlayarak geçirmemi sağladı. Babamla ilgili olarak hatırladığım her şey, her hareket ve söz, seneler önce duyduğum o korkunç söylentilerin gölgesi altında kalıyordu.

Paspası bırakıp çamaşır odasında havluları çitileyen Bayan Bell'i buldum. Pek de iyi bir şeyler peşinde olmadığımı anlamış gibi kıstığı açık renkli gözlerini buharların arasından gözlerime dikti.

Bir kalıp sabun alıp, tırnağımla tırtıkladım. Handa neyle karşılaşacağımı umuyordum ki? Babam dirilmiş, tüvit ceketini giymiş puro içiyor, bana masal anlatmaya mı hazırlanıyor olacaktı?

"Bayan Bell," dedim çizdiğim sabun kalıbım bırakarak. "Mavi Yaban Domuzu Haninin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan Bell'in Cable Sokağı'nın güneyinde olduğunu söylediği hana pansiyonlardan dışarı dökülen pis sulardan kaçmaya çalışarak gidene dek, Pazar günü kiliseden sonrasına kadar beklemek zorunda kaldım. Doğru sokağı görebilmek için köşede durduğumda, birisinin beni izlediğini fark ettim. Benim yaşlarımda bir kızdı ama suratına onu daha büyük gösteren pudra ve ruj sürmüştü. İncecik bedenini çizgili saten bir elbise örtüyordu. Boş gözlerle bana baktı. Hemen başımı diğer yöne çevirdim. King Üniversitesindeki işim olmasaydı, sokağın köşesinde dikilen ve bir sonraki müşterimi bekleyen ben olabilirdim. Başımın döndüğünü hissederek taş bir duvara yaslandım. Lucy bana genelevlerde neler olup bittiğini anlatmıştı. Annemin o çok değer verdiği erdemlere rağmen, çaresizlik içinde bulduğu çözüm de buydu. Kaybedecek pek de fazla erdemim olmayabilirdi ama geleceğimde bu işin yatmamasına kararlıydım.

Fahişe sokaktan aşağı yürümeye koyuldu, fütursuzca bana doğru yaklaştı. Bense üstünde yaban domuzu olduğunu umduğum sivri dişli bir yaratık resmi bulunan ağır kapının tepesinde sallanıp duran soluk mavi renkli tabelayı görene dek hızla diğer yönde ilerledim.

Han üç katlı bir binaydı, hafifçe yanındaki eve doğru eğilmişti. Ağır demir kapı kolunu çekip içeri girdim. Gözlerimin içeriye alışması biraz vakit aldı. Kendimi öğle yemeğini yiyen ve alçak sesle mırıldanarak konuşan müşterilerin bulunduğu bir yemek odasında buldum. Mobilyalar eskiydi ama yakın tarihte cilalanmış koyu renkli meşeden yapılmıştı. Yaşı iki mislim olan, suratı çiçek bozuğu izleriyle kaplı ve kiliseye giydiğim elbiseme bakan bir adam haricinde müşterilerin hiçbiri kafasını kaldırmadı. Mavi Yaban Domuzu'na benim gibi genç kızlar sık gitmiyor olmalıydı.

Tıknaz bir kadın mutfaktan çıkıp kaşlarını havaya dikti. Ellerini önlüğüne silip, beni tepeden tırnağa süzdü, belli belirsiz bir asalet taşıyan suratıma ve yoksulluk kokan giysilerime baktı. "Oda tutmaya

mı geldin?"

"Hayır... Onun için gelmedim," diye kekeledim. "Bir adamı arıyorum. O, bir doktor." Kalbim gümbür gümbür atmaya başlamış, fazla umutlanmamamı öğütlüyor gibiydi. "İsmi Henri Moreau."

Kadın tuhaf tuhaf bana baktı. Suratım olgun domatesler gibi kızarmış olmalıydı. "Anlayışla karşılarsın. Müşterilerimizle ilgili bilgi vermeyiz." Bunu bir ricada bulunur gibi değil, emir verir gibi söylemişti. Acaba babam o binada, yukarı katta bir yerde olabilir mi diye düşündüm.

"Sorun çıkarmak istemiyorum. Sadece onunla konuşmam gerek."

Kadın istifini bozmadı. "Burada o isimde biri yok." Ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Kadın yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. Ya da eski bir kâğıt parçasına aldanıp, babamın kovulduğu şehirde, Londra'da olduğunu düşünerek aptallık etmiştim.

Kadının dudaklarını biraz yumuşadı. Dirseğimi tutup, beni müşterilerin arasından yukarıdaki karanlık katlara çıkan bir merdivene doğru çekti. "Burada o isimde birisi yok ama bir doktor var."

Kalbim yine gümbür gümbür attı. "Nerede? Neye benziyor?" "Biraz sakinleş. Sorun çıkarmayacağını söylemiştin, bunu ben de istemem." Kadın endişeyle yemek odasına baktı. "Ama aradığın kişi buradaki doktorsa, Dr. James'in geldiğinden beri sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadığını bilmelisin."

Dr. Moreau değil, Dr. James demişti. Takma bir isim olabilir miydi? Zihnim bilmecenin parçalarını birleştirmek ve mantıklı bir sonuca varabilmek için çılgınlar gibi çalışıyordu ama aklıma tek bir mantıklı çözüm geliyordu: Dr. James tamamıyla farklı bir kişiydi, Londra'ya gidip gelen yüzlerce doktordan sadece biriydi. Ama bunun doğru olduğunu görmeden merakımı gideremeyecektim.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Belki kendisiyle konuşsam..." "Aslında, genç beyefendi nazik birisidir. Asıl sorun arkadaşında. Diğer müşterileri geriyor, anlarsın ya?"

"Kesinlikle," diye başımı salladım nefes nefese. Kimse babamı genç diye tanımlayamazdı. Acaba sözünü ettiği o tuhaf arkadaş babam olabilir miydi?

Kadın gözlerini kısıp bakışlarını elbiseme çevirdi ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "O ikisiyle senin gibi güzel bir kızın ne işi olabileceğini sormayacağım ama ikisinden birinin akrabası olduğunu hiç sanmam. Burası saygıdeğer bir handır. Sorun çıkmasını istemem, anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi." Genç bir kızın iki erkekle yalnız kalışıyla ilgili ne ima ettiğini anlayınca, yanaklarıma asabi bir kızarıklık yayıldı.

Kadın çenesiyle merdivenleri işaret etti. "İkinci kat. Soldaki oda."

Hemen ikinci katın sahanlığına koşturdum, dengemi kaybetmemek için tırabzanlara tutundum. Solda bir girintinin içinde tek bir kapı vardı. Kapının yanındaki lekeli aynada gözlerimin fal taşı gibi açıldığını, suratımın kızardığını fark ettim. Aklını yitirmiş bir kadın gibiydim. Duraksadım. Bir hevesin peşinden koşarak ne yapmayı umuyordum? O sırada pansiyondaki diğer kızlarla birlikte o

sabah kiliseye gelen en yakışıklı oğlanlar hakkında dedikodu yapıyor olmalıydım.

Ama handaydım. İncil'imi çantama koyup, temkinle kapıyı tıklattım.

İçeriden yanıt gelmedi. Beklemeli miydim? Kapıyı biraz daha sert bir biçimde çaldım. Arkamdan yemek salonundan gelen mırıltıları ve bardakların çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Aklıma çılgınca bir fikir geldi. Kapı kolunu denedin ama kilitliydi tabii. Çantamda pansiyondaki ahşap kutumun anahtarını aradım. Nihayet, ufak bronz anahtarı buldum ve kapının kilidiyle karşılaştırdım. Çok ufaktı. Eğilip anahtar deliğinden içeri baktım. Oda ufaktı, içerideki yatak dağınıktı ve gemi sandıkları vardı. Anahtarı tekrar denedim, mandala ulaşmasını umdum ki anahtar elimden düşmeden önce bunu başarmama ramak kalmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Gözlerime düşen saçlarımı geri atarken, gözüm yine aynadaki aksime ilişti. Çıkık elmacık kemiklerimi, gözlerimin etrafındaki gölgeleri inceleyip suratıma baktım ve babam bunca sene sonra beni tanıyabilir mi diye düşündüm. Birden, aksimin ardında biri belirdi: Karanlık, sert suratını örten gür sakallı bir erkek gördüm. Adamın alnında tuhaf bir şekil bozukluğu vardı; bu yüzden de kaşları gözlerini gölgeleyecek kadar çıkık duruyordu. Şaşkınlıktan nefesim kesildi, arkama dönmeye çalıştım ama adamın vahşi ellerini birden omzumda hissettim. Adam sert bir biçimde ağzımı bir bezle kapatırken, anahtar elimden düştü. Bayılmadan önce gördüğüm son şey, adamın aynada parıldayan yeşil-sarı gözleriydi.

Dördüncü Bölüm

Başım çatlayacakmış gibi ağrırken, ağzımda kloroform tadıyla uyandım. Anahtar deliğinde gördüğüm, ahşap çerçeveli yatakta yatıyordum. Hemen doğruldum. Saldırganı görebilmek için etrafıma bakındım, bir silah ve neden orada olduğuma dair bir açıklama bulmaya çalıştım.

Neler olduğunu parça parça hatırlamaya başladım. Aynadaki surat. Ağzıma dayanan bez.

Bayıltılmıştım.

Ani bir panik hissi, görüşümü bulandırdı, endişeyle giysilerimi yoklarken kulaklarım uğuldamaya başladı ama zarar görmediğimi fark edince rahatladım. Yine de bir silaha ihtiyacım vardı: bir ateş karıştırıcı ya da zarf açacağı olabilirdi. Ama ani bir baş dönmesi yatağa yığılmama neden oldu. Bulanık zihnim açılmaya başlayana dek, gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

En azından yalnızdım. Birisinin, muhtemelen alnı tuhaf adamın odasındaydım. Adamın kıllı elini ağzımda hissettiğim aklıma gelince, ağzımı kötü bir tat kapladı. Nefes alıp verişim hızlandı; öyle ki bir ara yine bayılacağımı sandım. Dişlerimi sıktım, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Paniğin hiçbir faydası yoktu.

Yavaşça gözlerimi açtım. Zihnim iyice açılana dek, kapıyı açmaya çalışmak seçenekler arasında değildi. Ama odada beni kaçıran kişiye ilişkin bir sürü ipucu vardı. Kapının yanma üst üste sandıklar ve kutular dizilmişti, yanlarında da kahverengi kâğıda sarılmış paketler duruyordu. Adam bunlara bakılacak olursa, uzak bir yere seyahate çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı. Şifonyerin üstündeki kafesin

içindeki papağan kafesin parmaklıklarını gagalıyordu. Ona bakakaldım.

Beni kaçıran adam bir papağanla mı seyahat ediyordu?

Bitişik bir odaya açıldığını tahmin ettiğim bir kapı da kapalıydı. Yatağın yanında açık vaziyette duran sandığa doğru, başım çok fazla dönmeden eğilmeyi başardım. İçinde üstü kısmen ambalaj samanlarıyla örtülü duran iki sıra cam şişe vardı. Samanları diğer tarafa itip, şişelerden birini aldım: Elk Tepesi brendisi. Birden tüylerim diken diken oldu. Bu, babamın en sevdiği içkiydi.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünemeden, bitişik odanın kapısı ardına kadar açıldı ve aynada gördüğüm hayvani surat karşıma dikildi.

"Sen!" diye bağırdım. Şişeyi sıkıca tutup, fırlatmaya hazırlandım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım bana itaat etmediğinden, ayakta durabilmek için yatak direğine tutundum.

Adamın suratı ilk düşündüğüm gibi canavarımsı değildi ama yine de şekli bozuktu. Siyah gür sakalı, minik burnunun ve derinlere gömülü gözlerinin altındaki çıkık çenesini örtüyordu. Kendi bacaklarını kullanmaya alışık değilmiş gibi, tuhaf bir biçimde sallanarak yürüyordu. Suratının şekli bozuk olduğu halde, nedense bana ilk seferki kadar ürkütücü gelmedi ama bunun bir sebebi de elindeki tepside çay ve kurabiyeler olmasıydı.

Bedenim yine de gerildi. Adam tepsiyi yatağın ucuna koyacak kadar sallana sallana yaklaştı. Sonra, hızla geri çekildi ve gülümsermiş gibi ağzını kıvırdı.

Bu tuhaf iyi niyet göstergesi beni daha da tedirgin etmişti. "Uzaklaş!" diye bağırdım. Şişeyi ona fırlattım ama uyuşturucu yüzünden gözlerim hâlâ bulanık görüyordu; şişe adamın omzunun üstünden geçip, giysilerle dolu bir sandığın içine düşüverdi. Baş dönmesiyle mücadele etmeye çalışarak yatakta ilerlerdim ve adamın kırışmış keten gömleğini tutup, yumruklarımı indirmeye koyuldum. "İmdat!"

Adam konuşmadı. Suratını buruşturup, ona vurmama izin verdi. Ama yan kapı gıcırdayarak tekrar açıldı ve içeri bir adam daha girdi. Gömleği yarısına kadar iliklenmiş, pantolon askıları yanından sarkan adam daha genç bir adam girdi. Canava-rımsı adamı yaralamamam için kollarımı sıkıca tuttu.

"Bırakın beni!" diye bağırdım. Ama adam güçlü olduğu için, bileklerimi elleriyle sıkıca kavraması uzun sürmedi.

"Juliet! Yapma!" dedi.

İsmimin sert bir biçimde söylendiğini duyunca donakaldım. Genç adam bileklerimi bıraktığı anda ona döndüm. Suratı oldukça bronzlaşmıştı ki bu, Londra'nın kış mevsimi için son derece tuhaf bir durumdu. Cılız sarı saçları geniş omuzlarına dökülmüştü. Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim.

Onu tanıyordum. Aradan geçen senelere rağmen, nerede olsa tanırdım.

"Montgomery," dedim hayretle. Onun *burada*, beni kaçıran adamla ne işi vardı? Handa tanıdık birisi

bulmayı ummuş olsam bile, bu kişi babamdan başkası değildi. Karşımda görmeyi umduğum son kişi ailemin eski hizmetkârıydı.

Yaşadığım şokla dizlerimin bağı kesildi ama Montgomery dirseklerimi tutup düşmemi engelledi. Dünyada yapayalnız olduğumu sanıyordum. Ama beni tanıyan, en karanlık sırlarımı

bilen tek kişi karşımda duruyordu. Sırf onu görmek bile, göğsümdeki o feci sıkışma hissini dindiriyordu.

Yüreğimi saran o narin, korunaklı düğümü hemen çözmeye hazır olmadığım için geri çekildim.

"Sorun yok. Tehlikede değilsin." Vahşi bir atı sakinleştirmeye çalışmak istermiş gibi elini uzattı, yakışıklı suratında ciddi ve endişeli bir ifade belirdi. Bu tanıdık ifadeyi görünce yüreğimin dengesi neredeyse alt üst olacaktı. Bulaşıkhanede çalışan hizmetçimizin oğlu benden iki yaş büyüktü. Annesi o çok küçükken ölünce, ailem atlarla ilgilensin, babamın araştırmalarına yardımcı olsun diye onu başka bir yere yollama-mışlardı. Kızların henüz aşkın ne olduğunu bilmediği zamanki gibi ona çaresizce vurulmuştum ama Montgomery altı sene önce, babamla aynı zamanda ortadan kaybolmuştu. Ailemizin korkunç sırlarıyla hiçbir ilgisinin kalmasını istemediğini düşünmüştüm.

Şimdiyse etten kemikten bir halde, mavi gözleriyle ve büyük bir gizemle karşımda duruyordu.

Montgomery tedirgin bir biçimde kıpırdanıp duran kıllı suratlı adama baktı. "Bizi yalnız bırak," dedi, adam da söylediğini yaptı. Bir yanım, adamın bozuk şeklinden ötürü diğer odaya gitmesiyle rahatlamıştı. Ama sonra, tamamıyla hazırlıksız bir biçime Montgomery'yle yalnız kaldığımı fark ettim. Elim hemen o karmaşada açılıp dağılan saç örgüme gitti. *Kahretsin.* Tam bir gerzek gibi gözüküyor olmalıydım.

Gömleğini ilikleyip pantolon askılarını omuzlarına çekti ve sarı saçlarını ensesinde toplarken bana tereddütlü bakışlar fırlattı. Artık zayıf sessiz bir çocuk değildi. Son altı senede, bir Klidestal atı gibi iri yapılı, geniş omuzlu ve elleri benimkileri adeta yutan genç bir adama dönüşmüştü. O bir uşak, bense evin efendisinin kızı olduğum halde, çocukken birlikte o ka

dar çok vakit geçirirdik ki, onun karşısında dilimin tutulduğu görülmüş şey değildi.

Ta ki o ana dek.

"Kloroform için üzgünüm," dedi en sonunda.

Yutkundum. "Eski bir arkadaşı karşılamak için tuhaf bir yöntem değil mi?" dedim.

Kol düğmelerini iliklerken duraksadı. *"Gizlice* odamıza girmeye çalışıyordun. Balthasar bazen düşünmeden hareket eder.

Ama amacı sana zarar vermek değildi."

Saçlarımdaki firketeleri çıkarıp, aklı başında bir kız gibi gözükmek için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip düzeltmeye çalıştım. "Balthasar mı? O yaratığın bir ismi de mi var?"

“Kendisi iş arkadaşımdır. Görünüşü seni korkutmasın.”

îş arkadaşı lafı beni şüpheye düşürdü. Montgomery henüz yirmi yaşında bile değildi; birisiyle iş arkadaşı olabilecek yaşta sayılmazdı.

Montgomery bir tabureye oturup dirseklerini dizlerine dayadı ve küçükken olduğu gibi ciddi bir ifadeyle gözlerini bana dikti. Onun ne kadar yakışıklı genç bir adama dönüştüğünü fark edince, yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu düşünce suratıma yansımadan, hemen başımı diğer yöne çevirdim.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedim.

Dudakları gülümseme benzer bir hareketle hafifçe kıvrıldı. “Odama gizlice girmeye çalışman bir tesadüf mü?”

“Hayır.” Suratımın yandığım hissettim. Sözcükler ağzımdan doğru çıkmıyordu. Zihnim hâlâ, nasıl olup da benden biraz ötede oturduğunu, ne denli yakışıklı olduğunu idrak etmekte zorlanıyordu. Onun gözüne nasıl göründüğümü ve eskiden avludaki el arabasında sırf gülümsetmek için gezdirdiği asık suratlı kızdan çok farklı olup olmadığımı merak ettim.

Çantam papağanın kafesinin yanındaki şifonyerin üstünde duruyordu. Çantamın bağcıklarını gevşetip, İncil’imin arasına koyduğum katlanmış diyagramı çıkardım. Ona uzattım ama Montgomery sanki ne olduğunu biliyormuş gibi şöyle bir bakmakla yetindi.

“Bunu daha önce de görmüşsün,” dedim.

“Evet.” Suratı yine ciddileşti. “Bu, bana ait. En azından, bir zamanlar öyleydi. Babanın eski bir meslektaşından almıştım ama bazı diğer belgelerle birlikte iki hafta önce çalındı. Şimdi Balthasar’ın neden öyle davrandığını anlıyor musun? Senin bir hırsız olduğunu sandı.” Katlı kâğıdı açıp kaşını havaya kaldırdı. “Kan lekeleri yeni.”

Suratım kızardı. Olanları nasıl açıklayabilirdim? Baltanın elimdeki ağırlığını, tıp öğrencilerinin suratındaki korku dolu ifadeyi hâlâ hatırlıyordum. Montgomery de onlar gibi çıldırdığımı düşünecekti. Şık giysileriyle, yanında uşağıyla, pahalı eşyalarla dolu sandıkların arasında oturuyordu. Belli ki skandal onun *hayatını* benimki gibi tepetaklak etmemişti. Bir uşaktan bir beyefendiye dönüşmüş, bense tam tersini yapmıştım. Acınası bir durumda gözüküyor olmalıydım. Ama içimde kalan son gurur zerresiyle, Montgomery’nin bana acımasını engelleyecektim.

Atıldım. “Gitmem gerek. Buraya gelmem bir hataydı.” “Bekle Juliet.” Montgomery kolumu tuttu. Bir an için, gözleri elbiseme ve suratıma kaydı. Yutkundu. “Bayan Moreau demeliydim. Seni altı senedir görmedim ama seni odama gizlice girerken yakalıyorum.” Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. “Bana bir açıklama borçlusun.”

O, bizim uşağımızdı, dedim içimden. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Ama bu, bir yalandı. Montgomery ve ben, geçmişimizle bağlıydık birbirimize. Babam öğretmedi diye bana biyoloji öğreten çocuktu o. Laboratuvarımızdan gelen çığlıkları duymayayım diye, geceleri bana masal anlatan

çocuktu.

Onun yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için yerime oturdum. Mavi gözleri pencereden içeri sızan puslu ışıkta parıldıyordu. Çay tepsisini fiskos masalarından birine bıraktı, bana bir fincan çay koydu, içine iki kesme şeker attı, sonra üçüncü şekeri kaşığın tersiyle yarıya ayırıp fincanın içine attı ve yavaş yavaş karıştırmaya başladı. Küçücük bir kızken çayımı tuhaf bir biçimde hazırladığım gibi yapıyordu. Bu beni öylesine duygulandırdı ki, uzun süre önce artık çayıma şeker koymayı kestiğimi söylemedim. Fincanı alırken, güçlü parmakları benimkilere değdi ve dudağımı ısırdım. Bu minnacık temas, yüreğime onunla aramda tekrar bir bağ kurma isteği salıp her yanımı sarmaladı.

Boğazım düğümlemişti ama güçlükle de olsa konuşmayı başardım. "Diyagramı bulunca, kime ait olduğunu hatırladım. Belki babam buradadır diye düşündüm. Hayatta olabileceğini düşündüm." Bunları yüksek sesle söylemek daha da aptalca kılıyordu. Bana güleceğini sanarak kendimi hazırladım.

Ama gülmedi. Kıpırdamadı bile. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi yavaşça. "Burada bir tek Balthasar ve ben varız."

Soğuyan çaydan bir yudum aldım ama şekerli tat boğazımdaki kloroform tadını sildi. Montgomery'nin oraya gelişim ve ölü bir adamı arayışım hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Babamın ölümünün teyit edildiğini hatırlamıyordum. Bana göre, dünyaya onun öldüğünü düşünmek istiyordu ya da unutmak istiyordu.

Ama bir kız babasını kolay kolay unutamazdı.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Montgomery'nin söylentilere inanıp inanmadığını sormak isti-

yordum ama sözcükler bir türlü ağzımdan çıkmıyordu. Vereceği yanıttan korkuyordum.

Pencereden dışarı baktı, ayağını hızlı hızlı masanın ayağına vurdu. Bedeni üstündeki ütülü giysilere alışık değilmiş gibi huzursuz bir biçimde kıpırdandı. Aniden, varlıklı bir tıp öğrencisinin Montgomery gibi tedirgin bir biçimde gömleğinin kolalı kollarını çekiştirmeyeceğini fark ettim. Ona rahat bir yaşam sağlayan parayı ne kadar kısa süre önce elde ettiğini düşündüm.

Aklımdan neler geçtiğini anlamış gibi, gömleğinin yakasını gevşetti. "Babanın ortadan kaybolduğu gün, ben de kaçtım. Beni de suçlayabileceklerini düşündüm, çünkü ona bazen la-boratuvarda yardım ederdim. Öldüğüne dair... bir takım söylentiler duydum."

Elimdeki çay fincanı sallandı. İçimi kaplayan sarsıcı duygularla çökme noktasına geldiğimi hissediyordum. Babamın da çıldırmadan önce böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. O da mı çökmek üzere olduğunu hissetmişti acaba? Çay fincanı daha da sallanmaya başlayınca, fiskos masasında duran kan lekeli kâğıdın yanma koydum. "Bununla ne yapıyorsun ki?" diye sordum. Yarılmış bir tavşanı gösteren diyagramdaki noktalı çizgileri izledim parmağımla. Bunun tiksindirici olduğunun farkındaydım ama bakışlarım sürekli olarak siyah noktalara kayıyor, tavşanın gövdesinin narin kıvrımlarını takıntılı bir biçimde izliyordu.

“Tıp eğitimi alıyorum. Artık bir uşak değilim.” Bunu imalı bir biçimde söylemişti.

“Ama bu?.. Bir viviseksiyondan söz ediyoruz.” Bunları onunla konuşmak zordu. Pazar elbisemin altına giydiğim korse birden fazla sıkı gelmeye başladı. Ellerimi belime dayadım. Tavşanı, seğiren pençelerini ve çığlıklarını düşündüm. O öğrencilerin

yaptığını bilim dahi haklı gösteremezdi. Montgomery yiyse çok ama çok iyi tanıyordum. O, diğerleri gibi değildi. Güçlü bir yüreğe sahipti. Doğru olmadığını bildiği bir şeyi asla yapmazdı.

Ayağını daha hızlı yere vurmaya başladı ve bakışları papağanın üstünde durana dek odada gezindi. Sesi sıkıntılı çıktı. “Bir sürü belgenin yanında o da vardı, o kadar.”

Montgomery yalan söylemeyi asla beceremezdi. Gözümün ucuyla aklından neler geçtiğini merak ederek ona baktım. Bakışları bir kez daha şifonyerin üstündeki papağana kaydı; ayağa kalkıp, sırf olan bitenden aklımı uzaklaştırabilmek için kafese yaklaşıp, kuşun rengârenk tüylerine daha yakından bakmak istedim. Montgomery’nin bakışları fazla gerçek ve tanıdıktı. Onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Ama ben kafese doğru yürümeye başlar başlamaz, Montgomery ayağa fırladı, tabureyi yere devirdi ve önüme geçti. Papağanın kafesinin yanında duran, ufak gümüş bir nesneyi kapıverdi. Yaptığı karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

“Nedir o?” diye sordum alçak sesle.

Yumruğunu elindeki nesnenin etrafında bir sarmaşık gibi sıktı. Göğüs kasları ve kolları gerilmişti. Hiçbir zaman kırılgan bir çocuk olmamıştı ama şimdi güçlüydü.

Merakım beni daha da cesaretlendirdi. Parmaklarımı papağanın kafesinden uzaklaştırıp, Montgomery’nin sıkı sıkı kapalı tuttuğu yumruğunun biraz üstüne doğru götürdüm. Eline dokunmak, tenini tenimde hissetmek itiyordum ama bunu yapa-mıyordum.

“Montgomery, elinde ne var?”

Suratından bana bir şeyleri anlatmadığını anladım. “Bayan Moreau...” Bu unvan dudaklarına çok resmiydi. Bana, Juliet, diye hitap etmesini istiyordum.

Parmaklarım hafifçe titredi. “Lütfen, söyle bana.”

O anda, suratındaki ifade değişti. Fazlasıyla yetişkin gibi gözüküyordu ama bunların hepsi numaraydı. Biliyordum, çünkü aynı rolü ben de senelerce oynamıştım. Ama onunla birlikte orada olmak o duvarı yıktı, beni çıplak, savunmasız ve suratındaki o ifade gibi bırakıverdi.

“Bana kızmayın, Bayan Moreau...” Adeta fısıldayarak konuşuyordu. Bakışlarını yavaşça başka yöne çevirip, yumruğunu açtı. Tuttuğu avucuma düşüverdi.

Bir cep saatiydi. Elimdekini inceledim. Gümüştü, camlı kısmında bir çatlak vardı, arkasındaysa zamanla silinmiş bir yazı vardı. Yazının silinmiş olması önemli değildi. Ne yazdığını ezbere

biliyordum. *Babana ve annene saygı göstereceksin.* Bir metres olduktan sonra dahi inancını kaybetmeyen annemin aksine, babamın dine karşı bir bilim adamına yaraşır şüpheci bir merakı vardı. Bu cep saati ona İngiliz Kilisesi'nden bir papaz olan babası tarafından verilmişti. Babamın On Emir'le bir ilgisi yoktu ama saatin arkasındaki bu yazı, inandığı ve benim de izlememi istediği tek kuraldı.

Babam cep saatini yanından ayırmazdı. Asla bir yerde bırakmazdı. Yani, Montgomery saati ya çalmıştı ya da...

Montgomery parmaklarını saati tutan ellerimin üstüne dayadı.

"Özür dilerim. Hayatta olduğunu sana söylememem için bana yemin ettirdi."

Beşinci Bölüm

Montgomery bana cep saatinin bozulduğunu anlattı. Şehirdeki bir saatçiye götürüp tamir ettirmesini ve diğer malzemelerle birlikte babama götürmesi talimatını almıştı babamdan.

Ama açıklaması umurumda bile değildi.

"Bana yalan söyledin," dedim.

Gözlerini gözlerimden kaçırıp başını önüne eğdi.

"Öldüğüne dair söylenenleri duyduğumu söyledim. Bu, yalan değil."

"Bunca süredir hayattaydı ve sen bunu biliyordun." Yatağa çöküp, gözlerimi yumdum. Babamın cep saatini görmek, o duvarı yeniden aramıza dikmiş, bana artık bir çocuk *olmadığımı* hatırlatmıştı. Temkinli davranmayı Montgomery'nin yanında bile elden bırakamazdım.

Elindeki cep saatini evirip çevirerek pencereye döndü. "Herkes öldüğünü düşündüğü takdirde, onu rahat bırakacaklarını düşündü," dedi.

Babam hayattaydı ve beni bulmaya bile çalışmamıştı; bu ihaneti anladığımda hissettiğim acı yüreğimi yakmıştı. "Ama ben onun kızıyım."

Montgomery'nin tek yanıtı bana ve kendisine birer kadeh

brendi koymak oldu. O da tıpkı benim gibi bir yetişkin numarası yapmaya geri dönmüştü. Çalışma masasının başındaki sandalyeye oturdu. "Hâlâ onun için çalışıyorum ama artık uşağı değilim. Artık yardımcısıyım. Merak ediyorsan söyleyeyim, kendisi burada değil. İngiltere'ye geri dönmeyi reddediyor. Bir nevi biyolojik istasyonda yaşıyoruz. Bir adada." Brendiyi kafasına dikip, boş bardağa baktı. "Çok uzaklarda. Araştırmalarını rahatsız edilmeden sürdürebileceği, gözlerden ırak bir yerde olmak istedi. Her on sekiz ayda bir malzeme almak için İngiltere'ye geri geliyorum."

Bir yudum dahi almadığım bardağı masaya koydum. "Ya iş arkadaşın? Türü hep onun gibi mi?"

“Adalılar.” Montgomery bardağının üstüne eğildi. Topladığı saçları dağılmış, suratına düşmüştü. “Evet, onun gibiler,” dedi. “Ondan korkmana gerek yok. Zararsızdır.”

Balthasar kendisinden söz edildiğini anlamış gibi, içeri yeni demlenmiş bir demlik çayla geldi. Canavar gibi, benim iki mislim, upuzun gibi bir adamdı. Tepsiyi masaya koyup, şekerliğin ufak kapağını zarifçe açtı. Montgomery ona teşekkür edip, tekrar içeri yolladı.

Sonra, bir kez daha çocukluğumda yaptığım gibi çayımı hazırlamaya koyuldu. Buharlar fincanımın üstünden bir kâhinin sözleri gibi süzülüyor, aramızda bir pus oluşturuyordu. Çocukken nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sessiz bir çocuktu, özellikle de laboratuvarda olanlar hakkında konuşmazdı. Ama zaten annem de, diğer uşaklar da, hepimiz bu konuda sessizliğimizi korurduk. Hiçbirimiz ameliyat odasının zeminindeki kan birikintilerinden, oraya giren ve dışarı çıkmayan hayvanlardan ya da geceleri bizleri uykumuzdan uyandıran çığlıklardan söz etmezdik. Bunlar bilimle ilgiliydi ve onları sorgulamamam gerektiğini düşünürdüm. En azından, hayvanlar içeri

girmeden önce Montgomery onlara iyi bakardı.

Çayımdan bir yudum daha aldım. “Bunca sene sonra babamı nasıl buldun?”

“Bulmak mı? Onu hiç terk etmedim ki. Buradan kaçtığım hikâyesi... Tam olarak öyle olmadı.” Suratına düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. “Meslektaşları suçlamalarını yaptıktan sonra, baban buradan kaçması gerektiğini biliyordu. Avustralya’da çalışmalarının daha iyi karşılanabileceğini düşündü. Beni de yanında götürdü. İhtiyaçlarına uygun, sahile yakın bir ada bulduk. Seni ve anneni bırakmak istemiyordum ama başka bir seçeneğim yoktu. On iki yaşındaydım.”

“Bunca zamandır orada miydin?” Elimdeki fincan yine titremeye başlamıştı.

“Bilmediğin çok şey var,” dedi. “O zamanlar küçük bir çocuktum.”

“Ama artık değilsin,” dedim ters ters bunun tam olarak doğru olmadığını bildiğim halde. Yetişkin bir erkek gibi giyinmiş olabilirdi ama o giysilerin içinde huzursuz ve rahatsız gözüküyordu. Bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyor ama bunu pek beceremiyordu. “Onun için çalışmaya devam etmene gerek yok. Londra’ya geri dönebilirsin. Ama o dönemez, döndüğü anda tutuklarlar.”

Montgomery sanki Londra’ya geri dönme fikri bir kafese hapsolmakla aynı şeymiş gibi irkildi. Onun geri dönmek istemediğini fark ettim. Şehrin tüm makineleşme süreci, dumanları ve sıkı toplumsal kuralları artık onu etkilemiyordu.

Ama bir şey demedi. Çenesiyle cep saatini işaret etti, en nihayetinde “O kadar da basit değil,” dedi. “O, benim için bir babadan farksız.”

“O, bir baba değil!” Babamın beni terk ettiğine, küçük bir uşağa babalık yapmış olduğuna öfkelenip, tırnaklarımı koltu-

ğun kollarına geçirdim. “Duymadın mı yoksa? O, kaçığın teki.” Montgomery’nin suratı gerildi. “Aynı zamanda babanız, Bayan Moreau.”

“Bir baba karısını ve kızını terk eder mi? Annem öldü ve babam beni bulmaya bile çalışmadı. Bana bir miras bırakmadı. Sokaklara düşmekten bir adım uzaktayım.” Bu sözler bir anda ağzımdan dökülüvermişti. O kadar uzun süredir bunları içimde tutuyordum ki...

“Özür dilerim.” Sesi çatlamıştı. “Keşke son birkaç sene senin için daha rahat geçseydi. Belki ben burada olsaydım...” Belki annem ölmemiş olsa mıydı? Yoksulluk içinde yaşamamış olsa mıydım? Yoksa... ne? Bakışları giysimin kolunun altından görünen dirseğime kaydı. Kendimi korumak ister gibi parmaklarımla o hassas bölgeyi örttüm.

Sesini alçaltıp, çenesiyle dirseğimi işaret etti. “Hâlâ kendine iğne yapıyor musun?”

Adeta derim yüzülmüş, damarlarım açıkta ve korumasız kalmış gibi kolumu tutarak geri çekildim. Montgomery, hakkımda Lucy’nin bile bilmediği sırları bilirdi. Rahatsızlığım gibi. Dirseğimin iç kısmını ovuşturup, pansiyondaki odamda dolabımın gerisine gizlediğim ufak cam şişelerini düşündüm. Bunlar ahşap kutu içinde sakladığım, Annie’nin sürekli hakkında soru sorduğu şişelerdi. O şişelerde koluma günde bir en-jekte ettiğim, hastalığımın tedavisi olan pankreatik bir sıvı vardı. İğneleri ihmal etmediğim zamanlarda, semptomlar nadiren belli oluyordu. Birkaç kez bir dozu atlamış, ateşlenip güçsüz düşmüştüm. Gözlerim bana oyun oynar, olmayan şeyler hayal etmeye başlardım. Bazen geceleri takatsiz kalma halini yine de yaşardım. O anda bunu düşünmek bile alnımda boncuk boncuk terlerin birikmesine neden oldu.

Babam teşhisi ben daha bebekken koymuştu. Öylesine na

diren görülen bir glikojen eksikliğim vardı ki, bu rahatsızlığın henüz bir ismi bile yoktu. Babam tedavi yöntemini keşfetmemiş olsa çoktan ölürdüm. Artık birkaç haftadan daha uzun süre tedavimi aksatırsam, komaya girecek hale gelebiliyordum.

Tereddüt ettim. Hastalığımdan söz ettiğimde, kendimi açıkta kalmış gibi hissederdim. Bu durum, beni kaçık babamla iliş-kilendiren bir başka unsurdu. Ama bu... İşte bu, yeni bir şeydi. Montgomery zaten hastalığımla ilgili her şeyi biliyordu. Bunu ondan gizlemek zorunda olmadığımı bilmek, hem yabancı, hem de rahatlatıcı bir histi.

Yavaşça evet anlamında başımı salladım.

Endişeli bir ifadeyle öne eğildi. “Semptomları artık yaşamıyor musun?” Bileğimi tutmak için elini uzattı ama irkilerek geri çekildim. Montgomery’yle bile paylaşacaklarımın bir sınırı vardı. “Tıp eğitimi alıyorum,” dedi. “Lütfen, bırak da bakayım.”

Lucy’nin bedenindeki her kemiğe dokunabilmek için bir mazeret olarak bir oyun uyduran o tıp öğrencilerini düşündüm. Montgomery de bana anatomi dersleri vermişti ama *o* şekilde değil. O korkunç oyundan en az benim kadar rahatsız olurdu. Temkinle solgun elimi Montgomery’nin bronz avucuna koydum. Giysimin kolunu sıyırdı, sonra parmağıyla dirseğimin iç kısmındaki hassas deriyi okşadı. Nefesim kesildi. Genç bir adamın odasında tek başmaydım ve görmemesi gereken yerlerime ellemesine izin veriyordum. Ama o herhangi birisi değildi... Montgomery ydi. Dokunuşu zihnimi alt üst etti. Bedenim çoktan öne doğru eğilmiş, kontrolsüz bir biçimde çekimine kapılmıştı ve aklımdan geçenler bedenimin tepkisinden geri kalmıştı.

“Güzel,” diye mırıldandı, bense suratımın kızardığını hissederek o ana geri döndüm. Parmağı hâlâ kolumdaydı, dalgın dalgm gidip geliyor, tenimde adeta bir delik açıyordu. “Tedavi ilaçlarını bulmakta zorluk çektin mi?”

İçime derin bir nefes çektim. “Hayır. Nasıl yapılacağını anlattığım ve hammaddeleri verdiğim takdirde, her eczacı iğneyi hazırlayabiliyor. Ama bana tuhaf tuhaf bakıyorlar tabii.”

Montgomery durumumu anladığını göstermek ister gibi başını salladı. “Buna sevindim. Endişelenmiştim.” Yavaşça kolumu bıraktı. Elbisemin kolunu hemen indirip, kol ağızlarını bileklerime kadar çektim.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordum hemen.

“Yakında,” diye yanıt verdi hızla. Ama o kadar da yakın bir tarihte gidiyor olamazdı. Sandalyesinde geriye yaslandı. “Yarından sonraki gün olabilir.”

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak yutkundum. “Adaya geri mi döneceksin?”

“Evet. Balthasar geri dönüş yolculuğuyla ilgili hazırlık yapıyor. Yüklerimizi taşımak isteyen çok sayıda gemi bulamıyoruz.” “Yükler mi? Sandıkları mı diyorsun?”

“Bunlar yüklerimizin sadece bir kısmı. Gerisi... Onlar doktorun malzemeleri.”

Merakım kabardı. Ameliyat aletleri mi? Örnekler mi? Ama bu soruları zihnimden atmaya çalıştım. Babamın bilim adına ne yaptığını değil, onunla ilgili gerçekleri öğrenmeye çalışıyordum.

“Hiç benden söz ediyor mu?” diye soruverdim. Montgomery sonsuza dek denize açılmadan önce, bunu mutlaka öğrenmeliydim.

Montgomery bir, iki saniye düşünüp gülümsedi. “Evet. Tabii ki.”

Gülümsemedim. O gülümsemeyi iyi tanırdım; ağzının tek tarafı hafifçe yana kayar, çenesi olması gerektiğinden daha sert bir biçimde kapalı olurdu. Montgomery bana daha önce de, evimizdeki kedi kaçtığında da bu şekilde gülümsemişti. Tüm kedilerin farelerin birer güvercin kadar besili olduğu çiftliklere gidebilmek için şehirden nasıl çıkmaları gerektiğini bildiklerini söylemişti. Ama kedi şehirden çıkmayı başaramamıştı. Daha sonradan, eve pire taşıdığı için, babamın onu boğduğunu öğrenmiştim.

Suratındaki sırıtış Montgomery nin yalan söylediğini gösteriyordu.

Öylesine hızla ayağa kalktım ki demlik zangırdadı. Sandalyemi geri itip, çantamı aradım. Henüz gerçekleri öğrenmeye hazır olmadığımı anladım. Montgomery’ye gelince... O kadar uzun süredir o denli yoğun ve kafa karıştırıcı bir şey hissetmemiştim ki oradan çıkıp gitmek dışında yapacak hiçbir şey gelmiyordu aklıma.

“Gitmem gerek. Bu gece çalışmam gerekiyor.”

Şaşkınlıkla ayağa kalktı. “Kal. Aradan çok uzun...”

“Seni görmek güzeldi,” dedim kapıya yönelerek. Vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Bayan Bell pazartesi sabahki bir konferanstan önce ameliyathaneyi temizlemesine yardımcı olmamı istemişti. Gitmediğim takdirde çok öfkelenirdi.

Balthasar başını diğer odanın kapısından uzatıp, şaşkın şaşkın bana baktı. Papağan kafesin parmaklıklarını gagaladı. “İçeri gizlice girmeye çalıştığım için özür dilerim,” dedim.

“Bayan Moreau, lütfen. Bekleyin.”

Montgomery lafını bitirmeden dışarı fırladım. Merdivenlerden hızla bir görevlinin yerleri süpürdüğü yemek odasına indim. Kadın başını kaldırıp bana baktı ama dışarı çıkana dek durmadım.

Sokaklar bomboştu. Canon Sokağı’nda ilerlerken Aziz Paul’ün çanları çalıyordu. Zihnim de gece kadar pusluydu. Sekiz, dokuz, on çan sesi. Saat ondu. *Kahretsin.* Bayan Bell diri diri derimi yüzecekti. Değiştirmek için vaktimin olmadığı en iyi pazar elbisemin eteklerini tutup, pansiyonumun bulunduğu ara sokaklara doğru koşmaya başladım. Kapıyı ardına kadar açıp, içinde temizlik malzemelerimin bulunduğu sepeti kaparken, Annie şaşkınlıkla bana baktı ama ona bir açıklama yapacak vaktim yoktu.

Tekrar karanlık sokağa fırladım, King Üniversitesi’ne doğru Kordon’da ilerlemeye başladım. Bayan Bell ve Mary muhtemelen çoktan oraya varmışlar, geç kaldığım için köpürüyor olmalıydılar. Zihnimi bulandıran diğer düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım: Babam hayattaydı ama bana ulaşmaya çalışmamıştı. Montgomery geri dönmüştü ama sanki ikimizin uşak ve çocuk rolleri yer değiştirmiş gibi çok yakında babamın yanına geri dönecekti.

En sonunda, tıp binasının girişine vardım ve granit basamakları hızla çıkıp ön kapıyı çektim. Kapı kilitliydi. Sepetimi yere koyup, sokaktan birkaç kırık taş parçası alıp Mary’nin beni duyacağını umarak birinci kattaki pencerelere fırlattım. Bayan Bell geç kaldığım için beni fena halde azarlayacaktı ama oraya hiç gitmemekten daha iyiydi. İyi nişan alamıyordum, çünkü çıplak ellerim buz kesmiş titriyordu ama pencerelerden birinden en nihayetinde bir ışık yandı.

“Şükürler olsun,” dedim donmuş burnumu tutarak. Temizlik malzemeleriyle dolu sepetimi aldım. Temizliği bitirmelerine yardım edip, aklımdan geçenleri elden düşme bir yatak örtüsünün altına gömebileceğim ılık yatağıma geri dönecektim. Lucy’ye babamın hayatta olduğuna dair bir mesaj yollamanın bir yolunu bulacaktım. O, ne yapacağını bilirdi.

Kapı aniden açıldı. Hızla içeri daldım ama mum ışığının altındaki suratı görünce birden durdum.

“Dr. Hastings...” Adam kapıyı kapatıp, bizi sadece mum ışığından yayılan aydınlığa mahkûm etti. Kapıyı ardımdan kapatınca da ses boş koridorda yankılandı.

“Juliet. Vakit çok geç.”

“Bayan Bell’e yardım etmeye geldim,” diye kekeledim sepetimi havaya kaldırarak. Adamın bakışları Pazar elbiseme kaymıştı. Üstümde ne bir palto, ne de eldiven vardı. Buz gibi bir gece oldukça tuhaf gözüküyor olmalıydım. Yutkundum. “Gidip onları bula...”

Koridora çıkacak oldum ama adam elini omzuma koydu. “Çoktan gittiler. On dakika önce işlerini bitirdiler.” Parmaklarını omzumda daha da sıktı. “Bu gece binada bir tek ben varım.” Midem kasıldı. “O halde, bana ihtiyaç yok. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.” Arkamı dönüp kapıya gidecek oldum ama doktor yolumu kesti.

“Donuyorsun,” dedi çıplak ellerimi tutarak. “Böyle bir gecede dışarı paltosuz çıktığın için aptallık etmişsin. Çalışma odama gel. Şömine yanıyor.”

“Teşekkür ederim. Ama geri dönmem gerek.” Montgomery’nin dokunuşuyla uzaktan yakından alakası olmayan sert teni avucumu sıyırdı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama elimi bırakmadı. Kolumu salladım ama beni daha da sıkı bir biçimde tuttu. Gülümsedi. Öfke ve korku bedenime bir enfeksiyon gibi yayılıverdi.

“Sakin ol, bir şey yok,” dedi içimi kaldıran bir sırıtışla. “En güzel elbisenle, gecenin bu vaktinde ne yaramazlıklar peşindesin bakalım?” Dudaklarını yaladı, gözleri mum ışığında parıldadı. “Bir erkekle birlikteydin, değil mi? Tıraş losyonunun kokusunu hissedebiliyorum. Bayan Bell öğrenirse çok kötü olur. Tabii, seni hemen işten çıkarmak zorunda kalır. King Üniversitesi’nin koruması gereken bir itibarı var.”

Doktorun bu tehdidi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bedenim ta kemiklerimden yayılan, damalarımda titreyen, ona saldırma isteğiyle içimi kasıp kavuran müthiş bir öfkeyle titremeye başladı. Sakin kalmaya çalışırken, sepetimin kolunu daha da sıkı sıkı tuttum. “Kiminle birlikte olduğum sizi hiç ilgilendirmez. Bir erkeğin yanından geliyorsam, onun kelleşmeye yüz tutmuş, kırış kırış bir bunak olmadığına emin olabilirsiniz.” Doktor sırıttı. “Kırış kırış bir bunağım, öyle mi? Güzel bir kızsın ama işini kaybetmek istemiyorsan öfkene hâkim olman gerekir. Şimdi, çalışma odama gel de dediğimi yap; işin ucunda altı peni alacaksın.”

Boğazımı korku ve tiksinti karışımı bir hissin kapladığını hissettim ama dudaklarımı aralayıp da bir şey demedim. Derhal oradan gitmeliydim. Adam benim iki katım ağırlıktaydı. Kaçmaya çalışacak olsam, bir anda üstüme çullanabilirdi.

İnce parmakları sepeti elimden aldı ve girişteki masanın üstüne koydu. Bir çözüm bulmaya çalışırken, zihnim deliler gibi atan nabzımla adeta bir olmuştu. Doktor belime uzandı ama geri çekildim.

İncecik ağzı gerildi. “Bu oyunlarına karşı sabrım taşmak üzere. Bu gece sana sahip olacağım; sen de uslu davran ki bu işten keyif al.” Elinde tuttuğunu unuttuğu mum zemine damladı. Gece sona ermeden mumu yerden temizlemeliydim. Bu arada, hissettiğim korku dinmeye başlamış, cesaretlenmiştim. Gözlerim sepetimdeki harç kazıyıcısına kaydı ve aklıma o keskin aletle yapabileceğim bir sürü şey geldi. Adam beni bırakmadığı takdirde, bu aletle kan lekelerini bile kazıyabilirdim.

“Babanın yaptıklarından sonra, hâlâ seninle ilgilendiğim için şanslı bir kızsın, Juliet. Her erkek bu denli iyi davranmaz sana.” *İyilik.* Zihnimde acı bir kahkaha patladı. Dr. Hastings’in bana gösterdiği

son şey iyilikti. Montgomery'den, az önce beni birlikte

olmakla suçladığı adamdan haberdar olsaydı... Montgomery yumruğunu Dr. Hastings'in koca burnuna indirirdi. Gözlerim tekrar sepete kaydı. Ölümcül sıva kazıyıcı hâlâ uzanabileceğim mesafedeydi. Elim aletin yıpranmış sapını tutmak için kaşınıyordu. Daha sonradan pişman olacağım bir şey yapmak için kaşınıyordu.

Dr. Hastings sessizliğimi teslim olduğuma yordu. Tek elini kolumdan yukarı götürdü, parmakları tenimi taze bir meyve gibi sıktı. *Kaç,* dedim içimden. Ama ya bir sonraki karşılaşmamızda ne olacak? Misilleme yapacaktı tabii. Daha da saldırganlaşacaktı.

Bir sonraki sefer olmayacaktı.

"Babanın ölmesi iyi oldu," dedi omzumu ve yıpranmış dantel yakamın çıplak tenimle temas ettiği yeri imalı bir biçimde sıkarak. "Sana yapacağım onca aşağılık şeyi bilmek istemezdi."

Kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama doktor beni girişteki masaya itti. Kalçam masanın köşesine çarparken, keskin bir acı hissettim. Ben irkilince, doktor da bunu fırsat bilerek bedeninin ağırlığını üstüme vererek beni masaya sıkıştırdı. Parmakları aç bir biçimde boynuma dolandı ve elbisemin yakasını yırttı. Düğmelerim yere saçıldı.

Temizlik sepetim tam arkamda duruyordu. Doktorun ince dudakları tiksinç bir inlemeyle köprücük kemiğimin üstünde gezindi. Beni köşeye sıkıştırdığı halde, sağ elim hâlâ serbestti. İçimden cılız bir ses, yapmak üzere olduğumdan pişmanlık duyacağımı söyledi ama kulaklarım uğulduyordu. Parmaklarım sıva kazıyıcısının üstüne kenetlenmişti bile. Üstüme bir çılgınlık hali çökmüş, korkuyu ve dehşeti uzaklaştırıyordu. Dr. Hastings neler olduğunu fark etmeye fırsat bulamadan, sıva kazıyıcısının sivri ucunu tüm kasar kasların birleştiği avucunun dibine bastırmıştım.

Suratı öfkeyle büküldü ama kazıyıcıyı daha sert bir biçimde bastırdım ve neredeyse derisini deldim. Bunu yapmak istemi-

yordum. Ama yaptım; öyle ki ellerim elimdeki kazıyıcının sessiz vaadiyle titredi.

"Sakın kımıldamayın, yoksa elinizdeki tüm tendonları keserim," diye tısladım. "Babam bir cerrahtı. Motor fonksiyonun sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, doktor. Kariyerinizi yarım santimlik bir yerinizi keserek sona erdirebilirim." "Sana bu oyunlardan usandığımı söylemiştim," diye kükredi. "Şimdi bıçağı yere koy da elbiseni çıkarmaya devam et." "Bu, bir bıçak değil. Bir temizlik aleti ama aradaki farkı bileceğinizi beklemezdim zaten." Kendimi kontrol edemez halde, kazıyıcıyı daha da bastırdım. "Bana bir daha el sürmemeye yemin etmezseniz, bunu kullanacağım." Kazıyıcıyı koyu kırmızı renkli bir çizgi oluşturana dek tenine bastırdım.

"Sen de en az baban kadar çılgınsın!" diye bağırdı doktor. Tükürüğü yanağımda incecik bir iz bıraktı. "Tıpkı onun gibi bu şehirden kaçmanı sağlayacağım."

Sıva kazıyıcısını daha da sıkı sıkı tuttum. Sinirlerim öfkeyle gerildi, sinapslarıma elektrik akımı yolladı.

Boş ver gitsin.

Sağ işaret parmağındaki kasın kenarını hissedene dek, kazıyıcıyı solgun tenine bastırdım. Bileğimi şöyle bir oynatmam yetmişti; sıvalardan kan temizlemek için sarf ettiğim güçten fazlasına gerek kalmamıştı. Tanrı biliyor ya, yaptığım kötü ve yanlış olduğu halde hoşuma gitmişti.

İnleyip zemine yığıldı, elini tuttu. Giderek artan bir dehşet hissiyle, sıva kazıyıcısını yere düşürdüm. Artık kazıyıcıya ihtiyacım olmayacaktı. İşimi kaybetmiştim.

Arkamdaki kapı kolunu bulup çevirdim ve buz gibi Kasım gecesine dalıverdim.

- Altıncı Bölüm
  - On İkinci Bölüm
    - On Sekizinci Bölüm
    - Yirmi Beşinci Bölüm
      - Otuz Birinci Bölüm
        - Bir kavanozu daha boşaltınca, zemin kokuşmuş organ

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah, lime lime olmuş bir halı çantayla ve hayattaki tüm birikimim olan yedi şilinle birlikte Victoria Bahçeleri'nde oturuyordum. İşten ayrılırken bana Bayan Bell'in hediyesi olan hah çanta muhtemelen içindekilerden daha değerliydi: Birkaç sade elbise, babamın *Longman'ın Anatomik Referansları* kitabı, Incil'im ve şırıngayla az miktarda ilaçlarımın bulunduğu mühürlü ahşap sandığım. Sadece annemin bana bıraktığı elmas yüzük değerliydi. Eldivenimi çıkarıp yüzüğün parıldayışına baktım. Bunu satmam gerekecekti. Ama yüzüğü satsam bile, elimde sadece birkaç hafta geçinecek kadar para olurdu. Artık Londra'da kalmak seçenekler arasında değildi.

"Ah, Juliet, çok üzüldüm." Lucy bahçede koşa koşa yanıma geldi, sıraya oturup kollarını boynuma doladı. Geri çekilip eldivenli ellerinden biriyle suratıma dokundu. "Söylenenler doğru mu?"

Evet anlamında başımı salladım.

Lucy kafasını salladı. "Eminim ki o adam çok daha kötüsünü hak ediyordur," dedi sesi öfkeyle titreyerek. "Diğer organını kesmediğin için şanslıymış."

Ona hafifçe gülümsedim. Ama Lucy'nin arkadaşlığı bile beni bu karmaşık durumdan kurtaramazdı ve bunu her ikimiz de biliyorduk. Dr. Hastings doğrudan polise gitmiş, tutuklanmamı istemişti. Bayan Bell şafak sökmeden bir saat önce pansiyondaki odamın kapısına dayanmış, kapıyı öylesine sert bir biçimde çalmıştı ki Annie bile uyanmıştı. Halı çantayı bir haftalık yevmiyemle birlikte elime tutuşturup, polis soruşturma yapmak için gelmeden şehirden ayrılmamı söylemişti.

Oturduğumuz sıranın yanından viski kokan bir adam geçince, halı çantaya daha da sıkı sıkı sarıldım. İçim bomboştu. Şehri nasıl terk edecektim? Trene binmek için yeterli param yoktu, bir yere gidebilsem bile kimliğim ortaya çıkardı. Bir daha asla bir hizmetçi olarak iş bulamazdım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Lucy.

Hah çantanın deri tutacağıyla oynadım. "Ya bir ev ve iş bulacağım ya da..." Cümlemi tamamlamama gerek yoktu. Zihnim Mavi Yaban Domuzu Hanı'nm dışında gördüğüm, boş bakışlı ve lekeli ipek elbiseli kıza gitti.

Lucy elime birkaç madeni para tutuşturdu. "Bunları babamın çalışma masasından aldım. Bedford'a kadar gitmene yardımcı olur. Yapabileceğin bir şeyler olmalı. Belki tezgâhtarlık yapabilirsin."

Paraları saydım. Trene binmeme yeterdi ama bir oda ya da kalacak yer bulamazdım. Geceyi istasyonda geçirmem gerekirdi ve oradan çöplüğe atacağım adım hem kısa olurdu, hem de büyük ihtimalle zorla olurdu. Acaba annem de benzeri bir ikilemde mi kalmıştı? Yaptığını çaresizlikten yapmış, en azından giysisiz ve aç kalmamızı engellemişti. Babam giderken, ne bir not bırakmış, ne de veda etmişti. Elini kolunu sallaya sallaya ailesini terk edebilecek bir adam mıydı hakikaten? Söylendiği gibi bir canavar mıydı?

İşin aslı, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Babam benim için puslu bir anı ve zihnimde dönüp duran skandal öykülerinden ibaretti. Ama

hayattaydı. Ta orada, okyanusun öte yanında yaşıyordu. Nefes alıyordu. Hayatımda ilk kez, duyduğum söylentilerin doğru olup olmadığını sorabilirdim ona.

Lucy parka baktı. Annesi bizi görmüş, çimlerin arasından yanımıza doğru geliyordu. Midemin gerildiğini hissettim. Bayan Radcliffe daha önceden beni tasvip etmediyse, şimdi benden kesinlikle nefret ediyor olmalıydı.

"Bana yaz, tamam mı?" dedi Lucy nefes nefese. "Nereye gittiğini haber ver, olur mu? Sana para yollamaya çalışacağım. Nerede olursan ol, ziyaretine geleceğim."

Bayan Radcliffe yanımıza o kadar yaklaşmıştı ki, çenesini nasıl sıktığını görebiliyordum; Lucy'yi hemen öteye ittim. "Git. Hemen git. Sana yazacağım. Söz."

Lucy annesini durdurmak için yanma doğru koştu. Halı çantayı kapıp ardımdan çeke çeke, hızlı adımlarla Thames Nehri'nin kenarından aksi yönde ilerlemeye başladım. Lucy'nin annesi beni inciten bir söz söyledi ama yutkunup geriye bile bakmadan ilerledim.

Yürümeye devam ettim, köprüyü ve eskiden kemerli yolun-bulunduğu Temple Barı'nı geçtim. Cable Sokağı'ndan işlek ana caddeye geçip, kapısının üstünde sallanan bir tabelanın bulunduğu bir hana vardım. İçeri girip kalabalık yemek salonundan merdivenlere yöneldim ve ikinci kata çıktım. Kapıyı tıklattım. Sonra, yumrukladım. Kapının yanındaki aynada, suratımda o büyük çaresizliği görebiliyordum.

Lucy ye beni göremeyeceğini söylemeliydim. Gideceğim yere, o gelemezdi. Bedford'dan daha uzak bir yere gidiyordum.

Montgomery kapıyı açınca, suratında büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bayan Moreau. Ne işiniz var burada?"

Halı çanta ayaklarının dibine düştü. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Seninle geliyorum," dedim.

Ertesi sabah erkenden, arabamız şehrin güneyine, Köpekler Adası'na doğru yola koyulmuştu. İnce perdeyi kenara çektim. Dışarıda, devasa büyüklükte buharlı bir yük gemisi göğe doğru yükseliyor, limanda toplanmış sürüyle mavnayı minnacık gösteriyordu. Her yerde dört bir yana böcekler gibi koşuşturan adamlar emirler yağdırıyor ya da kendilerinden iki misli büyük sandıklar taşıyorlardı.

Yanımda duran Montgomery ufak bir hesap defterinde bir avuç dolusu kâğıt parayı kontrol etti, suratını ekşiterek daha önceki hesaplamalarını silip yenilerini yazdı. Ona yük mü olacağım diye düşündüm.

Ne düşündüğümü anlamış gibi bana baktı. Araba sarsılınca, hesap defteri elinden düştü. İkimiz birden defteri almak için eğilince de ellerimiz birbirine sürtündü. Elimi geri çektim.

"Fikrini değiştirmek için hâlâ çok geç değil," dedi.

Hayır der gibi başımı sallayıp, dışarıdaki gemilere odaklandım. Kararımı vermiştim. Karşısında beri gördüğünden beri, dur durak bilmeden bu konuyu tartışmıştık. İlk önce, bunu doğrudan reddetmişti. Yolculuğun uzun sürdüğünü, gemide kaba saba bir tayfa olacağını ve adanın bir hanımefendiye uygun olmadığını söylemişti. Ona babam beni terk ettiği için bir hanımefendi olmadığımı ve ya adaya gideceğimi ya da sokaklara düşeceğimi söylemiştim. Daha da kötüsü, hapse girebilirdim. Montgomery'ye göğüs kafesimin içinde yüreğimle bir atan *diğer* niyetimden söz etmemiştim. Dünya âlem babamın bir suçlu olduğunu biliyordu. Onu Kraliyet Muhafızlarının yürüyüşlerinde, beni omuzlarında taşıyan tüvit ceketli adam ola-rak hatırlıyordum. Babamın hangisi olduğunu öğrenmeliydim: Canavar mıydı, yoksa yanlış anlaşılan bir dahi miydi?

Nihayet, Montgomery onu pencereye çekiştirip, benim yaşlarda bir fahişeyi gösterdiğimde pes etmişti. Babamın adaya gidişimi nasıl karşılayacağını söylememişti, ben de bunu öğrenmek için diretmemiştim.

"Bizim gemimiz de şunlar gibi mi?" diye sordum limana dizilmiş dört direkli muhteşem gemileri gösterip.

Montgomery hafifçe gülümsemeden önce gösterdiğim gemilere bakmadı bile. "Ne yazık ki değil."

"Daha eski bir gemi mi?"

"Muhtemelen öyle. İtibarlı gemiler bizi geri çevirdiler. Balthasar'm görünüşünden hoşlanmıyorlar. Gideceğimiz yerden de öyle."

Limanlar Birliği'nin düzenli görünümü yerini rıhtımın daha harap bir bölgesine bıraktı. Kokuşmuş balık kokusunu hissetmemek için burnumu kapattım. Bu bölgede, iskelelere paslı parçalar ve yırtık ağlar yığılmıştı. Etrafta hiç kadın yoktu; fahişeler bile limanın daha iyi bölgelerine sığınmışlardı.

Köşeyi dönmek üzereyken, Montgomery, Köpekler Adası'nda tek başına demir atmış iki direkli kocaman bir galeti işaret etti. "İşte," dedi. *"Curitiba."* Kaşlarımı çattım. Gemi fazlasıyla eski ve Pasifik'in yarısını bile geçemeyecek kadar ihmal edilmiş gibi gözüküyordu. Rüzgârlı bir fırtınada yelkenlerinde delikler açılabilirdi.

Arabacı arabayı durdurdu ve ona birkaç madeni parayla ödeme yaptık. Yanımızdan ayrılacağı için memnunmuş gibi görünüyordu.

"Balthasar orada," dedim elimi gözlerime siper ederek. Balthasar iskele köprüsünde cüssesinin yanında oyuncağı andıran bir buharlı gemi sandığının üstüne oturmuştu. Kir pas içindeki bir kaç denizci yüklerin geri kalanını taşırken, ona şüpheli bakışlar fırlatıyorlardı; adamlar son derece azılı göründükleri halde, Balthasar'ın yanma yaklaşmıyorlardı. İskelet gibi, gür sakallı, mezardan çıkarılmış gibi gözüken küflü siyah bir ceket giyen yaşlı bir adam, iskele köprüsüne doğru ilerledi. Balthasar'ı görünce, önce olduğu yerde kalakaldı, sonra diğer yöne döndü.

"Tayfamız bu mu?" diye sordum Montgomery'ye tereddütle.

"Ne yazık ki öyle."

“Tekin adamlara benzemiyorlar. İyi ki Balthasar, adamlar saldırırsa falan, onları yere yıkacak cüsseye sahip.” Balthasar’ın sandığı kaldırıp, gemiye taşımasını izledim.

“O, bir savaşçı değil. Ama adamlar bunu bilmedikleri için şanslıyız.” Montgomery’nin dar gömleğinin altındaki kasları görünce, onun da adamları yere rahatlıkla yıkabileceğini düşündüm. O, artık mutfakta fare yakalayan ve kedimizin sivri dişlerinden korumak için dışarı atan uslu, küçük çocuk değildi.

Hah çantamı aldı. “Haydi, gel. Bir hanımefendi olsan da ol-masan da seni kamarana kilitleyeceğim. Bu adamlara güvenmiyorum.”

Peşinden ayrılmadım. Köprüden iskeleye geçerken başım döndü. Kısa bir mesafeydi ama korkutucuydu. Geminin tuhaf sallanışı, bacaklarımı titretiyordu. İskelede bir avuç adam vardı ama onlara denizci demekte tereddüt ettim. *Korsan* demek daha doğru olabilirdi. Montgomery bir sandığı gemiye yükleyen iki adamın önünden çekti.

“Birkaç güne, sallantıya alışırsın,” dedi beni kıç güvertesine doğru çekiştirerek. Onun kendisine bu denli güvenmesi beni şaşırtmıştı. Etraftaki adamların en genci olmasına rağmen, denizciler kadar kendinden emin gözüküyordu.

Aniden duyduğum feci bir havlama sesi havayı delip geçince, neredeyse kollarına atılacaktım. İskelede içinde hırlayan üç tazmin ve kafasını bile kaldırmayan, çenesinden salyalar akan mat renkli bir çoban köpeğinin bulunduğu bir çift kafes vardı.

“Sessiz olun,” diye köpeklere bağıran Montgomery bana döndü. “Burada bekle. Kaptanı bulacağım.” Yüklerin arasından geminin arkasına doğru ilerledi.

Köpekler Montgomery’nin bu emrine itaat ettiler. Onların arkasında başka kafesler de olduğunu fark ettim. Kafeslerden birinin içinde siyah postu kirden matlaşmış, kulaklarını eğmiş ve parmaklıkların arasından hırlayan bir panter vardı. Onun yanındaki kafeste mahmur gözlerinden tekini açıp, tekrar uykuya dalan ufak bir tembel hayvan vardı. Daha birçok hayvan vardı kafeslerde. Bir maymun. Tavşanlar. O güne dek görmediğim, ancak kitaplarda okuduğum kocaman bir kemirgen olan bir capybara.

Öne doğru ilerleyip, hem gözlerime inanamaz halde, hem de tedirgin tedirgin maymun kafesine uzandım. Balthasar ambarın oradan kafasın uzattığı anda gözüme bir kıpırtı ilişti. Telaşla bana doğru geldi.

“Kafeslerden uzak durun bayan,” dedi kaba saba İngilizcesiyle. “Güvenli değil.” Tembel hayvanın kafesinden kenara sıyrılan muşambayı özenle düzeltti. “Pek de uysal gözükmüyor,” dedi kafese yavaşça vurarak.

“Bunlar babam için, değil mi?” diye sordum. Tedirginliğim iyice arttı. “Araştırmaları için.” Balthasar kulağını kaşıdı. Dudaklarını da sıkı sıkı birbirine bastırdı. Bana yanıt vermedi.

Kendi kendime bir bilim adamının canlı örnekler istemesinin bir çok mantıklı nedeni olabileceğini

söyledim. Hayvanların adaya viviseksiyon için götürülmesi anlamına gelmiyordu. Montgomery'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm ama ona hayvanların neden götürüldüğünü bir türlü soramadım. Babamın karanlık ve sessiz denizin ötesinde ne tür sınırları aştığını

J

öğrenmeye hazır olduğumdan emin değildim.

"Gel, kaptanla tanış," diye el salladı Montgomery beni ambarların başında bekleyen gür sakallı bir adamın bulunduğu kıç tarafına doğru çağırarak. Adam hafifçe sallandı. Üstünden yayılan keskin ve ekşi alkol kokusu, etrafını sarı bir Londra pusu gibi sarıyordu.

Kafeslerin ve yüklerin etrafından dolanıp, tereddütlü adımlarla sallanan güvertede ilerledim.

Montgomery halatların üstünden geçebilmem için bana elini uzattı. "Bayan Moreau, bu Kaptan Claggan. Bize kalacağımız kamaraları gösterecek."

Kaptan beni süzdü. Ya miyoptu ya da beni tartıp biçiyordu. "Kahrolası vahşi hayvanlar," diye homurdandı. "Kahrolası bir kız. Bunlar uğursuzluk getirir. Ön ödeme yapmamış olsaydınız..." Yan tarafa tükürüp, bizi daracık merdivenlerden bir tabut gibi karanlık, alçak bir koridora çıkardı.

"Tayfanın kamaraları arka tarafta. Benim kamaram en yukarıda, kıç güvertesinin altında. Ambar da aşağıda." Ayağıyla yerdeki kapağa vurdu.

Kapalı bir kapının önünde durdu, sürgüyü açmak için uğraştı, sonra da bir küfür savurarak omzuyla kapıyı itti. Kapı açılınca, karşımıza ufak bir yatağın ve masanın bulunduğu minicik bir oda çıktı karşımıza; kamara öylesine küçüktü ki Montgomery'nin bedeninin ısısını bile hissedebiliyordum.

"Hepiniz aynı yerde kalacaksınız, ha?" diye sırıttı kaptan. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi.

"Hava iyi olduğu takdirde, adamımla ben yukarıdaki güvertede uyuyacağız," dedi yanakları benim gibi kızarmış olan Montgomery. Bekâr genç erkekle bir kadının aynı kamarayı paylaşması, denizciler için tek bir şey ifade ediyordu.

Kaptan imalı bir biçimde sırıtıp yanımızdan uzaklaştı.

Montgomery valizleri yatağın üstüne yerleştirmeye koyuldu. "Tayfanın kaldığı bölümler ve lostromo ambarı haricinde, gemide her yere girip çıkabiliriz. Ama sen yine de burada kal. Burası daha güvenli. Yolcuların Kaptan Claggariın nöbetinde ortadan kayboldukları söylenir." Tereddüt eder gibi olunca, acaba beni son bir kez daha bu yolculuğa çıkmamaya mı ikna edecek diye düşündüm. Onu neredeyse bir yetişkin gibi, yaşından çok daha becerikli bir halde görmek çok tuhaftı. Çocukluğunu yaşamamış olmalıydı. Bu tür bir savunmasız durumu ört bas edebilmek için insanın çok güçlü olması gerekirdi. Ama ben daha bunları düşünürken, Montgomery yanımdan geçip kapıya yöneldi. "Limandan ayrıldıktan sonra geri geleceğim." Kapıyı ardından kapattım. Midem kaynıyordu. Kendimi yatağa bıraktım. Uyandığımda, çoktan denize açılmıştık.

Yedinci Bölüm

4SB^

Montgomery haklıydı; geminin sarsıntılarına alışmam biraz vakit aldı. İlk birkaç gün, yatakta bile doğrulamadım. Montgomery masaya bir fener bağladı, yatağın yanına da bir kova getirdi ama çok geçmeden kovayı da bir yere bağlaması gerektiğini anladı. Balthasar bana gemi mutfağından yemek getirdi ama kaya gibi sert eti ve kaygan konserve sebzeleri yiyecek halde değildim. En sonunda, Montgomery bana babamın eşyalarının arasından bir teneke kutu Worthington marka kurabiye getirdi. Su haricinde midemde tutabildiğim tek şey buydu ve su da iki hafta sonra ekşimeye başladı. İki haftadan sonra, suyun tadı tıpkı acı bira gibi gelmeye başladı.

Karanlık ve daracık kamarada bir ay geçirdikten sonra, temiz hava ve güneş ışığı almak için günde bir kere güverteye çıkmaya başladım ama terebentin ve sidik kokusu daha denizciler sırıtmaya başlamadan beni kamarama geri yolluyordu. Montgomery bazen aşağı iniyordu ama gemideki tayfa sayısı eksikti; Montgomery ve Balthasar gemide yolculuk etmek için para ödemiş birer müşteri de olsalar, kaptan onlara sürekli iş veriyordu. Montgomery hiç şikâyet etmeden çalışıyordu. Köpekler sürekli olarak havlıyorlardı. Geminin sallantısına alışacağımı, hatta kazasız belasız adaya varacağımızı düşünmeye başlamıştım ki fırtına çıktı.

Dalgalar gemiyi bir beşik gibi sallarken, uyumak imkânsız hale geldi. Her sallantıda, yere düşmemek için yatağın kenarlarını tutuyordum ve midem alt üst oluyordu. Yukarı güvertede neler olduğunu hayal bile edemiyordum. Hayvanlar çıldırmış ya da dehşete kapılmış ve kafeslerinin köşelerine sinmiş olmalıydı. Ben de kendimi onlardan farklı hissetmiyordum.

Birisi kapıyı yumrukladı. Karanlık odada sendeleyerek, sırılsıklam vaziyetteki Montgomery yi ve Balthasar'ı içeri almak üzere kapıyı açtım. Lambayı yakmak için bir kibrit çaktım ama gemi tam o sırada öne doğru sarsıldı, kibrit çöpünün ateşi titredi ve alev almadan sönüverdi. Montgomery kapıyı içeri akın etmek üzere olan sulara karşı kapattı. Küfürler savurarak, titreyerek gömleğini çıkardı.

Yukarı güvertede daha fazla vakit geçirmeye başladığımda, denizcilerin genellikle gömleksiz çalıştıklarını fark etmiştim ama bu sefer karşımdaki herhangi birisi değildi. Montgomery'ydi. Çıplak göğsüne kaçamak bakışlar atmamak için kendimi tutmam bir hayli güçtü.

Gömleğini sıkıp kurutmak için ahşap sandalyenin arkasına astı. "Ani bir rüzgâr çıktı," dedi. "Kaptan birkaç kişi dışında, herkesin aşağıda kalmasını emretti. Kahrolası ayyaş. Her şeyi sağlama almayı akıl edemeden, sandıklardan biri gemiden düştü."

Yatağa çöküp, battaniyeyi iç gömleğimin üstüne çektim. İç gömleğim ayak bileklerimi örtmediği için, ayaklarımı altıma kıvırmıştım. Montgomery çıplaklığını sergilemekle suçlanabi-lirdi ama ben suçlanamazdım.

Balthasar zemine çöküp, başını duvara yasladı. Sırılsıklam olmak umurunda değil gibiydi. Pantolonunun ve beyaz gömleğinin kirli griye dönüşmesine ramak kalmıştı.

Montgomery masanın önündeki sandalyeyi çekti. Yeni lambanın ışığında parıldıyordu. Onu Londra'da ilk gördüğümde, teninin kış mevsimindeki bir beyefendiye göre ne kadar bronz olduğunu fark etmiştim. O anda, hiç de bir beyefendi gibi gözükmüyordu. Omuzlan güneşten yanmıştı. Pantolonunun

paçası tuza bulanmıştı. Saçları karmakarışık ve dağınıktı, güzel mavi gözlerinden asabiyet okunuyordu. Londra'da neden yaşamak istemediğini anlamak zor değildi; o da en az kafeslerdeki hayvanlar kadar vahşiydi.

Sessizce oturup, azgın fırtınanın sesini dinledik. Eskiden Lucy'nin denizde çıkan bir fırtınada ölen ve bir hayalet olarak sevgilisine geri dönen bir denizciyle ilgili bir şarkı söylediğini hatırladım. Montgomery geriye yaslanıp gözlerini yumana dek, şarkıyı mırıldandığımı fark etmedim.

"Hoş bir şarkı," dedi.

"Eski bir şarkı işte."

"Öyle olsa da, durma. Lütfen."

Ama şarkıyı mırıldanmaya devam edemeyecek kadar utanmıştım. Montgomery lambanın kapağıyla oynamaya başladı, alevi önce sonuna kadar açtı, sonra belli belirsiz görünecek kadar kıstı. Çocukken, konuşmuyor olsak bile, aklından neler geçtiğini bilirdim. Ama artık ne düşündüğünü bilemiyordum.

"Hâlâ piyano çalıyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Bu ani soru karşısında şaşırdım. "En son birkaç sene önce çalmıştım."

"Adada bir piyano var. Muhtemelen akordu bozuktur. Ben müzikten hiç senin kadar anlamadım."

Piyano çaldığımı hatırladığını düşününce yanaklarım alev alev yanmaya başladı. "Adaya bir piyanoyu götürmeyi nasıl başardınız?"

"Kolay yolmadı. Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu ama tüccarlara bunu söylemeyecektim. Adaya varana dek, tuşlardan üçü çatladı, bacaklarından biri de kırıldı." Duraksadı; battaniyenin altından dışarı sarkıttığım çıplak ayak bileklerime baktığını fark edince yine suratım kızardı. Ayaklarımı yine altıma kıvırdım.

"Aslında, piyanonun ayağı demeliyim," dedi kısaca boğazını temizleyerek. "Özür dilerim. Bir hanımefendiyle vakit geçirmeyeli uzun süre geçti."

Gülümsedim. Bir zamanlar, *bacak* sözcüğü cansız nesnelerden söz ederken bile seçkin bir topluluk arasında ağza alınmazdı. Annem Montgomery'ye görgü kurallarını öğretmeye çalışmıştı. Belli ki bazılarını hâlâ hatırlıyordu.

"Uzun süre Londra'dan uzak kalmışsın," dedim. "Bugünlerde kimse bacak lafını söyleyince kabalık etmiş olmuyor." Boynumun yandığını hissettim. "Hem artık bir hanımefendi olmadığımı da unutuyorsun."

"Saçmalama, Ju... Bayan Moreau."

"Henüz fark etmediysen, Bay James, sokağa atıldım ve şu anda iki erkekle birlikte, üstümde bir iç gömleğiyle aynı odadayım." Parmaklarımı hafifçe çatlak dudaklarımın üstünde gezdirdim.

Tırnaklarım uzamış, o kadar kötü kırılmış ve bakımsız hale gelmişti ki Lucy görse, ellerime pençe derdi. “Babam senden başka ne istedi?” diye sordum.

Montgomery neredeyse böğürür gibi bir kahkaha attı.

“Dört kasa karamela. Belgrave Meydam’ndaki kütüphanesindeki gibi Shakespeare’in tüm eserleri; o kitapları hatırlıyor musun? Onları bulacağım diye yapmadığım şey kalmadı. Bir keresinde, bakır bir küvet istedi. Küveti gemiden çıkarırken, sandıktan düştü ve suya battı.”

“Ne tuhaf şeyler istemiş.”

“Eh, baban bazen oldukça tuhaf bir insan olabiliyor.”

Çenesini sıktı. “Eminim ki bunu sen de hatırlıyorsundur ” Battaniyeyi biraz daha omuzlanma çektim. Tuhaf huyları olması, bir adamı çılgın yapmazdı.

Sırf bunlar yetmezdi.

“Montgomery, sen..." Duraksadım. Sözcükler bir deney gibiydi; dudaklarımdan doğallıktan yoksun ve yarım yamalak dökülüyordu. “Suçlamalar hakkında...” Boğazım düğümlendi. Dikkatle bana baktığını hissediyor ama bir türlü o soruyu sora-mıyordum. Hâlâ on yaşında olsaydım, soruyu hiç tereddütsüz sorardım.

“Adada ikiniz mi varsınız?” diye sordum hemen aklımdaki soru yerine.

“Bir de adalılar var,” dedi. Köşede oturan Balthasar kıpırdadı. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Gölgelerin arasına karışmayı iyi beceriyordu.

“Kendini yalnız hissetmiyor musun?”

“Doktor bunu umursamıyor. Bazen ben bile onun için bir fazlalık olduğum hissine kapılıyorum. Ama *onların* varlığına kesinlikle tahammül edemiyor.” Balthasar’a bakınca, “onların” kim olduğunu merak ettim. “Senin orada olman bir fark yaratacak. Baban bazen kendisini işine o kadar kaptırıyor ki aradan seneler geçtiğini bile fark etmiyor.” Lambayı yine cılız bir alev kalacak biçimde kıstı. “Yaklaşıyoruz. Bir, iki hafta kaldı.” Tereddütle “Oraya gittiğime sevinecek mi sence?” diye sordum.

Montgomery saçlarını geriye attı. “Tabii ki sevinecek.” Dudaklarına yalan söylediğinde beliren o belli belirsiz gülümseme yerleşti. İçimin acıdığım beli etmemek için, battaniyeyi biraz daha üstüme çektim.

Montgomery çizmesinin topuğunu kötü bir yalancı olduğunu biliyormuş gibi yere vuruyordu. “İlk başlarda buna ne tepki

göstereceğini bilemiyorum. Babanın sağı solu belli olmaz ama sonuçta adaya gittiğine sevinecektir.” Mavi gözleri parıldayara öne eğildi. Ayağım daha hızlı yere vurmaya başladı. [li]*Ben* ge ğine memnunum.”

Ağzından çıkan sözcükler tenimin her noktasını ya öyle ki battaniyeyi şaşkınlıktan neredeyse yere düşürecektim. Montgomery'yi gözümde hep ilahlaştırmıştım ama o zamanlar küçücük bir kızdım. Eskiden ona vurgun oluşum, artık dün ya düzenini öğrendikten sonra bana saçma geliyordu. Uşaklar büyüdüklerinde, patronlarının kızlarıyla evlenmezlerdi. Tam aksine, kadınlar gözden düşer ve bedenlerini sokaklarda satmaya başlarlardı. Dr. Hastings gibi erkekler de gaddar olabilirlerdi. Montgomery'ye ne kadar inansam da masal dünyasından sıyrılmıştım.

Ona kaçamak bir bakış fırlattım. Babamla ve ada halkıyla tek başına bir adada yaşarken, hayatının nasıl geçmiş olabileceğini düşündüm. Belki o da benim gibi bir zamanlar aramızda var olduğunu hissettiğim bağı hissetmeye, peri masalının ufak bir bölümünü de olsa yaşamaya açtı. Battaniye parmaklarımın arasından kayarken, ona daha da yakınlaştığımı hissettim.

Gemi aniden sarsılınca, geriye savruldum. Başım duvara çarptı. Montgomery sandalyesinden yuvarlandı; içgüdülerinin anında devreye girmesiyle duvara tutunmasaydı üstüme devrilecekti. Düşecekmiş gibi kollarına asıldım ama düştüğümüz yoktu. Parmaklarım sıkıca kolunu kavradı. Benden bir santim uzaktaydı. Belki de daha yakındaydı. Dağınık saçlarını suratımda, güneşten yanmış teninden yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakındı. İç gömleğimin incecik kumaşı olmasa, tenimiz birbirine değecek, sert kasları yumuşak eklemlenme sürtünecektı. Kırık tırnaklarım kaslı kollarının çıplak teninin etrafında kıvrıldı. Dudakları aralandı. İçme derin bir nefes çekti. Yarı çıplak bir erkeğe o denli yakın olmak, dahası M*ontgomery'ye* yakın olmak, nefesimi kesmişti.

İrkildi. Canım acıttığımı fark ettim.

Elimi geri çektim. Kan ve mantık birden yine beynime hücum etti. Koluna asılmak istememiştim. Buna içgüdülerim neden olmuştu. Şimdi, Montgomery hakkımda... Sahi, ne *düşünecekti?*

Gemi tekrar dengesine kavuştu ve Montgomery dudakları hâlâ aralık vaziyette doğruldu. Tırnak izlerim kollarında kırmızı renkli yarım daire izleri bırakmıştı. Gözleri iri iri açılmıştı.

"Kahrolası fırtına," dedi biraz aksi bir tavırla. O da benim gibi derin derin nefes alıyordu. "Başın nasıl?"

Ona o denli yakın durmanın sersemliğiyle, dalgın dalgın başıma dokundum. "Sadece vurdum."

Islak gömleğini tekrar üstüne geçirip, tırnak izlerimi örttü. Boynuna hafif bir pembelik yayıldı. "Gidip hayvanları kontrol etsem iyi olacak." Nedense artık gözlerime bakamıyordu. "Biraz uyumaya çalış."

Üst güverteye açılan kapıdan çıkıp, beni Balthasar'la yalnız bıraktı. İri yarı adam boşluğa bakarken, birden bir köpek gibi onu sırılsıklam bırakan deniz suyunu silkinerek dört bir yana sıçrattı. Islak tüvit kumaşı ve terebentin gibi kokuyordu. Ben de o sırada daha iyi kokmadığıma emindim.

Montgomery'yi bir gölge gibi izleyen bu adam hakkına hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Hayvanlara ne kadar iyi davran-sa da, cüssesinden ve görünümünden ürkmemek elde değildi.

"Adanın yerlilerinden birisin, değil mi?" diye sordum. Onunla konuştuğuma şaşırdı ve gemi bir kez daha sallanırken yanıt vermedi.

Sallantı durunca “Evet, hanımefendi,” dedi.

“O halde, babamı, yani doktoru tanıyorsun değil mi? Henri Moreau’yu?”

Balthasar dizlerini göğsüne çekti. Gözleri endişeli bir biçimde oraya buraya bakıyordu. “Yaratıcıya itaat et,” dedi.

“Yaratıcı mı? Tanrı mı?”

“Toprakta sürünmeyeceksin. Geceleri azgın hayvanlar gibi koşturmayacaksın.” Hafif hafif bir ileri, bir geri sallanmaya başladı.

Huzursuzlukla ona baktım. Emirlerden söz ediyor gibiydi ama bunların hiçbirini daha önceden duymamıştım. “Neden söz ediyorsun Balthasar?”

“Başkalarını öldürmeyeceksin,” dedi daha hızlı sallanmaya başlayarak. Gemi birden suya dalıp çıkınca, düşmemek için duvara tutundum. Balthasar artık fırtınanın farkında değil gibiydi. Gözlerinde donuk bir ifadeyle, daha da hızlı bir biçimde sallanmaya başladı.

“Sana bunları kim söyledi?” diye sordum. “Lütfen. Sakin ol biraz.” Aklımdan bir sürü şey geçmeye başladı. Acaba yerliler babamı bir tür üstün lider olarak mı görüyorlardı? Babam dine inanmazdı, o yüzden bu tür saçma sapan laflara izin vereceğini sanmıyordum. Balthasar’a bir şeyler daha sormak istiyordum ama aniden ayağa fırladı ve tek kelime etmeden kamaradan çıktı.

Fırtına tüm gece ve sabaha kadar devam etti. *Curitiba* normal bir biçimde sallanmaya başlayınca, temiz hava almak ve ılık gün ışığını hissedebilmek için sendeleye sendeleye yukarı güverteye çıktım. Ön gemi direğinin sereni kanvas yelkenin ağırlığı altında eğilmiş, çatlamış ve sert rüzgârda dalgalanıyordu. Köpekler gemiye bindiklerinden beri, sırılsıklam olmuş kanvas tentenin altında ilk kez sus pus kesilmişlerdi. Yanlarından

geçtiğimde, kafalarını bile kaldırmadılar. Bakışlarıyla beni izlemekle yetindiler.

Montgomery ve Balthasar kıç güvertesinde dikilmiş, gemi armasına bakıyorlardı.

“Gemi hâlâ yol alabilecek durumda mı?” diye sordum. Montgomery çenesiyle kaptanın küfürleri eşliğinde yelkeni zapt etmeye çalışan denizcileri işaret etti. “Batmayız ama yelkeni tamir edemezlerse çok yol da alamayız. Neyse, bizim kendi sorunlarımız var.” Tekrar gemi armasına baktı. Serenin üstünde, bizden metrelerce yukarıda bir maymun vardı. “Kafesi fırtınada parçalanmış.”

“Tayfadan birisi tırmanıp onu alamaz mı?”

Montgomery ön direğe baktı. “Bir hayvan için uğraşmazlar.” Karmakarışık hale gelmiş armaya, serene ve yelkenlere bakıp bir çözüm bulmaya çalıştım. Ama birisi yatay olarak maymunun yolunu kesse bile, maymun dikey olarak da ilerleyebilirdi.

“Aşağı inmesini beklemeniz gerek,” dedim en sonunda. “Mümkün değil, kaptan bana seçenek vermiyor.” Montgomery’nin suratında ciddi bir ifade belirdi ve bir işaret verdiği Balthasar sandıkları

karıştırıp bir tüfekle yanımıza geri geldi. Tüfeği Montgomery'ye uzattı.

O anda, betim benzim atıverdi. "Sakın onu vurmayın!" dedim. Başını gereğinden fazla sert bir biçimde salladı. "Kaptan ekstra ağırlığın yelkenlerin dengesini bozacağını söylüyor." "Bu, doğru değil. Basit bir fizik kuralı. Bunu sen de biliyorsun, Montgomery."

"Bilimsel açıdan haklısın ama kaptan için bunun bir anlamı yok." Tüfeğin namlusunu açıp içine baktı. "Balthasar, birkaç dakikalığına aşağı güverteye in." Balthasar tamam der gibi başını salladı, saf saf sırıttı ve güverte kapısına doğru ilerledi. Montgo-mery namluyu kapattı. "Sen de gitmelisin, Bayan Moreau.

"Gitmeyeceğim. Kaptanın aklını başına getirmeye çalışaca ğım." Tüfeği işaret ettim. "Onu kullanmayı aklından bile ge çirme."

"Bayan Moreau, bekle." Yalvarır gibiydi. "Juliet!'

Onu duymazdan gelip, güvertenin diğer tarafına doğru yürüdüm. Denizciler gevşeyen yelkeni zapt edelim erken, or tasında kocaman bir yarık açtıkları için, kaptan çılgınlar gibi küfürler savuruyordu.

"Kaptan Claggan, biraz konuşabilir miyiz?"

Kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirince, bir tabakhane gibi kokan nefesini hissettim. Burnundaki ve yanaklarındaki çatlak damarlar onu tıpkı şeytana benzetmişti. Ne istiyorsun?" diye böğürdü.

Bir adım geriledim. Güverte tayfası sert ifadelerle bana baktı. Onlardan destek alamayacağım aşikârdı.

"Sana ne istediğini sordum!"

"Maymunu," dedim sinirlenmeye başlayarak. "Ağırlığı zarar veremeyecek kadar hafif. Fizik kuralları..."

"Fizikmiş! Şeytan alsın seni be kadın! O zavallı şeyi kendim vururum. Burnunu işime sokmaya devam edersen, seni de vururum!"

Sıska bir ayyaş tarafından tehdit edilmeye alışık değildim ve bu durum hoşuma gitmemişti. Kemiklerime kadar işleyen bir öfke hissettim. On altı yaşında olduğum halde, onun gibi adamlarla çok karşılaşmıştım. Bunlardan sonuncusu artık elini kullanamaz haldeydi. Öfke nehri kılcallardan damarlarıma ve dosdoğru kalbime akıp, katılaşmış bir cam parçası gibi kalakaldı. Ne yaptığımı bile düşünmeden, kaptanın suratına sert bir tokat indirdim.

Tayfa sus pus kesildi. Kaptan yanağına dokundu, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra feci bir öfkeyle öne atıldı. Birden, Montgomery yanımda belirdi. Elimi geri çekip, tüfeği kolunun altına sıkıştırdı.

"Bir sorun mu var kaptan?" diye kükredi Montgomery. Ansızın iri yarı, güçlü ve tehlikeli bir hayvana

dönüşmüştü.

Kaptan kanlı gözlerini tüfeğe çevirdi. Montgomery tek bir hareketle tüfeği kaptanın böğrüne bakacak biçimde çevirdi. Kaptan tereddüt etti, sonra Montgomery'nin ayaklarının birkaç santim ötesine tütün tükürdü. "Evcil hayvanını aşağıda, ait olduğu yerde tut."

Kaptanın hakaretine ağzım açık kaldı ama Montgomery kolumu o kadar sıktı ki başka bir şey düşünemedim. "İşinize karıştığımız için özür dileriz," dedi mavi gözlerinde buz gibi bir ifadeyle. "Bir daha olmayacak." Beni kenara çekti; öfkeden tir tir titreyerek tırabzanlara yaslandım.

"Bana ne dediğini duydun mu?" dedim suratımın alev alev yandığını hissederek.

"O bir yalancı ve bir ayyaş; dolayısıyla, ne dediğinin bir önemi yok." Elimi daha da sıktı. "Beni itibarın değil, güvenliğin daha fazla ilgilendiriyor. Onun gibi adamlar tehlikelidir. Balthasar'm cüssesiyle ve tüfeğimle başa çıkamayabilir ama açık denizde bize dilediğini yapabilir ve kimsenin ruhu duymaz Juliet."

İri parmakları benimkileri adeta yutmuştu. Artık güvende olduğumuz için elimi bırakabilirdi.

Ama bırakmadı.

Hafifçe öksürdüm. Varlığı öfkemi dindiriyordu ama bunun yerine başka şeyler hissetmeme neden oluyordu. "O halde, sana teşekkür etmeliyim." Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne diyeceğimi de bilemiyordum.

Elimi hâlâ tutuyordu. Bana doğru bir adım attı, parmakla

rım parmaklanma geçirdi. Boğazımda biriken o heyecan hissini yutkunup dindirmeye çalıştım.

"Sanırım, bu yolculuğu senin için oldukça zorlaştırdım," dedim. Sesim titredi ama aramızda oluşabilecek bir sessizlik beni daha fazla ürkütüyordu.

"Dedim gibi, geldiğine memnunum." Gözlerini gözlerime diktiğinde, ne ima ettiği apaçık ortadaydı. Montgomery oyun oynayan biri değildi.

Korsemin belimi her zamankinden daha fazla sıktığını hissettim. Bağcıkları kopararak açmak ve yanan ciğerlerimi havayla doldurmak istiyordum. Montgomery'nin dokunuşu heyecan vericiydi. Fısıldayarak söylediği *Geldiğine memnunum,* sözleri içimi eritmişti. Duygular incelenmesi ve dikkatle yerine yerleştirilmesi gereken bir yapboz parçaları gibiydi. Ama bu yapbo-zun parçaları benim bildiğim resimle örtüşmüyordu. Birbirine kenetlenmiş ellerimize değil, yakasındaki gevşek, beyaz renkli ipliğe verdim dikkatimi.

"Senelerce seni düşündüm Juliet," dedi fısıldayarak. Eliyle suratıma düşen saçlarımı geriye attı. "Hem de gereğinden fazla."

Juliet, diye hitap etmişti bana. Soy ismimi kullanma oyunundan vazgeçmişti. Ellerimizin ötesindeki dalgalara bakıp, kendi hislerimi tartmaya çalıştım. Onu Mavi Yaban Domuzu Ham'nda tekrar

gördüğümden beri, ne vakit yakınımda olsa, yüreğim bir mengenede gibi sıkışıyordu. Bu his, bana onun çocukluğumuzdaki ufak tefek hareketlerini anımsatıyordu. Balthasar'a ne kadar iyi davrandığını düşündüm. Çabucak büyümesini zoraki kılan şartları düşündüm. Senelerdir ilk kez beni nasıl güvende ama aynı zamanda tutkuyla canlı hissettirdiğini düşündüm. Adam'la ya da o şapşal gençlerden biriyle asla böyle hissedemezdim.

Dalgaların köpükleri baş döndüren maviliğe karışıyordu.

Sallandığımı hissedip, tırabzanlara tutundum. Korsem hâlâ belimi çok sıkıyordu. Beynime kan gitmiyordu. Bu hisleri nasıl tartacağımı bilemiyordum. Güven hissi. Ilıklık. Şefkat... Tanrım, artık küçük bir kız değildim. Belki de hissettiğim şefkatten öteydi.

Parmaklarımı gözlerime siper edip, yine dalgalara baktım. Tuhaf bir manzaraydı: denizde devasa bir kütle. Kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Birkaç yüz metre ileride, yıpranmış ufak bir sandal suya batıp çıkıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Juliet, iyi misin? Ne dediğimi duydun mu?"

Ama gözlerimi tekrar açtığımda, sandalın gerçek olduğunu fark ettim.

İçindeki iki büklüm adam da öyleydi.

Sekizinci Bölüm

"Kaptan! Suda bir adam var!" diye seslendi Montgomery. Parmaklarımı çatlamış tırabzanlara geçirmiştim. Sandal hızla su alıyor, daha da derinlere batıyordu.

"Hayatta olabilir mi?" dedim hayretle.

"Sanmam. Günlerdir açık denizde olmalı. Dokuz haftadır yol alıyoruz ve bir gemi bile görmedik."

Kaptan ayaklarını sürüye sürüye, küfürler savura savura yanımıza gelip, tırabzanlardan denize bakmak için beni kenara itti. "Kahrolası iblis," diye mırıldanıp, ikinci kaptana işaret verdi. "Bizi ona doğru çevir!"

Kırmızı burunlu genç bir güverte tayfası, Montgomery ye öylesine hızlı bir biçimde suya halat sarkıtıp, tutuna tutuna tırmanmasına yardım etti ki başım döndü. Gemi kıç tarafına doğru dönerken, batmak üzere olan sandal geminin gövdesine çarpacak kadar yaklaştı. Sırılsıklam olan bir beden dehşet verici bir manzara sergileyerek sandalın dibinde yatıyordu. Beyazlaşmış, tuzla kaplanmış lime lime bir palto, bedeninin üst yarısını örtüyordu. Yırtılmış pantolonu da birer kemik gibi gözüken baldırlarının yarışma kadar uzanıyordu. Bu giysilerin altında ne bulacaktık? Boğulmuş bir ceset mi? Tuzla ve kumla ovalanmış, bembeyaz kesilmiş kemikler mi? Kendimi tırabzanlardan tehlikeli bir biçimde sarkarken buldum.

"Larsen, en hafifimiz sensin," dedi Montgomery. Güverte tayfası bir bacağını tırabzanın diğer tarafına attı ve gözden kayboldu. Diğer denizcilerle birlikte endişeyle beklemeye başladım. Maymun bile

olanları izliyordu. Yukarıdan bir bulut geçip, güneş ışığım örttü. Suratıma birkaç iri yağmur damlası düştü.

Aniden, kaba bir el bileğimden tutup beni tırabzanlardan uzaklaştırdı. Balthasar. Beni, olanları uzaktan izleyebileceğimiz, kanvas bir tentenin altında yağmurdan korunabileceğimiz çoban köpeğinin kafesinin yanma götürdü.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp, kollarımı göğsümde sıkı sıkı kavuşturdum ama hâlâ yakından izlemek istiyordum.

"Montgomery bir hanımefendinin korunması gerektiğini söyler."

Gözümün ucuyla ona baktım. Montgomery ve Balthasar daha önceden hiç korkunç sözler görmediğimi sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Ben o tür bir hanımefendi değildim. Tam bunları söyleyecektim ki Balthasar'm suratına düzgün bir hanımefendiyi koruduğunu sanarak gururlu bir ifade yerleştiğini gördüm ve sesimi çıkarmadım.

Adamların arasına bir ilkbahar yağmuru gibi mırıltılar yayıldı; ne dediklerini anlamaya çalıştım. Tek bir sözcük duymuştum ama bu yeterliydi.

Yaşıyor.

Biraz daha yakma gitmek için can atıyordum ama Balthasar'm yanında kalmam gerektiğini de biliyordum. Bir diğer denizci tırabzanlardan diğer tarafa geçti. İkinci kaptan ve nöbet tayfası tarafından sıkı sıkı tutulan halat oradan oraya savruldu. Montgomery işaret verince, halatı çektiler. Birkaç metre halat yukarı savruldu. Denizciler Larsen'i ve beraberindeki kazazedeyi gemiye çektiler. Baygın adam üstünden tuzlu sular damlaya damlaya güverteye yığıldı. Tayfa adamı daha iyi görebilmek için yanma yaklaştı.

Daha fazla dayanamayarak, Balthasar'ın yanından öne atıldım. Arkamdan, adama bakmamam için seslendi ama adeta görünmez bir el beni ona doğru sürüklüyor, bakmam için zorluyordu. Denizcilerin arasından sessizce geçerken, yanık tenlerinin arasından kazazedenin bölük pörçük görüntülerini gördüm.

Montgomery adamı dikkatle sırt üstü yatırdı. Benden birkaç yaş büyüktü, hâlâ baygındı ve deniz onu öylesine hırpalamış, berbat bir hale getirmişti ki, hayatta olduğuna inanamadım. Sanki bayılmadan önceki son birkaç saat boyunca sahip olduğu tek şeymiş gibi yırtık pırtık bir fotoğrafı tutmuştu elinde.

Fotoğrafı tutan o çürük içinde kalmış elin görüntüsüyle donup kalmış, gözlerimi kırpıştırmaya başladım. Soğuk bir hava akımı nefesimi kesti. Bir akbaba nasıl bir leşin üstüne üşüşürse, ben de meşum bir merakla kazazedeyi merak ediyordum. Ama karşımdaki cansız bir beden değildi; bir kalbi ve umudu vardı. Hayattaydı.

Denizcilerin arasından kazazedeye fazla yaklaşmamaya çalışarak, biraz daha öne çıkarsam sanki merakım bir kez daha uzuvlarımın kontrolünü ele geçirecekmiş gibi hissederek ilerledim. Bir ara ayağına sarılı kanlı bir bandaj gördüm. Onun sandalda tek başına ve çaresiz bir halde, yarasını

sardığını ve açık denizde ölüp ölmeyeceğini düşündüğünü hayal ettim.

Montgomery'nin dudakları sessizce genç adamın nabzını saydı. "Biraz su getirin!" diye bağırdı.

Denizcilerden biri yana kayınca, kazazedenin suratını açıkça görebileceğim kadar yer açıldı. O güne kadar kan gördüğümde

başımı hiç diğer tarafa çevirmemiştim ama onu o halde görünce, yüreğim burkuldu. Başının yan tarafında, gözünün hemen aşağısında kabuk tutmuş, içinden kanlar alan bir yarık açılmıştı. Yanakları ve aim güneşten yanmış, yara olmuştu. Tuzlu suyla kaplı koyu renk saçları Brighton da gelgit vakti suların çekildiği zaman kıyıya vuran yosunları andırıyordu. Gözleriyse kapalıydı.

Onun yaşamla ölüm arasında debelenen bir hayalet gibi olduğunu fark ettim. Yaşamasını, sanki meşum merakımı giderecekmiş gibi o fotoğrafin neden o denli önemli olduğunu öğrenmek istiyordum.

Yağmur daha da sert yağmaya başladı. Denizcilerden biri, elinde bir matarayla yanımdan geçti. Montgomery matarayı kazazedenin dudaklarına tuttu ama genç adam uyanmadı. Montgomery bu yüzden suyu suratına döktü. Cılız bir inleme sesi duyuldu. Sonra, kazazede aniden uyandı, suratından yağmur damlaları damlarken gözlerini kırpıştırdı. Şaşkın bakışları fıldır fıldır etrafta gezindi.

"Seni denizde bulduk," dedi Montgomery. "Konuşabiliyor musun? İsmin nedir?"

Kazazede yanıt vermek yerine başını sallayıp anlayamadığım bir sözler söyledi ve fotoğrafı öylesine sıkı sıkı tuttu ki kırış kırış etti. Her nefes aldığında, görünmez bir şeytana tekmeler ve yumruklar savuruyordu sanki. Suratındaki yarık tekrar açıldı ve boynundan aşağı koyu renkli kanlar aktı.

"Sakin ol!" dedi Montgomery ağırlığını genç adama vererek. Kazazede onun cüssesiyle başa çıkabilecek durumda değildi ama hezeyan hali onu vahşileştirdiği için, Montgomery adamı zapt etmek için uğraşıyordu.

Genç adam tırnaklarını güverteye geçirdi, bunu yaparken neredeyse ayağımı kapacaktı. Montgomery çenesiyle bana bir işaret yaptı. "Geri çekil Juliet!" diye bağırdı.

Ama tek yapabildiğim birkaç santim gerileyip, genç adamın zihninden neler geçtiğini düşünmek oldu. Kazazede başka bir yerde olduğunu sanıyor gibiydi. Sonra, gözleri benimkilerle birleşti ve o çılgın pus sırra kadem basmış gibi debelenmeyi kesti. Bir şeyler hatırlamış, daha doğrusu bir şeyi tanımış gibi bakıyordu. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu his settim. Beni gerçekten de *tanıyor muydu*? Onu daha önce hiç görmemiştim. Çaresizliği tanıdıktı gerçi, aynaya baktığımda kendimde de aynı çaresizliği görebiliyordum ama o yine de bir yabancıydı. Dudakları beni ona yakınlaştıran, şaşkınlık içinde bırakan, ne dediğini duymak ve kim olduğunu öğrenmek isteğiyle doldurdu.

"Juliet, sana geride dur dedim! Tehlikeli olabilir.

Montgomery'nin sesi büyüyü bozdu ve bakışlarımı genç adamdan ayırdım. Denizcilerin hepsi bana bakıyordu. En az onlar kadar merak içinde olduğumdan, tereddütle omuzlarımı silktim.

Balthasar elinde bir şırıngayla apar topar yanıma geldi. Kazazede Balthasar'm iri yarı bedenini

görünce, bir kez daha debelenmeye başladı. Montgomery'nin onu sımsıkı tutan ellerinden kurtulup, yumruğunu güverteye o kadar şiddetli bir biçimde indirdi ki yıpranmış paneller kırıldı. Ağzım açık kaldı. Bu denli büyük bir güç ancak hezeyan halinde gelirdi. Onun neler olduğunun farkında olmadığını anladım. Genç adamın bir yanı açık denizde yitip gitmişti. Montgomery şıringayı boynuna batırmadan önce boğuk bir çığlık attı, sonra da güverteye yığıldı.

Kaptan tek dizinin üstüne çöküp, tüfeğinin ucuyla kazazedenin ceplerini karıştırdı. Montgomery şıringayı Balthasar'a verip kaşlarını çattı ve adeta şu soruyu sorar gibi bana baktı: Kazazede seni görünce neden sessizleşti?

Ama benim de en ufak bir fikrim yoktu.

"Onu gemiden atsak da olur," dedi kaptan genç adamın ceplerinin boş olduğun anlayınca. "Onu gördünüz. Çıldırmış. Gemide bir kaçığa ihtiyaç yok."

"Onu gemiden atarsan, cinayet işlemiş olursun," dedi Montgomery sert bir tavırla. "Hem ceplerinde para bulsaydm böyle demezdin."

"Bana para mara ödeyemeyecekse, buna cinayet denmez." "Onu gemiden atmayacaksın." Montgomery'nin sesi oldukça sert çıktı.

Kaptan doğrulup, meydan okurmuş gibi bakışlarını ona dikti. "Onu da yanında mı götüreceksin o zaman evlat?"

Montgomery tereddüt etti, tekrar kaptana bakmadan önce tedirginlikle Balthasar'a baktı. "Düğmelerine baksana: gümüş. Varlıklı birisi olduğu belli. Bırak da birkaç gün bilincine kavuşsun; sonradan sana cömert bir ödeme yapacağına eminim." Balthasar kolunu omzuma atıp, beni oradan uzaklaştırmaya koyuldu. Ayaklarım direnmeden onu takip ediyordu ama gözlerimi kazazededen ay ıramıyordum. Suratındaki yarığa, denizde oraya buraya savrulmaktan dolayı kollarında oluşan morluklara bakakalmıştım. Tehlikede olan hayatına var gücüyle sarılmış gibiydi. O da benim gibi, hayatta kalanlardandı.

Dokuzuncu Bölüm

Montgomery gece gündüz demeden kazazedenin yanında bekledi. Genç adamın kendi ismini, bir kazazede olup olmadığını ya da hayatta kalan tek kişi olup olmadığını bile hatırlamadığı söyleniyordu. Kaptan sabrını kaybetti ve onu yine gemiden atmakla tehdit etti ama Montgomery son paramızı kazazede için ambarda bir yatak hazırlanması için verdi. Orası gemide girmemin yasak olduğu birkaç yerden biriydi ama birkaç gün boyunca Montgomery'yi görmeyince kazazedeyle ilgili sadece ufak tefek dedikodular duyunca, daha fazla uzak kalamadım.

Ambar kokuşmuş bir mahzen misali karanlık ve nemliydi. İçeriyi bir tek yemek pişirmek için yakılan ateşin ve birkaç mumun ışığı aydınlatıyordu. Denizciler genç adamı tuğlaların onu sıcak tutacağı bacanın yanma yatırmışlardı ama uyurken ölümün ta kendisi kadar soğuk gözüküyordu.

Montgomery içeri girdiğimde, başını kaldırıp bana baktı. Her ikimiz de orada olmamam gerektiğini

biliyorduk. Beni azarlamak yerine, kirli bir bez parçası verdi ve başıyla ocaktaki bakır kazanı işaret etti. "Bunu kaynat. Suya birkaç damla da klor ekle. Klor şişesi ateşin yanında."

Bezi alırken, ellerimiz birbirine değdi. Tenim hâlâ iç içe geçen parmaklarımızın anısıyla uyuşmuş haldeydi.

"İyi bir doktor olduğunu duydum," dedim kazana birkaç damla klor eklerken. Etrafımdaki nemli alana buharlar yayıldı.

Montgomery dikkatle genç adamın bacağındaki bandajı çıkarıp, yaranın hava almasını sağladı. Yaranın üstünde bembeyaz bir irin birikmişti. "Pek sayılmaz. Baban beş para etmediğimi söyler." Bir Elk Tepesi brendisine uzandı ve genç adamın yarasının üstüne birazını döktü. Kazazede inledi ama uyanmadı.

Fokur fokur kaynamaya başlayan suda kocaman baloncuklar oluşmuştu; kirli bezi tahta bir kaşıkla kazanın içine batırdım. "Babam bulaşıkçı kadından King Üniversitesi dekanına kadar herkes için aynı şeyi söylerdi. Hiç de öyle değilsin." Kazanı yavaş yavaş karıştırırken, arada sırada kazazedenin mum ışığında aydınlanmış suratına baktım. "Durumu nasıl?"

"Yaşayacak." Montgomery bir iğne ve bir parça siyah renkli iplik aldı. "Onu bir gün, hatta birkaç saat sonra bulmuş olsaydık, bu kadar şanslı olamazdı. Yarasının iyileşeceğini umuyordum ama ne yazık ki mikrop kapmış. Burada bir tane bile temiz şey yok ki." Yaranın etrafındaki deriyi çimdikleyip, iğneyle patlattı.

Yarayı dikerek kapatırken, neler yaptığını sırasıyla ezberledim. Hareketleri, uzun süredir yapmaya alışık olduğu bir şeyi yapar gibiydi; sanki o kadar çok dikiş atmıştı ki elleri artık kendi başına düşünüyor gibiydi. Daha küçükken, odamdaki ufak şöminede ne yaptığını bilen bir eda ve aynı kararlılıkla ateş yakardı. Montgomery için çalışmak, insanın aklına son anda gelen bir düşünce kadar doğaldı; onu odaklanması gereken konularda güçlü kılıyordu.

"Hiç uyandı mı?" diye sordum.

"Arada sırada kendine geldiği oldu."

"Başına neler geldiğini anlattı mı?"

Montgomery deriyi sımsıkı çekerek, bir sonraki dikişi atmaya başladı. Bana eski bandajı fırlatmak için duraksadı, ben de bandajı kazana attım. Kaynayan su birden bulanık kahverengiye dönüştü. "Her geçen gün daha çok şey hatırlıyor. Dün bana Avustralya'ya giden *Viola* gemisinde bir yolcu olduğunu söyledi ama yirmi gün önce geminin gövdesi çatlayıp da su almaya başlamış."

"Yirmi gün mü? Tek kurtulan o muymuş?"

"Ona soru sorduğumda, aklı karışıyor. Ama uykusunda bir şeyler anlatıyor." Montgomery'nin gözleri parıldadı. "Bir ara seni sordu."

Fokurdayan kazanı neredeyse yere devirecektim. "Beni mi sordu? Ne sordu peki?"

“Kim olduğunu sordu. Nereye gittiğini sordu. Senin gibi güzel bir kızın bu tür bir gemide ne işi olduğunu sordu. Belli ki onu bayağı etkilemişsin.” Montgomery’nin sesinde sezdiğim belli belirsiz kıskançlık, dikkatimi kazana ve üstünden tüten buhara vermeme neden oldu.

“Ona ne söyledin?”

“Doğruyu söyledim,” dedi. “Uzun süredir ayrı kaldığın babanı bulmak üzere bu yolculuğa çıktığını anlattım.”

“Sence o tehlikeli birisi mi?”

Montgomery son dikişi de düğüm atıp, ipliği dişleriyle kopardı. “Hayır, tehlikeli değil,” dedi. Ayağa kalktı, ellerini bir beze silip, ocağın başına geldi. Buharlar alnında boncuk boncuk terler oluşturmuştu. O anda, ufacık depodaki aşırı sıcağı ve baygın haldeki kazazede haricinde yalnız olduğumuzu fark ettim. “O, bir beyefendi. Gümüş düğmelerini sen de gördün. Muhtemelen tüm hayatı boyunca bir kez bile çok çalışmamıştır.”

“Buna rağmen, kazadan sağ kurtuldu,” dedim.

Montgomery saçlarını elleriyle geriye tarayıp, koyu mavi gözlerini bana dikti. “Neden onunla bu kadar çok ilgileniyorsun?” Montgomery’nin ses tonu suyu daha da hızlı karıştırmama neden olurken, boynumun yavaş yavaş kızardığını da hissettim. Lucy olsa cilveli bir sözler söylerdi. Bir erkeğin ilgisini ayakta tutmanın, onu kıskandırmaktan geçtiğine inanırdı ama zaten Montgomery bana ait değildi ve gümüş düğmeli olsun olmasın, yarı ölü haldeki bir kazazedeyi kıskanması için de bir sebep yoktu.

“Elinde bir fotoğraf vardı,” dedim bakışlarımı kazandan ayırmadan. “Onu buldun mu?”

Montgomery arkamdaki ambarla tuz kalıbı arasında duran rafa uzandı. Ellerine belli belirsiz baharatlı brendi kokusu sinmişti. Rafta kırış kırış bir kâğıt parçası alıp bana uzattı. Uzattığı şey fotoğraftı.

Islanmış ve kararmış olan fotoğraf silikleşmişti. Sadece kahverengi bir gökyüzü ve solgun insan şekilleri görebiliyordum. Kazazedeye baktım. Acaba fotoğraf onun için ne anlama geliyordu?

“Dümenci bu sabah suda gemi enkazı gördü,” dedi Montgomery. Adaya yaklaşıyoruz. Artık günler kaldı.” Uzun bir yolculuktan sonra ait olduğu yere dönecek olmanın verdiği rahatlık çökmüştü üstüne. Ama sesi biraz da endişeliydi. “Onu, özellikle de bir doktorun bulunmadığı bir gemide yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor. Tedavi edilmediği takdirde, yarası mikrop kapar. Dahası, onun ödeme yapacağına kaptanı ikna edemezsek, gemiden ayrıldığımızda neler olacağını asla bilemeyiz. Bu adamlar ona hiçbir şey borçlu değil.”

Kazazede tam o sırada uykusunda bir şeyler mırıldanıp, yatağında döndü. Saçlarını geriye tarayıp, bacağındaki kara dikişlere göz attım. “Onu bizimle birlikte adaya götürmek istiyorsun,” dedim Montgomery’nin aklından geçenleri okuyarak.

Montgomery tereddütle çenesini sıktı ama sonra hayır der gibi başını salladı. “Hayır. Baban adaya yabancıların gelmesine izin vermez. Onun için yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Ama o bir gemi kazasından kurtuldu. Babam ona acıya-caktır.”

Montgomery başını daha da hızlı bir biçimde salladı. “Aptalca bir fikirdi. Unut gitsin.” Kazanı ocak ızgarasından alıp, aşçının masasına koydu. “Bir süre ona göz kulak ol, olur mu? Hayvanları kontrol etmem gerek.”

“Ya uyanırsa?”

Ağzının kenarı kıvrıldı. “Merhaba dersin.”

Böylece, beni kazazedeyle, elimdeki tahta kaşıkla ve zihnimde dönüp duran düşüncelerle baş başa bıraktı.

Birkaç gün sonra, güneşten rengi atmış güvertede durmuş, gözlerimi kısarak gemi armasına bakıyor, tırnaklarımı kemiriyordum. Maymunu inceliyordum. Maymun da beni inceliyordu. Kaptana rüşvet vererek maymunun hayatını kurtarmak zor olmamıştı; kaptan kendi dediğinde diretmek yerine, babamın birkaç şişe brendisiyle ikna olmuştu. Ama hayvanı aşağı indirmek benim sorunumdu. Dahası, adaya yaklaştığımız için de vaktim daralıyordu.

“Bana bak maymun!” Babamın gümüş cep saatini havaya kaldırdım. Tayfadan biri bana maymunların parlak nesnelerden hoşlandığını söylemişti ama saati tam bir saat boyunca nafile yere sallayıp durdum.

Balthasar ve Montgomery arkamda durmuş, kıs kıs gülüyorlardı.

“Sessiz olun!” diye azarladım onları. “Onu ürkütüyorsun Balthasar. Sen de öyle Montgomery. Onu vurmak istediğini hatırlıyor.”

“Ona muz vermeyi denedin mi?” diye sordu Montgomery.

Kaşlarımı çattım. “Yanımda muz yok ki. Sende de yoksa işime karışma!”

Montgomery gülerek kafesteki hayvanlarla ilgilenmeye devam etti. Kollarımı ne yapacağımı bilemeyerek, sinirle göğsümde kavuşturdum. Maymunu çeşitli yöntemlerle aşağı indirmeye çalışmıştım. İlk olarak, bir tuzak kurmayı denemiş, sonra ona yiyecek vererek bir kafese girmeye ikna etmeye çalışmış, en sonunda da dümenci ve nöbetin ilk vardiyasından sorumlu tayfanın hepsi eteğimin altından bakana dek gemi armasına tırmanmıştım. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Cep saatini cebime sokup, maymunun bir kuş zarafetiyle zahmetsizce geminin baş tarafından serene atlayışını izledim. Becerisi inanılmazdı. Asla hedefi kaçırmıyor, asla tereddüt ya da şüphe etmiyordu. Bunun imkânsız olduğunu bile bile kendim de denemek istiyordum. Montgomery’nin derslerinden ve babamın kitaplarından tırmanmaya ve atlamaya göre yaratılmadığımızı gayet iyi biliyordum ama insanların ve maymunların temel eklem yapısı aynıydı. Aradaki tek büyük fark bir insandaki çift kıvrımlı omurga ve bir primatın ayaklarındaki esnek bağ dokusuydu. Her ikisi de ameliyatla kolaylıkla değiştirilebilirdi. Acaba bilim bizleri de hayvanlar kadar zarif yapabilir mi diye düşündüm.

“Sen de bunu yapabilmeyi istemez miydin?” diye sordum arkamda duran Montgomery’ye. “Adeta uçuyorlar.”

Yanıt gelmedi. Montgomery aşağıya inmişti. Yerindeyse uyanık, dimdik ayakta duran ve güvertede beni izleyen kazazede duruyordu. Şaşkınlıktan başımdan aşağı bir kova buz gibi su dökülmüş gibi oldu.

Genç adamın suratındaki güneş yanıkları geçmişti ama suratının yan tarafındaki yarık izi daimi bir biçimde gemi ka-

zasını hatırlatacaktı. Koyu renkli saçlarının keçeleşmiş kısımlarını kesmişti; saçları artık pek de modaya uygun olmayan bir biçimde çenesinin altına kadar uzanıyordu ama en azından temizdi. Onu ilk bulduğumuzda bir hayaleti andıran yabancı gitmiş, yerine etten kemikten ve bedeni morluklarla kaplı birisi gelmişti. Doğal bir uzunluğa sahipti, bu yüzden de cılızlığı daha da belirgindi ama buna rağmen gayet güçlü görünüyordu.

Bana el salladı.

Önce tereddüt etsem de, ben de ona el salladım.

Onuncu Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra, kapımın önünde bir beyefendiye yaraşır bir el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte, içi canlı solucanlarla ve hamamböcekleriyle dolu kapaklı bir kâse buldum. Yazı Montgomery’ye ati değildi ve denizcilerin hiçbiri yazmayı bilmiyordu. Bu yüzden de yazının kime ait olduğunu tahmin etmek güç değildi.

Maymunlar böceklere bayılır, diyordu notta.

Yukarıya güverteye çıkıp, içi böcek ve solucan kaynayan kâseyi gemi armasının altına koydum ve kapağını açtım. Ha-mamböceklerinden biri kaçıp kâsenin kenarına tırmandı ama onu kâsenin içine geri ittim. Birkaç sandığın ardına geçip beklemek üzere gizlendim ama aradan daha bir dakika bile geçmeden seramik kâsenin hareket ettiğini duydum. Maymun dikkatini kâseye öylesine vermişti ki, yavaşça arkasına geçtiğimi ve boynuna bir tasma taktığımı bile duymadı. Onu yeni kafesine sokmadan önce, kâsedekileri yemesini bekledim.

Maymunu kafese soktuktan sonra, kazazedeyi lostromo ambarının dışındaki üst güvertenin köşesinde sırtı bana dönük vaziyette, bir fıçının üstüne yerleştirilmiş bir tavla tahtasına eğildiğini gördüm. Silikleşen gün ışığının altında, oyunun kırmızı ve siyah renkli taşlarını inceliyordu. Taşlan tamamıyla yanlış dizmişti. Güvertede yer işgal ettiği için denizcilerin ona ters bakışlar fırlattığının da farkında değildi.

O, tavla tahtasını incelerken, ben de dikkatle onu inceledim. Suratındaki yarık izine rağmen, çekici bir yanı olduğu şüphe götürmezdi. Montgomery gibi klasik bir yakışıklılığa sahip değildi ama göze çarpmayan, derin yakışıklılığı, o morluklara neden olan öyküde ve kırışmış fotoğrafta gizliymiş gibi gözüküyordu. Öykünün gizemini çözebilecek derecede zeki birisi varsa, sanki her şey yavaş yavaş su

yüzüne çıkacaktı.

“Senin aklını yitirdiğini söylüyorlar,” dedim.

Sesimi duyup bana doğru dönerken, kolu istemsiz bir biçimde oynadı. Tavla tahtası yere devrildi, kırmızılı siyahlı taşlar güverteye saçıldı. Taşları toplamak için dizlerimin üstüne çöktüm; o da bana yardım etmek için yere eğildi. Benimle göz göze gelmeye çekinir gibiydi. Mesafeliydi. Parmaklarını dalgın bir biçimde gözünün altındaki yara izine götürdü. Çenesinin kenarındaki kaslardan biri seğiriyordu. Gemi kazasının etkisi altında olduğu doğruydu ama sanki yara izleri görünürden daha derinmiş gibi, onu daha fazla ele veren bir temkinle hareket ediyordu.

“İlk başlarda pek bir şey hatırlamıyordum,” dedi nihayet bana bakmaya cesaret ederek. Yakından, kahverengi gözlerinde, batmakta olan güneşin aydınlattığı altın renkli benekler olduğunu fark ettim. “Ama yavaş yavaş hatırlamaya başladım.” Elini suratından çekti. Yanımızdan geçen bir denizci, taşlardan birini güverteden aşağı tekmeleyip, otlakçı kaçak yolcularla ilgili bir küfür savurdu.

Kazazede Aklımı yitirmedim,” dedi. Bir an için, sanki zihninin yarısı hâlâ o sandalda kalmış ya da gemiyle birlikte su-lara gömülmüş gibi gözleri tuhaf bir biçimde sola kaydı. Çok büyük bir sıkıntı atlatmasına rağmen, denizciler canını daha da sıkmaya niyetliydiler.

“Yukarı güverteye gelecek ve denizcilerin ayağına dolanacak kadar çılgınsın. Onlara kendini sevdirmiyorsun,” dedim. Sonra, daha alçak sesle “Dikkatli olmalısın,” diye ekledim. Yerden topladığım taşları ona verip, başımla tahtayı işaret ettim. “Bir el oynamak ister misin?”

Ağzının kenarı bir kez daha seğirdi ama bu sefer hafifçe gülümsüyordu. Tavla tahtasını düzeltip, taşları teker teker yerleştirmeye koyuldu.

Bacak bacak üstüne atıp karşısına oturdum. Kollarındaki ve suratındaki çürüklere bakmamaya gayret ettim. Parmak eklemleri neredeyse kemiklerine kadar sıyrılmıştı; elinin hayata sarılır gibi fotoğrafı nasıl sıkı sıkı tuttuğunu hatırladım. Onun aynı kişi olduğuna inanmak güçtü.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun? Kaza nasıl oldu?” diye sordum.

Bakışlarını kaçamak bir biçimde bana çevirdi, bana güvenip güvenemeyeceğini düşündü. Zarı eline aldı. “Evet.”

“İsmin ne?” diye sordum.

“Edward Prince.” İsmini sanki kendisiyle ilgili paylaşabileceği çok az bilgi varmış ve bunları temkinle söylemesi gerekiyormuş gibi ağır ağır söylemişti.

“Ben de Juliet Moreau.”

Yavaşça başını salladı. “Biliyorum.” Montgomery’ye benimle ilgili sorular sorduğunu hatırladım.

Onu ilk bulduğumuz gün, hezeyan içinde sayıklarken bana nasıl baktıysa hakkımda ne düşündüğünü merak ederek suratına dikkatle bakma sırası bu sefer bana gelmişti. Bizlere hiç duymadığımız bir şey

söylemişti. O andaysa, eski bir paspastan ya da süpürge sapından yapılmış olan taşlara bakıyor, elindeki zarla bekliyordu. Taşlar hâlâ yanlış diziliydi; elimi içgüdüsel bir biçimde uzatıp, oyuna başlamadan önce tekrar dizmeye koyuldum. Bir şeyleri düzenlemek bana iyi gelmişti.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordum.

Sorum onu gafil avladı ve parmakları zarın etrafında kapandı. Temkinle omuzlarını silkti. "Tanrının bir lütfü sanırım.

İncinmiş yumruğunu zarın etrafına sarışını, çürümüş çenesindeki kasın seğirişini ve zayıf omuzlarındaki gücü izledim. Çok rahat bir tavırla konuşmuştu. Bana gerçekten düşündüklerini değil, duymak istediklerimi söylüyordu.

"Sana inanmıyorum," dedim. Başını şaşkınlıkla hafifçe yana eğdi. "Denizde yirmi gün geçirdin. Yiyeceğin yoktu. Suyun yoktu. Gölgeliğin yoktu. Düzinelerce yolcu arasından tek kurtulan sensin. Seni Tanrı kurtarmadı. *Sen* kendini kurtardın. Bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum."

Taşları tahtaya nasıl yerleştirdiğimi inceledi, ezberledi, her şeyi baştan öğrendi. "Montgomery'nin ilk sorusu ailemi kaybedip kaybetmediğimle ilgiliydi," dedi. "Yas tutup tutmadığımı sordu." Zarı biraz sert bir biçimde fırlattı. Tepkisi bana tıpkı Montgomery gibi daha duyarlı davranmam gerektiğini hatırlattı.

Ne yapacağımı bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım. Soğuk davranmak istememiştim. "Özür dilerim. Ailen... Onlar da seninle birlikte *Viola*'da mıydılar?"

"Hayır," dedi şaşılacak kadar monoton bir ses tonuyla. "Tek başıma yolculuk ediyordum. Babam yurt dışına uzun bir yolculuğa çıktı. Ailemin geri kalanıysa kendi mülkümüz olan Chesney Yaylası'nda. Muhtemelen şu anda sıkıcı akrabaları ağırlıyor, benden kurtulduklarına seviniyorlardır."

Kırık bir tırnakla yara izini kaşıyıp tahtaya bakarken, saygısız bir tavırla konuşmuştu. Yapmacık davranıyordu. Neredeyse sert ve manidar denilebilecek bu ses tonu acı ve öfke içinde ol-

< duğunu gösteriyor, dürüst davranmadığından şüphelenmeme neden oluyordu. "Ama demiştin ki..."

Omuzlarını silkti. "O gemide ölen düzinelerce insanla değil de nasıl hayatta kaldığımın ayrıntılarıyla ilgilenmen tuhafıma gitti." Kazazede taşları oynatırken, ne kadar katı yürekli görünmüş olabileceğimi düşündüm ama odaklanabildiğim tek şey dama oyununu ne denli kötü oynadığıydı.

Taşlardan birini tahtanın köşesine doğru yavaşça itti. "Montgomery bana uzun bir aradan sonra babana kavuşacağını söyledi. Sanırım, bir tür doktormuş."

"Doğru."

Taşı eline aldı, parmağını kaba bir biçime şekillendirilmiş tahtanın üstünde gezdirdi. "Varlıklı bir doktorun o kadar ücra bir yerde yaşamak istemesi tuhaf değil mi? İnsanın aklına takılıyor."

Sözlerinin ardındaki imayı hissedince, merakım iyice kabardı. Her ne demeye çalışıyorsa hoş değildi

ve bundan yüksek sesle söz etmiş olması da gerçekten cüretkârdı. Belki de o açık denizde mahsur kalıp aklını yitirmiş, hayatının tek bir günü bile çalışmamış birisinden çok daha fazlasıydı.

Zarları aldım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir adam buraya gelmek için neden her şeyini feda eder?" Zarları sallarken güverteye düşürdüm. "Ben de sana aynısını şeyi sorabilirim, Bay Prince. Ailenin tamamı oradaysa, neden İngiltere'den ayrıldın?"

Çenesi yine seğirdi. "Sen babanı bulmak için geldin. Ben de benimkinden uzaklaşmak için geldim." Bir kez daha sesinde belli belirsiz bir öfke hissettim.

"Neden? Ne yaptı?" Sorumun hemen ardından, taşlarımı oynattım.

Duraksadı. "Babam hiçbir şey yapmadı. Ben yaptım." Sonra

zarları sallayıp, ağzından çok şey kaçırmış gibi aniden fırlattı. Bir üç ve bir altı gelmişti. Taşını yanlış yönde ilerletmeye koyuldu.

"Kaptan Claggan burada oluşumdan hoşnut değil," dedi, konuyu aniden değiştirmesi beni şaşırtmıştı. "Dün gece, Montgomery uyuduktan sonra, ikinci kaptanıyla gelip beni tırabzana sürüklediğini biliyor muydun? Avustralya'dan sağ salim geri döndüğüm takdirde ona dolgun bir ücret verebilecek akrabalarım olduğunu söylemeseydim, beni denize atacaktı."

Elim havada asılı kaldı. Oyun birden önemini kaybetmişti. "Bunu Montgomery'ye anlattın mı? Bunu kaptanın yanma bırakmaz." Kaba zeminde ayaklarımı oynattım. "Akrabaların olması da büyük bir şans."

İhtiyatla bana baktı ama bir yandan da bir şeyi komik bulmuş gibiydi. "Avustralya'da kimseyi tanımıyorum. Bunu uydurdum. Nereye gittiğini umursamaksızın, Londra'da bulduğum ilk gemiye bindim. Gemi Vioîa'ydı."

"Peki, Avustralya'ya vardığınızda, orada varlıklı akrabaların olmadığını öğrenince ne olacak?" Biz adaya vardıktan sonra, Balthasar, rüşvetler ve tüfekler olmadan, Edward Prince tek başına kalacaktı.

Parmaklarını oyun tahtasına vurdu. Son güneş ışığı da ufukta yok oldu, çürük içindeki suratını karanlıkta bıraktı. "Bilmiyorum."

Gözcü yerinden gelen çığlık, elimdeki taşı düşürmeme neden oldu. Kazazedeyle nefesimiz kesilmiş halde birbirimize baktık.

"Kara göründü!" diye bağırdı gözcü.

O gün gece erken gelmiş, gözcünün gördüğü kara parçası karanlıkta kalmıştı. Denizciler Edward'i gemi mutfağına, beni de kamarama geri yollayıp dışarı çıkmamamı söylediler. Ancak, pek de itaatkâr biri sayılmazdı. Montgomery'yi kıç güvertesinde, parıldayan gemi direğinin altında Balthasar'la fısıldayarak konuşurken buldum. Kaptanla ikinci kaptan da deniz haritalarının üstüne bir fener tutmuş,

küpeştede duruyorlardı.

Tırabzandan sarkıp, kara ufka baktım. Ay ışığı dalgalara kapkara bir ejderhanın pulları gibi yansıyordu. Gecenin nerede sona erdiğini, denizin nerede başladığını kestiremiyordum. Bu ikisinin arasında bir yerde babam vardı.

Montgomery beni görünce, heyecanla hemen yanıma geldi. Adanın onun yuvası olduğunu unutmuştum. Ufku işaret etti. "Volkanik bir ada. Dumanları görüyor musun?"

Zihnim kapkara şekiller görmek için ufku taradı ama gözlerim odaklanacak bir şey bulamadı. Derken, ta yıldızlara kadar yükselen hayal meyal bir duman sütunu gördüm.

"Gördüm. Çok uzakta gözüküyor."

"Bir buçuk fersah uzaklıkta olabilir. Limanda bir kıyı kordonu var; bu yüzden, gece burada olacağız."

"Edward ne olacak?"

Montgomery'nin suratındaki çocuksu heyecan bir anda siliniverdi. Buz gibi denize baktı. "Ne olmuş ona?"

Aksi ses tonu beni tereddüde düşürdü. "Onu burada bırakıp gidemeyiz. Sen kendin..."

"Bizimle gelemez." Bir şeyler homurdanıp, tırabzanlara yaslandı. "Daha önce de bir şey dememeliydim. Bizimle gelmesi imkânsız."

"Ama neden? Burası güvenli değil. Gemide doktor yok ve kaptanın onu denize atmamasının tek nedeni, Bribane'e vardıklarında onun için ödül alacağını düşünmesi ki bu bir yalan." "Anlamıyorsun. Ada da güvenli değil."

Tekrar adaya baktım. Volkanik duman kapkara göğe doğru bir beyefendinin piposundan yayılan incecik dumanlar gibi yükseliyordu. Ta tepede, medeniyetin tek işareti olan bir ışık gördüm.

"Güvenli değil mi?" Ada güvenli olmasaydı, Montgomery oraya gitmeme izin vermezdi.

Montgomery omuzlarımdan tutup, beni adadan aksi yöne çevirdi. Surat ifadesi yumuşadı. "Yani, kalacak yer yok. Bir tane fazla yatak odamız var, orası da senin olacak. Kalacak bir yeri yok ve ormanda vahşi hayvanlar var. Ayrıca, baban çok mesafeli bir adamdır. Yanımda bir yabancı getirirsem, bana çok kızar.

Parmağımı tırabzandaki ağaç damarının üstünde gezdirdim. Babam *beni* de bir yabancı mı sayacaktı? Hayır, tabii ki öyle yapmayacaktı. Tek ailesi, tozlu bir kitap alıp dizlerine oturan ve kuşların bir zamanlar nasıl kocaman, hantal kertenkeleler olduklarına dair teorileri okuması için yalvaran küçük kız bendim. Peki, bana neden tek bir mektup bile yollamamıştı? Hayatta olduğunu neden gecenin bir yarısı gizlice yapılan bir viviseksiyonda öğrenmek zorunda kalmıştım?

"O *benim* babam," dedim. "Bana kulak verecektir. Edward'm adada kalmasının neden daha güvenli

olduğunu anlayacaktır. Hem orada sadece bir sonraki gemi gelene dek kalacak."

"Baban bundan hoşlanmaz, Juliet."

Tırabzana yaslanıp, yıpranmış giysilerine parçalanmış çizmelerine baktım. "Artık onun uşağı olmadığını söyleyip duruyorsun ama öyle davranmıyorsun. Kendi adına düşünebileceğini biliyorsun."

Montgomery'nin çenesi gerildi ama bana itiraz etmedi. Onu incittiğimi biliyordum ama lafımı nasıl geri alacağımı bilemiyordum, çünkü söylediğimin doğru olduğunu biliyordum. Hışımla yanımdan uzaklaştı. Ansızın yalnız kalınca, zihnimdeki düşünceler daha da belirgin hale geldi. Montgomery'yle parmaklarımızı güvertede birbirine kenetlediğimiz, beni sık sık düşündüğünü söylediği ana geri dönmek istedim. Ama ani bir değişim meydana gelmişti, aramızdakilerin aynı olmadığına dair ufak ama önemli bir değişimdi bu. Tırabzana yaslanıp, benimle ada arasındaki ay ışığıyla aydınlanmış mesafeyi ölçmeye çalıştım.

Ertesi sabah, daha şafak sökmeden valizlerimi toplamıştım ama dalgalar yüzünden saatlerce limana yanaşamamamız beni sinirlendirmişti. Beklerken, Londra'dan ayrılmadan önce Lucy'nin bana verdiği parayla satın aldığım beyaz renkli, yeni bir yazlık elbiseyi giydim. Elbisenin göz kamaştırıcı beyazlığı ve temizliği gözlerimi acıtmıştı. Eşyalarımın geri kalanı, yani ilaçlarım, eski kitaplarım, hatta Bayan Bell'in bana verdiği sert kıllı bir saç fırçasını da hah çantaya koymuştum. Babamın *Longman'ın Anatomik Referansları* kitabmıysa çantaya koymayıp, heyecanla siyah beyaz çizimlere göz atıyordum. Bir bilim adamının kitabıydı bu. Ama bu bilim adamı, kaçığın teki de olabilirdi.

Bunu öğrenmeme kısa bir süre kalmıştı.

Yukarı güverteye çıkınca, büyük bir telaşla karşılaştım. Mizana direği yük sandıklarıyla kafesleri taşımak için eğilmişti. Bir avuç denizci, panterin kafesini başımdan da büyük bir kancaya doğru sürüklüyordu. Ama asıl dikkatimi çeken şey, iskele tarafında karşımızda dikilen, bir krallık kadar geniş, en yüksek tepesinden gri renkli cılız bir dumanın tüttüğü dağlık yeşil adaydı. Bildiğimiz dünya kadar geniş sularda haftalar geçirdikten sonra, ada gözüme gerçek değilmiş gibi geliyordu. Deniz ince kum çizgisine değiyor, kıyıdaki palmiyeler esintide sallanıyordu. Palmiyeler daha önce hiç görmediğim dikenli sarmaşıklarla ve ağaçlarla dolu gür bir ormana açılıyordu. O yeşil örtünün altında ne olduğunu, beni neyin beklediğini merak ettim.

Edward da beni görene dek adayı üst güverteden izledi. Eski zamanlarda hanımefendileri selamladıkları gibi elini alnına go türdü. Günün birinde, onu bunu yapmamaya ikna etmeliydim.

Çürükleri yüzünden hafifçe suratını ekşiterek merdiven lerden aşağı indi. "Montgomery bir sonraki gemi geçene dek adada kalabileceğimi söyledi," dedi. "Sanırım, bunun için sana teşekkür etmem gerek."

Şaşkınlıkla omuzlarımı dikleştirdim. Montgomery fikrini değiştirmişti; onun bir uşak gibi davrandığını söylemem tepesini attırmış olmalıydı. Bu konuda kendimi suçlu hissetsem de, nihayet kendi kararını verdiği için gülümsemeden edemedim. "O halde, bizimle geliyor musun?"

"Kaptan Claggan'la mı yoksa sizinle mi daha fazla vakit geçirmek konusunda bir seçim yapmam

gerekse, kolaylıkla karar verebilirim sanırım." Bakışlarını okyanustan ayırmaksızm suratına düşen koyu kahverengi saçlarını geriye attı. Midem beklenmedik bir biçimde bu iltifat karşısında gerildi. Beyefendilerin bana iltifat etmesine alışık değildim. Çatlak dudaklarımı hafifçe ısırarak, bunun Edward Prince'le çok daha fazla vakit geçireceğim anlamına geldiğini fark ettim. Suratında bir iz olan, zeki ve denizde aklını yitiren Edward Prince. Dama oyununda da şaşılacak derecede kötüydü. Parmaklarını tırabzana vurdu. "Ama Montgomery bu durumdan pek de hoşnut görünmüyordu." Hafifçe öksürdüm. "Babamın ne düşüneceği konusunda endişeleniyor. Endişelenmemek; o, artık bir uşak değil."

"Bir uşak mı?" diye atıldı Edward. Elini suratından çekti. "Montgomery bulaşıkçımızın oğluydu. Ahırlarda çalışırdı. Sana anlatmadı mı?"

İkinizin birlikte yolculuk ettiğini sanmıştım... Aynı kamarayı paylaştığınızı düşünmüştüm..." Bakışları bana kaydı, soru sorar gibiydi.

Alev alev yanan suratımı serinletecek bir rüzgâr esmiyordu. "O benim refakatçim," dedim hemen. "O kadar." Bunun aksini kanıtlayacak pek çok söz söylemek isterdim ama kanıtlar bana karşıydı. Geceyi aynı kamarada birçok kere *birlikte* geçirmiştik. Hem bu fikir benim aklımdan da asla geçmemiş gibi davranamazdım.

"Eh, bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemem. Birisiyle birlikte olmadığına sevindim." Duraksadı. "Seni tanımak isterim, Bayan Moreau."

Sessizce adayı izlemeye devam ettim ama hislerim karmakarışık olmuştu. Az önce söylediğini kabul etsem mi, etmesem mi diye düşündüm. Muhtemelen sadece kibar bir genç gibi davranmaya çalışıyordu. Ama bir yabancıya güvenmemem gerektiğini bilecek kadar şey öğrenmiştim erkekler hakkında. Dahası, Edward'm beni tedirgin eden bir yanı vardı. Zaten kendi ağzıyla, yaptığı bir şey yüzünden kaçtığını söylemişti. İngiltere'den kaçmasını gerektirecek, ciddi bir mesele olmalıydı. Gözümün ucuyla ona bakıp, bir generalin varlıklı oğlunun neden kaçıyor olabileceğini düşündüm.

Edward da benim gibi sessizliğini koruyor, aklından gerçekten geçenleri söylemekten kaçınıyordu. Ama ben de ondan farksızdım.

Curitiba esneyen bir ağız biçimindeki doğal bir koya doğru ilerledi. En uç noktada, dalgakıranların ardında, hayatımda gördüğüm ne uzun ve dar liman bize doğru uzanıyordu. Dalgalar üstünü kaplayarak geçiyor, tüm yapıyı adeta yutmakla tehdit ediyordu. En kenarda, suya batıp çıkan bir işkanpavi-yenin üstünde ufak bir grup insan bekliyordu. *Curitiba* kıyıya yanaşırken, insanlar da daha belirgin hale geldiler.

Birer vahşiyi andıran, Balthasar'dan da iri yapılı üç adam vardı. Onların omuzları da tıpkı Balthasar gibi tuhaf bir biçim

de kamburdu ve kafaları sanki omuzlarından çıkmış gibi gözüküyordu. Tüm yerlilerin neden bu denli şekilsiz olduklarını merak ettim. Sanki Tanrı insanı yaratmadan önce işe burada başlamıştı.

Kambur adamlardan biri iskelenin ucuna kadar gidip, bir hayvan gibi ellerinin ve dizlerinin üstüne

çöktü. Bu adam ilerlerken, daha normal boyutlarda, sırtı dik, ince eklemli bir başka adam gördüm ardında. Elindeki güneş şemsiyesi suratını güneşten ve gözlerimden gizliyordu ama yüreğim onu nerede olsa tanırdı.

Ona bakarken, adam güneş şemsiyesini arkaya attı ve göz göze geldik.

Nefesim kesildi.

Adam hem babamdı, hem de değildi. Suratı da dimdik duruşu da eskisi gibiydi ama bir zamanlar sürekli özenle taradığı koyu renkli saçları şimdi ağarmış rüzgârla birlikte bir arı sürüsü gibi geriye savruluyordu. Beni en çok huzursuz eden şeyse, sanki geleceğimi biliyormuş gibi, sakin bir tavırla, gözlerini dahi kırpmadan bana bakmasıydı.

Beni bekliyordu sanki.

On Birinci Bölüm

Küpeştelerin ardına, kimsenin beni göremeyeceği bir yere gizlendim. Edward da yanıma çöktü. Beynime aniden dolan kan akınım yavaşlatmaya çalıştım. Babamı bulabilmek için bunca yolu geldikten sonra beni gizlenmeye itenin ne olduğunu bilmiyordum. Babamın üstüme diktiği *gözlerinden* uzaklaşmam gerekiyordu. Hayal görüyorum, dedim *kendi* kendime. Babam *geleceğimi biliyor olamazdı. Herhangi bir gemideki beyaz elbiseli bir kız* tuhaf gözükürdü *herhalde;* babam da bu yüzden bakışlarını bana dikmiş *olmalıydı.*

Edward kaşlarını çattı. "Sanırım, o adam baban."

Yorgun *gözlerimi* ovuşturup, evet anlamında başımı *salladım.* Beynimin *genellikle* mantıkla *işleyen* kısmına bir paranoya sızmıştı. "Evet, sanırım ona *doğru* dürüst *selam veremedim."* Edward elini *uzatıp* beni ayağa kaldırınca, verdiğim *tepki* bana aptalca *geldi. "Heyecanlı* olman doğal," *dedi. Beni* bırakmak yerine, iyice kendisine çekti. "Hâlâ bir *beyefendinin* burada tek başına yaşamasının tuhaf olduğunu düşünüyorum. *Dikkatli* ol, Bayan Moreau. İncinmeni istemem."

Elimi kendimi savunmak ister gibi geri çekip, elbiseme sildim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Montgomery de bana benzeri bir uyanda bulunmuştu. Çaresiz olduğumu düşünebilirlerdi ama zavallı bir kız için Londra sokaklarının tropik bir adadan daha fazla tehlike içerdiğinin farkında değillerdi.

Edward'a baktım. "Lütfen bana Juliet de. Ben bir hanımefendi değilim."

"Demir atın!" diye böğürdü kaptan. Demir silkelenerek suyun dibini buldu. Filikalar öylesine doluydu ki her seferinde tek bir kişiyi alabiliyorlardı. Bu yüzden, Montgomery tavşanlarla birlikte ilk binenlerden oldu ve yüklerin boşaltılışını iskeleden izlemesi gerektiğini öne sürdü. Ama onun aslında babamı, ben ve Edward konusunda uyarmak ve önceden tahmin edilemeyen tepkisini bizlerden gizlemek istediğini düşündüm.

Babam sürprizlerden nefret ederdi. Bu kadarını hatırlıyordum.

Montgomery'nin dalgalarla karşı limana varma savaşını izlerken, dantelli yakam derimi kaşındırdı. İri kıyım adamlardan biri tavşanların kafesini bir saman yığını gibi kolaylıkla kaldırdı. Babam Montgomery'nin karaya çıkmasına yardımcı oldu, sırtına dostane bir şaplak indirdi. Montgomery eliyle gemiyi işaret ettiğinde, babam elindeki güneş şemsiyesini aheste aheste çevirdi. O mesafeden bile, bir kez daha zihnimin derinliklerini görebildiğini hissettim.

Sonra, karaya çıkma sırası bana geldi. Ufak tefek olduğum için, Balthasar'la birlikte kıyıya çıkabileceğime karar verdiler. Gözü seğiren bir denizci sandala binmeme yardımcı olmak için eğildi. "Bol şans," dedi.

Suya indiğimizde, Balthasar'ın kıyıya kadar kürek çekişi Montgomery'nin harcadığı vaktin yarısını aldı. Ter içinde kalan avuçlarımı eteğime sürüp, keşke ellerim artık titremese diye geçirdim içimden. Bunun bir zayıflık belirtisi olduğunu

söyledim kendime. Her gün iğnelerimi olsam bile, bazen hâlâ güçsüz hissediyordum.

Nihayet, onca süre denizde yol aldıktan sonra, limanın karadaki gerçekliğini iliklerimize kadar hissettik. Babam tiril tiril keten takım elbisesiyle orada dikiliyordu. Bakışlarımı ayaklarımdan kaldırıp, suratına bakmaya cesaret edemiyordum.

Balthasar sandaldan apar topar inip, iri elini uzattı ve karaya çıkmama yardımcı oldu. Karaya ayak bastığım halde başım dönüyordu. Montgomery elini omzuma koyup bana telaşla bir şeyler söylemek ister gibiydi ama hızla yaklaşan ayak sesleri araya girdi.

Babam.

Katladığı güneş şemsiyesini baston olarak kullanıp, ucunu yavaşça ve kasti bir biçimde iskelenin yıpranmış zeminine vurdu. Karanlık ve delici gözlerini gür kaşları gölgeliyordu. Suratını çok yoğun bir biçimde çalıştığı, laboratuvardan günlerce çıkmadığı zamanlardaki gibi birkaç günlük sakal kaplamıştı. Gençliğinin tüm fazla kasını ve yağını eritmiş gibi incecikti ve geriye sadece sertleşmiş bir öz kalmıştı sanki.

"Pençelerini kızımın üstünden çek evlat." Şemsiyenin ucuyla Montgomery'nin göğsüne vurdu. Dudaklarını büzdü. "Ellerin kirlenmiş."

İçim birden endişeyle sıkıştı. Montgomery ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. Ama sonra sırıttı. Babam güldü. Bunun bir şaka olduğunu fark ettim. Midemdeki gerilim dinmeye başladı. Babam gülümsüyordu. Gülüyordu. Havadaki gerilim, bir baraj gibi yıkıldı. Ciğerlerim hayat boyu süren endişeyi dışarı bıraktı ve kollarına atıldım.

Bir an için geriler gibi oldu ama sonra tek koluyla belime sarıldı. "Juliet. Kızım."

Suratımı takım elbisesine gömüp, kokusunu içine çektim.

Tıpkı hatırladığım gibi, kayısı reçeli ve belli belirsiz formaldehit kokuyordu. Hatırladığım onca şey birden üstüme üstüme geldi. Bu kadar sene sonra babamı görmek beni sarsmıştı-Beni bir kol boyu kadar uzakta tutup, suratıma dikkatle baktı. Belki de geride bıraktığı küçük kızını arıyordu, kim bilir.

Gözlerinde öğrencilerini endişelendiren o ihtiyatlı bakış vardı ama bana göre bu babamın bakışından başka bir şey değildi. Bakışlarını özlemiştim.

"Dur da sana bakayım," dedi. "Suratı kırışmış bir adam değil, bir koca araman gerekirdi."

Başımın döndüğünü hissettim. O kadar çok onunla karşılaşacağım anı hayal etmiştim ki, bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Bunca yolu, onun kim olduğunu öğrenmek için gelmiştim: Kaçığın teki miydi, yoksa yanlış anlaşılmış bir dahi miydi? Ama o anda bile bu sorunun yanıtını kolay kolay öğrenemeyeceğimi görebiliyordum. Karşımdaki test etmeye karar verdiğim bir teori değil, canlı bir insandı. Gerçekten de karşısına dikilip, söylentilerin doğru olup olmadığını sormayı mı düşünmüştüm? Ağzımdan doğru dürüst bir sözcük dahi çıkmıyordu.

"Gelmeliydim," dedim kekeleyerek. Liman, dalgalar, iri kıyım adamlar... Her şey gözlerimin önünde dönüyordu. "Öldüğünü sanıyordum."

"Henüz cehennem beni kabul etmedi," dedi. Çenemi tutup, başımı iki yana çevirdi. "Annene benziyorsun ama ruhun bana çekmiş olmalı. Montgomery, buraya gelebilmek için boğazına neredeyse bir bıçak dayadığını söyledi."

İnatçı olduğu şüphe götürmez," dedi Montgomery alçak sesle.

Babam şemsiyesiyle vahşi ormanı işaret etti. "Orada, Londra daki birçok rahatı bulamayacaksın."

Neredeyse gülecektim. Dr. Hastings'in aranan elleri pek de rahat sayılmazdı. Acaba ona elimdeki seçeneklerin Londra'dan kaçmak ya da lekeli bir elbiseyle Mavi Yaban Domuzu Hanı'nm önünde dikilmek olduğunu söylese miydim?

Ama bunların hiçbir önemi yoktu. "Rahatlığa ihtiyacım yok," dedim samimiyetle.

Dediğimi düşünür gibi başını salladı. Kendime hâkim olabilmek için, yanağımın içini ısırdım. Babam hayattaydı. Artık yalnız değildim. Yumruklarım pamuklu eteğimin yumuşacık kıvrımlarında çevirirken, içimden çıkmaya can atan tüm o duygularla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Babam omzumu sıktı. "Bu bir tatil değil, öncelikle bunu bilmelisin. Kendi yiyeceklerimizi yetiştiriyoruz. Güvenliğimizi sağlıyoruz. Burası genç hanımlara uygun bir yer değil." Dudaklarını büzdü. "Ama sana göre bir iş bulabiliriz."

Tamam der gibi başımı salladım. Babam mantıklı davranıyordu. Buna rağmen, nasıl işe yarayacağımı düşünmeye başlamasının beni hayal kırıklığına uğrattığını gizlemeye çalıştım.

Arkamızdan suya çarpan kürek sesleri geldi. Sandal Edward'la birlikte geri dönmüştü. Birden unutulmuştum. Babam gözlerini kıstı. Parmaklarının eklemleri, güneş şemsiyesinin narin sapında bembeyaz gözüküyordu. Edward'a bir cerrahın keskin bakışlarıyla baktı.

Edward sandaldan inip, pantolonunu silkeledi. Az sonra karşılaşacağı savaşın farkındaymış gibi, bakışlarını babamdan ayırmadı. Belki de Montgomery babamın adaya yabancıların gelmesine izin vermediğini söylediğinde, onu yeterince ciddiye almamıştım. Babamın Edward'a bakışlarında,

sadece şüphe yoktu; insanı huzursuz eden ve beni tereddüde düşüren ani bir hoşnutsuzluk da söz konusuydu.

“Baba, bu Edward Prince,” dedim. “Kendisi bir kazazede.

Neredeyse gülecektim. Dr. Hastings’in aranan elleri pek de rahat sayılmazdı. Acaba ona elimdeki seçeneklerin Londra’dan kaçmak ya da lekeli bir elbiseyle Mavi Yaban Domuzu Hanı’nm önünde dikilmek olduğunu söylese miydim?

Ama bunların hiçbir önemi yoktu. “Rahatlığa ihtiyacım yok,” dedim samimiyetle.

Dediğimi düşünür gibi başını salladı. Kendime hâkim olabilmek için, yanağımın içini ısırdım. Babam hayattaydı. Artık yalnız değildim. Yumruklarım pamuklu eteğimin yumuşacık kıvrımlarında çevirirken, içimden çıkmaya can atan tüm o duygularla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Babam omzumu sıktı. “Bu bir tatil değil, öncelikle bunu bilmelisin. Kendi yiyeceklerimizi yetiştiriyoruz. Güvenliğimizi sağlıyoruz. Burası genç hanımlara uygun bir yer değil.” Dudaklarını büzdü. “Ama sana göre bir iş bulabiliriz.”

Tamam der gibi başımı salladım. Babam mantıklı davranıyordu. Buna rağmen, nasıl işe yarayacağımı düşünmeye başlamasının beni hayal kırıklığına uğrattığını gizlemeye çalıştım.

Arkamızdan suya çarpan kürek sesleri geldi. Sandal Edward’la birlikte geri dönmüştü. Birden unutulmuştum. Babam gözlerini kıstı. Parmaklarının eklemleri, güneş şemsiyesinin narin sapında bembeyaz gözüküyordu. Edward’a bir cerrahın keskin bakışlarıyla baktı.

Edward sandaldan inip, pantolonunu silkeledi. Az sonra karşılaşacağı savaşın farkındaymış gibi, bakışlarını babamdan ayırmadı. Belki de Montgomery babamın adaya yabancıların gelmesine izin vermediğini söylediğinde, onu yeterince ciddiye almamıştım. Babamın Edward’a bakışlarında, sadece şüphe yoktu; insanı huzursuz eden ve beni tereddüde düşüren ani bir hoşnutsuzluk da söz konusuydu.

“Baba, bu Edward Prince,” dedim. “Kendisi bir kazazede.

Bir gemi gelip de onu geri götürene dek burada kalabileceğini söyledim. Çok hastaydı. Montgomery hayatını kurtardı.”

Babamın bakışları önce Montgomery’ye, sonra ym^e Edward’a kaydı. “Kendi adına konuşamıyor musun evlat? Prince miydi ismin?”

Edward dimdik karşısında dikiliyordu. “Vioia isimli geminin gövdesi çatlayana dek o gemideydim. Şans eseri kendimi *Curitiba*'da buldum.”

“Şans mı? Sahi mi? Neden bu adaya ayak basmana izin vereyim?”

Montgomery ye baktım. Babamın tavrı pek de misafirperver sayılmazdı. Babamın paranoyak bir biçimde hareket ettiğini fark ettim. Belki durumu paranoyadan da kötüydü. Beynimde bir şüphe

tohumunun filizlendiğini hissettim.

“Bir gemi gelene dek burada kalmama izin verirseniz, size minnettar olurum,” dedi Edward yavaşça. “Sizi temin derim ki sorun çıkarmayacağım.”

Babamın gözleri kor gibi parıldadı. Havadaki gerilim, bir fırtına misali dönüp şimşek gibi çaktı. “Bay Prince, ne yazık ki yanılıyorsunuz. Siz burada başa bela olmaktan başka bir şey olmazsınız, anladınız mı?” Şemsiyesinin ucuyla Edward’in göğsünü dürtükledi.

Edward dengesini kaybedip geriye doğru sendeledi ve dalgalı limana düşüp, bembeyaz elbisemi sırılsıklam etti.

On İkinci Bölüm

"Edward!" Öne doğru atıldım ama çok geç kalmıştım. Yere yığıldım ve dizlerim sert zemine çarparken suratımı buruşturdum. Edward'm yüzeye çıktığını gördüğümde, parmaklarım yıpranmış iskele tahtalarına geçmişti.

"Elimi tut!" Elimi cesaret edebildiğim kadar uzattım ama aramızdaki mesafe oldukça fazlaydı. Edward nafile yere ellerini kollarını çırpıyor, kaygan dalgaların arasından yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Bir şey demek için ağzını açtı ama ne dediğini duyamadım. Derinlere batıverdi.

Tırnaklarım çürük tahtaların üstünde yarım ay biçiminde izler bıraktı. Suda gördüğüm karanlık şekil, yani Edward bir hayalet gibi cam gibi yüzeyin altında çırpmıyordu. Hayal gördüğümü düşünüyordum. Bu, bir kazaydı diyordum içimden. Ama babamın onu suya ittiğini *görmüştüm.*

Avuçlarımı zemine yaslayıp ayağa kalkmaya çalıştım. Babam sakin bir tavırla gömleğinin kırışmış kol ağızlarını düzeltti. "Aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdım. "Kötü durumda. Boğulacak!"

Edward ağzından sular tüküre tüküre yine yüzeye çıktı, sonra yine dibe battı. Babam kloroform dolu bir kavanozdaki bir kurbağanın ölmesini sabırla bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Müthiş bir öfkenin boğazıma kadar yükseldiğini hissettim.

Babamın yanında dikilen Montgomery'nin surat ifadesinin durgunlaştığını ve tereddüde büründüğünü fark ettim.

"Yüzme biliyorsun," dedim ona. Bu, çaresizlik içinde söylenmişti ve Montgomery bana şüpheyle baktı. O zaman anladım. Edward'ı kurtarmak pahasına bile olsa babama karşı gelmek istemiyordu. Bu adada, gemide gördüğüm o becerikli ve güçlü adam değildi. Sadece bir çocuktu.

"Lütfen Montgomery," dedim. Güçlükle yutkundu ve suya doğru atıldı. Ama babam şemsiyeyi ani ve zarif bir hareketle savurarak Montgomery'yi engelledi.

Montgomery'nin çizmeleri güneş şemsiyesi adeta bir tahta ve kumaş parçası değil de, üç metrelik demir bir parmaklıkmış gibi iskelede kaydı. Göz göze geldik. Her şey çok yanlıştı. Montgomery'nin İngiltere'de bir zanaatkara çırak olması, kiliseden sonra kızlarla buluşması gerekirdi. Ama bunun yerine, çılgın bir adamın geçici heveslerinin kölesi olmuştu.

Haykırarak şemsiyeye atılıp, incecik nesneyi babamın elinden kaptım. İçimi titreten bir cık cık sesiyle bana karşı gelmediğini görünce şaşırdım. İskelenin kıyısına çömelip, şemsiyeyi Edward'a uzattım. Parmakları şemsiyenin sapını sıyırdı ve uzaklaştı. Gözlerinde altın renkli bir ışıltıyla suyun dibine batmadan önce gördüğüm son şey gözlerini babama diktiğiydi.

"Cehenneme kadar yolu var," diye homurdandı Montgomery. Sonra, suya atladı.

Beni son derece huzursuz eden bir süre boyunca babamla yalnız kaldım. Akşam üzeri güneşi iskelenin üstünü kaplamış, etrafta uzun uzun gölgeler oluşturmuştu. Arkama bakmaya cesaret edemiyordum. Bunca yolu, söylentilerin doğru olduğunu görmek için gelmiştim: Sadece bir canavar bir insanın boğulu-şunu sabırla izleyebilirdi. Hatırladığım, annem bakmıyorken bana çikolatalar veren, sıcacık

tüvit ceketleri koltukta uyuya kaldığımda beni örten babama ne olmuştu? Bu hatıralar sadece fantezi miydi?"

Beyaz keten takım elbiseli adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. İçimde biriken korku cılız inlemeler halinde kendini gösterdi; bunun haricinde duyduğum tek ses dalgaların kum öbeklerine çarparken çıkardığı sesti. İskelenin ilerisinde, iri yarı adalılar yükleri bir at arabasına yüklüyorlardı. Bizden birkaç adım ötede oldukları halde, adeta farklı bir dünyada gibiydiler.

Montgomery nihayet bir kolunu Edward'm beline dolamış halde, o korkunç sessizliği bölerek yüzeye çıktı. Kırık şemsiyeyi bir kenara fırlatıp, kıyıya yüzen Montgomery'ye yardım etmeye koştum.

"Ben yukarı tırmanırken onu tut," dedi Montgomery. Montgomery kendisini yukarı çekerken, ben de Edward'i omuzlarından tuttum; Edward'i daha sonra sürükleyerek sudan iskeleye çıkardı. Edward'm üstüne eğilip, bu olayın gemi kazasının anılarını geri getireceğinden korkarak dikkatle ona dokundum.

"İyi misin?" diye sordum.

Kenara eğilip öksürmeye başladı, sonra elimi tuttu. Elimi acıtacak kadar sıktı. "Juliet... Ben ölmek üzereyken, daha da güzel görünüyordun."

Elimi tutan eline bakıp, ne diyeceğimi bilemedim. *Teşekkür ederim* mi demeliydim?

Babam bize yardım etmedi. "Boğulmasına izin vermeliydin," dedi.

Montgomery'yse üstünden sular damlayan ağır çizmelerin in bağcıklarım açıp, onları çıkarmaya çalışmakla yetindi. Elleri bembeyaz kesilmişti. Efendisine asla karşı gelmemek üzere

yetiştirilmişti ama ben öyle *değildim.*

Kırık şemsiyeyi kapıp babama fırlattım ama onu geri devirecek kadar değil, sadece öfkemi belli edecek kadar sert bir biçimde fırlattım. "Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdım. Suratında keyifli bir ifade belirdi.

Ona tekrar vurmak üzere şemsiyeyi havaya kaldırdım ama şemsiyeyi tutup elimden çekiverdi. "Sakin ol," dedi. Gülümsemesi, sabrıyla birlikte silinip gitmişti. Arkamda birisinin yuttuğu suları kustuğunu duydum. Edward iskeleden sarkıp, biraz daha tuzlu su kustu. Babam çenemi tutup, bakışlarını bana çevirdi. "O, buraya ait değil Juliet. Bizden biri değil."

Derhal elinden kurtuldum. "O halde, belki ben de buraya ait değilimdir!"

Güçlükle nefes aldığım için, göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu. Korsemi yırtarak çıkarmak istiyordum. Beyaz elbisemin kolalı dantel yakası boynumu çiziyordu ve babam olsun olmasın, doğru dürüst tanımadığım bir insanı etkilemek istediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Birbirine çarpan ahşap sesleri hepimizin dönüp o yöne bakmasına neden oldu. Bir denizci daha fazla sandıkla birlikte sandalla gelmişti. İkinci sandal da hırlayan ve tiz, ürkünç bir çığlık atan kafesli

panterle birlikte geldi.

Babam güneş şemsiyesini eline aldı. Şemsiyeyi açtı, yırtılan ve kirlenen beyaz dantele baktı, sonra şemsiyeyi dikkatle katladı. İri yarı üç adalı o tuhaf ve hantal adımlarıyla yaklaşıp, sandalları kıyıya bağladılar. İnanılmaz derecede açık renkli olan gözleriyle babama, efendilerine endişeli bakışlar fırlatıyorlardı. Onlara bakmakta bile zorlanıyordum. Balthasar'm şekil bozuklukları bir talihsizlikti ama bu vahşiler kâbuslardan fırlamış gibiydi.

Babam Edward'a döndü. "Bay Prince, öyle mi?" dedi. Dudaklarını büzdü. "Öyle gözüküyor ki kızım için sizin iyiliğiniz

/ önemli. Ben de onun iyiliğini düşündüğüm için, bizimle kala-

^ bileceğinize karar verdim." Şemsiyenin sivri ucuyla dalgaları

x işaret etti. "Ama size yüzme öğrenmenizi tavsiye ederim."

Adalılara bir emir verdi, sonra dağınık gri saçlarını düzeltti. Ş "Gel, Juliet. Balthasar burada kalıp, sandıkların boşaltılmasıyla

ilgilenecek." Elini bana uzattı.

Babamın uzattığı avucuna baktım. Şaşılacak kadar ufaktı, pembe renkli ve yumuşaktı, narin kıvrımları vardı. Bir cerrah neşterinden daha büyük bir iş aleti kullanmaya alışık olmayan bir beyefendinin eliydi.

Hâlâ gördüklerime bir anlam veremediğim için tereddüt ettim. Dudakları aynı temkinli tavırla seğirince, kendi dudaklarımın kuruduğunu hissettim. Sonra, güldü. "O çocuğa gerçekten zarar verebileceğimi düşündün." Ellerini çırptı. "Juliet, beni : affetmelisin. Espri anlayışımın kara mizaha daha yakın oldu

ğunun farkındayım. Ben sadece içine Tanrı korkusu salmak ve bu adayı kimin yönettiğini göstermek istedim." Başını eğmiş, omuzlarını sarkıtmış, suratındaki tuzlu suyu silmeye çalışan Edward'a baktı. "Gördün mü, işe yaradı."

Montgomery'ye baktım ama benimle göz göze gelmekten kaçındı. Babamın önünde yine bir uşak gibi davranmaya başlamıştı. Bağcıklarını çözmeyi tamamlayıp, çizmelerini çıkardı. Sular iskelenin ahşap panellerinin arasından aşağıya damladı.

Gökte kapkara bulutlar toplanmaya başlamıştı. Gerilim havada şimşek gibi çatırdarken, babam hâlâ elini tutmamı bekliyordu. Koyu renkli gözleri denize sarkıtılan bir çapa gibi beni ona çekti. Temkinle de olsa elini tuttum. Parmaklan beni şaşırtan bir güçle elimin etrafında kapandı.

"Siz de gelin Prince," dedi. "Yoksa, sizi sürükleyerek mi götürmemiz gerekecek?"

Arkama bakınca, Montgomery'nin Edward'ın ayağa kalk-

masına yardım ettiğini gördüm. Edward birkaç titrek adım attı, Montgomery'nin yardımını kabul etmedi. Montgomery tavşan kafesinin çapraz kirişlerinden tuttu ve iskelede peşimizden yürümeye başladılar.

Babam elimi bir beyefendi gibi dirseğinin iç tarafına koydu. Kordonda sakin sakin yürüyüş yapan bir çift gibi, bizi bekleyen arabaya doğru ilerlemeye koyulduk. Şartlar farklı olsaydı, güneşli bir günde, hafif esintinin keyfini çıkaran bir baba ve kız gibi olduğumuzu düşünebilirdim. Ama başım dönüyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan başka bir şey de yapa-mıyordum.

¿TV

Başım sanki kafatasım çok darmış gibi zonkluyordu. İskelenin kumlarla birleştiği yerde tökezledim. Tropik bir ada tablosundaki gibi koy boyunca devam eden kumsalın tek farkı, gökyüzünde biriken kapkara fırtına bulutlarının ağaçların arasındaki karanlık yerlerde gölgeler oluşturmasıydı. Altın renkli saçları gözlerinin üstüne düşen bir yük atma bağlı olan araba bekledi. Adalılar çoktan buharlı gemi sandıklarını ve bohçalardan bazılarını arabanın arkasına bağlamışlardı.

"Sen önden bin canım," dedi babam. Arabanın kapısını açtı. Edward'la birlikte arabaya bindik, Montgomery'yse kafesi arabanın arka tarafına yükledi. Bir şey söylemeye başladı ama babam lafını kesti. "Tüm gün bekleyemeyiz Montgomery."

Montgomery omuzlarını dikleştirdi. Tek eliyle saçlarını suratından geriye itti ve hayvan kafesi arabadan kaydı. Kafes arabadan düşmeden, öne atılıp bir kenarından tuttum.

"Dikkatli ol," dedi babam, "o tavşanlardan biri bile kaçarsa, burası cehenneme dönüşür."

Montgomery nin boynundaki kaslar gerildi. Arabanın kapısını çarparak kapattı.

Edward m yanındaki sandıklardan birinin üstüne oturdum.

Ayaklarına ve pantolonunun dizlerine kadar kum içinde kalmıştı. Diyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama sözcükler babamın davranışlarını telafi edemezdi.

Edward'in suratında belirgin bir ifade yoktu ama elleri hafifçe titriyordu. Tanrım, eğer daha önceden denizde delirdiyse, son olaylar onu daha makul kılmayacaktı.

"Belki de geri dönebilirsin," diye fısıldadım. "Kaptan Clag-gan seni hâlâ Avustralya'ya götürebilir."

Bakışları benimkilerle birleşti. "Geri dönmek istemiyorum."

Dudaklarımda bir soru belirdi ama Edward başını diğer yöne çevirdi. Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. Bu kararının gemide söylediklerivle, yani birisine ait olmadığımla ilgili olmasına dair zihnime hücum eden sesleri dindirdim.

Montgomery sürücü koltuğuna geçti. Babam ceketinden bir tabanca çıkarıp ona verdi. Metalin ani

parıltısını görünce, boğazım sıkıştı. Montgomery tabancayı gayet sakin bir tavırla, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi kemerine taktı. Neden tabancaya ihtiyaçları vardı?

Montgomery yola koyuldu. Tekerlekler daha katı olan yola çıkana dek sallana sallana ilerledik, sonra engebeli ve bitkilerle kaplı bir yolda gitmeye başladık. *Curitiba*'nın kıyının açıklarında tüm haşmetiyle durduğunu görebiliyordum. Aniden, içimden arabadan atlayıp, yüzerek gemiye gitmek geçti. Ama yüzme bilmiyordum. Dahası, Kaptan ClagganTa kokuşmuş gemisinden de nefret ediyordum. Ama en azından, gemide neyle karşılaşabileceğimi biliyordum ki aynısını ada için söyleyemiyordum. Cesaretimi toplayıp babama baktım. Soracağım bir sürü soru vardı ama hepsi Edward'i suya ittiğinde dört bir yana dağılmıştı.

Yol daha sağlam ve dayanıklı hale gelince, araba hızlandı ve orman çok geçmeden kumsalı yutuverdi. Ormana girmek, soğuk bir kilere girmek gibiydi; ısı aniden düşmüş, tepedeki bitki örtüsü akşamüzeri ışığı haricinde her şeyi gözlerden gizlemişti. İsimsiz bitkilerin geniş yaprakları etrafımızda bir tünel oluşturmuş, sallanarak giden arabanın kenarlarını dövüyor, birkaç saniyede bir eğilmemize neden oluyordu.

"Burası biyolojik bir karakol," dedi birden babam arkasına bakıp, sanki eski arkadaşlarmışız gibi. "Montgomery yle birlikte, seneler boyunca adadaki her canlı örneğini katalogladık. Olağanüstü bir çeşitlilik var burada." Edward'a bakıp akimdan neler geçtiğini anlamaya çalıştım ama kendi kabuğuna çekilmişti.

Araba bir taşa çarpınca, sandıktan firladım ve bir yere tu-tunamadan tavşan kafesine çarptım. Beyaz renkli, kirli bir tavşanla burun buruna gelince, bana çok uzaklardaki, Londra'daki bir ameliyathanedeki bir başka tavşanı hatırlattı.

"Bir süre bizimle mahsur kalacaksın Prince," dedi babam. "Gemiler buradan nadiren geçer. Bazen bir sene, hatta daha da uzun sürer."

Tavşan sürekli olarak burnunu oynatıyordu. Kıt akıllı hayvan ta İngiltere'den bunca yolu midesine bir neşter saplansın diye geldiğini bilmiyordu. Elimi kafesin sürgüsünün üstüne koydum; tek yapmam gereken, parmağımı oynatıp tavşanı serbest bırakmaktı.

Edward ne yapmak istediğimi anlamış gibi, elini elimin üstüne koyup hayır der gibi başını salladı.

Yol yavaş yavaş genişledi. Bir saat, belki daha da uzun süre yola devam ettik. Güneş kararan fırtına bulutlarının ardında alçaktan batıyor, ağaçların arasında gölgeler oluşturuyordu. Genellikle, ne kadar vakit geçtiğini çok iyi anlardım ama zihnim bir kurmalı saat gibi yavaşlamıştı. Gök gürlüyordu. Ağaçların arasında, fısıltıyı andıran tuhaf sesler duyuyordum ama kendi kendime bunların sadece bilmediğim böceklerin sesleri olduğunu söyledim. En sonunda, Edward ileriyi işaret etti.

Açıklık bir alanda taş bir yapı yükseliyordu. Terakota biçimindeki binaların hepsi iki ağır ahşap kapısı bulunan, yuvarlak bir duvarın içine inşa edilmişti. Vahşi bir adadaki tek medeniyet göstergesi bunlardı.

"Burası eskiden bir İspanyol kalesiydi," dedi babam arkaya dönüp. "Onu bulduğumda harap haldeydi.

Misyonerler içinde birer köpek gibi uyuyorlardı. Bir de kendilerine medeni diyorlardı.” Babam alaycı bir tavırla güldü.

“Misyonerler mi?” dedim.

“Anglikanlar, din propagandası yapmaya gelenler,” diye homurdandı babam ama dikkatini binalara vermişti. İçeriden aralıksız bir çekiçleme sesi geliyor, etrafa odun dumanı kokusu yayılıyordu. Ellerim titremesine rağmen, bunun korkulacak bir yer olmadığını söyledim kendime. Montgomery de, babam da burada yaşıyordu. O duvarların ardında beni incitecek hiçbir şey yoktu. İşin aslı, asıl tehlike Montgomery yi bir tabanca taşımaya zorlayan dışarıda, ormandaydı.

Peki, neden o kadar endişeliydim?

Duvarların on metre kadar ötesinde, Montgomery atı durdurdu. İçeride bir kapı kapandığını duyunca irkildim ve tuhaf bir biçimde seke seke bir çocuk geldi yanımıza. Montgomery attan inerken, atın dizginlerini alan çocuğun saçlarını karıştırdı. Ona bakmadan edemiyordum. Çocuğun çenesi, neredeyse var olmayan bir burnun altında, tuhaf bir açıda çıkıntı oluşturuyordu. Çıplak kolları koyu renkli, gür kıllarla kaplıydı. İçimin ürperdiğini hissettim. Sanki babam, Bay Darwin’e inanmak gerekirse, evrim teorisinin atladığı bir ada halkı bulmuştu.

İlk önce fark etmediğim bir yan kapıda bir başka surat belirdi. Dazlak bir kafa ve beyaz bir gömlek gördüm. Babam bir böcek çevikliğinde arabadan inip, adamla konuşmak için yanma gitti.

Montgomery arabanın arka tarafını açtı. Kemerindeki tabancanın gümüş kabzası, gökyüzünün karanlık bulanıklığını yansıtıyordu. Arabadan inmeye çalışırken, ayağım takıldı. Montgomery’nin elleri bir anda belimi kavrayıp orada kalınca, nefesim kesildi.

“İyi misin?” diye fısıldadı. Binaları saran çıplak duvarlara baktım. Babam çoktan içeride gözden kaybolmuş, biz de Edward’la ve çocukla yalnız kalmıştık.

“Açlık,” dedim. “Gemide, doğru dürüst yemek yemeden geçen onca zaman...”

Montgomery ikna olmuş gibi değildi. Elleri belimi daha da sıkı bir biçimde kavradı. Edward’a Montgomery yle aramda hiçbir şey olmadığını söylemiştim ama Montgomery bana dokunduğunda içimin alt üst olduğunu da inkâr edemezdim. Aslında, hissettiğim bundan daha fazlasıydı. Ondan başka kimseye güvenmiyordum.

“Doktordan korkma,” dedi Montgomery. “O kadar uzun süredir adada ki, bazen nasıl davranması gerektiğini unutuyor. Ama sana asla zarar vermez.”

“Ya Edward’a?” dedim. İsmini duyan Edward arabadan indi. Montgomery ellerini iki yana sarkıttı. Belimse hâlâ ellerinin dokunuşunu hissediyordu.

“Sana kesinlikle bir özür borçlu,” dedi Edward’a. “İşi konusunda oldukça koruyucudur ve bir yabancının geleceğini bilmiyordu. Özür dilerim.”

Edward üşümüş gibi omuzlarını ovuşturmakla yetindi. Özür dileyecek bir şey yok. Bunun bir şaka

olduğuna eminim. Ama suratındaki ifade bunu söylemiyordu.

Her neyse, artık buradasın." Montgomery omzuna dostane

bir şaplak indirdi ama Edward sıkıca gerilmiş bir yay gibi olduğu yerde kaldı. "Gelin, size güzel bir yemekle rahat bir yatak bulalım; kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz."

Kemerden fırlayan deri dizginlerden birini sıkılaştırmaya çalışan ufak çocuktan hafif bir inleme sesi yükseldi. Montgomery atın kımıldaması için, ağırlığına atın üstüne verdi ve fırlayan deriyi kurtarıp sıktı. Gülümsedi. "Biraz daha uğraşsan sen de yapabilirdin. Cymbeline, bu Bayan Moreau, doktorun kızı." Çocuk uzun kirpiklerinin ardından bana utangaç utangaç baktı ve eksik ön dişlerinden birini gösterecek biçimde tatlı tatlı gülümsedi. Böylesine şekli bozuk bir suratın ardındaki insanlık beni endişelendiriyordu. Ona gülümsemek yerine, suçluluk hissiyle başımı çevirdim.

Yapının kocaman ahşap kapıları metal menteşelerin gıcırtısıyla açıldı. Babam gri saçlarla kaplı başını dışarı uzattı. "Gel-senize. Yağmur başlayacak. Her gün aynı saatte yağar." Başını tekrar içeri soktu.

Ona yanıt verir gibi, gökyüzü bir gürlemeyle sarsıldı. Bulutlar fazla olgunlaşmış, yarılmaya ve adanın üstüne yağmaya hazır meyveler gibi aşağıdaydı. Montgomery tavşan kafesini alıp kapıyı kapatırken, kafesi dizine koydu. Tavşanlar adadaki yeni kokulara zıplayarak ve etrafı koklayarak tepki veriyorlardı.

Pat. Koluma iri bir yağmur damlası düştü. Başımı kaldırınca, bir diğeri de yanağıma düştü. Etrafımızdaki tüm ağaçlar, düşen damlaların altında sallanıp dans etti. Geniş orman yapraklarının çıkardığı sese benzer bir sesi daha önce hiç duymamıştım; sanki bin tane minik araba tekerleği ahşap çubuklu bir köprüde ilerliyordu. Çiseleyen yağmur bir saniye sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Cıyakladım. Yağmurun o denli hızlı ve sert yağabileceğini bilmiyordum. Montgomery ve Edward yapıya doğru koştular.

te erimi tutup peşlerinden koştum ve yerde hızla oluşmaya aşlayan çamurda kaydım. Eşikten içeri adım atar atmaz şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Girişin yukarısında, iki çift göz bana bakıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak yağmur damlalarını akıttım. Taşa iki şekil kazınmıştı: Hz. İsa ve Yahuda'nm Aslanı. Çatlamış ve yosunlarla kaplanmış ebedi gözleri gök gürültüsüyle birlikte sarsılıyor gibiydi. Bakışlarımı büyüleyici bakışlarından zorla ayırıp, hızla ahşap kapılardan içeri girdim.

On Üçüncü Bölüm

Yerleşkenin iç kısmı bizi yağmurdan koruyan, kemerli bir yolla çevriliydi. Hendeğe atılan sırılsıklam olmuş bir kedi gibi kemerin altına sığındım. Beyaz elbisem çamur, yosun ve kum içinde kalmıştı. Tenim ılık ve kuru giysiler hissetmek için adeta kaşınıyordu.

Montgomery tavşan kafesini yere koyup, ağır ahşap kapıları kapatma ve orman manzarasını örtmek

için öne eğildi.

Yerleşke dışarıdan gözüktüğünden daha büyüktü. Taş duvarlar hızla çamur birikintileriyle kaplanan toprak bir avluyu çeviriyordu. Biraz daha yüksek bir yere, bir sebze bahçesi ve tavuk bahçesi inşa edilmişti. Bahçenin yanında, yüzeyi yağmurda titreyen sığ bir su birikintisinin üstünde bir pompa duruyordu.

Avlunun farklı yerlerinde, bir avuç bina vardı. Babamın hangi binaya girdiğini merak ettim. Ahşap kapının yanındaki en büyük binaydı, birinci ve ikinci katlarında geniş panelli kepenkleri bulunan pencereler vardı. Teneke bir bacadan cılız bir durman yükseliyordu. Büyük taş binanın karşısındaysa, geniş saçaklı, yıpranmış eski bir ahır vardı. Küçük çocuk avucunu ahırın aralık duran kapısından dışarı uzatıp, eline yağmur damlalarının düşüşünü izledi. Birer odadan daha büyük

olmayan birkaç ufak bina daha vardı. Tam karşımda, kan kırmızısına boyanmış teneke duvarlı bodur bir bina duruyordu. Pencereleri yoktu. Sanki çatlak bir kaburga sağ ciğerime batı-yormuş gibi, bina bedenimin yan tarafında bir ağrı oluşturdu.

“Şu bina nedir?”

Montgomery başını bile kaldırmadı. “Laboratuvar.”

Suratıma düşen damlaları sildim. Alçak, kırmızı bina beni tedirgin etmişti ama yerleşkenin diğer bölümleri gayet düzgün gözüküyordu. Burasının çılgın bir adamın ini değil, birisinin evi olduğu belliydi. Kemerli yol yeni süpürülmüştü ve bahçe de çamur birikintilerine rağmen bakımlıydı. Eteğim iç duvara sürtününce, üstüme bulaşan tebeşirimsi tozdan yeni badana yapıldığını anladım.

Yanımda duran Edward duvara sırtını yaslamış, içine derin derin nefes çekiyordu. Burnunun ucunu sıkıp, bir anlığına gözlerini yumdu. Bir yanım nedense, tuhaf bir biçimde onu korumak istiyordu. Ama o hayatta kalanlardandı. Bundan daha kötü olaylar atlamış, kurtulmuştu.

“İyi olacaksın,” dedim.

“Kendim için endişelenmiyorum,” diye fısıldayıp, dikkatle bana baktı. “Buraya gelmekle doğru seçimi yapıp yapmadığına emin değilim, Juliet. Bu adada bir tuhaflık var. Babanla ilgili bir tuhaflık.”

Onu daha fazla dinlemek istemediğim için, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ona hak vermiyor değildim ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyi de düşünmüyordum. Yağmur biraz hafifleyince, küçük çocuk avludan daha ufak olan binalardan birine kaçtı. Çekiç sesleri yine başladı.

Montgomery elini ıslak saçlarının arasında gezdirdi. Sanki basit evleri beni hayal kırıklığına uğratacakmış gibi, her zamankinden de sessizdi.

olmayan birkaç ufak bina daha vardı. Tam karşımda, kan kır mızısma boyanmış teneke duvarlı bodur bir bina duruy Pencereleri yoktu. Sanki çatlak bir kaburga sağ ciğerime batı yormuş gibi, bina bedenimin yan tarafında bir ağrı oluştur u.

“Şu bina nedir?”

Montgomery başını bile kaldırmadı. “Laboratuvar.

Suratıma düşen damlaları sildim. Alçak, kırmızı bina beni tedirgin etmişti ama yerleşkenin diğer bölümleri gayet düzgün gözüküyordu. Burasının çılgın bir adamın ini değil, birisinin evi olduğu belliydi. Kemerli yol yeni süpürülmüştü ve bahçe de çamur birikintilerine rağmen bakımlıydı. Eteğim iç duvara sürtününce, üstüme bulaşan tebeşirimsi tozdan yeni badana yapıldığım anladım.

Yanımda duran Edward duvara sırtını yaslamış, içine derin derin nefes çekiyordu. Burnunun ucunu sıkıp, bir anlığına gözlerini yumdu. Bir yanım nedense, tuhaf bir biçimde onu korumak istiyordu. Ama o hayatta kalanlardandı. Bundan daha kötü olaylar atlamış, kurtulmuştu.

“İyi olacaksın,” dedim.

“Kendim için endişelenmiyorum,” diye fısıldayıp, dikkatle bana baktı. “Buraya gelmekle doğru seçimi yapıp yapmadığına emin değilim, Juliet. Bu adada bir tuhaflık var. Babanla ilgili bir tuhaflık.”

Onu daha fazla dinlemek istemediğim için, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ona hak vermiyor değildim ama bunu yüksek sesle itiraf etmeyi de düşünmüyordum. Yağmur biraz hafifleyince, küçük çocuk avludan daha ufak olan binalardan birine kaçtı. Çekiç sesleri yine başladı.

Montgomery elini ıslak saçlarının arasında gezdirdi. Sanki basit evleri beni hayal kırıklığına uğratacakmış gibi, her zamankinden de sessizdi.

Aniden çarpan bir kapı ikimizi de irkiltti.

Babam ellerini ovuşturarak büyük binadan kemerli yola çıktı. “Demliği ocağa koydum,” dedi; bakışları üstümdeki kirli elbiseden, Montgomery’nin çamurlu çizmelerine ve Edward’ın tuzlu su içindeki giysilerine kaydı. Kaşlarım çattı. “Yüce tanrım. Hepiniz iğrenç haldesiniz. İyi ki komşularımız yok. Çay bekleyebilir. Montgomery, ben bir banyo hazırlatırken Juliet’e odasını göster lütfen.”

Babam kaşlarım çatıp Edward’a baktı. “Prince, ne yazık ki bir tane fazla odamız var. Belki size depoda bir yer hazırlayabiliriz. Şimdiye dek, at yemlerini depolamak için kullanıldı.” “Eminim ki gayet iyi idare edecektir,” dedi Edward ama ardına gizlediği ellerinin eklemleri kemik gibi bembeyaz kesildi.

Babam çamur içinde kalan eteğime baktı. “Hâlâ gün ışığı varken, yükleri kontrol etmeliyim. Böylece, senin de temizlenecek birkaç saatin olur ve medeni bir biçimde konuşabiliriz, Juliet.” Eliyle Edward’a ana binayı işaret etti. “İçeri girin, Prince. Odanızı hazırlamaları birkaç dakika alacak ve şayet burada kalacaksanız, size sormam gereken bir, iki soru var.”

Endişeyle Edward’a baktım ama suratında sakin bir ifade vardı. Ayrıcalıklı bir hayat yaşamaya alışmış bir genç olarak, şaşılacak derecede cesur davranıyordu. O sandalda uzun, çaresizlik içinde günler geçirmesine neyin neden olduğunu düşündüm. Sonra, aynı merak bana elindeki fotoğrafı hatırlattı ve bir kez daha neden kaçtığını düşündüm.

“Buradan,” dedi Montgomery. Bakışlarımı Edward’dan ayırıp, Montgomery’nin peşinden kemerli

yolda ilerledim. Beni odalardan birine doğru götürürken, çizmeleri taş zeminde çamur lekeleri bırakıyordu.

Birkaç cılız tavuk, ıslanmamak için üstü açık kümesin tepesine tünemişti. Bahçede ilerlerken, Montgomery yağmura çıkıp birkaç bezelye topladı. Birini bana verdi. Haftalarca kuru et ve teneke konservelerden sebze yedikten sonra, bezelyenin tadı cennet gibiydi. Tavukları işaret ettim. "Akşam yemeğine bunlardan birini yemek güzel olurdu."

"Onlar yumurta için," dedi. "Burada et yemeyiz."

"Tuhaf bir şey değil mi bu?"

Omuzlarını silkti. "Balık da et de yemeyiz. Kurallar böyle. "Babamın emirlerinden biri mi?" Sesimin asabi çıkmasını engelleyemiyordum.

Montgomery daha ufak binalardan birinin kapısında durdu. Yakışıklı suratı yorgunluktan gerilmişti; onu o halde görünce, sert bir ses tonuyla konuştuğuma pişman oldum. Bu, Montgomery'nin hatası değildi. Babamın emirlerine karşı gelmek pahasına da olsa, Edward'ı ikinci kez kurtarmıştı.

"Doktor, diyeti konusunda ilginçtir," dedi. "Onların etten hoşlanmasını istemiyor."

"Onların mı? Yerli halkı mı diyorsun?"

Ama Montgomery çoktan kapıya dönmüştü. Kapının kolu tuhaftı: pürüzsüz, düz bir silindir biçimindeydi ve parmakların içine girebileceği mandallı bir kancası vardı.

"Anahtarı yok mu?" dedim.

"Gerek yok. Sadece ana kapı kilitlenir." Orta parmağıyla bir kaç kere mandalı çekti. "İç kapıların hepsinde bir koruma önlemi var. Bunları sadece beş parmak açabilir."

"Beş parmak mı?"

"Affedersin. Demek istediğim, bunun özel bir mekanizma olduğu. Vahşi hayvanların içeri girmesini engeller ama yerleşke-nin içinde yaşayanların dilediği gibi girip çıkmasına izin verir." "Benim odama bile mi?"

Montgomery hafifçe sırıtıp kapıyı açtı. *"Bizden* korkmanı gerektirecek bir şey yok, Juliet."

Peşinden içeri girdim. Oda büyük ve havadardı; içeride ahşap bir yatak, bir masa ve sandalye vardı. Eski bir balıkçı ağından dikilmiş olan perde, içeriyi bir yatak odası ve tozlu bir aynanın bulunduğu giyinme odası olarak ikiye ayırıyordu. Yağmur bulutlarının ardında silikleşmiş ve sallanan ağaçların tepesinden karanlık ufka doğru batmakta olan güneşi görebildiğim parmaklıklı bir pencerenin önüne geçtim. Ta aşağıda, iri yarı üç adalı adamın sırtlarında sandıklarla yoldan binaya doğru yürüdüklerini gördüm.

Montgomery'yle ve adalıların eğri eklemlerinin huzursuz eden görüntüleriyle yalnız kalmıştım.

İnsanların bozukluklarına bakmanın kabalık olacağını fısıldayan anneme rağmen, merakım dinmedi. Pencereye sırtımı verdim.

"Adalıların nesi var?" diye fısıldadım.

Montgomery pencerenin parmaklıklarını çekip kontrol etti ve yolda yürüyen adamları gördü. Tabancası artık belinde değildi ama benim aklımdaydı. Dışarıda ne vardı? Kaplanlar mı? Kurtlar mı? Paisifik'i Montgomery'nin zararsız bir kediymiş gibi davrandığı bir panterle geçmiştik. Bir panter onu korkuta-mıyorsa, penceremin dışındaki ne korkutabilirdi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

Ne *demek istediğim açık değil miydi?* "Şekil bozukluklarını diyorum. Bunlar izole bir gelişimin ürünü mü?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı. Ama gözlerime bakmak yerine, çamurlu çizmesini köşedeki tozlu, eski sandığa vurmakla yetindi. "Neyse, şuna bir baksana."

Yine sorularıma yanıt vermekten kaçınıyordu. Bir şeyler gizliyordu.

Yine de sandığın başıma çömeldim. Montgomery kapağı açtı. Sandığın içinde, katlanmış ve ütülenmiş bir sürü kadın elbisesi vardı. Elimi yumuşak kumaşın üstünde gezdirdim. *İpek.*

Tül. Bunlar pahalı kumaşlardı, eski moda olmalarına rağmen kol ağızlarındaki hafif sararmalar haricinde iyi durumdaydı. En üstteki ilk birkaç elbiseyi kaldırdım. Altlarında çeşitli eşyalar vardı: iç çamaşırları, bir şal ve pembe kurdeleli geniş kenarlı bir şapka.

"Bunlar annene aitti," dedi Montgomery.

Şaşkınlıkla ona baktım. Elbiselere bu sefer daha yavaş bir biçimde bir kez daha dokundum. "Bunları nereden buldunuz?"

Omuzlarını silkti. "Birkaç sene önce Londra'ya gittiğimde, bir emlak satışı vardı. Doktorun bunları isteyebileceğini düşündüm." Ayağını asabi bir biçimde sandığın kenarına vuruyordu. Babamın pek de öyle duygusal bir adam olmadığını biliyordum. Bir sandık dolusu eski elbiseyle asla ilgilenmezdi. Annemi ve eski hayatımızı hatırlamak isteyen Montgomery olmalıydı. Yüreğimin sıkıştığını hissettim.

Annemi öz annesi kadar severdi.

"Her neyse, artık giyecek temiz bir şeylerin var," dedi, bir avuç dolusu saten iç çamaşırını sandıktan çıkardığımı görünce afallayarak.

Ona bakınca, bir zamanlar tanıdığım sessiz çocuğu gördüm. Belki de babamın sözünden çıkmadığı için, onu fazla sert bir biçimde yargılamıştım. Burada ona eşlik edebilecek sadece deniz vardı ve kendisini çok yalnız hissetmiş olmalıydı. "Bu elbiseleri ormanda giyemem. Mahvolurlar."

"Fazla seçeneğin yok. En yakın dükkân Brisbane'de."

Elbiseleri dikkatle sandığa koyup kapağını kapattım. Annemin elbiselerini giyme fikri nedense bana ters gelmişti. Elbiselerini ortaya çıkarmak, uzun süredir gömülü bedenini mezarından çıkarmak gibiydi.

Ayağa kalkıp, elmas yüzüğünü çevirdim. "Sorun elbiselerde değil. Sadece... Bana onu hatırlatıyor."

Evet der gibi başını salladı. Londra'daki bir kilisenin ot bürümüş avlusunda bir yere gömülmüş olan kendi annesiyle ilgili neler hatırladığını merak ettim. Parmaklarını ince giyinme odası perdesine geçirip, hafifçe esintiye doğru itti. Yanlış bir şey söyleyip, geçmişlerimizin karanlık bölgelerindeki hayaletleri ortaya çıkardığımdan endişe ettim. En azından, benim bir babam vardı. Montgomery'nin kimi vardı? O, dünyaya gelmeden iki hafta önce denize yollanan ve bir daha geri dönmeyen DanimarkalI bir denizciyle ilgili bir öykü. Acaba bu yüzden mi bana gerçekleri söylemekte bu denli tereddütlüydü? Çünkü gerçekler ne kadar korkunç olursa olsun, ne kadar nefret edersem edeyim, dışlarsam dışlayayım ve sevmeyeyim, bir babam vardı.

"Montgomery." Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. Aramızda ufak bir mesafe kalana dek ona doğru yürüdüm. Uzun süredir ilk kez yalnız kalmıştık. Parmakları hâlâ durmadan tülü çekiştiriyordu. İçim sormak istediğim sorularla dolup taşıyordu: onun hakkında, ada hakkında, babam hakkında. Konuşmak üzere dudaklarımı araladım ama ağzımdan sözcükler çıkmadı. Parmaklarımı yanında duran tül perdeye doladım. Söylentilerin doğru olup olmadığını sormak üzere ağzımı açtım.

Ama soramadım.

Bunun yerine başka bir şey söyledim. Hiç beklenmedik bir şey. Ona altı sene önce söylemiş olmam gereken ama asla fırsat bulamadığım bir şey söyledim.

"Crusoe için üzgünüm."

Bu ismi söylemek bile yüreğimi sızlatıyordu. Montgomery sanki aniden gırtlağına yapışmışım gibi başım çevirdi. Crusoe köpeğimizdi, aslında Montgomery'nin ta yavruyken alıp büyüttüğü köpeğiydi. Crusoe babam ortadan kaybolmadan bir gün önce ölmüştü. Gazeteciler köpeğin babamın cani deneylerinin b!r kurban. olduğunu iddia etmişlerdi. Crusoe'nun bedenini nasıl bulduklarına dair tüm o korkunç ayrımdan duymuştum. Parçalanmış, birleştirilmiş ama neredeyse ölü haldeydi. Polis köpeğe acıdığı için onu öldürmüştü. Kimse bu tür şeylerden söz etmediği için, ben de etmemiştim. O ana dek. Çünkü bir çocuğun köpeğini kaybetmesi haksızlıktı ve aradan geçen se-neler bunu daha kolay kılmıyordu.

Suratı kızaran Montgomery bir süre sessiz kaldı. Parmaklarını yavaşça tülden geri çekti, suratına düşen bir tutam saçı kulağının ardına sıkıştırdı. Dudakları titriyordu. Köpeği hatırlayınca, ben de yüreğimin sızladığını hissettim.

Sert başparmağını çeneme aniden sürterek beni gafil avladı. İçime derin bir nefes çekerken, suratımın yandığını hissettim. Beni öpecek miydi? Göz kapaklarım kapandı. Bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Bir erkeğe bu denli yakın olmam yanlıştı: Annem beni yetiştirirken hep böyle söylerdi. Ama umurumda değildi. O ve ben, birbirimize bağlıydık.

Birisi kapıyı açıverdi. Kalp atışlarım yavaşladı. Montgomery geri çekilip, yüreğimin tüm ufak parçalarını da beraberinde götürdü.

Kapıya baktım.

Balthasar gelmişti. En azından babam değildi. Edward'i adaya ayak bastı diye öldürmeye kalkıştıysa, efendisinin kızını neredeyse öptü diye kim bilir Montgomery ye neler yapardı.

"Ne var?" diye böğürdü Montgomery.

"Banyonuz hazır hanımefendi."

Montgomery kapıya doğru birkaç adım attı. Varlığının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.
"Gitmeliyim," dedi.

Havanın değiştiğini fark ederek başımı salladım. Hızla çıktı. O hisse tutunmak, Montgomery'ye yakın olduğumu hissetmek istiyordum. Onunla kendimi güvende hissediyordum. Bir

bütün gibi hissediyordum. Dünya sanki bir bilmece gibi değildi onunla birlikteyken.

Ama Montgomery çoktan gitmişti.

Banyo sadeydi ama güzeldi. Büyükçe ahşap bir küvetten ismini bilmediğim tatlı bir baharat kokusu ve dumanlar yükseliyordu. Üstümdeki yazlık elbiseyi çıkardım ve küvete girdim. Su, tenimi kızartacak kadar sıcaktı. Bedenimin her karışını bir deniz süngeriyle ve bir sürü erkekle dolu bir adada son derece tuhaf gözüken bir leylak sabunuyla ovdum. Eski ben, çamur ve kum parçalarıyla birlikte bedenimden temizlendi. Buhar kendimi bildiğimden beri içimde taşıdığım utanç, endişe ve tereddüt gibi tatsız hisleri dindirdi. İçime derin bir nefes çekip, ciğerlerimin bir korsenin sıkılığı olmaksızın ne denli rahat olduğuna şaşırdım.

Banyodan sonra, bir sabahlık giyip odama geri döndüm. Bulutlar aralanmıştı ama güneş de batmıştı. Fenerleri yakıp, annemin sandığında bulduğum gümüş bir tarakla karışmış saçlarımı yavaş yavaş açmaya koyuldum. Banyo zihnimi boşaltmıştı. Zihnim bomboştu. Tuhaf bir histi.

Yatağa uzandım. Daha ne olduğunu anlayamadan, fenerin ışığı titredi ve uykuya yenik düştüm.

Montgomery'nin sert elinin yanağımda olduğunu gördüm rüyamda. Avucu çene kemiğimin, omuzlarımın üstünde gezinirken ılık ve tanıdıktı; başparmakları tıp öğrencilerinin Lucy'nin kemiklerini sayma oyunundaki gibi köprücük kemiğimi okşuyordu. Bana dokunan Montgomery olduğu için, oyun artık o kadar da aptalca gelmiyordu. Ama uykuyla uyanıklık arasındaki o alacakaranlık vaktinde bir şeyler değişti. Zihnim güçlü, davetkâr ama buz gibi elleri olan bir erkeğin bedenine büün-

dü. Bu erkek Montgomery değil, Edward'di. Montgomery'yle birlikteyken hissettiğim o güven ve koruma hissi kayboldu, bunun yerini her yanıma buz gibi bir ürperti yayan derin bir his aldı. Rüyamda, Edward'in bedeninin kıvrımları sadece yarısı bu dünyaya ait olan bir hayalet gibi silinip kaydı.

Babamın Belgrave Meydam'ndaki laboratuvarmdaydık. İçeride o tanıdık sıra sıra dolaplar, örnek kavanozları vardı ve her şey özenle dizilmişti. Ameliyat masasında yatıyordum. Bir şey beni masada tutuyordu; bu, doktorların her zaman kullandığı kanvas kayışlar değil, zinciri anımsatan ağır ve metal bir şeydi.

Edward tepeme dikilmişti. Önce gömleğinin bir kolunu, sonra diğerini sıyırdı, ameliyata hazırlandı. Yanındaki masada açık duran bir referans kitabı vardı. Kitaptaki diyagramı görebilmek için başımı kaldırmaya çalıştım ama başımı tutan bir şey de vardı. Debelenip kurtulmaya çalıştım. Altın benekli gözlerini bana çevirdi.

"Debelenme," diye fısıldadı. "Faydası olmaz."

Masaya dönüp, tanıdık metalik bir sesle tıngırdayan aletleri gözden geçirdi. Korkmalıydım. Ama tuhaf bir biçimde sakindim ve sadece zincirlerin boğucu ağırlığını hissediyordum.

"Kımıldama Juliet," dedi.

Masanın üstünde sallanan parafin lambası elindeki aleti aydınlattı. Paslı ve çatlak, eski ve eğri bir kemik testeresi tutuyordu. Bu bir cerrah değil, bir kasap aletiydi. Sakin bir biçimde bunu fark ettiğimde, bir kesim testeresinin babamın eski labo-ratuvarmda ne aradığını düşündüm.

Edward'ın diğer eli bir hayalet gibi titriyor, parmakları silinip tekrar beliriyordu ama saçlarımı suratımdan geriye atarken elini gerçekten hissettim. Bir elini yanaklarımın üstünde gezdirdi, başımı arkaya atıp suratımı inceledi. Konuşacağını sandım ama bir şey demedi. Konuşmak yerine, testereyi kaldırdı.

Ayaklarımın olduğu yerde, göremediğim bir bölgemde bir hareket hissettim. Sonra, dehşet verici bir metal sesi çıktı. Edward bir şeyi kesiyor, diye düşündüm. Ama bir kemik testeresi zincirleri kesemezdi. Bunun için, en azından çapraz dişli bir demir testere gerekiyordu. Edward'in yaptığı inanılır gibi değildi.

Metal gıcırtısı devam etti. Kulaklarımı kapatmak istiyordum ama ellerimi hareket ettiremiyordum. Yine Edward'i gördüm. Kemik testeresi elinde değildi. Elleri kanla kaplanmıştı. Kaşlarımı çatıp, kanın nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Beni mi kesmişti? Zihnimden ayaklarımı, bacaklarımı, göğsümü ve kollarımı inceledim. Acı hissetmiyordum. Sadece beni boğan zincirleri hissediyordum.

Parmakları başımın yanındaki bir nesneyi kavradı. Var gücüyle çekmeye koyuldu. Alnına boncuk boncuk terler birikti. Derken, metalik nesnenin kenarını gördüm. Sivri kenarlı nesne parmaklarını ve derisini kesti. Ellerindeki kanın ona ait olduğunu anladım.

Metal nesneyi ne kadar sıyırırsa, ben de başımı bir o kadar oynatabiliyordum. Nihayet, ne yaptığını görebilmek için başımı çevirdim. Üstünde bakır bir çiçekle çelik bir kurdelenin bulunduğu metal bir şapkayı kesip, çıplak elleriyle metali sıyırdı.

Çok tuhaftı.

Edward göğsüme eğildi. Metalik bir gıcırtı daha duydum. Kaslarım zorlanıyordu. Masaya kan

damlıyordu. En sonunda nefes alabilmeye başlamıştım. Bedenime akm eden hava, hislerimi uyandırdı. Doğrulup soğuk metali üstümden attım ve içime birbiri ardına derin nefesler çektim. Beni neden kurtardığını görünce, neredeyse ağlayacaktım. Metal bir korse ve bunun altında da geriye sıyrılmış metal bir etek. Üstümde zincir olmadığını fark ettim. Beni masaya zapt eden şey metal bir el-

biseydi. Edward, kasap testeresiyle ve kanlı elleriyle, büyük bir güçlükle beni soymuştu.

Çelik elbisenin altında çıplaktım; nefes alabildiğim- özgürlük ve dünyevi başka bir şey hissettiğim için ellerim hâlâ titrerken, üstümü örtmeye çalıştım. Sanki sert bir Londra gecesinden dünyanın verimli, ılık ve tutkulu olduğu bir İtalyan tablosuna uyanmıştım.

Ayaklarımı masadan aşağı sarkıttım. Edward'm alnından ter ve kan akıyordu. Elleri kesik içindeydi. Çıplak bedenime bakmadan, suratımı inceledi. Saçlarımı geriye taradı, karanlık, ifadesiz gözleriyle suratıma baktı.

Giysiler beni engellemediği için, içim bin bir türlü hisle dolmuştu. Kan kokusuyla karışık tıraş losyonunun kokusunu, pantolonunun sert kumaşının bacaklarıma sürtündüğünü, ellerindeki kesiklerden sızan ve zemini lekeleyen arzusunu hissedebiliyordum.

Tek elini belime dayadığında, parmaklarının buz gibi olduğunu hissettim. Çıplak tenim onun kanla kaplı giysilerine karşı alev alev yanıyordu. Elleri saçlarımı okşadı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir kış sabahı bir pınardan sıçrayan su gibi bir soğukluk kapladı içimi. Bu his nefesimi kesti ve birden kendimi çok ama çok *aç* hissettim.

Nefes nefese, daha fazlasını ister halde, ben de onu öptüm.

On Dördüncü Bölüm

Ter içinde, her yanımın yandığını hissederek uyandım. Rüyayı hâlâ çok iyi hatırlıyordum; öyle ki titreyen parmaklarımla -- dudaklarıma dokundum. Bu rüyayı Montgomery yle neredeyse

öpüşmek üzere olduğumuz için gördüğümü söyledim kendime. Bunun Edward'la hiçbir ilgisi yoktu. Hava aydınlanmıştı, vakit en azından öğleye yaklaşmıştı. Penceremin parmaklıklarının arasından sızan gün ışığı ve uzaktan gelen dalga sesleri içeri ulaşıyordu.

Akşam yemeği ve tüm gece boyunca uyumuştum. Belki de günlerdir uyuyordum. Terli avuçlarımı yatak örtülerinin üstüne sildim. Ne zaman örtünün altına girmiştim? Üstümde daha önceden görmediğim, yakasında pahalı danteller olan bir gece

lik vardı. Ama uykuya daldığımda, üstümde hâlâ sabahlığım vardı.

Birisi üstümü değiştirmişti.

Örtüleri alev almış gibi üstümden attım. Rüyamı hatırlayınca, başımın döndüğünü hissettim. Edward'm ellerini çıplak bedenimde hissettim. Metal elbiseyi sıyırmaya çalışırken ellerinde oluşan çapraz kesikleri hissettim. Bunu Edward mı yapmıştı? Bu yüzden mi rüyamda onu görmüştüm?

Hayır, sebep bu olamazdı. O, bir beyefendiydi ve öylesine utangaçtı ki bana bakamıyordu bile. Peki, bunu kim yapmıştı? Babamın vahşi hizmetkârlarından biri mi çıkarmıştı giysilerimi? Bunu düşünmek bile midemi alt üst ediyordu.

Annemin sandığını açıp sade bir giysi aradım ve gösterişsiz, mavi renkli bir elbise buldum. Yabancı geceliğin bağcıklarını hızla çözdüm ama pencereden gelen bir esinti beni durdurdu.

Irm

Bir fısıltı duydum. Sözcüklerin inip çıkan dansı rüzgâra karışıyor, insan dilinden farklı bir dilde konuşuluyordu.

Pencerenin önüne geçip, ağaçları izledim. Ormanın ötesinde, deniz sonsuza dek devam ediyordu. Perde olmadığı için, birden kendimi bağcıklarının yarısı çözülmüş geceliğimle çıplak hissettim.

Gözüm aynadaki aksime takıldı. Kollarım ve suratım yanmıştı. *Curitiba*'da yediğimiz azıcık yiyecek ve sert hava koşulları suratımdaki yumuşaklığı alıp götürmüştü. Geceliği omzumdan aşağı sarkıtıp, aynada sırtımı görmeye çalıştım.

Bebekliğimden beri taşıdığım büzüşük yara izi omurgamı boylu boyunca kaplıyordu. Küçüklüğümde, annem izi saklamak için bana hep dik yakalı elbiseler giydirirdi. Bunun ona dünyaya gelişimin ne kadar zor olduğunu ve şekilsiz sırtımı hatırlattığını söylerdi. Babamın maharetli elleri şekil bozukluğunu düzeltmişti düzeltmesine ama o bile yara izi bırakmadan ameliyat yapamamıştı.

Annem uzun süre önce hayata veda etmişti ama ruhu hâlâ benimleydi. *İzi sakla,* diye fısıldıyor gibiydi. Geceliği hızla çıkarıp, bir iç etekliği giydim ve mavi elbiseyi başımdan geçirip yakasını ta yukarı kadar çektim. Korse giyemeyecektim. Benimki leş gibi olmuştu, anneminkilerinse öylesine modası geçmişti ki birisinin yardımı olmadan bağcıklarını bağlamam imkânsızdı. Korse giymeden kendimi tuhaf bir biçimde rahatlamış hissettim ve rüyamdaki metal elbiseyi düşünerek kaburgalarıma dokundum.

Birisi kapıyı çaldı. Tuhaf sürgüyü açıp, karşımda babamı, Montgomery'yi ya da yerlilerden birini göreceğimi sandım.

Ama karşımda Edward duruyordu.

"Sen miydin?" Ağzımdan çıka çıka bu sözcük çıkmıştı. Onu karşımda görünce, rüyam güçlü bir biçimde yine gözlerimin önünde belirdi. Kendime giyinik olduğumu hatırlatmak için, ellerimi eteğimin yumuşak kumaşına sürüttüm. Bu, bir rüya değildi. Edward silikleşen bir hayalet de değildi. Gözlerimi yumup, başımın döndüğünü hissederek kapı eşiğine yaslandım.

"Juliet? İyi misin?" Gözlerinin etrafında endişeyle kırışıklıklar belirdi. Kolumdan tutup, beni masaya götürdü. Buzlu cam bir sürahiden biraz su koydu. "Otur. Biraz su iç."

Bardağı titreyen ellerle aldım.

“Uyanıp uyanmadığına bakmak için gelmiştim. Neredeyse on sekiz saattir uyuyorsun.”

“Hah çantam. Köşede. Onu buraya getirir misin, lütfen?”

Edward pespaye çantamı alıp, hiç soru sormadan masaya koydu. İçinde ilaçlarımın bulunduğu ahşap kutuyu aradım. Kutuyu açıp, cam şişelerden birini ve şırıngayı aldım. Merakla kaşlarını havaya kaldırdı.

“Kronik bir hastalık,” dedim. “Bir glikojen eksikliği. Her gün kendime iğne yapmam gerekiyor, yoksa... Başım dönmeye başlıyor.” Komayla ilgili kısmı anlatmadım. Edward’in da kendisine ait sırları vardı. Ben de kendiminkilerden birkaçını saklayabilirdim.

“Hiç duymamıştım.”

İğnenin ucunu cam şişenin ağzına dayadım. “Nadir bir hastalıktır.”

Şişenin kapağını iğneyle delişimi ve ilacımdan yirmi beş miligramı şırıngaya çekişimi hayranlıkla izledi. Ellerim bunu alışkanlıktan rahat bir biçimde yapıyordu ama daha önce hiç birisi beni izlerken kendime iğne yapmamıştım.

İğneye yoğunlaştım. Şırınga dolunca, bir kenara koydum ve elbisemin kolunu dirseğimin iç kısmı açıkta kalacak biçimde sıyırdım. Edward bana biraz daha yaklaştı. Rüyayı hâlâ çok iyi hatırladığım için hafifçe öksürdüm.

İğnenin ucunu dirseğimin iç kısmına, derimin hemen altındaki açık mavi damarın hemen üstüne bastırdım. İğne derimi delip geçerken ve damara girerken kılımı dahi kıpırdatmadım. Baş parmağım şırınganın ucunu itti ve ilaç kanıma karıştı. İçimi çektim.

Edward gözünün ucuyla beni izledi. İğneyi geri çektim, dikkatle sildim ve kutuya geri koydum.

Gün ışığı duvarlarda titrek şekiller oluşturdu. Hava bulutlanıyordu.

“Dün babamla konuştun,” dedim. “Sana ne dedi?”

Edward’m gözlerindeki benekler parıldadı. Yanıt vermedi.

“En azından, seni neredeyse boğduğu için özür diledi mi?”

Bakışlarını benden ayırıp, odadaki her şeye tek tek baktı. “Baban bana bir şeyler için özür dileyebilecek birisi gibi gelmiyor.”

“Onu *iyi* tahlil etmişsin.”

“Aramızda... Bir anlaşma yaptık. Eğer bunu soruyorsan söyleyeyim, beni uykumda öldürmek gibi bir

niyeti yok."

Elbisemin kolunu aşağı indirip, düğmemi ilikledim. İlaç anında zihnimi berraklaştırmıştı. Edward'a, rüyamdaki gibi bir hayalet olmayan odamdaki etten kemikten genç adama baktım. Babamla her ne konuştuysa, bana anlatmayacaktı.

Eh, *ben* özür dilerim. Onun nasıl tepki vereceğini bilseydim..."

"Özür dileme. Senin hatan değil."

Parmaklarımı eski ahşap kutunun üstünde gezdirdim. "Sanırım, bana şüphelerinin doğru çıktığını söyleyeceksin. Ancak çılgın bir adam burada yaşar."

Parmaklarını masanın üstündeki dairelerde gezdirdi. "Mesele sırf o değil Juliet. Dışarıya çıkarken, yanlarına bir dolu cephanelik alıyorlar. Onları bu denli korkutan ne?"

Parmaklarımı endişeyle masaya vurdum.

Rüyamda, Edward'm elleri çıplak bedenim gezinirken, sallanan parafin lambasından suratına vuran ışığı hatırladım.

"Dün gece üstümü sen mi değiştirdin?" diye sordum gayet açık bir biçimde.

Şaşkınlığını gizleyemedi. Elini ensesindeki karışık saçların üstünde gezdirdi. *"Üstünü değiştirmek mi*?"

Kendimi bir aptal gibi hissederek kutuyu sıktım, bir teoriyi fazla erken bir zamanda test etmeye çalıştığımı hissettim. "Boş ver," dedim hemen.

"Neden öyle..."

"Üstüme giymediğim bir gecelikle uyandım."

Bir an için, zihnimden geçenleri anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerime baktı. Sessizliğimizin sesini dinledi. Tek bir sözcük bile söylemeden soru sorarmış gibi dudakları aralandı.

Üstünü değiştirmemi ister miydin?

Benimle ilgilendiğini belli etmişti ama böyle bir zamanda, seneler sonra babama kavuştuğumda bu tür şeyleri düşünebileceğimi nasıl düşünürdü? Bir de tabii Montgomery ve az kalsın gerçekleşecek bir öpücük söz konusuydu; hem Edward beni henüz tanımaya bile başlamamıştı. Yaptıklarımdan bazılarını bilse, bazen aklıma gelen o karanlık düşünceleri öğrense, fikrini değiştirirdi.

"Üstünü ben değiştirmedim," dedi ve bunu takip eden ses-

sizlik aramızda kalın bir duvar oluşturdu.

Görünmez bir güçle dışarı itilmiş gibi, dudaklarımın arasından nefesimi dışarı verdim. Aramızda bir bağ oluşuyor, bir nabız gibi kalp atışlarıma uyum sağlayarak atıyordu. Edward Prince'le ilgili sadece bir kere rüya görmeyeceğimi fark ettim. Bir sonraki rüyamsa hoş olmayabilirdi.

Odamdan çıktı ve babamla Montgomery'yi ana binada bulduk. Tüm zemin kat, yüksek tavanlı, geniş kepenkleri içeri hava girsin ama güneşi engellesin diye aralanmış, kocaman bir odaydı. Bir şöminesi ve taş bir şömine üstü bulunan alanın ardında bir yemek masası vardı. Sadece bir merdiven iki kapalı kapının daha bulunduğu ikinci kata çıkıyordu, zemin kattaki diğer kapı da herhalde mutfağa açılıyordu. Eski püskü mobilyalar Rokoko tarzıydı; el yapımı birkaç ahşap sandalye ve masa vardı. Köşede siyah ahşabı çizik, bir ayağı da kırık ama parıl parıl parlayacak biçimde cilalanmış bir piyano duruyordu. Ağzımdan bir hayret nidası yükseldi. Burada görmeyi hiç ummadığım bir zarafet vardı.

Masada bir tüfeği temizlemekte olan Montgomery başını kaldırıp bana baktı. Ayağa fırlayıp, ellerini bir beze sildi. Onu görünce, odamda neredeyse gerçekleşecek olan ve sonrasında rüyamda onu Edward'a dönüştüren öpücüğü hatırlayınca suratım kızardı.

On Beşinci Bölüm

Belki de olanları yanlış yorumlamıştım. Belki de Montgomery geçmişin karmaşık anılarına yakalanmıştı ve olanların bundan öte bir anlamı yoktu. Ne de olsa, kendimi neredeyse

onun üstüne atan *bendim.* Erkeklerin ve kadınların davranışı bir muammaydı. Kendi hislerimi bile anlamıyorken, bir başkasınınkini anlamam mümkün değildi.

Babam kitabını bir kenara bırakıp bana baktı. "Ah, bakıyorum da Evelyn'in elbiselerinden birini giymişsin. Hatırladığım kadarıyla, bu elbiseyi sevmezdi. Çok sade bulurdu. Buraya gel de oturup bir fincan çay iç. Ne yazık ki kahvaltıyı birkaç saat önce kaçırdın."

Ayaklarım babamın bu emri karşısında odaya ilerledi. Sanki bir anıya adım atmışım gibi, üstüme tuhaf bir his çöktü. Bunun sebebi mobilyaların dizilişi olabilirdi. Ya da babamın tütününün kokusu olabilirdi. Uzun zaman öncesinden kalan bir anı, bilinç ve bilinçaltının arasındaki o narin bölgeye çökmüştü.

Parmaklarımı koltuğun sırtına koyup, hatırlamaya çalıştım. Yıpranmış kadifeye dokunmak, bir anının karanlık gölgelerini canlandırmıştı. Parmaklarıma baktım. Bu koltuğu daha önce görmüş müydüm?

Anıyı neredeyse hatırlayacaktım ama adalılardan biri içeri girince ne düşündüğümü unutuverdim.

Üstünde bol, pamuklu bir gömlek ve mavi renkli eski asker pantolonu olan adam çay ve sandviçlerin bulunduğu bir tepsi taşıyordu. Ona bakmamaya çalıştım. Balthasar ve küçük çocuk anormal derecede kıllıydılar ama bu adamın bedeninde tek bir tüy bile yoktu. Tam aksine, kafa derisi boğum boğum, pulları andıran ten rengi deriyle kaplıydı. İnceydi, kilosu normaldi, gözleriyse endişeliydi; diğerleri tuhaf bacaklarıyla hantal hantal yürürlerken, o kayıyormuş gibi yürüyordu. Tepsiyi küt diye fiskos masasının üstüne koyunca, bardaklar sarsıldı. Gömleğinin kollarını çekiştirince, pullu derinin ta parmak uçlarına kadar uzandığını gördüm.

“Ah, teşekkürler Puck,” diye gülümsedi babam.

Adamın oynak gözleri sanki daha önce hiç kadın görmemiş gibi üstümde gezindi. Kim bilir, belki de görmemişti. Yine aynı şekilde kayar gibi yürüyerek bir arka odaya girdi; ancak, o zaman rahat nefes aldım.

Şöminenin üstündeki saat gürültülü sesler çıkarıyordu. *Tik, tak, tik.* Tıpkı damalarımın atışı gibiydi. “Bu koltuğu nereden buldun baba?”

Babam kaşını havaya kaldırdı. “Bunu hatırladığına şaşırdım. O zamanlar çok küçüktün.” Şaşkınlıkla ona baktığımı görünce, eliyle koltuğu işaret etti. “Belgrave Meydam’ndaki evden.”

Belgrave Meydanı. Şimdi hatırlamıştım. Koltuk, yeşil sandalye, pencerenin önündeki çalışma masası. Bunlar bizim eşyalarımızdı. Küçük bir kızken üstünde şekerleme yaptığım koltuktu. Kumaşın üstündeki yırtık, ta dikiş yerine kadar uzanıyordu. Sanki büyülü bir biçimde yırtığı kapatabilecekmişim gibi, bir parmağımı üstünde gezdirdim.

“Her şey senelerce önce açık arttırmada satıldı. Bunları nasıl buldun?”

“Bunları Montgomery buldu,” dedi bir fincana çay koyarken. “Bir sandalye bir sandalyedir ama Montgomery bunları almak istedi. Bir şeyler bulmakta üstüne yoktur.” Eliyle pencerenin yanındaki kitaplığı gösterdi. “Çok sayıda ıvır zıvır topladı. Eminim ki bunlardan bazılarını hatırlayacaksın. Ama önce yerine otur. Ayakta dolanıp beni huzursuz ediyorsun. Sen de öyle, Prince. Senin için de yapacak bir şeyler bulacağız.”

Edward’a baktım. Ağır ağır eski deri sandalyelerden birine oturdu, ben de koltuğa geçtim. Babam bana bir fincan çay verdi. “Günün yarısını uyuyarak geçirdin. Kendini nasıl hissediyorsun? Umarım iğnelerini aksatmamışsmdır.”

“Gayet iyiyim. Ama...” Çayımdan bir yudum alıp, keşke tit-

reyen sesimi sakinleştirseydi diye düşündüm. “Bana ait olmayan bir gecelikle uyandım. Odama birisinin girip girmediğini merak ettim.” Gözümün ucuyla Montgomery’ye baktım. Odama giren Edward değilse, belki de...

Babam elini sallayarak sorumu yanıtladı. “Ha, odana giren Alice’ti. Geceliği annenin sandığında buldu. Hah, iyi insan lafının üstüne gelirmiş.” Bakışları sol kulağımın üstündeki bir noktada kaldı. “Gel de konuklarımızla tanış Alice.”

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Odada, arkamda birisi daha vardı da onu fark etmemiş miydim? Erkeklerle dolu bu adada bir kadın mı vardı? Bakmak için arkama döndüm.

Benden birkaç yaş küçük bir kız odanın gerisindeki gölgelerin arasında duruyordu. İrkildim. Eklemlerinde hiçbir şekil bozukluğu ya da sırtında kamburu yoktu. Ufak tefekti ama bedeni gayet dengeliydi. Yerlilerin hareketli yürüyüşünden ve çıkık çenelerinden sonra, kızın sadeliği bana tuhaf gelmişti.

“Utanma,” dedi babam. “Bu, benim kızım. Montgomery’nin ve benim ondan söz ettiğimi duymuşsundur. Gel de kendini tanıt.” Kız tereddütle gölgelerin arasından çıktığında, göğsü hızla inip kalkıyordu. Doğal bir güzelliğe sahipti ama tam olarak kusursuz da sayılmazdı. Üst dudağı yarıktı ve yarık burnunun dibine kadar uzanıyordu. Bir tavşan dudaktı. Ağzını parmaklarıyla gizleyerek, bana belli belirsiz bir biçimde başını sallayarak selam verdi. Kendisini o kadar da kötü hissetmesine gerek yoktu. Bir tavşan dudak İngiltere’de çok dikkat çekebilirdi ama adalıların bozukluklarına kıyasla, bu durum ufak bir kusur gibi kalıyordu.

“Sizinle tanıştığıma sevindim hanımefendi,” dedi ama bunu öylesine cılız bir biçimde söyledi ki onu zar zor duydum. Gözleri birer bilye gibiydi. Rahatlamak istermiş gibi Montgomery'ye baktı.

Babam dalgın bir hareketle eliyle Edward’i işaret etti. “Tabii dün gece Bay Prince’le tanıştın.”

Kız iri gözleriyle zemine baktı ve hiçbir şey demedi. Onun genç bir beyefendiyle daha önceden hiç karşılaşmadığını tahmin ettim. Dağınık saçlarıyla ve kirli çizmeleriyle, Montgomery bir beyefendi sayılmazdı.

“Alice, Balthasar’m hayvanlarla ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakar mısın?”

Kız başını salladı ve odadan çıktı. Montgomery’yle konuşmak için kapıda duraksadı. Duyamadığım bir şeyler konuştular. Sonra, Montgomery elini kızın omzuna koyup gülümsedi. Bakışlarımı hemen başka yöne çevirdim, çünkü görmemem gereken bir şey görmüşüm gibi hissettim. Adada yeni olduğumu ama Montgomery’nin öyle olmadığını fark ettim. Burası onun eviydi. Alice’i senelerdir tanıyor olmalıydı.

“Montgomery, sen de Puck’m ve diğerlerinin yükleri kaldırıp kaldırmadıklarını kontrol eder misin? Geçen seferki gibi her yeri fare bassın istemem.”

Montgomery itaatkâr bir tavırla kanvas ceketinin bir kancada asılı olduğu kapıya yöneldi. Dışarıda hafif bir yağmur başlamıştı. Çıkmadan önce ceketi giydi. Artık bir uşak olmadığı halde, babamın her dediğini yapması içimi sivri bir diken gibi acıttı. Ayağa kalkıp, rafta Montgomery’nin bulduğu biblolara baktım.

En üst rafa çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım kitaplar dizilmişti.

Agrippa, Paracelsus, Albertus Magnus. Yeşil kaplı ve altın yaldızlı Shakespeare’in tüm külliyatı. *Troilus* ve *Cressida, III. Edward, On İkinci Gece.* Parmağımla kitapların üstündeki altın renkli harfleri izledim, babamın bana küçüklüğümde okuduğu öyküleri hatırlamaya çalıştım. Bir sonraki rafta yine kitaplar,

cam bir şişe ve pipo tütünüyle dolu bir teneke kutu duruyordu. Kutunun kapağını açıp, kokusunu derin derin içime çektim. “Londra’dayken bundan içerdin. Profesör arkadaşın bunu sana Karay ipler’den getirmişti.”

“Doğru. Profesör von Stein. O adam kesinlikle bir şişe bren-diden anlardı. Londra Köprüsü’ne bakan Café du Lac’ta brendi ve puro. Ondan daha iyisi olamazdı.”

İşten atıldıktan sonra, bana King Üniversitesi'ndeki işimi Profesör von Stein'm bulduğunu söylemedim. Profesörün, babamın tüm diğer arkadaşları gibi arkadaşlığına ihanet edip, onu dinleyecek herkese babamı bir canavar ilan ettiğini de söylemedim.

"Madem Londra'yı o kadar seviyordunuz, neden medeniyetin bulunmadığı bir yeri tercih ettiniz?" diye sordu Edward.

Onları yarım yamalak dinledim. Babamın vereceği yanıtı duymak istiyordum ama ikinci raftaki çerçeveli fotoğraf dikkatimi çekti.

Vaftiz elbisesi giydirilmiş bir bebeği kollarında tutan bir kadının fotoğrafiydı. Çerçeveyi elime aldım.

"Meraklısın, öyle değil mi Prince? Eh, burası tam olarak medeniyetin hiç bulunmadığı bir yer sayılmaz. Gemide bizimle birlikte buraya gelen bazı Anglikan misyonerler de vardı. Adanın varlığından onlar sayesinde haberdar oldum. Adayı bir cennete dönüştüreceklerini düşünüyorlardı." Boş fincanının dibine baktı. "Ama uzun süre önce gittiler."

"Siz İngiltere'ye bir daha hiç gitmediniz mi?"

"Gerek olduğu takdirde, Montgomery gider. İhtiyaç duyduğumuz çoğu şeyi, Avustralya'ya ya da Fiji'ye giden tüccarlardan satın alabiliyoruz ama bazen daha uzun bir yolculuğun yapılmasını gerekli kılan durumlar da oluyor."

Konuşmaları arka planda hışırdayan yapraklar gibiydi. Büyülenmiş gibi fotoğrafa bakıyordum. Kadın annemdi. Genç su-

ratı öylesine güzel ve pürüzsüzdü ki. Son haftalarında, Ölüm kadar yıpranmış gözüküyordu.

Puck bir mırıltı kadar sessiz bir biçimde kapıya geldi. Babamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Babam şöminenin üstünde tik tak sesleri çıkaran saate baktı.

"Öğle yemeğini ve ikindi yemeğini kaçıracağım," dedi babam. "Dün gece derhal ilgilenmem ve uzun süre dikkatimi vermem gereken yeni bir projeye başladım." Ayağa kalkıp, sanki hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi şakağımdan hafifçe öptü. Sanki onca yoldan gelmemişim, onu bulmak için o kadar çok şey feda etmemişim gibi davranıyordu.

Onun değişmesini bekleyemezdim. Günlerce laboratuva-rından çıkmazdı ve yemeklerde onu gördüğümde, kendimi şanslı sayardım. Tıpkı eskisi gibi.

Edward parmaklarını deri sandalyenin koluna vuruyor, bizi izliyordu. Çenesi hafifçe seğiriyordu.

Neler hissettiğimi anladığını düşünüyordum. Ne de olsa, o da İngiltere'den, kendi babasından kaçmak için ayrılmıştı ama bana ayrıntıları anlatmamıştı. Bir şey yapmıştı; *Viola* batmadan uzun süre önce peşini bırakmayan bir şey yapmıştı. Her neyse, otoriter babalarla ilgili bir-iki şey biliyor olmalıydı.

Ama bu sefer, babam laboratuvarına kapanmadı. Koyu renkli gözleri elimdeki fotoğrafa kaydı ve

suratıma baktı. “Bu günü mazur gör. Yarın tüm adayı görebileceğin bir yere piknik yapmaya gideriz. Kızımın nasıl birisi olduğunu merak ediyorum.”

Ciğerlerim genişledi, taptaze havayla ve çocuksu bir mutlulukla doldu. Işıldayarak Edward’a baktım. Ama Edward ayağa kalkmış, kollarını göğsünde kavuşturup bana sırtını dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu.

Sonra, babam duymayı en çok umduğum şeyi söyledi. "Geldiğine sevindim Juliet.”

On Altıncı Bölüm

Ertesi gün, öğleden sonra güneşi ormandaki gezintimizi tatsızlaştırmadan önce, sabahın erken saatlerinde yola çıkacaktık. Heyecanla bekledim ama Montgomery şafak vakti ter ve at kokuları içinde odama gelip, bir sorun çıktığını söyledi. Adanın diğer tarafında bir kaza olmuştu. Adalılardan bazıları yaralanmış, bir tanesi de hayatını kaybetmişti. Pikniği bir gün sonrasına ertelemek zorundaydık. O gün geçti, bir gün daha geçti, sonra bir gün daha geçti ve Montgomery artık konuyu açmaktan vazgeçti. Adadan babam sorumluydu, bu yüzden de doğal olarak bir piknikten daha önemli işleri ve görevleri vardı. Ama bunu bilmek, hayal kırıklığımın yarattığı boşluğu dolduramıyordu.

O ilk birkaç günü yerleşkeyi keşfederek, temizlik becerilerimi mümkün olduğunca kullanarak geçirdim. Orası basit bir yerdi, bir çiftlikti; ardındaki düzen ve mantık hoştu. Herkesin, hatta Cymbeline isimli çocuğun bile bir görevi vardı; bahçeden bezelye toplamaktan ve tavukları beslemekten sorumluydu. Orada, Londra’nın karmaşasından, kirinden, kalabalığından ve makineleşmesinden eser yoktu. Birkaç gün sonra, ada hayatının ritmine alıştım. Burada bir geleceğim olabilir, diye düşündüm. Bunu düşünmek başımı döndürdü.

Alice genellikle mutfaktan çıkmıyor, odun dumanı ve kendi çekingenliğinin arasına gizleniyordu. Edward da genellikle kendi başınaydı ve sanki adanın ıssızlığı onu tedirgin ediyormuş gibi surat asıyordu ama onunla bir kez dama oynamayı başardım.

Bir sabah, gümüş tarakla saçımı tararken, kapının hafifçe tıklatıldığmı duydum.

Kapı kolunu çevirerek “Evet?” dedim. Alice çekingen bir tavırla geriledi, yarık dudağını gizlemek için başını diğer yöne çevirdi. Açık renk saçları sabahın ilk ışığında insanı şaşırtacak derecede beyaz gözüküyordu. Gözleri elimdeki gümüş tarağa kaydı.

^ “Keşif grubu az sonra yola çıkacak, hanımefendi. Doktor

hazır olup olmadığınızı öğrenmem için yolladı beni.” i: “Hangi keşif grubu?”

“Piknik için, hanımefendi.” r Gözlerimi kırpıştırdım. Babamın yerine getiremediği diğer

r sözler gibi pikniği de aklımdan çıkarmıştım; jetonumun düş

mesi biraz vakit aldı. “Evet,” dedim kekeleyerek. “Evet, hazırım. Beş dakikaya hazırım.”

Alice gözlerini taraktan ayırmadı. Çok narin, oldukça savunmasız bir yanı vardı; buna rağmen yaşma

göre olgundu. Aynı durumu pansiyonda kalan diğer kızlarda, özellikle de kü-•" çük olanlarda görmüştüm. Onun bir yetim olduğunu tahmin

/ ettim. O korkunç yalnızlığın nasıl olduğunu bilirdim ama be

nim için her şey mutlu bir biçimde sonlanmıştı; uzun süredir görmediğim babama kavuşmuştum. Alice için öyle olabileceğini sanmıyordum.

Tarağı ona uzattım. "Beğendiysen alabilirsin." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yerinden kımıldamadı. Eline uzanıp tarağı avucuna tutuşturdum.

"Hayır, hanımefendi, alamam."

"Buna ihtiyacım yok." Şifonyerin üstündeki diğer gümüş tarağı gösterdim. "Gördün mü? İkisine birden ihtiyacım yok.

Tarağı önlüğünün cebine koyarken, suratında hafif bir tebessüm belirdi. Ama sonra, yarık dudağını kapattı ve çekingen bir edayla başını sallayıp tekrar mutfağa girdi.

Onun adalılardan biri olmadığı kesindi. Bu kadar küçük bir kız nasıl adaya gelip, babamın yanında çalışmaya başlamıştı?

Saçlarımı örüp, aynanın karşısında annemin büyük güneş şapkasını denedim. Modası geçmişti ama beni yine de şık ve cesur gösteriyordu. Gurur duyulacak biri gibi gözüktüğümü umdum. Arabayı avluda buldum; içine bir sürü hasır sepet ve salondaki battaniyeler yerleştirilmişti. Edward tiril tiril, temiz giysiler içinde arabanın kenarına yaslanmıştı. Hızla iyileşiyordu ve suratındaki çürükler neredeyse kaybolmuştu. Suratındaki o hafif yara izi olmasa, yakışıklı bile sayılabilirdi.

Montgomery dizginleri Duke isimli ata bağlamaya çalışıyor, sert bir deri kayışla mücadele ediyordu.

"Ah, Juliet," dedi babam. Yanındaki koltukta, parlak sarı renkli vahşi çiçekler duruyordu. "Gitmeye hazır mısın?"

Çiçekler, yiyecekler ve benim için bunca zahmet. Konuşmaktan çekinerek başımı salladım. Sözcükler tüm bunların yok olmasına neden olabilirdi. Milyon sene düşünsem, prag-matik babamın benim için çiçek toplayacağı gelmezdi aklıma.

"Ne kadar güzel çiçekler," dedim en sonunda.

Babam dalgın dalgın çiçeklere baktı. "A, evet. Montgomery bunun özleyebileceğin şık olabileceğini düşündü. Tüm bunları, yemekleri o ayarladı. Bilirsin, bu tür şeyleri pek beceremem. Çiçekleri nereden buldun, Montgomery?"

Edward daha dik oturdu, arabanın kapısındaki bir parçayı gereksiz yere sert sert çekti.

Montgomery deri eyer kolanını çekti. Nihayet, kemer yerine oturdu.

“Adanın bu tarafında değil,” dedi sert bir tavırla.

Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim. Montgomery çiçekleri bulan kişiydi. Önceki gün bir ara, eskiden köydeki kuzenlerimizi ziyaret gittiğimizde yaptığı gibi yabani çiçekleri toplamıştı. Annem bunları hizmetkârların masasında duran cam bir kavanoza koyar, büyük yemek masasının sadece daha düzgün çiçeklere layık olduğunu söylerdi.

Edward bakışlarını çiçeklerden ayırmadan alnını sildi. Sonra, ona aynı sert tavırla bakan Montgomery ye dikti. Yutkundum. *Kıskanıyorlar* mıydı? Birbirlerini?

“Bizimle geliyor musun?” diye sordum Edward’a.

Konuşmak üzere ağzını açtı ama babam araya girdi.

“Sadece aile fertleri gidiyor,” dedi. Bir an için, acaba Montgomery de aileden mi, yoksa sadece arabayı sürmek için mi geliyor, diye düşündüm. “Prince’e bir proje verdim zaten. Kilerdeki malzemeleri kataloglayacak. Senin gibi iyi eğitimli bir genç bunu yapabilir, değil mi Prince?”

Edward biraz ani bir hareketle başını çevirdi. “Çiçeklerinin keyfini çıkar,” diye mırıldanıp, salona doğru salma salma yürümeye başladı. İçime derin bir nefes çektim. Lucy bana erkeklerin ne kadar karmaşık olabileceğini hiç anlatmamıştı.

Babam bana elini uzattı. “Güneş bizi eritmeden önce yola çıkalım.”

Arabanın arkasına bindim. Montgomery son kayışları da yağlayıp, sürücü koltuğunda dizginleri eline aldı. Puck ve diğer hizmetkârlardan biri bizim için kapıları açtılar ve yola çıktık.

Çok güzel bir gündü. Ağaçların arasından görebildiğimiz masmavi bir gök ta okyanusa kadar uzanıyordu. Sert bir İngiltere

kışını, tropik güneşle ve uzak diyarların kuşlarının *güzelim* çığlıklarıyla değiş tokuş etmiştim.

Yolda ilerlerken, babam sadece kitaplarda okuduğum olağandışı bitkileri ve vahşi doğayı anlatmaya koyuldu. Onu dinliyordum ama aklım sürekli olarak Edward’la Montgomery’ye gidiyordu. Londra’da olsaydım ve hâlâ varlıklı *olsaydı* m, önümüzdeki ilkbahar benim sezonum olurdu. Lucy ve ben dur durak bilmeden oğlanlar -erkekler- danslar, galalar ve parktaki yaz pikniklerinden söz ediyor olurduk.

Ama varlığımızı kaybettikten sonra, oğlanları düşünecek halim kalmamıştı. Sadece sokaklara düşmemeye çalışıyordum. Şimdiyse, aklımı çelen iki ayrı oğlan vardı. Ama bunlardan biri eskiden bir uşaktı, diye hatırlattım kendime. Diğeriyse... Eh, diğeriyse, ilk fırsatta adadan ayrılacaktı.

Montgomery arabayı yerleşkenin yukarıdaki yanardağın dumanlı zirvesinin hemen aşağısında rüzgârlı bir tepede durdurdu. Arabadan inip, tepenin adanın tamamının aşağıda uzandığı, kumsalı olan denizle birleştiği yeri görebildiğim kenarına gittim. Rüzgâr eteğimi çekiştiriyor, saçlarımı savuruyordu; gözlerimi yumup bunun keyfini çıkardım.

“Çok yaklaşma,” diye mırıldandı Montgomery. *Gözlerimi* birden açıverdim.

Burada sadece ihtiyaç duyduklarımızla yaşıyoruz. Ne yazık ki f ûj

ha ■

sadece ekmekle soğuk sebze güvecimiz var. Biraz da ormandan topladığımız meyvelerden getirdik.”

“Sorun değil.” Battaniyeye oturdum. Montgomery porselen kâselerimizi doldurmadan önce, çiçekleri özenle ayaklarımın dibine koydu. Babam ve ben yemekleri dizmeye başladık.

“Eee, Juliet, ne gibi beceriler edindin?” diye sordu babam beklentiyle.

“Beceriler mi?” Bir an için, Montgomeryyle göz göze geldim. Sahip olduğum tek becerilerin sıva temizlemek ve sokaklara düşmemeye çalışmak olduğunu biliyordu. Bunlar pek de babamın duymak istediği şeyler değildi. “Annem öldükten sonra, üniversitede bir iş buldum.”

Babam kaşını havaya kaldırdı. “Bir iş mi? Bir akrabanın yanında olman gerekmez miydi?”

Duraksadım. Bu konuşmayı yapmak kolay olmayacaktı. Babam kızının çalışmasını onaylamıyordu ama beni o duruma sokan da kendisiydi.

Bir yudum su içip, sinirlenmemeye çalıştım. Sanırım babamın da fazla bir seçeneği olmamıştı. Belki de bizi terk etmenin, bizim için en uygun seçenek olduğunu düşünmüştü. Annemin öleceğini bilemezdi. Ya da akrabalarımızın iyi davranışlarının devam etmeyeceğini de tahmin edemezdi.

“O kadar da kötü değildi,” dedim. Tam olarak neden bilmiyorum ama kendisini suçlu hissetmesini istemedim. İlişkimiz öylesine hassastı ki, tıpkı bahçe duvarında açan o beyaz renkli yumuşacık çiçekler gibiydi. Tek bir sert sözcükle, çiçekler sola-bilirdi. “Temizlik yapmayı öğrendim. Biraz da dikiş dikmeyi.” “Dikiş mi? Temizlik mi?” Babam bunlardan etkilenmemiş gibiydi. “Bir profesörün kızı o tür işler yapmamalı. Ya piyano çalmak? Oya işi yapmak? Bunlar sana annenin öğrettiği şeylerdi.”

w

MEGAN SHEPHERD **

Yutkundum. “Piyano çalmayı biraz hatırlayabilirim sanırım. “Anlıyorum.”

Yardım etsin diye Montgomery’ye baktım. Tek kolunu dizine dayamış, incecik bir dalla baldırına vuruyordu. “Oya İşının burada bize pek bir faydası olmaz,” dedi. “Belki de Alice temizlikte yardımcı olabilir.”

Ona hafifçe, minnettar kaldığı anlatmak için başımı salladım ama babam köpürdü.

“Benim kızım asla bir şeyleri ovmayacak,” dedi. “Elleri nasırlarla dolu bir kızla evlenmek isteyecek müstakbel bir koca hayal bile edemiyorum.” Kırık tırnaklarımı işaret etti. Suratım bembeyaz kesildi.

“Juliet,” dedi Montgomery yavaşça. “Asıl demek istediği...” “Teşekkür ederim Montgomery, kendi adıma konuşabilirim. Eleştirilerimi sakın yanlış anlama Juliet,” dedi babam. “İyi bir evlilik yapmanı sağlamak, baban olarak görevim. Sonsuza dek adada kalamazsın, buradan ayrılırken de bir koca bulman gerekecek. Annen seni bir erkeği memnun edecek biçimde yetiştirebilirdi ama ne yazık ki çok genç yaşta öldü. Ben sadece şu anda seninle ne yapabileceğimizi belirlemeye çalışıyorum.” *Benimle ne yapacağım belirlemek.* Sanki böğrüme dikenli bir tel saplanmıştı. Belli ki evlenebilecek türden bir kız değildim ama adada bir işe yaramayacak kadar da asildim. Geriye ne kalıyordu?

“Tıpla ilgili bir şeyler biliyorum,” dedim telaşla. “Geride bıraktığın kitapları okudum. King Üniversitesinde ameliyathanelerde çalıştım, anatomi ve biyoloji bilgim var. Belki sana araştırmalarında yardımcı olabilirim.”

Bunu duyan Montgomery’nin bile suratı kireç gibi bembeyaz. Babam bana sert sert, dikkatle baktı, sonra güldü. “Bilimle ilgilenen bir kız. Ne kadar da *modernsin.* Kendine daha uygun

uğraşlar bulmanı tavsiye ederim. Montgomery, eski bir dikiş nakış takımımız olacaktı, değil mi?”

“Ama sana yardımcı...”

“Seni takdir etmiyor değilim Juliet, ancak bana sadece engel olursun. Bilimin erkeklere bırakılması daha doğru. Kadınlar bu iş için fazla narin.”

Ona itiraz etmemek için içimi kaplayan hisse engel olmaya çalıştım. Ona gördüğüm her şeyi anlatmak istedim. Tanrım, kendi ellerimle yaptıklarımı anlatmak istedim. Ama babamla aramdaki narin ilişkinin çiçekleri ezmeye henüz hazır değildim.

“Haklısın,” dedim ama bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz da pişman oldum. Babamın herkese istediğini yaptırmak gibi bir huyu vardı; belli ki ben de farklı değildim. “Tabii.”

Montgomery şaşkınlıkla bana baktı. Ama beni yargılayabilecek durumda değildi. Gerilimi at nah sesleri böldü. Balthasar, Düşes isimli atın üstünde, göğsünde iki fişeklikle, suratı kıpkırmızı kesilmiş, gözleri fıldır fıldır bir halde yanımıza geldi. Eyere bir de tüfek iliştirilmişti. Puck elinde bir başka tüfekle yürüyerek ardından geliyordu. Montgomery onları karşılamak için ayağa fırladı.

Ben de ayağa kalkacak oldum ama babam başını salladı. “Eminim ki seni ilgilendiren bir şey değildir. Montgomery halleder.”

“Ya birisi yaralandıysa?”

“Her şey kontrol altında,” dedi bir çilek yemekle meşgul olan babam. “Bu adada olup biten her şeyi bilirim. İnan bana.” Başını yana eğip, örneklerinden biriymişim gibi beni dikkatle inceledi. Gözleri kapkara birer yıldız gibiydi ve tüfekleri, karmaşayı ve Balthasar’m endişeli suratını unutmamı sağlıyordu. Neredeyse.

Montgomery’nin elini saçlarının arsında gezdirişini, duyamadığım bir şey söylerken kaslarının gerildiğini gördüm. Puck bir köşede ona fısıldayarak, alçak sesle bir şeyler anlattıktan sonra, Montgomery’nin eli tabancasına gitti.

Parıldayan suya, vahşi ama güzel ada manzarasına baktım. Her ne oluyorsa, burası artık benim de yuvamdı; en azından, bir sonraki gemi gelene dek. Adanın bir parçası olmak istiyordum.

w

"Buraya oya işi yapmaya gelmedim," dedim sert bir ses tonuyla. "Bana ihtiyacın olabilir. Montgomery on adamın işini yapıyor. En azından, sana laboratuvarda yardım etmeme izin ver. Deneylerde olmasa bile, not tutabilirim. Yapabileceğim *bir şeyler* olmalı."

Kapkara gözleri beni delip geçti, inceledi, düşündü ve karar vermeye çalıştı. Zihnindeki yapbozun parçalarının yerine oturduğunu adeta görebiliyordum. Ağır ağır bir çilek daha çiğnemeye başladı.

"Bana işimde yardım edeceksin, ha?" Ellerini dalgın dalgın kirli sakalının üstünde gezdirdi. Gözleri artık üstümde değildi, okyanusun ötesinde bir yere bakıyordu. "Evet, belki gerçekten de bana yardım edebilirsin."

Tedirginlikle gülümsedim. Tam olarak duymak istediğimi söylemişti ama tüfekler ve o tuhaf bakışları bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. "Güzel," dedim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Birden, alev alev yanan delici gözlerini bana çevirdi. "Prince denen çocuk hakkında ne biliyorsun?"

"Edward hakkında mı?" daha dik oturdum. "Pek bir şey bilmiyorum."

Babamın narin parmakları çenesindeki diken diken kılların üstünde gezindi. Gece geç saatte, Edward'm bir şey anlatmaya

çekindiği o konuşma aklıma gelince, babamın onu boğmaya çalıştıktan sonra ona ne söylemek istemiş olabileceğini düşündüm.

"Belki de bu durumu değiştirmeliyiz," dedi babam.

Tam olarak ne demek istediğini soracak cesareti bulamadım. Edward'i tanımaya çalışmak, ona araştırmalarında bir fayda sağlamazdı. Tabii, beni ayakaltından uzaklaştıracaksa, o ayrı konuydu. Ya da babalık görevini yerine getirmenin en hızlı yolunun beni Edward PrinceTe evlendirmek olduğunu düşünüyor olabilirdi.

On Yedinci Bölüm

Eve dönerken, Montgomery'nin dizginleri gergin bir biçimde tutuşunu ve Balthasar'm fal taşı gibi açılmış gözlerle ormana bakışını fark etmemek elde değildi. Her ikisi de tetikteydi. Babam ne derse desin, kötü bir şey olmuştu. O adalı yanlışlıkla öldürüldüğünden beri, hepsi tedirgindi.

O gece, akşam yemeği için Alice beni almaya geldi ve babamın resmi yemek giysileriyle ona katılmamı beklediğini söyledi. Yemeğe uygun beyaz bir bluz ve leylak rengi bir etek bulana dek annemin sandığında giyecek bir şeyler aradım. Zarif giysiler öylesine vahşi bir yere uymuyordu ama burası herhangi bir ada değildi. Babamın adaşıydı.

İyi bir biçimde aydınlatılmış salona girmek için Fransız kapılarının önünde durdum. İçeride, babam ve Edward birer brendi eşliğinde, gayet dostane bir tavırla sohbet ederlerken, Montgomery de kollarını göğsünde kavuşturmuş, pencerelerden karanlık ormanı izliyordu. Akşam yemeği bir Londra salonunu aratmayacak, o ilkel adada son derece tuhaf gözüken şık yemek takımlarıyla donatılmıştı.

İçeri girdiğimde, tüm gözler bana döndü. Edward omuzlarını dikleştirdi. Babamla sohbet etmeyi kesti. Belli ki annemin şık giysileri gerçekten de hoştu. Montgomery bana uzun uzun, hiçbir şey demeden baktı ve kendisine bir brendi almak için yan masaya gitti.

Edward'm üstünde Londra'daki herhangi bir yemek salonunda gayet hoş durabilecek koyu gri renkli bir yelek vardı. Gülümsedi ama çenesindeki kas seğirdi. "Çok güzel olmuşsun. Milton'm yazdığı meleklerden biri gibisin."

"Düşmüş bir melek olabilir," dedim.

Eski binici pantolonlu ve bol keten gömlekli Montgomery odanın karşı tarafından bizi izliyordu. Ellerini ve suratını yıkamıştı ama başka bir şey yapmamıştı. O, Edward gibi bir beyefendi değildi. Vahşi doğaya aitti.

"Lütfen otur," dedi babam sandalyemi çekerek. "Ne yazık ki Montgomery ve ben burada görgü kurallarından epey uzak kaldık. Ama konuklarımız olduğuna göre, kendimize hayvan olmadığımızı hatırlatmanın vakti geldi."

Montgomery karşıma geçti, gümüş çatal bıçaklarla oynamaya koyuldu. Onun da sık sık dudaklarımızın birbirine yaklaştığı anı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Düşünüyorsa bile, bir şey demiyordu. Aramızdaki çekim sadece hayal gücümün ürünü olabilir miydi?

Bir süre, sessizce yemeklerimizi yedik. Sanırım, aniden şık ve zarif giysilere bürünmek hepimizi şaşırtmıştı ve ne yapacağımızı bilemez haldeydik. Şöminenin üstündeki saatin tik takları çınlıyordu. Babam kaçamak bakışlar fırlatıyor, Edward'i daha iyi tanımam gerektiğini söylediğinde ne demek istediğini merak ediyordum. Balthasar'la Puck'm ellerine tüfeklerle pikniği neden böldükleri de aklımda konulardan biriydi.

"Prince, öyle görünüyor ki artık bizi biraz tanıyorsun. Ancak, senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemek gibi bir dezavantaja sahibiz." Babam dalgın dalgın şarap kadehinin dibine

vurdu ve bana baktı. "Özellikle de Juliet, seni merak ediyor.

Bakışlarımı elimdeki kaşığın kıvrımlarına diktim. Keşke babam Edward'la benim için yaptığı planları bu kadar da belli etmese diye düşündüm.

"İyi bir aileden geliyorsun sanırım?" dedi babam.

"Babam bir generaldir."

"Yüksek bir mevkii. Ona sırtını dönmüş olman tuhaf.

Çorba kaşığımı tam ağzıma götürürken, elim havada kaldı. Babam beni ona itmiyor olsa bile, Edward'm öyküsü merakımı kabartıyordu. Edward bana hayatından üstü kapalı bir biçimde söz etmişti. Ona doğrudan neden telaşla İngiltere'den ayrıldığını sormamıştım ama o da benden hayatımı ayrıntılarıyla anlatmamı istememişti. Sanki aramızda sözsüz bir anlaşma yapmıştık. O, kendi sırlarını saklayabilirdi, ben de benimkileri. Yine de, bu durum daha az meraklanmamı sağlamıyordu.

Edward yumuşak, ipek peçeteyi parmaklarının arasında ovuşturdu, hafifçe öksürdü. Dalgın dalgın elleri tenimde olsa, ne hissederdim diye düşündüm. Güçlü ama yumuşak. Tıpkı rüyamdaki gibi. Kaşık elimden kâseye düşüp büyük bir şangırtı kopunca utandım.

"Birçok konuda anlaşamıyorduk," dedi Edward.

"Ama insan buna rağmen babasına itaat etmeli, öyle değil mi?" Babam orta parmağını şarap kadehinin kenarında gezdirdi. Kadehten tiz ve doğal olmayan bir ses çıktı.

"İnsanın hayatında kendi kararlarını vermesi gereken bir dönem geliyor. Kendi hayatını yaşaması gerekiyor."

Şarap kadehinden yayılan uğultu giderek arttı. Sonra, aniden durdu. "Senin adına, babanın seni affetmesini dilerim Bay Prince," dedi. "Mesela ben itaatkâr bir çocuğum olduğuna mutluyum," dedi gergin bir biçimde bana gülümseyerek.

Ona geri gülümsememi bekliyordu. *İtaatkâr* bir biçimde.

Babamın büyüsünü annemin, meslektaşlarının ve *öğrencilerinin* üstünde kullandığına şahit olmuştum. Bir hipnotizmacı gibi insanların duygularını değiştirebiliyordu. Adada her şeyin yolunda olduğuna gönülden inanmak istiyordum. Edward'ı iskeleden aşağı itişinin bir şaka olduğuna inanmak istiyordum. Ama asıl mesele, duygularımın değişmemiş olmasıydı. Ben analitik bir kafa yapısına sahiptim. Mantıklıydım.

Onun gibiydim.

Sırtımı dikleştirip, peçetemle oynamaya koyuldum. "Neden bana hiç mektup yazmadın?" diye sordum. "Ya da beni görmeye gelmedin?"

Odada bir tek şöminenin üstündeki saatten çıkan *tik tak* sesleri duyuluyordu.

Suratı belli belirsiz değişti. Et bıçağım masaya koydu. "Keşke yapabilseydim. Ama İngiltere'ye asla geri dönemem. Tutuklanma kararı söz konusu."

"Ama bu karar asılsız bir temele dayanmıyor mu? Seni suçladıkları şeyleri yapmadın." Sesim olması gerektiğinden daha sert çıktı. Pek de itaatkâr bir çocuk sayılmazdım. *"Öyle değil mi?"*

Babam parmaklarını şarap kadehine vurdu. "Öyle görünüyor ki kızım sizin sorgulayıcı zihninizi paylaşıyor Bay Prince."

Sesi oldukça kontrollüydü. İçine derin bir nefes çekip, sandalyesinde geriye yaslandı. "Adalet

sisteminin adil olduğu son şey adalettir," dedi. Gözlerinde acı bir ifade belirdi ama onu öfkelendiren sorum değil, suçlamaları hatırlaması olduğunu fark ettim. "Akademik rakiplerim beni yıkmak için bir oyun oynadılar, böylece araştırmalarımı çalabileceklerdi. Ne yazık ki bunda başarılı oldular."

"Ama bunlar doğru değilse..."

"Mesele gerçeklerle ilgili değil Juliet. İnsanların neye inanmak istedikleriyle ilgili." Kaşlarım ovuşturdu. "Gençsin. Dün-

yanın ne kadar adaletsiz olabileceğini henüz öğrenmedin, içini çekti. "Seni yanıma almadığım için kızgınsın. Sonuna kadar da haklısın. Bunun bir çocuk için uygun olmayacağını düşünmüştüm; kaçmak ve herhangi bir şeyden yüzlerce mil uzaklıkta olan bir adada saklanmak..."

En azından, bu konuda haklıydı. Bu, bir çocuk için iyi bir hayat değildi. Ama yanma yine de Montgomery'yi almıştı.

Babam öne eğildi. Uzanıp elimi tuttu. Hipnotizmacı gitmişti; sadece yorgun, yaşlı ve yalnız görünüyordu. "Hatalıydım Ju-liet." Uzun parmakları ufak ellerimi kavradı. "Şimdi, bunları geride bırakmaya ne dersin?"

Puck şık yemeğimizi kutlayabilmemiz için, tozlu bir şampanya şişesiyle ardına dikildi. Pullu parmakları şişenin ambalajını açtı ama ben konuşana dek tıpayı açmakta tereddüt etti.

Babamın gözleri birlikte geçireceğimiz hayatın ve yeniden bir aile olabilmenin vaadiyle parıldadı.

Alice bana şampanya kadehini uzattı. Kadehin kenarı çatlamıştı. Tıpkı çorba kâsem, brendi bardağım ve tüm o güzel, pahalı tabak çanaklar gibi. Her şeyin üstünde ya bir kırık ya da bir çatlak vardı. Buradaki hiçbir şey kusursuz değildi ama hepsi yine de işe yarıyordu.

Babamın bakışlarıyla karşılaştım ve evet anlamında başımı salladım. Ardında duran Puck tıpayı çıkardı.

Yemekten sonra, odaya tatlı bir sessizlik çöktü. Saatin tik tak sesleri artık kulağa o kadar da sert gelmiyordu ve düzeni hatırlatan bu ufak ayrıntının keyfini çıkarıyordum.

Babam eskisi gibi bir puro yaktı ve bakışlarını yerleşkenin duvarlarının ardındaki karanlığa çevirdi. "Evet," dedi, "burada olman güzel. Bir baba kızını tanımalı. Senin varlığın bile beni o kadar rahatsız etmemeye başladı Prince."

Edward gülmedi.

Babam keskin, kalın ve ufak bir duman tabakasını yüksek tavana doğru üfledi. "Neden bize piyanoda bir şarkı çalmıyorsun?" diye sordu bana. "Uzun süredir doğru dürüst müzik dinlemedik ama Balthasar arada sırada bir melodi çalmaya çalışır."

Montgomery masanın yüzeyinde ovuşturduğu ve hiç şüphesiz nasıl tamir edeceğini düşündüğü bir çatlaktan kafasını kaldırdı. Gemide tekrar piyano çalmamı istediğini söylediğini hatırladım. Yüreğim

sıkışmaya başladı.

“Tabii.” Ayağa kalktım ve hissettiğimden daha kendimden emin gözüktüğümü umdum. Hep birlikte oturma bölümüne geçtik. Montgomery mesafesini koruyarak kapıya yaslandı. Piyano taburesi getirildi; tabure beni ısırabilirmiş gibi korkarak oturdum. Senelerdir piyano çalmamıştım ve bunu biraz pratik yapana dek erteleyebilir miyim diye düşündüm.

Bir Do majör akoru çaldım.

“Ne yazık ki piyanonun akordu bozuk galiba,” dedim.

“İnan ki bana öyle gelmiyor,” dedi Montgomery. Arkama dönüp ona baktım. Bana hiç yardımcı olmuyordu.

Parmaklarımı yavaşça tuşların üstünde gezdirdim. Tuşlar yıpranmıştı ve Belgrave Meydam’ndaki kusursuz bir biçimde yapılmış piyanomuzla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Haftada bir piyano öğretmeninden dersler alırdım. Annem günün birinde bana kur yapan kişilere, sonra kocama çalacağımı, daha sonra da kendi çocuklarıma piyano çalmasını öğreteceğimi söylemişti. Ama babam gittikten sonra, piyano satılan ilk eşyamız olmuştu.

Annemin eskiden çaldığı bir Chopin parçası vardı. Gece esen bir rüzgâr misali, ahenksiz ve tuhaf bir melodiydi. İnsanı etkiliyordu ve adaya yaraşır bir melodi gibiydi. Gözlerimi yumup, parmaklarımı tuşların üstüne koydum, müziğin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. İlk akoru çalıp, tuşların sertliğine alışmaya çalıştım. Nem tuşların takılmasına, ahşabın eğrilmesine neden oluyordu ama ortaya çıkan şey yine de müzikti ve bu parça her nasılsa piyanoya da uyuyordu. Sonra, muzıgm yarattığı his geri geldi; taburede annemin yanında oturduğum, tuşların üstünde gezinen uzun parmaklarını izlediğimi hatırladım. Kilitli olmayan bir kafesteki kuş gibi, müzik içimden aktı.

Piyanonun nesini sevdiğimi unutmuştum. Notaların kesinliği ve ölçülerin matematiksel karmaşıklığını severdim. Kalem kâğıt yerine, insanın yüreğiyle çözmeye çalıştığı karmaşık bir denklem gibiydi. Tuşlara yoğunlaşıp, zihnimi boşaltmaya çalıştım. Ses tamamıyla dinene dek çalman son akora kadar çalmaya devam ettim. Parmaklarım tuşlardan kaydı. Sonra, gözlerimi açtım.

Alice’in, Balthasar’m ve Puck’m masanın etrafında dolandığını, masayı suratlarında görülebilecek en tuhaf ifadeyle neredeyse toparladıklarını görünce çok şaşırdım. Balthasar’m gözleri dolmuştu. Daha önce hiç doğru müzik çalındığını duymamış olabileceklerini fark ettim.

Babam ayağa kalktı, ellerini birleştirip yavaş yavaş beni alkışlamaya başladı; diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Birden oda gözüme daha sıcak göründü. En sonunda, onu memnun edecek bir şey yapmıştım.

Hepsi yanıma koştu: Edward, Alice ve hizmetkârlar. Soracakları bir sürü soru vardı. Bu parça neydi, nerede öğrenmiştim? Çalmaya devam edecek miydim? Alice’e piyano çalmasını öğretir miydim? Bir hizmetçi olarak dikkate alınmamaya alışmıştım. Bana gösterdikleri ilgi, aklımı başımdan almak üzereydi.

Montgomery’yle göz göze geldim. Aramızda bir sır varmış gibi bana gülümsedi. Derken, onca parça

arasından neden bunu hatırladığımı anladım. Bu, onun en sevdiği parçaydı. Bir gün,

çocukken onu taburede otururken bulmuştum. Mum cilası ve cila fırçası yerde duruyordu. Yanma oturmuş ve parmaklarım tuşlara basarken o da hissetsin diye elini elimin üstüne koymuştum. Bir Vivaldi parçası çalmaya başlamıştım ama o, hayır der gibi başını sallamıştı. Bu *değil,* demişti. Kulağa yanlış gelen parçayı istemişti.

Chopin parçasını.

Montgomery başını diğer yöne çevirdi. Kapıdaki ufak bir çentiği kurcalamaya koyuldu.

"Çok hoş. Çok çok hoş." Babam dudaklarını sıkarak gülümsedi. Yanında duran Balthasar yanağına süzülen bir damla gözyaşını sildi. Birden herkes üstüme üstüme geliyormuş gibi hissedip bunaldım. Tüm bu duygu yoğunluğu beni boğuyordu. Piyano taburesinde omuzlarımı sarkıttım, çaresizlik içinde nefes almaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu babam. Suratındaki gülümseme birden silinmiş, bir doktorun soğukkanlı ifadesi yerleşmişti. Al-mmı yokladı.

"Biraz başım döndü o kadar." Ama o anda, bir kesim masasındaki buz gibi bir ceset de olabilirdim. Babam bileğimi tutup nabzımı ölçtü. O sabahki iğne dirseğimin iç kısmında kırmızı bir nokta bırakmış, solgun tenimle tezat oluşturuyordu. Olması gerektiğinden daha kırmızıydı. Şişmişti.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

"Ufak bir enfeksiyon. Gemide kaptım."

"İlaçlarını alıyor musun?" Dudaklarım büzdü. "Tek bir gün bile atlamadın, değil mi?"

Diğer elimi alnıma bastırdım. Birden odadaki en ufak ses bile yarışlardaki anonslar gibi yükseldi. Alice'in masayı kaldırışı. Edward'in hızlı hızlı nefes alıp verişi. Pullu adamın Balthasar'a fısıldayışı.

"İyiyim!" diye bağırdım. Kolumu geri çektim. "İyiyim. Sadece biraz dinlenmem gerek."

Babam şöminenin üstündeki saate baktı. "Gece yarısı olmuş. Seni uykusuz bıraktım."

"Sorun değil, sadece yorgunum," dedim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarımda derman yoktu.

"Birisi odasına gitmesine yardım etsin," dedi babam. Edward'la Montgomery bir anda yanımda bittiler ve her biri, bir kolumu tuttu.

Birinden diğerine bakarken, suratım yanmaya başladı. İki oğlan ve bileklerimde iki çift el. Biri sert ve nasırlı, diğeri güçlü ama yumuşak. Duygularım daha da yoğunlaştı ve bedenimdeki kan akışını tehdit etmeye başladı.

"Onu sen götür Prince," dedi babam. Sesinde Edward'i daha yakından tanımamı istediğini

düşünmeme neden olan bir tuhaflık vardı. Edward bana eşlik etmekten memnunmuş gibi gözüküyordu ama Montgomery bileğimi daha da sıktı. Beni odaya Edward'm götürmesini istemiyordu.

"Baba, beni sen götürür müsün?" dedim kimsenin huzurunu bozmamaya çalışarak. "Eski günlerdeki gibi."

Babam homurdandı ama ayağa kalkmama yardım etti. Ceketinden yayılan kimyasal koku başımı döndürünce, koluna yaslandım. Yemekten önce laboratuvarda mı vakit geçirmişti? Kokuyu daha önceden fark etmemiştim. Ona daha yakından baktım. Yakasında üç tane kaim saç teli parıldıyordu. Adaya geldiğimden beri panteri, maymunu ya da diğer hayvanları görmediğimi fark ettim.

Onlara ne yapmıştı?

Babam soğuk gece havasının yanaklarımı serinlettiği avluya kadar bana eşlik etti. Tavuklar ortada yoktu; serin ve karanlık bir yere tünemiş olmalıydılar. Ormandan yayılan titrek ve lısıl-uları andıran seslerin arasında, kemerli yolda yankılanan ayak seslerimiz insanlığa ait tek sesti.

Belki de Londra'nın gürültülü sokaklarından o denli uzakta kendimi oraya ait değilmişim gibi hissetmem gerekirdi. Ama orası benim için hem tanıdıktı, hem de bir eşikten ilk kez geçmişim gibi dinginlik veriyordu. Bu gri saçlı adam artık bir yabancı değildi. O, babamdı.

Kapımın önünde durup elime -annemin yüzüğünü taktığım elime- bir skandal meydana gelmemiş gibi hafifçe vurdu. *Zaten bir skandal olmadı,* dedim içimden. Duyduğum her şey bir söylentiden ibaretti.

"Umarım adaya gelmekten dolayı pişman değilsindir," deyip devam etti. "Buraya ne bulmayı umduğunu bilmiyorum ama eski bir İspanyol kalesinin ve yaşlı, suratı kırışık bir adamın muhtemelen hayal kırıklığı yarattığının farkındayım." "Hayal kırıklığına uğramadım." Elimi elinin üstüne koydum, odama ve tuhaf kapı sürgüsüne dönmeden önce sıktım.

"Ha, Juliet," dedi. Ona döndüm. Suratının yarısı zifiri karanlıkta kalmış, dişlerinin beyazlarıysa ta salondan gelen ışığın altında parlıyordu. "Bu gece, geç saate kadar laboratuvarda çalışacağım. Yeni örneklerle iyi bir başlangıç yaptım. Uyanırsan sakın korkma. Hayvanlar... Bilirsin ya, bağırırlar. Viviseksiyo-nun talihsiz bir etkisi. Tüm ev halkını uyandırıyor."

Bir an için, dünyanın donduğunu hissettim. Sonra, bulutlar yine gökte belirdi, rüzgâr yine uğuldadı. Tıpkı diğerleri gibi, beni de büyülediğini fark ettim. Üstelik diğerlerinden daha akıllı olduğumu sanıyordum. Manipülasyonlarından etkilenmeyeceğimi düşünüyordum. Ama sadece duymak istediğimi duymuştum.

Babam suçlamaların doğru olmadığını asla söylememişti. Sadece adilane olmadıklarını söylemişti.

On Sekizinci Bölüm

Gürültüler gecenin bir yarısı, ayın en tepede olduğu saatte başladı. Bunlara tam olarak çığlık denemezdi. Daha çok inleme sesi gibiydiler. Uluma gibi. Tam olarak tanımlayamadığım seslerdi. Uyanıp yatağımda gözlerimi açtım, ay ışığının bembeyaz boyanmış duvarlarda oluşturduğu tuhaf şekillere baktım. Kan kırmızısı, penceresiz laboratuvarda ne tür bir yaratık üstünde çalıştığını bilemiyordum. Panterin gemide çeşitli şekillerde uluduğunu ve bağırdığını duymuştum ama o binadan bunlara benzer bir ses gelmiyordu.

Ama her ne üstünde çalışıyorsa, iri bir şey olmalıydı.

Göz pınarlarımda yaşlar birikti. Öfkeyle gözlerimi sildim. Düşünebildiğim tek şey, istediğimi elde ettiğimdi: yanıtları almıştım. Neden şaşıracaktım ki? Zihnimin derinliklerinde, söylentilerin doğru olduğundan şüphelenmemiş miydim? Ya adada olup biten diğer tuhaf olaylara ne demeliydi? Bir adalının ölümü, Balthasar'm pikniğe tüfeklerle gelişi. Babamın bana her şey hakkında yalan söyleyişi.

Öfkelendikçe, bir su kenarında ortaya çıkan boğulmuş cesetler gibi, daha da fazla can sıkıcı anı ortaya çıkıyordu. Babamın Crusoe'ya, *gel oğlum, aferin sana uslu köpek*, diye seslendiğini ve laboratuvarm kapısının hızla, küt diye kapandığını hatırladım. Ameliyat yaptığı gecelerin ertesinde, gözleri kan çanağt gibi olan hizmetkârları hatırladım. Çığlıklar onları da uyutmazdı. Ama hiçbirimiz bundan söz etmezdik. Hele Montgomery hiçbir şey demezdi.

Montgomery yi düşününce, ellerimle çarşafları çekiştirdim. Hayatının yarısını bu adada geçirmişti. Babamın işlediği suçlardan haberdar olmalıydı. Neden bana söylememişti? Sonra, beni buraya gelmemem için ikna etmeye çalıştığını hatırladım. Çok fazla şey söylemeden beni uyarmıştı. Ama ben ısrar etmiştim. Beni beraberine götürmediği takdirde, kendimi sokaklarda satmak zorunda kalacağımı söylemiştim.

Peki, böylesi daha mı iyiydi? Bu korkunç, ıstırap verici gerçek daha mı iyiydi?

Gecenin sessizliğini acı dolu bir böğürtü deldi. Ensemden terler aka aka, örtüyü üstümden attım. Çığlık çoban köpeğine mi aitti? Öylesine tekinsiz bir ses çıkarabilecek bir yaratık bilmiyordum. Çığlıklar devam ederken ve içime çektiğim her nefesi dinlerken, zihnim daha da karanlık yerlere kaymaya başladı. Bir hayvanın o şekilde bağırmasına ne neden olur diye düşündüm. Hayvanın ameliyat masasına yatırıldığını, zincirlendiğini, derisine siyah mürekkeple noktalı çizgiler çizildiğini hayal ettim. Neden? Babamı bu tür gereksiz bir gaddarlığa iten neydi? Bilgi edinmenin ötesinde bir neden yüzünden hayvanları kesiyordu. Her kan yuvarını, her sinir kıvrımını zaten biliyordu. Hayır, araştırma yapmıyordu. Yeni bir şey üstünde çalışıyordu. Farklı bir deneyle uğraşıyordu.

Zihnim duvarlardaki ay ışığı yansımalarının arasında bir yanıt aradı. Babam hangi deney üstünde çalışıyorsa, bu olay ben daha küçükken, Belgrave Meydanındaki laboratuvannda başlamıştı. Seneler boyunca içine daha çok kapanmış, giderek daha geç saatlere kadar çalışmaya başlamıştı. Bizimle birlikte olduğunda bile, gözlen kapıya kayar, sanki zihninin yarısı hep o laboratuvara bağlıymış gibi davranırdı. Üstünde çalıştığ* şey, bu yem keşif her neyse, onu hayatındaki diğer şeyleri terk etmesine yol açacak biçimde etkisi altına almıştı. İtibarından, karısından, hatta kızından bile daha önemliydi.

Beni yataktan kaldıran da bu düşünce oldu. Babamın o nemli bodrum katında ne tür bir bilimle uğraştığını, benden daha fazla sevdiği hangi deneylerle boğuştuğunu senelerce merak ettikten sonra, nihayet elime bunu *görebilme* fırsatı geçmişti. Ayaklarım sanki kendi iradeleriyle hareket ediyormuş gibi bir çift terliğin içine girdi. Bilme ve öğrenme ihtiyacı beni bir kukla gibi hareket ettirdi, bana hızla giyinmemi, kapıyı açmamı, babamı çılgınlığın eşiğine getiren neyin üstünde çalıştığını öğrenmemi emretti.

Avluda asılı olan tek bir fener, esintide yavaşça sallanıyordu. Işığı tuhaf açılarda etrafa yansıtıyor, gölgelerin uzamasına, sonra da gözden kaybolmasına neden oluyordu. Laboratuvarm kapısının altından hafif bir ışık sızıyordu dışarı.

Fenerin ışığı silikleşene dek bekledim, sonra hızla kemerli yola yöneldim, hizmetkârların ranzalı koğuşlarının ve ahırın yanından geçip laboratuvara doğru yürüyüp, sırtımı teneke duvara verdim. Babamın sırlarını nihayet öğrenecek olmanın heyecanı beni yiyip bitiriyor, kendimi vahşi hissetmeme neden oluyordu. Çığlıklar kesilmişti ama başım zonkluyor, duyularımı ört bas ediyordu. İçeriden gelen alçak, hüzün dolu hıçkırık sesleri giderek kulak tırmalayıcı bir inlemeye dönüştü. Avuçlarımı kulaklarıma bastırdım.

Bu, çılgınlıktı. İçimdeki merak doğal değildi. Beni annemden, mantıktan, kurallardan ve sağduyudan uzaklaştırmıştı. Ama hâlâ buna direnemediğim zamanlar oluyordu.

Alnımı duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Bu durum sadece anatomiye karşı merakımla, ilgimle veya bir oda dolusu genç adam bir tavşanın başını bir baltayla koparamıyorken, bunu benim tereddütsüz bir biçimde nasıl yaptığımla da alakalı değildi. Tüm bunlar aynı hastalığın belirtileriydi: babamdan bana geçen bir tür çılgınlığın işaretleriydi. Bilimin karanlık olasılıklarına, yaşamla ölüm arasındaki o inceye çizgiye, bir korseyle bir gülümsemenin ardında gizli olan hayvani içgüdülere yönelmemi sağlayan içimdeki o tehlikeli çekimdi.

Geri dön, diye fısıldadığını duydum annemin. *Yaptığı şey yanlı* ş. Ama annem artık beni azarlamak üzere yanımda değildi. Ondan, toplumdan ve kilisenin gözetleyici bakışlarından kurtulmuştum. Ne istersem yapabilirdim. Peki, *ne* yapmak istiyordum? İçimdeki o merakı dinleyip babamı laboratuvarının kapısından izlemeyi mi, yoksa annemin hayaletini dinleyip, kulaklarımı çığlıklara tıkayabileceğim yatağıma geri dönmeyi mi?

İnleme sesleri ansızın kesildi. Ciğerlerimdeki hava da boşaldı. Taş yola yavaştan kar beyazı saçlar savruldu. Bunları yerden alıp, parmaklarımın arasında ovuşturdum. Yanımdaki ahırın karanlık girişi ardına kadar açıktı ve dipsiz bir uçurum gibi gözüküyordu. Dikkati elden bırakmadan içeri göz attım.

Karanlığın arasından zıplayarak ahırın kenarına kadar gelen beyaz bir şekil ayak parmaklarımın biraz ötesinde durdu. Tavşanlardan biriydi. Her nasılsa, kafesinden kaçmıştı.

Babam tavşan eti yemezdi. Tavşanları daha ziyade bir neşterin bilenmiş kenarı için ayırırdı. Bilim *adına* araştırma yapmak için. Ama babam bilimle *uğraşmamakla* suçlanıyor, *kasaplıkla* itham ediliyordu. O yasaklı sınırı geçeli çok olmuştu. Ben de kuş tüyü şilteme uzanıp, laboratuvardan gelen sesleri dinleyemezdim. Kendi merakımı giderebilmek için, neler olduğunu anlamalıydım.

Laboratuvara döndüm. Teneke kapının üstünde *diğer* binalardaki sürgülü kapı kolu vardı. Nefesimi tutarak, sürgüyü sıktım. Gevşeyip açıldığını hissettim. Sürgü gece kadar sessiz bir biçimde açıldı.

Aralanan kapıdan dışarı keskin bir tuvalet ispirtosu ve formaldehit kokusu sızdı. Bir anda, kendimi babasının laboratuvarına gizlice giren küçük bir kız gibi hissettim. Bu anı öylesine güçlüydü ki, neredeyse kapıyı kapattığım gibi odama geri koşacaktım.

Ama karanlıkta bir fısıltı duydum.

Laboratuvardan gelen kokuları hissetmemek için nefesimi tuttum. Gözlerim yavaş yavaş ışığa alıştı. Odanın diğer ucunda, karanlıkta kalan bir şekil yanında bir fenerin ve yüksek bir rafta mumların bulunduğu ahşap bir ameliyat masasının üstüne eğilmişti. Mum ışığı duvarlara sıralanmış düzinelerce koyu renkli kavanozun üstüne karanlık bir katedraldeki ışıltılı dua mumları gibi yansıyordu. Ama bu kavanozların içinde dua mumları değil, sadece hayal gücüme ait şeyler vardı.

Örnekler. Deneyler. Kâbuslar.

Daha önde duran şekil, yani o tekinsiz rahipse babamdı. Sırtı bana dönüktü ama gergin omuzlarını ve kafasının şeklini görebiliyordum. Ameliyat masasındaki şey yarısına kadar bir çarşafla örtülüydü ve görebildiğim tek şey incecik uzuvlar, çarşafın üstündeki kıpkırmızı kan, babamın ayaklarının dibinde duran bir öbek havlu ve ameliyat aletlerinin gümüşümsü parıl-tısıydı. Yavaş yavaş yere akan sıvının sesi bana yemek odasındaki saatin tik tak seslerini anımsattı. Babam alçak sesle bir şey söyledi. Onun o kolay kolay hafızalardan silinmeyen emirlerinden birini meşum bir dua gibi verdiğini hayal ettim ama sadece kendi kendine yapması gereken bir şeyi hatırlatıyordu. Neşteri masaya uzattı. Neşter ameliyat masasındaki şeyin sıkı etlerine girdi ve kaslarını tereyağı gibi ikiye ayırdı.

Denek birden acı dolu bir cıyaklamayla irkildi. Çığlığı yüreğimi bir bıçak gibi delip geçti. Kalın deri kayışlar eklemlerini masasının köşelerine tutturmuştu ama yine de çarşafın altında çaresizlikle kıvranıyordu. Terli avucumu kapı sürgüsünden çektim. Eteğime sildim. Ne kadar dehşet içinde kalsam da, gözlerim masaya mıhlanmıştı.

Babam üstünde deney yaptığı şeyin çektiği acıdan hiç etkilenmemiş gibiydi. Kayışlar gerilip sallandı ama yerinden çıkmadı. Babam bir orkestra şefi zarafetiyle deneğin orasını burasını kesmeye devam etti. Hatta bu sırada bir melodi bile mırıldandı. Bunun o gece çaldığım *Chopin* parçası olduğunu fark edince, midemin alt üst olduğunu hissettim. Elleri yaratığın üstünde uçarcasına gezinirken, ne yaptığını bölük pörçük görebiliyordum. Üstünden deri altı yağları damlayan solgun bir deri parçası kaval kemiğinden geriye doğru sıyrılıyordu. Mum ışığının altında, bir parça bembeyaz bir kemik gördüm. Babam kanı durdurabilmek için kemiğin üstüne bir havlu koydu ama havlu bir anda sırılsıklam oldu. Babam havluyu dikkatle kaldırıp, ayaklarının dibinde birikmiş olan öbeğin üstüne fırlattı. O kadar çok kan vardı ki. Başım dönmeye başladı. Düşüncelerim bir an için kontrolümden çıktı ve ilkel bir açlığa dönüştü. *Ne yapıyordu?* Yaptığı, viviseksiyondan ibaret değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Babam bir *şey yaratıyordu.*

Yana çekilip, ameliyat masasını olduğu gibi görmemi sağladı. Çarşafın altındaki bacağa bakınca,

boğazımın daraldığını hissettim. Kanlı bir bandajın altında ayak parmakları yerine kesik bir bacak duruyordu. *Hayır, hayır, bunda bir terslik var.* Bu, annemin değil, benim sesimdi. Babamın ne tür bir keşif yapmış olduğu, hangi yüksek amaca hizmet etmeye çalıştığı önemli değildi. Çizgiyi aşıp, geri dönülmez bir yere geçmişti.

--zmZİi--

' *i* *

MEGAN SHEPHERD

Kestiği şeyin teni solgun ve hastalıklı gözüküyordu. Yaratığı tıraş etmiş olabilirdi, çünkü bacak diz kısmındaki çıkıntılı bölgesi haricinde neredeyse bir insana aitmiş gibi gözüküyordu. Yutkundum; bu çıkıntıyı daha önce de Balthasar'm ve diğer adalıların tuhaf eklemlerinde de görmüştüm.

Bu, bir tesadüf olamazdı. O laboratuvarda ne yapıyor olabileceğine dair bir fikir düşüncelerimi bulandırdı. Adalıları kesip biçiyordu... Ama neden?

Babam deneğin bileğini sabit tutmak için ahşap bir mengene getirdi. Parmaklarını yaratığın dizinin her iki tarafına nazikçe dayadığında, ahenksiz parçayı mırıldanmayı da kesti. Hırlayarak ağırlığını bacağa verdi ve diz çukurunu kırarak ahşap mengeneye doğru eğdi

Çığlık attım. Elimde değildi. Ama yaratığın inleyişi benimkiyle aynı anda çıkmış, sesimi örtmüştü. Haykırışı cam dolapları zangırdattı. Raftan bir mum düştü ve babamın eline isabet etti. Babam bir küfür savurup elini geri çekerken, yaratığın üstündeki örtüyü de kazara sıyırdı.

Başımı hemen başka yöne çevirdim ama çok geç kalmıştım; hayvan bedeni doğal olmayan bir biçimde ameliyat masasının üstünde yatıyor, eklemleri bir insamnki gibi dışa doğru yayılıyordu. Bunun ne tür bir yaratık olduğunu ya da eskiden ne olduğunu söylemek mümkün değildi.

Midem öylesine alt üst oldu ki neredeyse akşam yemeğinin tamamını çıkaracaktım. Öfkeli, korku dolu gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak engellemeye çalıştım. Yaratık için, kendim için korkuyordum; babamın hastalıklı merakına sahip olduğum için korkuyordum. Derhal ayağa kalkıp odama koşmalı ve her şeyi unutmalıydım. İçimi bulandıran şey kan ya da et değildi, babamın yaptığı şeydi. Kötüydü. Tıpkı daha önce söyledikleri gibiydi. O bir kaçıktı. Bir iblisti.

Bir canavardı.

Aralık kapıdan sesini duydum.

"Kahrolası şeytan. Evlat, gel de şunu aşağıda tutmama yardım et!"

Birisiyle konuşuyordu. Gözümü kapı aralığına dayadım. Masadaki şey deri kayışların birinden kurtulmuş, kaçabilmek için masayı sallayıp duruyordu. İkinci kişi karanlık bir köşeden çıktığında, gözyaşlarımın oluşturduğu perdenin ardında bir hayalet gibi gözüktü. Mum ışığına doğru yaklaşırken, gözlerine düşen sarı saçları ve yanık tenli yakışıklı suratını tanıdım. Ağırlığını masanın üstündeki şeye verdi, onu masaya bastırdı ve koluna bir iğne sapladı. Yüreğim ağzıma geldi.

M*ontgomery*. Demek babamın deneylerinden sadece haberdar değildi; bir de ona yardım ediyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Hayır Montgomery*.

Dizim kaydı ve laboratuvarm teneke kapısına çarptım. Kapı nefesimi kesen, yüksek bir metalik sesle sallandı. Babamın arkasına dönüp, aralık kapıya dikkatle baktığını görecek kadar içeriye bakmaya cüret ettim.

"Kim var orada?" diye kükredi. Sonra "Git bir bak Montgomery," dedi. "Gerekirse, köpekleri kullan."

Kapıyı kapattım. Eklemlerim kaç buradan diye adeta çığlık atıyordu. *Kaç*.

İyi de nereye kaçacaktım? Ana giriş kilitliydi. Kapana kısılmıştım.

Ahırın ılık karanlığına dalıp, gizlendim, kaçtım, volta attım. Tavana baktım. Samandandı, bu yüzden de yukarı tırmanıp dışarı çıkabilirdim. Dışarıda karşılaşacağım vahşi doğanın nasıl olduğunu bilmiyordum ama laboratuvarda olup bitenlerin belirsizliğine maruz kalmaktan çok daha iyiydi. Bir dirgen alıp bunu bir bıçkı tezgâhının üstüne dayadım ve tavana doğru

sertçe ittim; tavandan dökülen samanlar ve ince dallar nihayet içeri ay ışığının sızmasına yetecek büyüklükte bir delik açılmasını sağladı. Kendimi çatı kirişine doğru kaldırdım, ayaklarımı savurarak delikten ılık gecenin karanlığına çıktım.

Gerçeklerden uzak olduğum sürece, orada neyle karşılaşacağım önemli değildi.

Avluda patır patır ayak sesleri duyuldu. Montgomery dışarı çıkmıştı. Çok geçmeden, odamda olmadığımı fark edecek ve tazılarla peşime düşecekti. Birkaç dakika içinde de beni babamın kâbusuna geri getirecekti.

Delikten tekrar içeri girdim, saman çatıyı tekmeleyip içeriden iki tane kıpır kıpır tavşan aldım. Hayvanlar ellerimde kıvranıyorlardı. Tekrar bıçkı tezgâhının üstüne tırmanıp, tavşanları delikten dışarı bıraktım ve delikten dışarı çıkmadan önce kollarımı dinlendirmek için bekledim. Tavşanlar tazıları durduramazlardı ama en azından yavaşlatabilirlerdi.

Yere atladım. Kaval kemiklerim büyük bir acıyla titredi. Derhal ormana doğru koşmaya başladım.

On Dokuzuncu Bölüm

Bitki örtüsünün arasında ilk gün ışığını görene dek durmadım, koşmaya devam ettim. Köpeklerin birer hayalet gibi uzaktan gelen havlama sesleri sadece hayal gücümün ürünü olabilirdi. Yakınlardan gelen bir su sesini izleyip ırmağa vardım. Kuruyan boğazımı serin suyla ıslatmak için ırmağın kenarına çöktüm.

Gece boyunca, ay ışığının altında çığlıklar arasında kaçmak kaçınılmaz gibiydi. Ama gün ışığında, vermiş olduğum bu karardan şüphe etmeye başlamıştım. Kollarım kırmızı çiziklerle kaplanmıştı. Suratımın da aynı gözüktüğünü tahmin ediyordum. Evde giydiğim ayakkabılar lime lime olmuştu. Suratımı buruşturarak ayakkabılarımı çıkardım ve ırmağa fırlattım. Artık işime yaramazlardı.

Çürükler içinde kalan ayaklarımı suya sarkıttım. Suratımı ellerimin arasına alıp, kendimi ırmağın telaşla akan suyunun sesine bıraktım.

Bir el omzuma dokundu.

Çığlık atmaya hazır biçimde irkildim ama buna fırsat bulamadan bir diğer el ağzımı kapattı.

"Şşş. Benim."

Panik içinde kıvranırken, annemin elbisesi ırmağın kenarındaki taşlara sürtünüp yırtıldı. "Edward!"

O da benim gibi kaçıyor olmalıydı ki suratı kan ter içinde kalmıştı. Ona sanki bir hayaletmiş gibi bakakalmıştım. Beni takip etmişti. Rüyamı, ellerindeki kanı ve o soğuk öpücüğü hatırladım.

"Ne işin var?" diye sordum soluklanmaya çalışarak.

"Ardından şeytan kovalıyormuş gibi ormana doğru koşmaya başladığını gördüm penceremden." Suratına ve ensesine su çarpıp, koluyla kuruladı. "Peşinden geldim. Burası güvenli değil Juliet..."

"Gördün mü? Laboratuvarı gördün mü?"

Duraksadı. Çürük içindeki ayaklarıma ve yırtık elbiseme baktı. "Hayır ama çığlıklar duydum. Babanın orada ne yaptığını tahmin edebiliyorum. Sana bir doktorun buraya gelişinin ardında iyi bir neden olmayacağını söylemiştim. Ama yine de kaçmamalıydın. Burası tehlikeli. Sana bir şey olmasına dayanamam..."

Kendi güvenliğini beni bulabilmek için tehlikeye attığını öğrenince yüreğim burkuldu. Sonra, neden kaçmaya başladığımı hatırladım.

Merakımın beni laboratuvara, yeni avının peşine düşen aç bir hayvan gibi sürüklediğini hatırladım. Kendimden tiksinerek titredim.

"Oradan uzaklaşmalıydım." Sızlayan ayaklarımı ovuşturdum, acı hissedene dek sertçe ovaladım. "Şu anda görmemiş olmayı dilediğim bir şey gördüm." Gözlerinin içine bakıp, onun gerçekle başa çıkıp çıkamayacağını düşündüm. Edward açık denizde yirmi gün geçirdikten sonra hayatta kalmıştı. Varlıklı bir hayattan kaçma cüretini göstermişti; bunun kolay bir iş olduğu söylenemezdi. İçimden bunlara ne kadar dayanabileceğini öğrenmek için onu test etmek geçiyordu.

Sesini alçalttı. "Ne gördün?"

Gözlerimi yumup laboratuvardaki manzarayı düşündüm. Balthasar'mki ve diğer adalılarınki gibi şekli bozuk eklemleri gözümün önüne getirdim. Kafeslere kapatılmış hayvanları düşündüm. Yüreğim buna inanmak istemese bile, aklım aradaki bağı kuruyordu: Babam diri diri kestiği hayvanlardan bir şeyler yaratıyor olabilirdi: *yaratıklar*.

Başımı salladım. "Önemli değil. Oraya geri dönemem. Adada başkalarının da olabileceğini düşündüm. Misyonerler hâlâ burada olabilir..."

“Burası tehlikeli. İnsanlar ölüyor.”

Kaşlarımı çattım. “Ölen adalıyı mı diyorsun? Babam bunun bir kaza olduğunu söyledi.”

“Kaza değildi. Kimsenin kalbi yerinden kazara sökülmez.” Omurgam dikleşip beni ayağa kalkmaya zorladı. Babamın bana gerçeği söylemediğinden şüpheleniyordum ama bu hiç aklıma gelmemişti. “Ne demek istiyorsun?”

“Cesedi kumsalın yakınlarında buldular. Göğsünde üç tane pençe izi varmış. Dahası, bu şekilde ölen ilk kişi o adam da değilmiş. Cesetlerden bazıları yeni yeni ortaya çıkıyormuş. Puck bana dehşet verici öyküler anlattı.”

Karanlık ormana baktım. Edward’i endişelendiren tazılar değil, tehlikeli vahşi bir hayvandı. Balthasar’ın göğsündeki fişeklikleri hatırladım. Babam aheste aheste çilek yiyor, bana endişelenecek bir durum olmadığını söylüyordu.

Başımı salladım. “Montgomery bir şey söylerdi. Tehlikeli bir durum olsa, gelmeme izin vermezdi.”

“Montgomery altı aydır burada değil. Olanları bilmiyordu,” dedi Edward. “İnsanları neyin öldürdüğünü bilmiyorlar. Bu yüzden peşinden geldim. O bizi bulmadan geri dönmemiz gerek.”
“Hayır! Onunla yüzleşemem. Anlamıyor musun? Onu bir daha görmek istemiyorum.”

“Ama vahşi yaratık tarafından öldürülmekten daha iyi[1]- D[e]" rin bir nefes aldı. “Geri dönmen gerek. Laboratuvarda her ne gördüyse, görmemiş gibi davran. Adadan kurtulmanın bir çaresini bulana dek böyle davranmalısın.”

“Anlamıyorsun,” dedim acı acı. “Bana yalan söylediler, babam, Montgomery. Küçüklüğümden beri, söylentiler duyuyorum... bir skandaldan söz ediliyordu...” Başımı salladım. Gözyaşlarını akmak üzereydi ve kendimi öylesine savunmasız bir hale düşürmekten nefret ediyordum. Hayatım senelerce tek bir soruya takılıp kalmıştı: Babam nasıl bir insandı?

Artık biliyordum.

Ama Edward bilmiyordu. Oraya uzun süre önce kaybettiğim babamı bulmaya geldiğimi sanıyordu. Suratımı ellerimin arasına alıp öne eğildim. “Anlamıyorsun.”

Duraksadı. Çenesi yine seğirmeye başladı. “Skandaldan haberim var,” dedi.

Ani bir hareketle başımı kaldırıp ona baktım. “Nasıl?”

Bu tepkiyi vermemi bekliyormuş gibi dikkatle bana baktı. “Londra’dayken...”

Tam o sırada, ağaçların arasından bir kükreme sesi geldi ve onu susturdu. Dengemi kaybedip neredeyse ırmağa düşecektim. Tekinsiz bir ses duymuştuk; ne insana, ne de hayvana aitti.

Edward çürükler içindeki parmak eklemlerini esnetti, ne diyeceğini unutmuştu. “Geri dönmemiz gerek. Koşabilir misin?” Çıplak ayaklarıma baktı.

“İdare ederim.”

Ormana daldık. Zemin aşağı doğru eğim kazanıyordu ve sarmaşıklara, dikenlere ve her yanımızı çizen ve ayaklarımıza dolaşan sık bitki örtüsünü yara yara, tökezleye tökezleye ilerliyorduk. Eğri büğrü bir bitki köküne takılıp yere kapaklanınca, dizim sivri bir kayaya çarptı, ellerimse çürümüş bir yaprak katmanına saplandı. Adanın lekelerini elbiseme silerken, Edward beni ayağa kaldırdı.

“Şşş,” dedi. “Dinle.”

Birlikte etrafı dinlemeye başladık; başım göğsüne öylesine yakındı ki kalp atışlarını duyabiliyordum. Ormandan hep çeşitli sesler gelirdi. Böcekler. Kuşlar. Fısıltıları andıran çıtırtılar ve gıcırtılar. Sanki birisi bizi izliyor, hep orada olan yaprak perdesinin ardından bizi gözetliyordu.

“Şey duyduğumu sandım...” Fısıltıyla söylediği sözlerini tamamlayamadı. Bir an için, vahşi doğada bir biz, bir de kalp atışlarımız kalmıştı.

Sonra, o şey yine aniden tiz bir ses çıkararak hırladı. Vahşi heyecanını hissedebiliyordum. O yaratık her neyse, izimizi bulmuştu.

Bitkilerin arasına dalıp çıkarak, ağaçların arasındaki dar boşluklardan geçerek yokuş aşağı koşmaya devam ettik. Ada bize adeta yön gösteriyordu. Bizi nereye götürdüğünü bilmiyordum.

Korkuyla ardıma baktım, peşimizdeki şeyin ne olduğunu düşündüm: Vahşi bir hayvan ya da daha da mı kötüsüydü? Bizden birkaç metre uzaklıkta olabilirdi ve biz onu görmüyor olabilirdik.

Ayaklarım dinlenmek için çığlık atıyordu. Karşımıza bir başka ırmak çıktı ve Edward birkaç kayanın üstüne basarak ilerlemeye devam etti. Ama sızlayan ayaklarımı serin suya sokup, soluklanmak için biraz duraksadım. Kalp atışlarımı kulaklarımda hissedebiliyordum. Kafamı kaldırdığımda, Edward bitki örtüsünün arsında gözden kaybolmuştu.

Arkamdansa yaratığın çığlığı duyuldu.

“Edward!” diye seslendim. Ama ırmağın akıntısı sesimin duyulmasını engelledi. Güçlükle ırmaktan çıkıp, çamurda kaydım. Parmaklarım yumuşak toprağa geçti. Irmak kenarındaki dikenli çalılıklar saçlarıma dolandı, elbiseme takıldı ve kollarımı sıyırdı. Ada beni ele geçirmişti. Çıplak ellerimle dikenleri ittiğimde canımın acıdığını hissettim ama umurumda değildi. Ada beni tutsak alamayacaktı.

Dikenli bir çalılık üstüme doğru savrulup suratıma indi. Apar topar suya girip, nefes almaya çalıştım. İçime titrek bir nefes çektim.

Ada Edward’a ulaşmama engel olacaksa, ben de başka bir yol bulurdum. Elimden geldiğince hızlı bir biçimde ırmakla birlikte hareket ettim, kıvrılarak ilerleyen yatağını izledim. Suyun kokumu örteceğini edeceğini fark ettim. Hayvanlar kokumu alamazlardı.

Ama Edward’m izini bulabilirlerdi.

Kendi kendime onun iyi olacağını söyledim. Edward göründüğünden çok daha güçlüydü. O, hayatta

kalanlardandı.

Soluklanmak için durdum. Adeta saatlerce durdum, etrafı dinledim ama hiçbir şey duymadım. Peşimizdeki her neyse, onu kaybetmiştim. Suya girdim, her yanımı ıslatmasına izin verdim ve birden gözyaşlarını adanın ırmağının sularıyla bir oldu.

Daha sonra, ayaklarım hissizleşene dek ırmağın kıvrımlarım ve dönemeçlerini izledim. Yarılıp kanamaya başlayan sol ayak parmaklarımdan biri için bir değnek olarak kullanmak üzere eğri büğrü bir dal buldum. Topallaya topallaya attığım her adımla birlikte, düşüncelerim daha da bulanıklaştı. Yerleşkeye geri dönebilmek için köpeklerin sesini duymaya çalıştım. Geri dönmek, babamla yüzleşmek, tiksintimi, hayal kırıklığımı ve korkumu yutmak demekti ama en azından sağ kalırdım. Babam bana ölümlerle ilgili gerçekleri neden anlatmamıştı?

Başka ne hakkında yalan söylüyordu?

Öyle ya da böyle, tüm hayatım beni bu ana, *ona* getirmişti ve hiçbir şeyim yoktu. Londra'ya geri dönemezdim. Artık Montgomery'den bile emin olamazdım.

Her şey nafileydi. Fena hale kaybolmuştum ve saatlerdir köpeklerin sesini de duymamıştım.

İrmak bir diğer yöne kıvrıldı ve önümü tırabzanlı, çürümeye yüz tutmuş bir yaya köprüsü kesti.

Şaşkınlıkla duraksadım. Bir köprü, orada insanların olduğuna işaret ediyordu. Bu köprünün senelerdir kullanılmamış olduğu belliydi ama yerleşkeden hem epey uzaktaydı, hem de babamın inşa ettiremeyeceği kadar eski gözüküyordu. Ormanda etrafıma bakınıp, köprüyü kimin yaptırmış olabileceğini ve bu kişilerin hâlâ hayatta olup olmadığını düşündüm; tabii, bir de tehlikeli olup olmadıkları aklıma takıldı.

Irmaktan çıktım. Oradaki zemin daha yumuşaktı; adımlarımı dikkatle atıp, ormandan yeşillik bir alana çıkana dek ilerledim.

Açıklık alanın ortasında, harap vaziyette bir kulübe duruyordu.

Durdum.

Ayaklarım daha fazla ilerlemeye cesaret edemedi ama kulübenin içinde işime yarayabilecek bir şey olduğunu da biliyordum. Babamın adanın daha önceki halkı hakkında neler anlattığını hatırlamaya çalıştım. İspanyollar kaleyi inşa etmişlerdi. Anglikan misyonerler gelmişti. Babam hepsinin adayı terk ettiğini söylemişti ama başlarına ne geldiğini söylemekten kaçınmıştı.

Dikkatle kulübenin etrafında dolandım. Otların yumuşak sapları çürük ayaklarımı birer tüy gibi okşadı. Destek kirişlerinden biri çökmüş ve çatının bir kenarı sarkmıştı. Teneke çatı paslanmıştı ve yer yer fena halde aşınmıştı. Orada kimsenin

yaşaması mümkün değildi ama kulübenin daha önceki sahipleri içeride bir çift eski ayakkabı bırakmış olabilirlerdi. Belki bir bıçak bulabilirdim. Üstünde paslı bir çivi bulunan sağlam bir tahta bile olurdu; bir silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey olabilirdi.

Sendeleyerek kulübeye doğru ilerlemeye başladım. Ahşap basamaklar uzun süre önce çürümüş ve çökmüştü. Değneğimi bir kenara koyup, eğrilmiş verandaya oturdum. Ayaklarımın tabanı sert ve eski tahtaların üstünde kanlı izler bırakıyor, kapıya doğru yürüdüğümde ağırlığım altında her an çökebilirmiş gibi eziliyordu. Kapı birkaç santim aralık duruyordu. Azıcık geriye itmem yeterliydi.

Menteşeler gıcırdadı, tüylerimi diken diken etti. İçeri baktım. Kulübenin iç kısmı da en az dış cephesi kadar bakımsızdı. Fazla mobilya yoktu; alçak bir masa ve ahşap bir yatak iskeleti vardı sadece. Kimsenin orada yaşadığına dair bir belirti de yoktu. İçeri adım attım ama eteğimi bir şeyin çektiğini hissettim. Cıyaklayıp eteğimi yırtarak çektim ama sadece kapı eşiğindeki bir çiviye takılmıştı. Çiviye ayrıca kirli bir post parçası da takılmıştı.

Boğazım kurudu. Kulübeyi sırf birileri terk etti diye, buraya vahşi bir hayvanın girip çıkması söz konusu olamazdı.

Vahşi bir hayvan... Adalıları göğüslerini tırmalayarak öldüren bir hayvan olabilirdi. Açıklık alana göz atıp, izlenip izlenmediğimi anlamaya çalıştım. Tek bir ot bile kımıldamıyordu. Yine de nefessiz bir halde içeri girip, kapıyı kapattım. Kapıdaki kaba ahşap sürgüyü de telaşla çektim.

Çatıdaki paslı kısımlardan içeri gün ışığı sızıyor, odayı yer yer aydınlatıyordu. Havadaki toz zerrecikleriyse, odaya puslu bir görüntü veriyordu.

Nefes alıp verişim normale dönmeye başladı. Kendi ken-

dime, *yalnız* olduğumu söyledim. Kulübenin kirli penceresini elbisemin koluyla sildim. Dışarıda boş bir verandadan ve bir direğe yasladığım değneğimden başka bir şey yoktu.

Masada topak topak olmuş bir mum yağı, tozla dolmuş yeşil renkli leş gibi bir şişe ve kanatlı böceklerin mumyalaşmış kalıntıları vardı. Köşede bir dolap gördüm ve kapağını açtım. Kapak elimde kaldı, ağır ve paslı bir vida anahtarı küt diye yere düşüp, ayak parmaklarımı kıl payı ıskaladı. Yüreğim ağzıma gelerek, geriye doğru sıçradım. Birkaç alet daha büyük bir metalik gümbürtüyle yere düştü. Yere düşenlerin ne olduğunu görebilmek için eğildim. Çatal ağızlı bir çekiç. Bir ray mıhı. Bir tane paslı makas. Makası elime aldım. Bıçakları köreldiği halde, bir silah olarak kullanılabilirdi. Bunu cebime attım.

Yatağa dönüp, derin bir nefes aldım. Saman şilteden ve eski bir örtüden geriye kalanları kaim, sarı renkli tüyler kaplamıştı. Bir şey bu yatağı in olarak kullanmıştı: Bu, bir hayvandı. Bir adamın göğsünü yarabilecek kadar büyük pençeleri olan, vahşi bir hayvan geldi gözlerimin önüne.

Eteğimin cebinden hemen makası çıkardım. Diğer elimle de dikkatle örtüye dokundum. Tüylerin pütürlü ve sert olduğunu hissettim. Ben oraya ait değildim. Ama bir yaratık aitti.

Dahası, geri de dönebilirdi.

İçime çöken çaresizlik oradan kaçmam gerektiğini söyledi. Arkamı dönünce, duvara oyulmuş şöminenin üstündeki göz kamaştırıcı beyazlıkta bir nesne dikkatimi çekti. Ne olduğunu görebilmek için biraz yaklaştım.

Şöminenin üstünde üst kısmı kırık, yarısına kadar suyla dolu ufak cam bir şişe duruyordu. Şişenin içine bir tanecik beyaz renkli taze bir çiçek koyulmuştu.

Buraya birisi gelmişti. Bir insan.

İçimin ürperdiğini hissettim.

Burası vahşi bir hayvanın ini değildi; bir insanın leş gibi eviydi. Kendimi kapıya attım. Ama ahşap sürgü açılmadı.

Verandadan bir gıcırtı sesi yükseldi. Sürgü alev almış gibi elimi hemen geri çektim. Bedenim taş kesildi. Gözlerimi yumdum.

Bekledim.

Titreyen dudaklarımı tükürüğümle ıslattım.

Bir gıcırtı sesi daha duydum. Sonra, aldığım kesik nefesler gibi gıcırtı sesleri devam etti. Birisi kapının diğer tarafındaki eğik, ahşap panellerin üstünde yürüyordu.

Gözlerimi aniden açtım. Bir adım bile atıp, yerimi belli etmeye çekiniyordum. Durduğum yerden, pencerenin köşesini görebiliyordum. Verandada uzun boylu birisinin gölgesini gördüm.

Sürgü yerinden oynadı.

Olduğum yerde büzüldüğümü, tenimdeki her hücreden sessiz bir çığlığın yükseldiğini hissettim. Kulübeden başka bir çıkış yoktu. Pencere kapıyla aynı yerdeydi, baca da çökmüştü. Başımı kaldırıp, gözlerimi kamaştıran gün ışığına baktım. Çatı ağırlığımı asla taşımazdı.

Sürgü yine oynadı.

İçimi saran korkuya karşı mücadele etmeye çalıştım. Paniğin bana hiçbir faydası yoktu. Aklım başımda olmalıydı. Hiç şüphesiz dışarıdaki kişi benden daha iri olacağı için, onu yenmem mümkün değildi. Ölümcül ve saldırmaya hazır kirişleri, bir anda savurabilirdim. Kapı açılır açılmaz, onu gafil avlama-lıydım. Kirişlerle kolaylıkla zarar verebileceğim yumuşak ama önemli bir bölgesine vurmalıydım. Karnına. Hayır, gözlerine. Kör bir saldırgandan daha rahat kaçabilirdim.

Sürgü bu sefer daha kararlı bir biçimde sallandı. Suratımın iki yanından terler aktı.

Hem korkuyor hem de heyecandan titriyordum. Adeta bacadaki küller gibi tadını bile alabiliyordum. Bir dakika sonra, kendi ellerimle bir insanı kör bırakabilirdim. Bu durum, beni hem vahşi, hem de güçlü hissettiriyordu.

Dışarıda, ormanda bir yerde, tazılardan biri uludu. İçime ufak bir umut doldu.

Birden kapıdaki ses de kesildi. Tazı tekrar uludu, sonra ona birkaç tazı daha eşlik etti. Bir koku almışlardı. Pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama bir şey göremedim. Kirişler ter içindeki elimde

kayganlaşmıştı.

Derken, ayak sesleri başladığı gibi bir anda kesildi.

On saniye kadar kıpırdamadan bekledim. Yirmi saniye bekledim. Sonra, zaman kavramını yitirdim. Kapı kolu yine de bir daha yerinden oynamadı. Bacaklarımı zorlayıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarıdaki verandada kimsecikler yoktu.

Tazılar onu korkutmuş muydu? Yoksa köşede bir yerde gizleniyor, dışarı çıkmamı mı bekliyordu? Havada dans eden toz zerrecikleri beni bir zehir gibi boğmaya başlayana dek kıpırdamadan beklemeye gayret ettim. Elimdeki kirişlerle sürgüyü yerinden oynatana kadar üstüne vurdum. Yavaşça, kapıyı azıcık araladım. Suratımdan damlayan terler bluzuma akıyordu. Verandaya bir adım attım.

Dışarıda kimse yoktu. Gitmişti. Ama verandanın eğik panellerinde, kanlı ayak izlerimin arasında kendi ayak izlerini bırakmıştı. Eğilip kapının en yakınındaki ayak izine baktım. Benimkinden küçüktü. Çıplak ayaklı olması gerektiğini fark edince, bu durum bana tuhaf geldi. Ama işin en tuhaf kısmı, ayak parmaklarının sayışıydı.

Bir, iki, üç.

Yirminci Bölüm

Verandanın zemininden ayağa fırlayıp, ormana baktım. Birisi beni gizlice izliyormuş gibi ürperdim. Ada hayat doluydu ama bunların hiçbirini henüz görememiştim. Canlı varlıkların, tıpkı hayaletler gibi, gölgelerin arasına sığınarak, fısıldayarak, sessizce hareket etmek gibi özellikleri vardı. Yaprakların arasındaki boşluklarda her türlü tehlike olabilirdi.

Değneğimi kapıp verandadan aşağı atladım, yara içindeki ayak tabanlarım zemine değince acıyla irkildim. Açıklığın sonuna doğru telaşla ilerledim. Boynumdan aşağı akan terler, göğüslerimin arasında toplanıyordu. İleride, kısa süre önce birisi geçmiş gibi otlar eğrilmişti. Bir böcek de arkamdan geliyordu. Orman her hareketimi izliyordu.

Tekrar önüme dönüp açıklık alanda yürümeye devam ettim, tazıların havlama seslerini izledim. Uzun uzun otlar eteğimi dövüyordu. Ağaçların arasından yanardağın dumanlarını görebiliyordum ama yerleşkenin bacasından yükselen ikinci bir duman da olması gerekiyordu. Ya baca yanmıyordu ya da dumanı göremeyecek kadar uzaktaydım. Bir yola çıkana dek adanın etrafında dolanmaya karar verdim. Kumsala yaklaşırken arazi yavaş yavaş düzleşti ama sonra karşıma sık çalılık-

lar çıktı. Değneğim artık bir palaya dönüşmüştü. En azından, sarmaşıkları ayırarak ilerlemek, hangi yöne gideceğimi bilememekten uzaklaştırıyordu zihnimi. Dahası, Edward'm iyi olup olmadığından da uzaklaştırabiliyordum düşüncelerimi.

O da tıpkı benim gibi kaybolmuş, adada dolanıp duruyor olabilirdi. *Skandaldan haberim var,* demişti. Peki, bu doğruysa neden daha önce bundan bahsetmemişti? Babamın bir çılgın olduğunu bile bile, neden bizimle adaya çıkmıştı?

Değneğimle, bir çalılığı daha araladım. Edward Prince'i anlamak, labirentimsi ormandaki kıvrımlarda ve dönemeçlerde yolunu bulmak kadar zordu. Baktığım her yer, diğerinin aynı gözüküyordu. Kocaman, kaim sarmaşıklar dallı budaklı ağaçların gövdelerine sarılmıştı. Böğürtlen çalılıkları vahşi bir atm yelesi gibi birbirine geçmişti.

Uzaktan gelen bir çığlık ve ani bir korku hissi beni koşmaya itti. Üç ayak parmaklı yaratık hâlâ orada bir yerdeydi; ister insan, ister hayvan, ister katil olsun. Belki de o sırada beni izliyordu. Havanın kararmasını bekliyordu. Bir hortlak gibi adımlarımı izliyordu. Ne kadar hızlı koşsam, bir o kadar korkuyordum. Ta ki gür yapraklarla kaplı ağaçlık bir alana varana dek. Güçlükle yaprakların arasından geçtikten sonra, kendimi ufak, kıvrılarak ilerleyen bir ırmağın yanında buldum.

Irmağın kenarına çöküverdim. Nabzımın sesi kulaklarımı sağır ediyordu. Bir kuş cıyakladı, hemen ardından bir kuş daha cıyakladı. Ama ardımdaki ormandan fırlayıp üstüme çullanan bir hortlak olmadı. Nefes alıp verişim yavaşladı.

Yanan suratıma biraz su çarpıp, yosunların ve yaprakların üstüne uzanarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Bu adada ne olacağı asla önceden kestir demiyordu. Bir insan gibi canlıydı ve beklenmedik hareketlerle, yalanlarla, çelişkilerle doluydu. Neye güvenebileceğimi bilmiyordum. Kırılan her ağaç dalı pe-

şimden gelen bir saldırganın sesini andırıyordu. Yarısına kadar aştığım her yolda bir hiçliğe açılıyordu. Kendi içgüdülerime nasıl güvenecektim? İçgüdülerim bir teoriyi, çaresizlik içinde hissedilen bir umudu, tüm dünyanın babam hakkında yanıldığını denemem için beni buraya yönlendirmişti.

Ama yanılmışlardı.

Gözlerim bulanık görüyor, başım zonkluyordu; o sabahki iğnemi yapamamıştım. Suratımı silerken, kolumda kırmızı bir çizgi oluştuğunu fark ettim. Dikenli çalılıklar kolumu sıyırmış ve kanatmıştı. Alnıma, yanaklarıma ve boynuma dokundum. Kan tenime katran gibi yapışmıştı. Adanın avı haline gelmiştim ama rüyamdaki gibi hiç acı hissetmiyordum. Bedenimdeki örümcek ağını andıran sıyrıklara ve çiziklere bakıyordum şaşkınlıkla insanlıktan uzaklaşıyor, ötelere sürükleniyordum.

Babam da insanlıktan aynı şekilde mi uzaklaşmıştı?

Elimin üzerinde ani bir hareket ve ıslaklık hissedince, cıyaklayarak ayağa fırladım. Irmağın karşı tarafında bir şey parıldadı, sonra inanılmaz bir hızla bana doğru ilerlemeye başladı. Bir fare büyüklüğündeydi ama tuhaf, toprağımsı bir rengi vardı. Orada hareketsiz oturdukça, etrafımda daha da fazla yaratık beliriyor, ırmağın diğer tarafına toplanıyorlardı. Dikkatle eğilip iki elimi birleştirip su içmek istedim ama

Başımı kaldırınca, yaratıklardan birinin kafasını yana eğmiş, arka ayakları üstünde bir kayalığın üstünde oturduğunu gördüm. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Korkmamıştım, sadece çok şaşırmıştım. Dana önce hiç ona benzer bir şey görmemiştim. Bir farede biraz daha küçüktü, postu yoktu, suratıysa ağzını açıp kapayan bir kaplumbağa gibiydi. Yaratık cıyaklayıp, bitki örtüsünün ardında gözden kayboldu, birkaç saniye boyunca tek bir yaprak bile hışırdamadı.

Biyologlar sürekli olarak yeni türler keşfederlerdi ama bun-

lar nedense gözüme doğal gözükmemişlerdi. Öylesine düşüncelere dalmıştım ki suyun pas gibi koyu bir renge büründüğünü fark etmemiştim. Minik yaratıklar ırmağın diğer tarafına toplanmış zıplıyor ve cıvıl cıvıl sesler çıkarıyorlardı.

"Neden bu kadar heyecanlısınız?" diye mırıldanıp, suyun içinde onlara doğru yürümeye başladım. Yaratıklar bir anda kaçıştılar ve geride paramparça olmuş bir leş ve post kaldı; serbest bıraktığım tavşanlardan biriydi. Afalladım. Tavşan parçalanmıştı ama yenmemişti. Irmağa kanlar aktı.

Onu kısa bir süre önce öldürmüşlerdi.

Fareden biraz daha büyük olan bu yaratıklar tavşanı öldürmüşlerdi. Belki de adalıları öldürecek boyutta, üç ayak parmaklı bir yaratık da vardı. Telaşla ırmağın karşı tarafına geçip, gizlenmek için sık bambuların arasına girdim. Faremsi yaratıklar ortadan kayboldular. Ormanda akan suyun ve kuşların dinmek bilmez cıvıltıları duyuldu. Yavaş yavaş iki farklı ses duyduğumu fark ettim.

Birileri tartışıyordu.

Sesler tıpkı Balthasar'mki gibi inişli çıkışlı tuhaf bir sertliğe sahipti. *Toprakta sürünmeyeceksin,* dediğini hatırladım. *Başkalarını öldürmeyeceksin.* Bunlar adalıların sesleriydi; yani, muhtemelen babama sadıklardı ve beni yerleşkeye götürebilirlerdi. Ama bir şey beni olduğum yerde kalmaya itti. Katilin vahşi bir hayvan olduğunu kesin olarak bilmiyordum. Bir insanın bıçak yaralarını pençe izleri gibi göstermesi pek de zor bir şey değildi.

Sessizce onlara biraz daha yaklaştım.

"Öyle diyor. Caesar," dedi biri.

"Et yemeyeceksin. Et yemeyeceksin. Saçmalık," diye yanıt verdi diğeri.

Göğsümü çürümüş yapraklara yasladım. Kıvrık dalların arasında, iki kişinin sırtının bana dönük olduğunu gördüm.

Kesinlikle adalılardı. Tartışırlarken ani ve tuhaf hareketler yapıyorlardı. Çalılıklar bellerinden aşağısını örtüyordu, o yüzden de ne ayaklarının çıplak olup olmadıklarını, ne de kaç ayak parmakları olduğunu görebiliyordum.

Yaprakların oluşturduğu örtünün arasından, adamlardan birinin Balthasar'm boyutlarında, hatta belki biraz daha iri olduğunu, mat siyah renkli saçları ve Montgomery'ninki gibi kanvas bir ceketi olduğunu görebiliyordum. Diğer adam daha ufak tefekti ve üstünde kirli beyaz renkli bir gömlek vardı. Saman rengi saçları ensesinin dibine dağınık bir biçimde toplanmıştı. Bu adamların bedeni yerleşkedeki hizmetkârlardan daha da bozuktu. Belki lazım olur diye, elimi cebimdeki kiriş parçalarına götürdüm.

"Et yemeyeceksin," diye homurdandı iri yarı olan adam diğerinin elindeki bir şeyi işaret ederek. Adamın elindeki şey tavşanın kafasıydı. Yanaklarımdan aşağı terler boşaldığını hissettim. Montgomery bana et yemediklerini söylemişti ama bir tavşanı ikiye ayırmak hiç de bir vejetaryenin

yapacağı bir iş değildi. “Öldürmeyeceksin,” dedi sonra.

Adamların dost olmadığı belliydi. Ama ırmakta sessizce ilerlemeye çalışmak da riskliydi. Bir dal kırılsa, yerim anında belli olurdu.

Adamlardan sarışın olanı kükreyip tavşanın kafasını salladı. “Saçmalık! Saçmalık!” Diğer adamdan daha zarif bir biçimde yürüyordu. Çevik ve hızlı hareketleri bana kafesinin içinde sürekli olarak volta atan ve her an saldırmaya hazırmış gibi gözüken *Curitiba*'daki panteri anımsatıyordu. İri yarı olan adam kendi ayaklarına alışık değilmiş gibi sallanarak yürüyordu. Tartışmaya devam ettiler.

Dehşet içinde kalmış olsam da gözlerimi onlardan **alamı**yordum. Darwin kitaplarından birinde insanlarla **hayvanlar** arasındaki bağdan, hatta ilkel hayvanımsı bir türden geldiğimizi söylerdi. Buna rağmen, babamın ameliyat masasındaki o tuhaf kıvrımlı bacağı unutamıyordum. Peki, bunlar Darwin’in teorilerindeki yaratıklar mıydı, yoksa babamın laboratuvarm-dakiler miydi? Bunu düşünmek bile gözlerimde keskin bir yanmaya neden oluyordu. Şayet bu çılgınca fikrim doğruysa, babam kafeslerdeki hayvanlardan yaratıklar *yaratıyorsa*... Hayır. Bu tür şeyler imkânsızdı.

Bacağımda ani bir hareket hissedince, nefesimi tuttum. Eteğimin altına bir karınca girmiş olmalıydı. Yapacak bir şey yoktu, beni ısırmasına izin verecektim. Ama sonra daha büyük bir şey hareket etti; yumruğum büyüklüğünde bir kitle bacağımdan yukarı ilerledi ve eteğimin bir dalga gibi kıvrılmasına neden oldu. Pürüzsüz, iri bir el gibi olan bu şey bacağımın çıplak tenine sürtündü.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım. Ufak fare yaratıklardan biri yere düşene dek çılgınlar gibi eteğimi salladım. Yaratık hızla kaçtı ve çürük bir kütüğün altına gizlendi. Ellerim titriyordu. Sonra, adamların hâlâ orada olduğunu hatırlayıp, yere çöktüm.

İlerideki adamlardan daha ufak tefek olanı döndü ve ardına gizlendiğim dikenli çalılıklara baktı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Beni görüp görmediğini bilmiyordum. Her halükârda, artık suratlarını ve çok korkunç olduklarını görebiliyordum. Koyu renk saçlı adamın tıpkı Balthasar gibi çıkık bir çenesi vardı ama şekli daha da bozuktu ve alt dudağından dışarı başparmağım büyüklüğünde bir diş sarkıyordu.

Sarışın adamın suratıysa bir o kadar tuhaftı, bakışlarım adeta ona mıhlanmıştı. Teni sarı renkli ince tüylerle kaplıydı, aralarında belli belirsiz kahverengi izler de vardı. Delici gözleri

gür kaşlarının altında, suratının derinliklerine gömülmüştü. Burnu geniş ama dümdüzdü ve ona güçlü, aslanımsı bir görünüm veriyordu. Havayı koklamak için burnunu kırıştırdığında, sivri dişleri parıldadı.

Nefes alamıyordum. Demek Montgomery’nin o kadar korktuğu buydu. Silahlar, ormana endişeyle fırlattığı bakışlar... O ve babam bu yaratıklardan korkuyorlardı.

Sarışın adam doğrudan gizlendiğim yere baktı. Yanındaki adam bir horultu sesi çıkarıp konuşmaya başladı ama diğeri pençesini onun koluna koyup susturdu. Burun deliklerini açıp kapayarak, gözlerini

kısarak bir avcı gibi benim olduğum tarafa bakıyordu. Sonra, diğer adamı ceketinden kaptığı gibi, ani bir hareketle ağaçların ardına çekti. İkisi birden bir anda gözden kayboldular.

Tekrar doğru dürüst bir biçimde düşünmem biraz zaman aldı. Hava kararmaya başlamıştı ve orman bir pusla kaplanmıştı. Adamlar geri dönmüş, gizlice beni izliyor olabilirlerdi. Oradalarsa, beni izliyor ve bekliyorlarsa, ilerlemekten başka çarem yoktu. Her yanım titreyerek ırmağa geri döndüm. Geceyi geçirebileceğim güvenli bir yer bulmam imkansızdı.

Irmağı adanın derinliklerine doğru izlerken, suyun bir yere yüksekten aktığını duydum. İleride bir açıklık gördüm. Ay ışığı derin bir havuz oluşturan bir çağlayanı aydınlatıyordu. Ağaçların tünelimsi karanlığında uzun süre geçirdikten sonra, ay ışığının gümüşümsü rengi bana bir rüya gibi gözüktü. Çağlayanın tuhaf bir yanı vardı; sanki aşırı parlaktı ve içeriden aydınlatılıyormuş gibiydi. Çağlayanın iki yanını saran kayalıklara dikkatle tırmanmaya başladım; ayaklarım kaygan kayaların üstünde kaydı. Suyun gürlemesi kulaklarımı adeta sağır ediyordu. Düz bir alana vardım ve sivri bir kayanın üstünde güçlükle durmaya çalıştım.

Çağlayanın ardında, tek bir kişinin içinden geçebileceği büyüklükte bir açıklık vardı. Yarıktan içeri baktım. Karşıma kıpkırmızı alevler çıktı.

"Bu... ateş mi?" diye mırıldandım. Ama çağlayanın ardından çıkan iki el beni omuzlarımdan kavradı ve su perdesine doğru çekti.

Yirmi Birinci Bölüm

Ağzımdan tükürükler saça saça saldırgana karşı koymaya çalıştım ama hızla akan su etrafı görmemi engelledi. Derken, sular kesildi ve kendimi ufak bir ateşin yandığı sığ bir mağarada buldum.

"Edward!" dedim. Gömleğinde koca bir yırtık, pantolonunun dizlerinde de kan vardı ama bitkin ve harap halde, ne yaptığımı düşünmeden ona sarıldım ve gerçek olduğunu hissetmek istedim.

"Seni yakaladığını sandım," dedim.

"Ondan daha hızlıyım."

Parmaklarım kir içinde kalmış gömleğine dolandı, onu kendime doğru çektim. Kollarını boynumda hissetmenin beni ne kadar rahatlattığını söyleyebilmeyi istedim.

Parmakları belime kaydı, beni kendisine çekti ve bir an için, doğru davranıp davranmamanın umurumda olmadığını hissettim. Toplum kuralları çağlayanın ardında bize ulaşamazdı. İyi olup olmadığını sormak için geri çekildim ama suratındaki istek dolu ifade konuşmamı engelledi. Aklımdan tek bir mantıklı düşünce geçmesine fırsat kalmadan beni öptü.

Dudakları rüyamdaki gibi soğuktu. Ellerimi belimi daha da sıkı bir biçimde kavrarken, donup kalmış, hiçbir şey düşüne-

mez hale gelmiştim. O beni nasıl aniden öptüyse, ben de bir o kadar ani bir biçimde geri çekildim ve mağaranın diğer tarafına doğru sendeledim.

Dudaklarının teması hiç ummadığım bir etki yaratmıştı üstümde. Şaşılacak derecede güzeldi.

"Juliet..." dedi yarı özür diler, yarı tutkuyla kavrulurmuş gibi. "Özür dilerim. Sandım ki..."

"Başka bir şey söyleme," dedim. Gürül gürül akan su kulaklarımı sağır ediyordu. "Bunun olduğunu unut."

Bana yaklaşmak istiyormuş ama bir yandan da doğru olmayacağını biliyormuş gibi telaşla volta atmaya başladı. "Unutmak istemiyorum."

"Edward, lütfen..." Buz gibi taşlara yaslanıp gözlerimi yumdum. Su giysilerimin içine kadar sızmış, tüylerim diken diken olmuştu.

Volta atmayı kesti. "Sorun Montgomery, değil mi? Ondan hoşlanıyorsun." Ateşin kıvılcımları altın benekli gözlerinde dans ederken, bunu reddetmemi bekledi ama bir şey demedim. Olanlar karşısında ne hissettiğimi bilmiyordum. Düşünmek, değerlendirme yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Eskiden uşağınız olduğunu söylemiştin," dedi Edward ansızın düşüncelerimi bölerek. "Aranızda bir şey olmadığını söylemiştin."

"Aramızda bir şey yok. Elenüz yok. Tanrım, bilmiyorum."

Edward akan suya karşı sesini duyurmak için daha yüksek konuşmaya başladı. "O da laboratuvardaydı, öyle değil mi? O korkunç yaratıkların yaratılmasına yardım ediyordu. O da en az baban kadar kötü Juliet! Onu nasıl sevebilirsin?

"Onu sevdiğimi asla söylemedim.'

Nabzım zihnimde biriken bu hararetli tartışmayla hızlandı ama sonra duraksadım. Edward'm söylediği bana tuhaf gelmiş

ti. "Laboratuvarda ne yaptıklarını nereden biliyorsun? Bir şey görmediğini söylemiştin."

Suratına bir suçluluk ifadesi çökünce, bakışlarından yalan söylediğini anladım. Ben debelenmeye başlayınca, ateşten fırlayan korlar etrafa saçıldı. Ateşi tekrar yakmak için yere eğilip gözlerini benden kaçırdı. Korları bir araya toplarken, elleri yanmasın diye geriye doğru çektiğini gördüm. "Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordum sakin bir tavırla konuşmaya çalışarak.

Yavaşça ayağa kalktı, ellerini pantolonuna sildi. Ateşin ışığı gözlerinde dans ediyordu. Bir an sadece birbirimize baktık. Vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyor gibiydi. Bana ne kadarını anlatacağına karar vermeye çabalıyordu sanki.

"Curitiba'dan beri," dedi. "Montgomery Moreau ismini ilk söylediğinden beri biliyorum." Çizik içindeki ellerini asabi bir biçimde esnetip, yine volta atmaya başladı. "Amcam bu olay üstünde çalışan Scotland Yard dedektiflerinden birini tanıyordu. Bu olaya King Üniversitesi Katliamı diyorlardı. Olayı çok gündeme getirmediler ama babanın hayvanları kesip biçerek iyi ya da kötü, insanımsı bir yaratık yaratmaya çalıştığından şüpheleniyorlardı. Küçükken bunları düşünüp kâbuslar

görürdüm. Balthasar'ı ve diğer adalıları görünce de olan biteni anladım." Gözleri parıldıyordu. Onu ilk gördüğümde sandığım saf genç adam değildi sadece ama zaten onun görünenden daha fazlası olduğunu biliyordum. "Scotland Yard'm teorisi doğruydu."

"Balthasar benim arkadaşım," dedim hışımla. "O, bir ameliyat ürünü değil."

"Arkadaşın mı? O, bir canavar!"

Suratıma çarpan suyu, gözyaşlarımı ve teri sildim. Edward, Balthasar ı benim kadar tanımıyordu. Balthasar kusurlu olabilirdi ama bir canavar değildi.

"Öyle değil; dedim. "Cymbeline, o daha küçücük bir çocuk. O pullu adaıu..."

"Puck," dedi Edward.

Puck. Kor haline gelmiş bir kömür parçasını lekmeledim. Bu, *Bir Yaz Ccccsi* Rüyasındaki şakacı cinin ismiydi. Ona uygun da bir isimdi, çünkü varlığı herhangi bir masaldaki gibi akıl almazdı. "Hepsi canavar değil."

"Baban için mazeret uyduruyorsun," dedi Edward sesini yükselterek. Birbirimize bağırmaya başlamıştık ama bunun sebebi artık çağlayanın gürültüsü değildi. "Yaptıklarına bir kılıf uydurmaya çalışıyorsun."

"Gerçeği biliyordun ama bana söylemedin!" Kollarımı göğsümde kavuşturup çağlayana doğru döndüm ve hızla dökülen suyun düşüncelerimi dindirmesini istedim. Edward yanılıyordu; babamı savunmuyordum. Babamın yaptıklarının kötü olduğunu bilen ama bunu başardığı için de onunla çok gururlanan yanımı savunuyordum. Babamın kanı benim de damarlarımda atıyordu. Bunu anlamıyor muydu?

İçin acıyordu. Bir yabancı, tüm hayatım boyunca aradığım gerçeği biliyordu. "Bana söylemeliydin."

"Neden buraya geldiğimi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Curitiba'da kalabilirdim. O sersem kaptandan korktuğumu mu sandın? Buraya neye bulaştığını bilmediğin için geldim! Gözlerin kapalı bir tehlikeye atılıyor, önündeki bariz kanıtları

görmek istemiyordun."

Kollarımı göğsümde daha da sıkı bir biçimde kavuşturaıak bir ileri, bir geri yürümeye başladım. Onun haklı olduğunu fark ettim. Beynimin derinliklerinde, bunların doğru olduğunu biliyordum. Ama bana ihanet eden zihnim değil, yüreğim-dı; zayıf, insan yüreğim. Edward bana yalan söylememişti. Ben kendime yalan söylemiştim.

Titreyen elimi suratımda gezdirirken, dünyamın alt üst olduğunu hissettim. "O halde, *Curitiba*'da kalmalıydın. Burada sana göre hiçbir şey yok."

"Buraya senin için geldim Juliet!" Çağlayana o denli yakın duruyordu ki, su omuzlarına incecik bir yağmur gibi çarpıyordu. Gözlerine çarpan suyu sildi. "Buraya geldim, çünkü seni düşünmeden

edemiyorum. Hâlâ yapamıyorum bunu."

Bir an için, sadece etrafımızdaki suyun gürlemesini duyduk. Buraya, babamın kaçığın teki olduğunu bile bile, *benim* için gelmişti. Kalbim öylesine gümbür gümbür atıyordu ki, bütün orman sesini duyuyordur diye düşündüm. Çağlayandan sıçrayan sularla ve onun öpücüğüyle buz kesmiş dudaklarıma dokundum. Hâlâ onu *istiyordum.* Ama bu yanlıştı. Yüreğim Edward a değil, Montgomery'ye aitti. O kadar çok şey olmuştu ki, kendi hislerimi tahlil edememiştim.

Mağaranın kenarına oturup, gözlerimi yumdum ve karmakarışık hislerimi dizginlemeye çalıştım.

Edward biraz daha volta attıktan sonra içini çekti. Suratını ekşitip yanıma oturdu.

"Yaralanmışsın," dedi sonunda. Konuyu değiştirmeyi umuyordu.

"Birbirimizi kaybettikten sonra tökezledim. Kaburgamı kırmış olabilirim."

Mağaranın zemininden ince bir dal alıp, elimde çevirmeye başladım. Montgomery'nin babamın dehşet verici işine yardım ederken, Edward'm beni korumak için peşimden gelişini, beni öpüşünü düşünmemeye çalıştım. Bir dakika sonra, Edward cebinden bir et bıçağı çıkardı.

"O bıçağı nereden buldun?" diye sordum.

"Sizler akşam yemeğinde sohbet ederken, ben de gümüş takımları yürütüyordum," dedi. Bir değneğin ucunu sivriltme)t

koyuldu. Bir mızrak yapmaya çalışıyordu. Tanrım, bu denli mi çaresizdik? Değneği sıkı sıkı tutuyordu. O da benim gibi ne yaptığını bilmiyordu. Muhtemelen, bir mızrağın nasıl yapıldığını *Robinson Crusoe*'da okumuştu.

Dal elimde kalakaldı. "Mızrağa ihtiyacımız olacağını nereden biliyorsun?"

"Beni bu adaya ayak bastıktan beş dakika sonra öldürmeye kalkıştı. Bence bu gayet açık bir işaret."

Dalı parmaklarımın arasında çevirdim, ince kabuğunu başparmağımın tırnağıyla kazımaya koyuldum. En sonunda, dalı ateşe fırlattım.

"Ormanda iki adalı gördüm," dedim. "Balthasar'a ya da iskelede gördüklerimize benzemiyorlardı. Vahşilerdi. Tavşanlardan birini öldürmüşlerdi; hayvanı ikiye ayırmışlardı. Orada olduğumu görmüş olsalar, ne yapacaklardı bilemiyorum." Adamlardan bakışları delip geçenini düşününce ürperdim. Adam beni gerçekten de görmemiş miydi?

Edward bıçağı oynatmayı kesti. "Tuhaf. Montgomery adada kimsenin et yemediğini söylemişti."

Ben de aynısını düşünüyordum. Korkudan aklını kaybetmediğini fark ederek, hayranlıkla ona baktım. Güçlü suratına ateşin ışığı vuruyordu. Suratının yarısı gölgede kalmıştı, hafif bir aydınlıksa burnunun ve alnının üstüne vuruyordu.

Sanki orada değildi de, İngiltere'de gitgide daha fazla rağbet gören elektrik ışığı altındaydı. Londra'yı tekrar görüp göremeyeceğimizi düşündüm. Çağlayanın ardındaki mağaradaki o küçük dünyada, dünyada kalan son iki insanmışız gibi hissettim.

"Ne yapacağız?" diye sordum. "Sonsuza dek burada kalamayız. Bir gemi gelene dek aradan bir sene geçer.

"Gemiler Avustralya'ya ya da Fiji'ye giderken, yakınlardan geçiyor olmalı. Montgomery kıyıdan biraz uzakta bir Polonez gemisi olduğunu söyledi."

"Yani bir salla denize açılıp, bir geminin bizi bulmasını mı umacağız?" Titreyen kollarımı göğsüme sıkı sıkı doladım. Sürüklenip gideriz. Ya da bir fırtınada batarız. Ya da susuzluktan veya açlıktan ölürüz. Bunları herkesten daha iyi bilmen gerekir.

Geriye yaslanıp ateşe baktı. Çenesindeki kas bir kez seğirdi. *Viola* battığında neler olduğundan çok az bahsetmişti. Bahsetmesine gerek yoktu. Hâlâ suratında olan güneş yanıklarından belliydi her şey. "Başka bir seçeneğimiz var mı? Baban bu adada çıldırmış. Bizi kullanabileceği bir deney bulmayacağı ne malum? Ameliyat masasına bile zincirleyebilir."

"Babam böyle bir şey yapmaz. O, benim babam." Bunları duymak istemiyordum. Babamın çizgiyi ne kadar aştığını düşünmek de istemiyordum.

Edward bir parmağını yanağıma koyup, başımı kendisine çevirdi. "Senin için neler hissettiğimi biliyorsun. Bunun karşılığında bir şey söylemen gerekmez; bunun bir önemi yok. Buraya seni korumak için geldim, bunu yapmaya da niyetliyim. Yarın yerleşkeye geri döneriz. Her şey yolundaymış gibi davranırız; keşfe çıktığımızı, sonra ormanda kaybolduğumuzu söyleriz. Daha sonra da buradan kaçmanın bir yolunu ararız." Saçlarımı kulağıma sıkıştırdı. "Seni hiçbir şeyin incitmesine izin vermem."

Gözünün hemen altındaki taze yaraya baktım. Morlukları geçmişti ama derisinin hemen altından kemiklerine kadar uzanmadığı anlamına gelmiyordu bu.

"O fotoğraf neydi?" diye sordum hiç düşünmeden. Suratında bir an için bir şaşkınlık ifadesi uyandı. Sonra, gözlerini narasındaki kıvrım derinleşti. "Ne fotoğrafı?"

Seni bulduğumuzda elinde bir fotoğraf vardı. Ama ne oldıı-ğunu anlayamayacağımız kadar ıslanmıştı. Fotoğrafı o günden beri görmedim."

Hafifçe omuzlarını silkti, sanki sandalda geçirdiği zaman onu huzursuz ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "Elimde bir fotoğraf olduğunu hatırlamıyorum."

Bir süre öylece oturduk, çağlayanın gerisindeki bize özel dünyada suyun sesini dinledik. Onun fotoğrafı unuttuğuna hiç inanmıyordum ama bunun sırrı ve yalan söyleme nedenleri ona aitti. Hava gitgide serinledi ve sırılsıklam elbisem tenimin bembeyaz kesilmesine neden oldu. Çekinerek elbisemi çıkardım ve üstümde sadece iç elbisemle kalıp, elbisemi kuruması için ateşin yanma koydum. Çıplak ayak bileklerimin ve kollarımın fazlasıyla farkmdaydım. Edward'in gözleri azalan

ateş ışığında parıl parıl parıldıyordu ama artık gözüme bir beyefendi gibi gözükmüyordu. Yine de beni bir daha öpmeye yeltenmedi.

Mağaranın daracık alanı, öpücüğünün anısı gibi güçlü bir biçimde üstüme üstüme geliyordu. Edward'm bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Buna rağmen, yanında tam anlamıyla rahat edemiyordum.

Ateşin yanma, rahatsız zemine uzandığımda Edward da sınırı aşmayarak iki adım öteme uzandı ama bedeninden yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar da yakındı. Gürleyen suyun sesiyle, zihnimde dönüp duran binlerce soruyla uyuya kaldım.

Gecenin bir yarısı uyanıp korların neredeyse sönmek üzere olduğunu gördüm. Uykuya daldıktan sonra, Edward la ben birbirimize sokulmuştuk; başımı göğsüne yaslamıştım, onun elleri de belimi sıkı sıkı kavramış, bacaklarımız beni dehşete düşürecek biçimde birbirine dolanmıştı. Bir aıa kollarını belime doladığını, saçlarımın kokusunu içine çektiğini ve yanağıma sözler fısıldadığını hayal meyal hatırlıyordum. Onu durdurabilirdim. Ama uyuyormuş gibi yapıp, ona sarılmıştım.

Sabah, Edward gitmişti. Su perdesinden öte yana sızan ışığın altında, korlar sönmüştü. Mağara gün ışığında, karanlık köşeleri kaplayan gölgeler olmadan daha farklı görünüyordu. Burası nemli ve açıklık bir alandan ibaretti, su birikintilerindeki yosunlar ve ilk anda fark etmediğim çok sayıda örümcek haricinde çıplak sayılırdı.

Edward'm ikimiz uyurken ateşin yanma bıraktığı bıçak da ortada yoktu.

Çağlayanın arasındaki yarıktan diğer tarafa baktım. Genç bir adamın çıplak bedeninin suda yıkandığını gördüm. Şaşkınlıkla geri çekildim; Edward'i çıplak görmek beni utandırmıştı. Daha önce hiçbir erkeği çıplak görmemiştim. Tüm gece boyunca bedeninin bedenime dokunuşunu ve o kısacık, yanıtsız öpücüğü hatırlayınca, bir anda içim ısındı.

Bir su birikintisinde suratımı yıkadım. Daha sonra, elbisemi kontrol ettim. Kollarımdaki sıyrıkları yıkadım. Kendimi ne kadar meşgul etmeye çalışsam da çağlayana kaçamak bakışlar atmaktan alamıyordum kendimi.

"Boş ver." Parmaklarımın ucunda tekrar yarığın başına gittim. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu.

Sırtı bana dönüktü. Göğsüne kadar suya batıp dibe daldı, yüzeye çıkarken de incinen kaburgasını hafifçe tutarak bağırdı. Onu hiç öylesine rahat görmemiştim. Hiç o kadar... çıplak da görmemiştim. Montgomery nin etkileyici fiziğine sahip değildi ama incecik kollarında şüphe götürmez bir güç olduğu da belliydi. Bunlar, önceki gece beni sıkı sıkı saran kollardı.

Elimle suratımı yelpazeledim.

Başını ovuşturup sudan çıktı. Parmaklarım iş elbisemin yakasındaki yumuşacık kurdeleyi çekerken, onu izlemeyi kesmem gerektiğini biliyordum. Her an arkasına dönebilirdi.

Buttu düşününce ürperdim. Pantolonunu ve gömleğim bir abacın dalından ¡ılııketi kaburgalarını zorlamamaya özen gösterdi ve hızla giyindi

Çağlayana doğru yürümeye başlayınca, onu bekler görünmek ivin hemen ateşin başına koştum, Elbisemi giyip gözlerimi yumdum, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım, annem beni o sırada görse ne derdi diye düşündüm. Hiçbir oğlanla el ele tutuşmamışım!. Hele yıkanırken asla izlememiştim.

Ayağıma bir kırkayak tırmanınca yerimden sıçradım. Edward'in hâlâ geri dönmediğini fark ettim. Çağlayanın arasındaki yarığa gittim ama suda kimse yoktu ve Edward ortalıkta görünmüyordu.

"Edward?" diye seslendim tereddütle. Yanıt gelmedi. Çağlayanın yan taralından dışarı çıkıp ormana doğru koştum. Ayağım sarı renkli, çürük bir meyvenin içine girdi. Edward orada da değildi.

"Edward, orada mısın?" diye seslendim yine. Yere düşen yaprakların arasındaki bir parıltı dikkatimi çekince, derhal oraya koştum. Yaprakların arasına yarısına kadar gömülü duran gümüş et bıçağı duruyordu. Üstünde de taze kan vardı.

Suyun etrafındaki yumuşak topraktaki ayak izlerini ortaya çıkarana dek yaprakları tekmeledim. Çıplak ayak izleri, Edward'in çizmelerinin yerde bıraktığı derin izlere karışmıştı. İzler her yöne gidiyor gibiydi. Gitgide artan sıcakta izleri takip etmek başımı döndürmüştü; ama başımı daha da döndüren şey iki gündür iğnemi yapamamış olmamdı.

"Edward?" diye seslendim bir kez daha. Bir kuş yanıt verir gibi cıyakladı.

A

Yirmi İkinci Bölüm

Bir yön seçip, çürükler içindeki ayaklarımın elverdiğince hızla koşmaya başladım. Cebimdeki kiriş parçaları ağırdı ama yanımda olduklarına memnundum. Bıçağı aldığım da iyi olmuştu. Sözüm ona adada kimse et yemiyorken, ikiye ayrılmış tavşan aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Birisi et yemekten hoşlanmaya başlamış gibi gözüküyordu. Şimdi de nabzı atan her şeyi parçalamaya girişmişti. Ormanda her ne cirit atıyorsa, beni bulmadan önce yerleşkeye geri dönmeliydim.

Ayağım sarı renkli meyvelerden birine daha basıp kayınca, ceplerimi meyvelerle doldurmak için duraksadım. Yerleşkede, bir kâsede bu meyvelerden olduğunu görmüştüm; bunlar güvenli olmalıydı. Bir daha yiyecek bir şey bulana dek aradan saatler geçebilirdi. Bir dere bulup, onu kumsala kadar izlemeyi planladım. Tüm adanın etrafını dolaşırsam ve araba yolunu bulamazsam, ya yanardağın tepesine tırmanacaktım ya da mümkün mertebe yanardağa yaklaşıp yukarıdan yerleşkeyi görmeye çalışacaktım.

Bir kuş yukarıdan keskin ve tuhaf bir çığlık attı. Gözümün ucuyla faremsi yaratıkları görebiliyordum. Bunları da babam

mı yaratmıştı? Ada sadece sallanarak yürüyen adalılarla değil, türlü ucubelerle de mi doluydu?

Karşıma bir çeşit iz oluşturan bir öbek nehir taşı çıktı. Dar patikayı bir başka taş öbeği bulup da biraz dinlenene dek izledim. Sarı meyvelerin suyu akmış, ceplerimi lekelemişti ama hâlâ yenebilecek durumdaydı. Altı tanesini yiyip, yapış yapış kabuklarını yere attım. Bir yerden titrek bir ses geldi; bir böceğe ya da kuşa ait olabilirdi. Bıçağı daha sıkı kavradım. Sonra, yerdeki meyve kabuklarını görenlerin bu yönde ilerlediğimi anlayacağını fark ettim.

İzimi gizlemek için kabukları ormana attım. Rahatlayıp yapış yapış ellerimi eteğime sildim. Tam ilerlemek üzere dönmüştüm ki kabuklardan biri havada kusursuz bir kavis çizerek uçtu ve ayaklarımın dibine düştü.

Bıçağı sıkıca kavrayıp o yöne döndüm. Orada bir şey vardı.

"Kim var orada?" diye seslendim. Ellerim terlemişti. Korkumu dindirmeye çalıştım. *Gözlerine nişan al.*

Arkamda kedi tıslamasına benzer bir ses duyunca, hızla o yöne döndüm. "Ortaya çık! Göster kendini!" diye bağırdım.

Çalılıkların arasından derin bir kükreme sesi geldi. Yapraklar sallandı. Cılız ışığın altından çıkmamaya çalışan, kambur ve üstündeki benekler onu neredeyse fark edilmez kılan bir şey bana doğru geldi.

Sarışın adalı adamdı. Tavşanı öldüren adam.

"Sen," dedim nefes nefese bıçağı ona doğrultarak. Korkum şaşkınlıkla karışmıştı. Bu yürüyen, nefes alan yaratık, babamın ameliyat masasında yaratılmıştı. Her nasılsa, babam imkansızı başarmıştı: hayvanı insana dönüştürmüştü. Neredeyse.

"Geri çekil," diye onu uyardım.

"'Göster kendini'. 'Geri çekil'. Karar ver kız." Sözcükleri belirgin bir tıslamayı andırıyordu. Korkmam gerekirdi. *Dehşete*

kapılmam gerekirdi. Ama onun varlığı -ve ne olduğunu biliy[or] olmam- beni öylesine büyülemişti ki, korkuya yer yoktu.

"Daha fazla yaklaşma," dedim bıçağı havaya kaldırıp- Adam yaprakların arasından çıktı ama ırmağın kenarında durdu. Beyaz gömleği kaba bir biçimde keten kumaşlarla yamalanmıştı. Kollarını dirseklerine kadar çekmiş, gür sarı kıllarla kaplı kolları ortaya çıkmıştı. Belinden aşağısını ilk kez görüyordum: Bir kuyruğu vardı ve sallıyordu. Sırtımdaki bir kasın istemsizce seğirdiğini hissettim. *Bir kuyruk.*

Oldukça sessiz ve narin bir biçimde hareket edişini izledim. Hayvanın ve insanın kusursuz bir dengesi gibiydi. *Curitiba* nın güvertesinde maymunu izlediğim anı hatırlayınca içim sıkıştı. Bu, bir zamanlar can attığım bir şeydi: İnsanların hayvanların becerilerini paylaşabileceği bir yol bulması. Birçok açıdan babama benziyordum.

Yaratık biraz daha yaklaşınca, dikkatimi yine ona verdim. “Beni incitmeye çalışırsan, boğazını keserim,” dedim bir tehdit savurarak.

“Seni incitmek mi?” Dudakları gülümsüyormuş gibi kıvrıldı. “Yolunu kaybetmiş bir kızı, ona meyve fırlatmaktan daha farklı incitme yolları vardır.”

“Kimsin?” dedim ters ters.

“Jaguar,” dedi.

“Jaguar mı? Babam sana da diğerleri gibi bir isim vermedi mi?” “Jaguar,” dedi yine.

“Seni o mu yarattı? Bu hale o mu getirdi? Yanıt ver!” “Kaybolan kızlar dikkatli olmalıdır. Ormanın çok tehlikeli olduğunu söylerler.”

Ensemden aşağı bir damla ter yuvarlandı. Beni korkutmaya çalışıyordu. Ama gerçekten bana saldırmak istemiş olsaydı, bunu çoktan yapardı.

Bıçağı sıkı sıkı tutmaya devam ettim ama aşağı indirdim. “Neden beni izliyorsun?” diye sordum.

Başını hafifçe yana eğdi. “Beni izleyen sensin. Bambuların arasmdaydm. İzliyordun.”

Demek beni görmüştü. Bana o zaman saldırabilirdi ama saldırmamıştı. Gözlerimi kısıp, neden saldırmadığını düşündüm. Dudakları yanıt verir gibi kıvrıldı. Zeki olduğunu fark ettim. Birçok insandan daha zekiydi.

“Edward nerede?” diye sordum.

“Kazazede.”

Şaşkınlıktan neredeyse bıçağı düşürecektim. *Bunu nereden biliyordu?*

Şaşkınlığım onu daha da fazla gülümsetti. “Montgomery bana kazazededen söz etti,” dedi. “Montgomery kıza göz kulak ol dedi. Kazazedeye göz kulak ol demedi.”

“Montgomery’yle ne zaman konuştun?”

“Sorular. Sorular. Şimdi, benimle gel.”

Pençesini beni yanma çağırır gibi kıvırdı. Kuyruğunun ucu seğirdi. İnsanı büyüleyen sarı gözleri beni ona çekti. Ama kendimi durdurmayı başardım.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedim bıçağı sıkarak. “Bu, düpedüz çılgınlık.”

“Bensiz güvende olmazsın.”

“Asıl sen *yanımdayken* güvende değilim!” dedim geri çekilip, ayağımın altındaki bir dalı kırarak.

“Tek başıma şansımı denemeye razıyım.”

“Seni neyin avladığını bilmiyorsun.” Burnu seğirdi. “Ben biliyorum.”

Sözleri beni huzursuz etmişti. Tüm adada, ondan daha korkunç bir hayvan ya da insan düşünemiyordum. Buna rağmen, eğer o adalıları pençe darbeleriyle öldüren o değilse -ki *öldür-*

mediğine emin değildim- başka bir şey öldürmüştü.

“Beni avlamak isteyen nedir?” diye sordum temkinle.

“Canavar,” dedi dudaklarını şeytani bir biçimde kıvırarak. En az babam kadar çılgın mıydı, yoksa benimle oyun mu oynuyordu? Ama zaten olanlar saçmaydı. Yürüyen bir deneyle konuşuyordum. Yine de bana zarar vermeye çalışmamıştı ve bazı insanlar için aynı şeyi söylemezdim.

“Yerleşkeye gitmek istiyorum,” dedim.

Başını yana eğdi. “Kanlı Ev’e.”

Endişeyle nefesimi dışarı verdim. *Kanlı* Ev. Tek bir yerden söz ediyor olabilirdi. Kırmızı laboratuvar.

“Şimdi, benimle gel. Soru yok. Soru yok.”

Titreyerek tamam anlamında başımı salladım ve bıçakla önüme düşmesini işaret ettim. Bitki örtüsünün arasında öylesine sessizce ilerliyordu ki bana izleyecek bir yol bile açmıyordu. Eteğim her dikene takılıyordu. Bense sanki ondan on tane varmış gibi ses çıkarıyordum. Adım atışını, hareketlerinin ayrıntılarım izledim. Önce parmaklarım öne atıyor, sonra yeri hafifçe sıyıran topuğunu yere basıyordu. Bedeni sağa sola hareket ediyor, belli belirsiz sallanıyordu ama bu şekilde dengesini daha iyi sağlayabiliyordu. Adımlarını taklit edince, çok geçmeden onun kadar sessizce ilerlemeye başladım.

Ayakkabısı yoktu. Ayak parmaklarını defalarca saymıştım ama sonuç hep aynı çıkmıştı. Beş. Kulübede beni gizlice izleyen o değil, başka bir şeydi.

Canavardı.

Bir kez bile olsun geriye bakmadı. Arada sırada, görüntüsü bir gölge gibi ormana karışıyordu. Onu güçlükle izleyebiliyordum. Başım zonkluyordu. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Dengemi kaybedip, düşmemek için bir ağaç dalına tutundum. Kaçırdığım iğneler etkisini göstermeye başlamıştı. Başımın dönmesinin uğultusunu duyuyordum, gözlerimin önünde kara kara benekler beliriyordu.

Sert postu çıplak koluma sürtününce irkildim. Bıçağa sarıldım ama onu havaya kaldıramayacak kadar güçsüz düşmüştüm. “Uzakta dur,” dedim. Sesim kulaklarımda uğuldayan kan akışından duyulmayacak kadar cılızdı. “Biraz dinlenmem gerek.”

Ama bana daha da yaklaştı. Toprak ve yıkanmamış insanı andıran küflü kokusunu hissedebiliyordum.

“İyi değilsin.” Nefesinin ılık nemi boynumu ıslattı.

“Sadece başım dönüyor. Geçer.” Parmaklarımla dirseğimin iç kısmındaki hassas bölgeyi sıktım.

Kalın parmaklarıyla kolumu tutup, yavaşça dirseğimi çevirdi. Güçsüz elimdeki bıçak küt diye yere düşüverdi. Gözlerimi yumdum.

Parmağını kolumun iç tarafında gezdirdi. Dokunuşu hem çok tanıdıktı, hem de sapkmcaydı. Onun gibi bir yaratık var olmamalıydı ama ağaçların ıssızlığında ikimiz de oradaydık.

Kolumu kokladı. Kolumdaki iğne izini ıslak ve ılık bir şey yaladı.

Gözlerimi hemen açtım. Beni yalamıştı. Yaşadığım şok aklımı başıma getirdi.

Beni yalamıştı.

“Bırak beni!” diye geri çekildim.

“Doktorun ilacı,” dedi.

“Evet.” Kolumun iç tarafını tuttum. Ağzım açık kalmış, ne diyeceğimi düşünüyordum. “Yola devam et.”

O, *bir hayvan,* dedim içimden. *Tehlikeli.*

“Nasıl istersen.” Başını salladı.

Beni bir vadinin derinliklerine götürürken, ondan biraz daha uzak bir mesafede yürümeye başladım. Gözlerimin ala-

bildiğince, ağaçlar ve sarmaşıklar görüyordum. Başımdan dalıa yüksek, eğreltiotlarım andıran ağaçlarla dolu bir alana vardık. Bedeni ince uçlu, yeşil yaprakların arasında belirip **kaybolur** ken, uzakta bir gölge gibi kalana dek geride kalmaya çalışımı.

Sonra, döndüm. Beni yerleşkeye götürüp **götürmediğini** bilmiyordum. Onun katil olup olmadığını da bilmiyordum.

Öğrenmek de istemiyordum. Onun ölçülü ve sessiz adımlarım taklit ederek, ormana daldım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Saatlerce yürüdüm. Belki biraz daha az. Belki biraz daha fazla. Orman ağaçtan ve taştan bir kale gibi etrafımda yükseliyordu. Tepedeki bitkilerin arasından, yanardağın hiç dinmeyen dumanının ta göğe yükseldiğini görüyordum.

Bir süre sonra, ufak bir kamp ateşinin kokusunu hissettim. Koku saçlarıma ve giysilerime dolandı, cılız bir çekiç sesi duyana dek de beni kendine çekti. Ötedeki ağaçlar açıklık bir alana açılıyordu.

Uzun otları aralayınca, kendimi bir köyün hemen dışında buldum.

Derhal burnumu kapattım. Duman keskin bir çürük yiyecek ve pis hayvan kokusunu örtmeye yetmiyordu. Köyün çıkışında, aralarında patikalar bulunan birkaç eğreti saman kulübe vardı. Fareler öbek öbek çürük yiyeceği karıştırıyordu. Yanından geçtiğim bir tanesi bana tısladı.

Bir kulübenin kapısından içeri bakınca, birkaç hayat belirtisi gördüm: Saban biçimi verilmiş bir tahta, köşede lime lime olmuş bez ve kirişlere asılı büzüşmüş soğanlar.

Çekiç sesleri yine başlayınca irkildim. Aslında, bunun çekiç sesi değil, davul sesi olduğunu fark ettim. Biraz daha ilerleyince, mırıltılar ve inlemeler duydum. Monoton bir ses diğerlerini bastırıyordu.

Saklansam mı, ortaya mı çıksam bilemiyordum. Adalılara güvenmiyordum ama en azından bunlar Jaguar gibi değillerdi ve normal bir köy hayatı yaşıyormuş gibi gözüküyorlardı. Bir sonraki patikaya geçip, köyün merkezini görene dek ilerledim. Düzinelerce adalı oraya toplanmış, yerden toz kaldıracak biçimde tekmeler savuruyor, ellerini kollarını sallıyorlardı. Birçoğu Jaguar gibi eski püskü mavi kanvaslara bürünmüştü ama kadınlar bedenlerine rengi atmış kumaşlar sarmışlardı. Hepsi de doğallıktan yoksun bir biçimde, kamburu çıkmış vaziyette yürüyordu.

Çok sayıda -bir köy dolusu- adalıyı görünce, babamın onları *yarattığı* fikri akıl almaz geldi. Doğal olmadıklarını inkâr edemezdim. Ama konuşan, dans eden ve pantolon giyen insan kadar karmaşık bir yaratık yaratmak... Mümkün değildi.

Kalabalık hafifçe iki kenara çekildi. Ortalarında, kumral saçlarının ortasında sağlam bir çift geyik boynuzu olan, uzun boylu bir adam duruyordu. Ağzım açık kaldı. Diğer yaratıkların uzun sivri dişlerinin ya da boynuzlarının şekli bozuktu ama bu yaratığın boynuzları, başını ve kollarını dimdik tutarken, kan kırmızısı pelerini toprağı okşarken son derece doğal gözüküyordu. Konuşan oydu. Sesi bir böcek gibi çıkıyordu. Yanında da boyu ancak belime ulaşan bir çocuk duruyordu. Çocuk Cymbeline'di ama vahşi doğa tatlılığını yok etmişti. Gözlerini bana çevirip, beni işaret etti.

Hepsi bana döndü. Suratları kâbuslardan fırlamış gibiydi. İçlerinden biri katil bile olabilir diye düşündüm.

Kaç, dedi bedenim ama çok geç kalmıştım. Çoktan etrafımı çevirmişler, kirli elleriyle saçlarımı ve giysilerimi çekiştiriyorlardı. Beni aralarına aldılar. Boynuzlu adam asasım kaldırıp, kontrolden çıkan yaratıkları susturdu.

"Eli," dedi emir verir gibi.

Yanımda çekik gözlü, gün ışığını yansıtırmış gibi gözüken tuhaf şeffaf tenli dazlak bir kadın duruyordu. Elimi dört pürüzsüz, güçlü parmağıyla tutmaya çalıştı. Tiksintiyle elimi geri çekmeye çalıştım.

"Beş parmaklı bir kadın," dedi adam.

Kadın tıslayınca, ağzındaki çatallı yılan dili göründü. O, bir piton, diye düşündüm. Bu deriyi oradan

hatırlıyorum. Yanında duran yaban domuz suratlı adamın da, eteklerimi çekiştiren iki leş gibi çocuğunda her iki elindeki birer parmağı eksikti. Beş parmağı uzun, katı ve gür, kaim tüylerle kaplı pelerinli adam haricinde herkes aynıydı.

"Beş parmaklı bir kadın!" diye böğürdü, kalabalık tekrar başıma üşüşürken. Ekşi nefesleri midemi bulandırdı. Hastalığım birden yine etkisini gösterdi, beni güçsüz bıraktı ve içimi düğüm düğüm etti.

"Kimsin sen?" diye sordum pelerinli adama.

"Caesar," diye tısladı piton kadın güçlü parmaklarıyla giysimin kolunu çekiştirerek.

Kalabalık bir gök gürlemesini andırır biçimde ismi tekrarladı.

Caesar. Caesar. Caesar.

Boynuzlu adam asasını yere indirdi. Boynuzlarının sivri uçları gün ışığında parıldıyordu. "Ben Caesar," dedi. "Adanın vaizi."

Bir yaratık bir din adamı gibi davranıyordu. Bu durum, en az Balthasar'm gemide söylediği emirler kadar saçmaydı. Montgomery bana bunların ne anlama geldiğini söylememişti ve bunun nedenini o anda anlıyordum. Onun çıldırdığını düşünmüştüm.

"Nereden geldin beş parmaklı?" diye sordu.

Koyu kahverengi gözlerinde fazlasıyla insansı bir ifade vardı. "İngiltere," dedim.

Kalabalık bu sözcüğü tekrarladı ama nedense onların ağzından çıktığında kulağa yabancı geliyordu.

"Deniz ötesinden," diye açıklama yaptı Caesar. Kalabalık mırıl-

danıp başını salladı ama yine de bunu pek anlamamış gibiydiler.

"Diğeriyle birlikte geldin." Caesar yaban domuzu adama başını salladı. "Beş parmaklı adamı getir."

Adam kalabalığın sallanan kafalarının arasından bir yere giderken neler olduğunu görmeye çalıştım. Piton kadın hevesle pürüzsüz kollarımı okşarken, parmakları tenimi gıdıkladı. Bir diğer kadın öne doğru süzülüp yüzüğüme uzandı ama piton kadın eline vurdu. O ve ben diğerlerinden daha üstünmüşüz gibi bana sırıttı.

Kalabalık, yaban domuzu suratlı adamın dönüşü üzerine mırıldanmaya başladı. Adam, çizikler içinde leş gibi bir bedeni ayaklarımın dibine fırlattı.

"Edward!" Dizlerimin üstüne çöktüm. Doğruldu ve başındaki kanayan ufak kesiğe dokundu.

"İyi misin?"

Evet der gibi başını sallayıp, yaban domuzu suratlı adama temkinle baktı. Alnındaki kurumuş kan

lekelerini kolunun tersiyle sildi. “Olabileceğim kadar iyiyim.” Yere kan tükürdü. “Beni çağlayanın orada yakaladılar. Bunun ardında baban var. Onun bir tür Tanrı olduğunu düşünüyorlar.”

Kalabalık daha da tedirginleşti. Etrafımızı sardılar, üzerimize eğilerek her hareketimizi izlemeye koyuldular. Cymbeli-ne ve iki diğer çocuk ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp sürünerek bize yanaştılar ama Caesar asasını onlara doğrulttu. “Toprakta sürünmeyeceksin!”

Çocuklar korkuyla geri çekilip ayağa kalktılar.

Ayağa kalktım ama Edward beni bir an için kendisine doğru çekti. “Ne olursa olsun, yanımdan ayrılma”

Ona ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan, omzunda beyaz renkli bir güneş şemsiyesi bulunan farklı bir yaratığın suratıyla karşı karşıya geldim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Babam gülümsedi. “Hah, demek buradasın. Seni bulmak için epey ter döktük.”

Edward’la birlikte telaşla ayağa kalktık. Kalabalığın arasından, Montgomery’nin bakışlarını benden kaçırıp beline bir tüfek dayayarak arabaya yaslandığını gördüm. Bir yanım onu gördüğüme sevinmişti. Bizi yerleşkenin sağlam duvarlarının arasına götürüp, ormandaki tehlikeden uzaklaştırabilirdi. Ama ameliyat masasına bağlanmış o yaratığı, mum yavaş yavaş erirken babamın bir şarkı mırıldanışını ve Montgomery’nin ona *yardım edişini* unutamıyordum. Kendimi ihanete uğramış, gözümde idolleştirdiğim çocuğun bir fanteziden öte olmadığını hissediyordum. Ama onun kalabalığın arasına yürüyüşünü izlerken, hâlâ aramızdaki bağı, Edward tarafından karmaşık hale gelen o bağı da hissediyordum.

“Bakıyorum ki komşularımızla çoktan tanışmışsınız,” dedi babam. “Sizi doğru dürüst tanıştırayım.”

Babam hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Edward’a baktım. Adadan kaçmanın bir yolunu bulana dek rol yapacağımıza karar vermiştik ama bu durum tahammül edilecek gibi değildi. Babam beni terk etmişti. Bana yalan söylemişti.

Hayatımı mahvetmişti. Suratını tırmalamamak için kendimi zor tutuyordum. Onunla geri dönmektense, neredeyse katille yüzleşmeye hazırdım.

Yaratıklar ona iri iri açılmış gözlerle ve titreyen dudaklarla bakıyorlardı. Adanın kralı oydu. Montgomery de tereddütlü bir prens gibi kenarda dikiliyordu.

Birden dizlerimin bağı çözüldü. Hastalığımın belirtileri hızla kendini gösteriyor, birer yılan gibi bacaklarımdan yukarı süzülüyordu. Edward beni dirseğimden yakaladı ama elimle onu itip hafifçe sallandım. İğne yapmam gerekiyordu. Babamın havadan oksijeni çalan o her şeyi yiyip yutan varlığından uzaklaşmam gerekiyordu.

Dizlerime uzanıp, içime derin nefesler çektim. Titriyordum. Bir zamanlar ailem dediğim bu adama karşı hissettiğim öfkeyi bastırmaya çalışıyordum. Edward’in elini omzuma koyduğunu, beni

rahatlatmak için kulağıma bir şeyler fısıldadığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Gördüğüm tek şey, masaya bağlanmış, acı içinde kıvranan yaratıktı. İşkencecisinin kanı damarlarımda akıyor, bunun ne denli gaddarca bir miras olduğunu anımsatıyordu. Ağlamamak için ellerimi gözlerime bastırdım. Ama ağzımdan bir hıçkırık kaçıverdi.

Derken, Edward'm elini omzumda hissetmediğimi fark ettim.

Ansızın olanları gözümün ucuyla gördüm. Kalabalık şaşırmıştı. Bir dal kırılmış gibi bir ses çıktı. Sonra, kanlar gördüm.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki.

Babam suratını tutarak geriye doğru sendeledi, şemsiyesi yere düştü. Parmaklarının beyaz aralıklarından kanlar aktı. Edward'in eli hâlâ bir yumruk biçimindeydi. Babamın ağzına yumruk atmıştı. Hayretten dona kaldım.

Hani hiçbir şey olmamış gibi davranacaktık?

Edward elini esnetti. "Seni ağlattı," dedi açıklama yaparmış gibi.

Montgomery kalabalığın arasında hızla geçerken, adalılar da kan kokusunu hissedip heyecanlanmaya başlamışlardı. Caesar asasını kaldırdı, kırmızı pelerini ardında bir perde gibi dalgalandı. Diğerlerinden daha uygarlaşmış gibiydi ama *onun* burnu bile kan kokusuna açılıp kapanarak yanıt veriyordu.

Montgomery Edward'i yere yıktı. İkisi etraflarında bir toz bulutu oluşturarak boğuşmaya başladılar. Piton kadın babamı korumak istermiş gibi önüne atladı. Birkaçı da aynısını yaptı. Montgomery en sonunda Edward'a diz çöktürdü ve kollarını arkasına sıkıştırdı. Kafatasım sarhoşmuşum gibi zonkluyordu. Montgomery babamın iradesinin kölesiydi. Ona dehşet verici işinde yardım etmiş, korumuş, hatta bunu Edward pahasına yapmıştı. Montgomery'nin gaddar olmadığını gayet iyi biliyordum. Babam onu küçük bir çocukken buraya getirmiş, korkunç şeyler yapacak biçimde yetiştirmiş olabilirdi ama Montgomery bir canavar değildi. Babamın kuklası gibi davranmamalıydı.

"Sakın ona kulak asma!" diye bağırdım yumruğumu Montgomery'nin omzuna indirip. Bu hareketim onu duraksattı. Parmaklarımı eline geçirdim, ellerini Edward'in üstünden çekmeye çalıştım. "Bırak onu!"

"Durun!" Babamın sesi Tanrı'nm gök gürlemesini andıran sesi gibiydi. Konuşurken, ağzından kanlar fışkırdı.

Güçlü bir el ağzımı kapattı. Pütür pütür pullar dudaklarımı sıyırdı; Puck. Avucundaki terin tadını alınca, tiksintiyle geri çekilmeye çalıştım. Diğer kolunu göğsüme doladı ve beni iki adam gücüyle Montgomery'nin üstünden çekti.

Göğsüm inip kalktı. Havadaki gerilim hissedilmeyecek gibi değildi. Adalılar babamın başına üşüşmüşlerdi ama babam onları eliyle kışkışlayıp, yanlan alt dudağını ovuşturdu.

Montgomery'ye dik dik baktım. *Sakın ona kulak asma,* dedim ısrarla içimden. *Bunun yanlış olduğunu biliyorsun.* Montgomery'yse başını diğer yöne çevirdi.

"Gerçekten de bu doğru bir davranış değil." Babam cebinden mendilini çıkarıp içine tükürdü. Tertemiz beyaz mendil bir anda kırmızı kan lekeleriyle kaplandı. "Onlara iyi örnek olmalıyız. En çok da sen iyi örnek olmalısın Juliet."

"O laboratuvarda ne yaptığım biliyorum," deyiverdim. Sen bir canavarsın."

Babam derin ve ne düşündüğünü ele vermeyen kopkoyu gözleriyle bana baktı. Mendili tekrar yeleğinin cebine soktu. "Onları bırakın. Tekrar kaçmayacaklar. Gidecek yerleri yok." Puck'm boğazından derin bir hırıltı yükseldi ama beni bıraktı. Montgomery de yavaşça Edward'm kolunu bıraktı.

Babam kırılan ve lekelenen şemsiyesini aldı. "Demek yaptıklarımı ortaya çıkardın, ha? Ameliyat masasındaki şeyi de, adalılarımı da gördün. Tabii, bunun ardında en mantıklı sonuca vardın. Ne de olsa zekisin. Gereğinden fazla zekisin hem de." Kara gözleri parıldadı. "Bir oğlan olmaman ne yazık." "Çizgiyi aştın," dedim. "Bu bizim değil Tanrının bileceği bir iş." "Tıpkı annen gibi konuşuyorsun," dedi. Bu, bir iltifat değildi. Tıpkı şefkatli bir baba gibi yaratıkların arasında yürüdü, saçlarından toz toprak ayıkladı, pespaye giysilerini düzeltti. Kumral saçları gözlerine düşmüş kaba saba bir adam, babam yanma yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi. Babam dostane bir tavırla elini omzuna koydu. "Juliet canım, bu hayvanlara muhteşem bir hediye bahşedildi, özenli ve araştırmalar içeren bilim sayesinde insan oldular. Onlar istisnai, bunu görmüyor musun? İnsan gibi düşünme ve davranma becerileri var ama sahip olmadıkları şey insanoğlunun ahlaksızlığı."

İçimde bir kez daha müthiş bir öfke hissettim.

"Bu aptal çocuğu dinliyorsun. O bizden biri değil, bunu sana ilk başta söylemiştim. Yerleşkeye geri dön. İğne yapman, bir şeyler yiyip içmen gerekiyor. Araştırmalarımı sana anlatırım. Seni bu denli sarsan, bunu öğrenmiş olmanın yarattığı şok. Ardındaki ilmi anladığında, her şeyi benim bakış açımla göreceksin.''

Giderek artan öfkemi, bacaklarımı saran bir güçsüzlük hissi bastırdı. Hastalığımın beni daha da etkisi altına aldığını biliyordum. İki büklüm oldum, dizlerimin üstüne kapaklandım. Bacaklarım ağırlığımı taşımaz hale gelince, Montgomery'nin kollarını ve beni zahmetsizce ayağa kaldırdığını hissettim. Kalbi gömleğinin altında çılgınlar gibi atıyordu.

"Onu derhal geri götür," dediğini duydum babamın ama bu sırada duyularım giderek güçsüzleşiyordu. "Sana gelince Prin-ce... Geri döndüğümüzde, *anlaşmamızın* içeriğini bir kez daha gözden geçirmemiz gerekecek."

Şayet bu anlaşmanın babamın beni Edward'la evlendirmekle bir ilgisi varsa, babamın damat seçiminden hâlâ memnun olduğunu sanmıyordum.

Montgomery beni kalabalığın arasından taşırken köy gözlerimin önünde dönmeye başladı. Piton kadın öne çıkarak, etli parmaklarıyla yanağımı şefkatle okşadı. Montgomery ona uzaklaşmasını emretti.

Başımın döndüğünü hissederek, kaslı kollarına tutundum. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Seni uyarmaya çalışmıştım.” Sesi hiddetli bir fısıltı gibi çıkıyordu.

İri yük beygirinin homurtusunu, sonra da arabanın arka kapısının paslı menteşelerinin gıcırtısını duydum. Montgomery nin kollarının yerini aniden sert, ahşap paneller aldı. Arabanın yatağında, yanımda uzun ve örtüye sarılı başka bir şey daha vardı. Pıhtılaşmış kan kokusu midemi alt üst ettirdi. Doğrulamayacak

kadar güçsüz düştüğüm için, başımı diğer yana çevirdim.

“Buraya gelmek için ısrar eltin,” diye fısıldadı Montgomery hışımla. Onun bana mı, kendisine mi kızdığını anlayamamıştım. “Seni reddetmeliydim. Umduğum tek bir şey vardı... Kahretsin, bunun bir önemi kalmadı.”

p

Sonra, Montgomery gitti ve araba hareket etti. Arabanın her sallanışı, denizdeki azgın dalgaları andırıyordu. Aniden bir engele takılıp sarsılan araba, beni örtüye sarılı şeye doğru yuvarladı. Elime yapış yapış bir şey geldi.

Elime baktım. Parmaklarımın arasına pıhtılaşmış kan bulaşmıştı. İçinde bir ceset olan kanvas bir kefenin üstüne yuvarlanmış olmalıydım. Cesedin göğsündeki üç kırmızı tırmık izinden akan kanlar kefene bulaşmıştı. Bir kurban daha verilmişti.

Canavar, demişti Jaguar.

Araba tekrar sarsılınca, kanvas örtü cesedin suratından kaydı. Adalı bir kadındı, daha doğrusu adalı bir kadından geriye kalanlardı. Çenesi parçalanmış, geriye bir tek ebedi bir çığlık atıyormuş gibi açık kalan ağzındaki tırtıklı ve sivri dişler kalmıştı. Yanaklarında ve alnında yarıklar açılmış, çoktan açgözlü bir sinek ordusuyla kaplanmıştı. Boğazıma kadar bir çığlık yükseldi ama çığlığı asla duymadım. Tatlı bir karanlığa dalmıştım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yerleşkedeki yatağımda uyandım. Zihnimin yosun kaplı derinliklerinde, geride bırakmaktan memnuniyet duyduğum hayal meyal bir şeyler hatırlıyordum. Aslında, tek hatırladığım imgelerdi. Ölü kadının suratının soyulmuş derisi. Kanvas örtünün üstündeki kan lekeleri. Fırtına bulutları gibi cesede üşüşmüş sinekler. Ağzımda leş gibi bir kan tadı, havadaysa leylak kokusu vardı.

Hafif bir mırıltı odanın köşelerini gün ışığı gibi dolduruyordu. Bir an için, Belgrave Meydam'ndaki evimizde olduğumu, annemin bir şarkı mırıldanarak bana çay yaptığını hayal ettim. Ama bu kötü bir hayaldi. Londra asla o denli boğucu bir neme sahip değildi.

Gözlerimi açtım. Mırıltı sandığım şey, bir böceğin kesintisiz olarak çıkardığı sesti ama leylak kokusu gerçekti. Alice sırtı bana dönük vaziyette, şifonyerin üstündeki, tepesinden buharlar çıkan demliğin başında durmuş, odaya koku vermek için çiçeği avuçlarının arasında ovuşturuyordu. Minik, mor renkli tomurcuklar demliğe düştü, odayı sakinleştirici bir kokuyla doldurdu. Montgomery Alice'in yanından eğilip, kalın bir fırçayla aynaya kalın ve yapış yapış bir tabaka sürdü. Aynanın

'V'

yarısı bir örümcek ağı gibi incecik çatlaklar içinde kalmıştı. Aynanın nasıl kırıldığını hatırlamıyordum.

mr

Alice parmaklarını suratına götürerek, tatlı çiçek kokusunu içine çekti. Avuçlarını birleştirip Montgomery'ye uzattı. Montgomery kokuyu derin derin içine çekti, çocukluğumuzdan beri görmediğim rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi; eskiden de nadiren gülümserdi. Kalbimin biraz burukluğunu hissettim. Odamdaydılar ama ben kendimi orada fazlalık gibi hissediyordum.

'Alice" dedim. İsmi adeta boğazıma takılıp kaldı. O ve Montgomery şaşkınlıkla bana baktılar. Alice içgüdüsel bir hareketle yarık dudağını örttü. Hafifçe öksürdüm. Onları bu denli neşeli görmek beni sevindirmeliydi ama nedense içimi acıtmıştı.

Montgomery yatağın başında kollarını göğsünde kavuşturduğunda, suratındaki o rahat ifadenin kaybolduğunu gördüm. "Uyanmışsın. İyi misin?"

"Bir ceset vardı. Birisi öldü."

Elleriyle yatağın ucunu kavradı. "Köylü bir kadın."

"Bir başka *kaza* mı?"

Yanıt vermedi.

Aynadaki aksimi gördüm. İnce çatlaklar suratımı yüzlerce parçaya ayırmıştı. "Aynaya ne oldu?"

Aynaya baktığında, binlerce gülümseme belirdi. "Hatırlamıyor musun? Gümüş tarağını aynaya

firlattın. Ayna kırıldı.” Doğrulup birer gözü andıran çatlaklara baktım. "Bunu neden yaptım ki?”

“Bana nişan almıştın.”

Aynadaki aksim sırıttı. “Aklım sandığımdan da yerindeymiş demek ki.”

Alice’in iri gözleri ellerini kuruladığı havludaydı. Montgo-mery’nin dudakları aralandı; bir şeyler söyleyeceğini sandım ama sonra başını salladı. “Doktora uyandığını söyleyeyim ”

Yine aynadaki aksime bakınca, suratımdaki ifadeyi kısacık bir an için gördüm. Bir yanım, odadan çıkacağı için üzgündü. Onu hâlâ umursuyordum ve beni en çok üzen de buydu. Ona kızgındım, çünkü yaptığının yanlış olduğunu bildiği halde, babama sadık kalmaya devam ediyordu. Kırmak istediğim ayna değil, babamın onun üstündeki etkisiydi.

Alice havluyu bakır kâseye attı. Nazikçe alnımı sildi. “O, iyi bir adam hanımefendi. İyi niyetli.” Gözleri parıldıyordu.

O bakışı biliyordum. Alice ona âşıktı.

Su suratımdan aşağı akıp, kulaklarımı gıdıkladı. Bu durumun doğal olduğunu düşündüm. Adada boynuzu ya da pençesi olmayan tek erkek oydu. Dahası, yakışıklıydı. Hem de çok yakışıklıydı. Suratımın kızardığını hissedince, bunun üstünden buharlar tüten bakır kâse yüzünden olduğunu düşündüm.

“Ortadan kaybolmanız doktoru çok korkuttu,” dedi Alice boynumu hafifçe silerek. Narin, güzel bir kızdı. Acaba aşikâr olan bir durumu görmezden mi gelmiştim? İçimi tuhaf bir his kapladı; Montgomery’nin de ona karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini düşündüm. Birden kendimi salak gibi hissettim. Montgomery’nin bana karşı bir şeyler hissettiğini sanmıştım. Bunu zaten kendisi de söylemişti; beni neredeyse öpmüştü... Kalbini çalan bir başkası varken, bana karşı olan ilgisini hayal mi etmiştim?

“Yaratıkları beni korkuttu,” diye mırıldandım aklımdan başka şeyler geçerken. Leylak kokusu nefesime karıştı, bedenimin her yanını kapladı. Bu kokunun beni sakinleştirmesi gerekiyordu ama beni boğduğunu hissettim. “Onlardan haberin var mı?”

Alice havluyu boynumun iki yanında, burnumun ucunda ve çenemin kıvrımında gezdirdi. “Evet, hanımefendi. Hepimiz biliyoruz.”

“Bu, çılgınlık. Hayvanlardan yaratılmış insanlar.”

“Ada böyle.”

“Korkmuyor musun?”

Havlu boynumda durdu. Dudağı seğirdi. “Çoğu şey beni korkutuyor hanımefendi.”

Metal bir törpüyle tırnaklarımı temizlemeye koyuldu. Törpü tırnaklarımın altındaki hassas deriye

değdikçe tenimi gıdıklıyordu. “Ama o kaçığın teki.”

Eli kaydı ve törpü derime battı. Tırnağımın altında kan birikti. Neden bilmiyorum ama gülmeye başladım. Kan aktıkça kendimi aklını yitirmiş bir kadın gibi hissedene dek daha fazla güldüm. Alice gözleri fal taşı gibi açılmış halde, havluyu parmağıma bastırdı.

“Dinlenmelisiniz hanımefendi. Henüz iyileşmediniz.” Gülüşüm dudaklarımda donakaldı. Elimi geri çekip, havlunun ememediği kanı emdim. Keskin, demir gibi bir tadı vardı. “Diğerleri nerede? Babam nerede?”

“Salonda hanımefendi.”

Doğruldum, içliğimin üstüne bir sabahlık geçirdim ve çıplak ayak avluya fırladım.

Salondaki sessiz bir çay partisini böldüm. Fiskos masasının üstünde, hiç ellenmemiş birkaç parça kuru ve sade kek dilimi duruyordu. Çay soğumuş gibiydi. İçeri girdiğimde, Montgomery ayağa kalktı ama babam ona oturmasını işaret etti. Edvvard’a baktım. Bir yeri kırıkmış gibi gözükmüyordu. En azından, babam yumruk attığı için onu boğmamıştı.

“İyi mi...” diyecek oldu Montgomery ama onu susturdum. “Bırak şimdi nasıl olduğumu.” Kollarımı göğsümde kavuşturup babama baktım. “Bir açıklama isliyorum.”

Babam beni memnun edecek bir hareket yapıp elindeki kitabı kapattı. Belli ki ağzı bozukluk erkeklerin kadınları dinle-meşini sağlıyordu. Saatten ağır ağır tik tak sesleri yükseliyordu. Babam başıyla kollu deri sandalyeyi işaret etti. Sandalyenin kollarını sıkı sıkı tutup oturdum.

Montgomery arka taraftaki rafların orada duruyordu. Bizi duyabilecek kadar yakındaydı ama mesafeli davranacak kadar da uzaktaydı.

"Bir canavar olduğumu düşünüyorsun,” dedi babam. “Ya da çılgının teki olduğumu sanıyorsun. Ama seni temin ederim ki Montgomery’yle burada yaptığımız araştırmalar bunun tam aksine işaret ediyor. Canlı formlarını manipüle ederek bilimi ilerletiyoruz.”

“Kasaplığı kastediyorsun herhalde,” dedim. Bakışlarım meydan okur gibi Montgomery’ye kaydı.

Babam istifini hiç bozmadı. “Birkaç cahil hödüğün işime ne isim takacaklarını kontrol edemem.”

“Ya ameliyat masandaki yaratık?” dedim dik dik. “Ona ne isim takmalı?”

“Ben bu çerçevede düşünmüyorum Juliet. Eskiden av için kullanılan, sıradan bir panterdi. Et için açlık hissetmek yerine, bundan böyle meyve toplayacak ve kendi türüyle birlikte bir toplum içinde yaşayacak. Ona zeka verdim. Mantık verdim.”

“Mümkün değil. Hiçbir ameliyat bunu gerçekleştiremez.”

“Tekniğim fiziksel formla kısıtlı değil. Beyin de ameliyat sürecinde tabi. Neyi büküp, neyi tetikleyip, neyi keseceğimiz zihnin haritasının çıkarılmasından ibaret. Özel aletler ve bitmek tükenmek bilmez

bir sabır gerekiyor tabii."

Babam çayım yudumladı.

Acaba beyinde gaddarlığa dair bir bölüm var mı diye düşündüm. Bir neşterle kesilip çıkarılır mı diye merak ettim. Arkama şöyle bir bakınca, Montgomery'nin bir kitap okuyormuş gibi numara yaptığını fark ettim. Babamı durdurmayı hiç denemiş

miydi acaba? O da adadaki tutsaklardan biri miydi, yoksa gönüllü bir katılımcı mıydı?

Montgomery aklımdan geçenleri okumuş gibi, elindeki kitabı küt diye kapatıp rafa yerleştirdi. Gömleğinin kolu gevşek bir çiviye takıldı. Yumruk yaptığı elini sanki öfkesini dindire-miyormuş gibi çivinin üstüne indirdi.

"Sana inanmıyorum," dedim.

Babam hafifçe gülümsedi. "Kanıt burada. Balthasar, bir dakika buraya gelir misin?"

Balthasar ayaklarını sürüye sürüye, elleri çay demliğinin etrafında odaya girdi. Babam ona bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Balthasar gözlerini endişeyle kırpıştırarak sandalyeye oturdu. Odanın karşı tarafındaki Montgomery dikkatini nihayet bize verdi. Suratında sanki bir şey hatırlamış gibi belli belirsiz bir ifade belirdi ve rafa o kadar sert bir biçimde vurdu ki kitaplar zangırdadı. Sesi duyan Edward kafasını kaldırıp ona baktı ama Montgomery arkasını döndüğü gibi kapıdan çıkıverdi.

Ödlek, dedim içimden. *Balthasar'ı babamla tek başına bıraktı.* "Mesela Balthasar." Babamın sesi dikkatimi yine ona vermeme neden oldu. "En iyi yaratılarımdan biri; öyle ki tuhaf çıkık alnına ve kıllı bedenine rağmen, Londra sokaklarında elini kolunu sallaya sallaya dolaşabiliyor. Konuşuyor. Düşünüyor. Şefkat gösterebiliyor. Hatta bu sabah tavuklar yemesin diye bir solucanı bile kurtardı. Öyle değil mi?"

Balthasar evet der gibi başını salladı.

"Söylesene Juliet, bu adama tiksindirici diyebilir misin?" Balthasar sırıttı. Bizi memnun ettiğini düşünüyordu. Babamın onun dehşet verici kökeninden söz etliğini anlamamıştı. Balthasar'ın *CuritibaW*a küçük tembel hayvanla ilgilendiğini hatırladım. Piyanoda o Chopin parçasını çaldığımda da sessizce gözyaşı dökmüştü.

"Hayır," dedim yavaşça. Sonra, bu konudaki kararım kesinleşti. "Ama ona bir insan da diyemem."

"Ama o bir insan," dedi babam ısrarla. "Hayvan etinden şekillendirilmiş ve işlenmiş bir insan. O kadar da dehşete düşme Juliet. Daha yaygın yöntemleri sen de biliyor olmalısın. Kırık kemikleri düzeltmek, ampütasyonlar, yırtık derinin dikilmesi?." "Biliyorum," dedim temkinle.

"Kimse bu tür prosedürlerle uğraşan bir doktorun yeterliliğini sorgulamaz. Buna kimse kasaplık da demez; bu, bilimdir ve laboratuvarımm kapılarının ardında olup bitenler de bundan farklı değil. Çünkü yaptığım, bir ameliyat. Deri nakli, kemiklerin düzeltilmesi. Ama daha karmaşık bir düzeyde yapılması demek, bunu unutma. Daha yakın tarihte daha iyi bir hale getirdiğim muhteşem bir teknik

var. Göğüs kafesini ayırıp..."

Açıklamaları böylece devam etti. Örnekler, ayrıntılar, işinin karmaşıklığı. Tüm bunlar boğazımın kurumasına ve başımın dönmesine neden oluyordu. Babam bunları ciddi ciddi yapmıştı. Babam Tanrı rolü oynamış ve kazanmıştı.

Ona sormak istediğim sürüyle soru vardı ama bunların hepsi boğazıma dizildi. Deri naklinin tamamlanması ne kadar sürüyordu? Neden insan formunu tercih etmişti? Açılıp tekrar birleştirilen bir kalp neye benzerdi? Bunları bilmeye karşı hissettiğim merak beni şaşırtmıştı.

Edward tüm bu süre boyunca tuhaf bir biçimde sessizliğini korumuştu, tıpkı benim gibi şok geçiriyor olmalıydı. Duyduklarımdan tiksinmem gerektiğini bildiğim halde, merakım içimi öylesine kasıp kavuruyordu ki insaniyetim titreyip silikleşmeye başlıyordu.

Babam anlatmaya devam etti. "Mesela, Balthasar. Yarı köpek, yarı ayı." Balthasar'ın burnunun ucuna görünmez bir çizgi çizdi. "Çenesinin yerleştirilmesinde köpek etkisini görmek mümkün ama kulaklarına baksana. Ayı kulakları gibi."

Montgomery birden kapıda belirince, kalp **atıflarım** hırlandı. Elinde bir çekiçle kitapların bulunduğu rafın alımda di-çöktıı. *Küt. Küt.* Çekicini her salladığında irkiliyordum.

Küt. Edward her nasılsa çekiç seslerini duy mardan geleıek öne eğildi. "Peki, ya yara izleri?" dedi. "Ya kırık kemikler: Viranlarınızda herhangi bir ameliyat izi yok."

'"Sürgüne yollanmamla ilgili talihli bir kaza. Adanın îssi- olması, burada hiçbir hastalığın da olmaması demek. Bir beden, enfeksiyon riski olmadığı takdirde birkaç günde iyileşebiliyor. Çok etkileyici. Londra'daki birçok girişimin kirli şehir havası yüzünden başarısız olduğunu söyleyebilirim. Dediklerini doğrulamak istermiş gibi içine derin bir netes çekti.

Küt. Çivi sanki Montgomery çekici kalbime indiriyormuş gibi daha da derinlere gitti. Gevşek bir çiviyi çakmak ne kadar zor olabilirdi? Çiviye rafı düzeltme kararlılığıyla tekrar tekrar vurdu. Onca yanlıştan sonra, bir şeyi doğru yapmak istiyordu.

Elimin dip kısmını kaburgalarımın arasında ağrıyan bölüme bastırdım.

"Ya acı?" diye fısıldadım. Balthasar'm sırıtışı bir anda silindi. Gözümün ucuyla, Montgomery nin elindeki çekicin havada asılı kaldığını gördüm.

Babam oflayıp, bir yudum çay daha içti. "Acı sadece beyne giden bir sinyaldir. Tıpkı hapşırma isteği gibi. Rahatsız edicidir ama tahammül edilebilir bir şeydir."

Boğazımda acı ve katı bir şey birikmiş gibi yutkundum. "Anestezi kullanıyorsun, değil mi?"

"Kullanamıyorum. Viviseksiyona mani oluyor. Bedenin yeni materyali reddetmesine neden oluyor. Her neyse, hayvanlar acıya alışkındır. Hayatlarının geliştirici bir unsurudur. Yavruların dünyaya gelişi, bir av uğruna kavga edişleri, bir eş için rekabete girişleri. İşin aslı, acı etkileyici bir araç olabilir. Onlarla işim bittiğinde,

inanılmaz derecede uysal yaratıklara dönüşüyorlar ki amacım bu değil. Acı hissini tamamıyla kaybediyorlar."

Montgomery çekici son bir kez çivinin üstüne indirdi ve tablayı deldi. Sırtımın ürperdiğini, bu ürpertinin babamın söylediği sözlerin dehşetini katbekat arttırdığını hissettim. Bu yaratıklara samandan birer kuklaymış gibi, iyiliklerini zerre kadar düşünmeden işkence ediyordu. Gözlerimi kısıp ameliyat masasındaki bir hayvan değil de insan olsaydı, babam daha farklı hisseder miydi diye düşündüm.

Farklı hissedeceğine emin değildim.

Montgomery çekici arka cebine koydu. Alice'in kapıda dikildiğini gördüm. Konuşmamızın bir kısmını duyacak kadar orada durduğunu tahmin ettim, çünkü suratı kireç gibiydi. Montgomery onu alıp oradan uzaklaştırdı.

"Niyetiniz nedir doktor?" diye sordu Edward şaşılacak bir sakinlikle.

Babam ellerini kavuşturdu. "İdeal canlı formunun peşindeyim. Hepimiz gibi, öyle değil mi? Bu yüzden kendimize eş seçip üremez miyiz? Kendimizden daha üstün bir şey yaratmak isteriz. Mükemmeliyeti yakalamak isteriz. Bana göre, mükemmeliyet insanın mantığıyla birlikte çocukların - ya da hayvanların- doğal masumiyetiyle bir olmaktır. Bunu elde etmeye o kadar yaklaştım ki. Ne kadar yaklaştığımı tahmin bile edemezsiniz. Bir ara..." Koyu gözlerini Edward'a dikti. "Her neyse, önce, herkes gibi ben de başarısız oldum. Yaratmaya çalıştığım her zaman insanlar da değildi. Ufak şeylerle başladım. Fareler. Kuşlar. Şekillerini değiştirerek, ufak değişiklikler yaparak. Ama tatmin olmadım. Yaratmaya ve bedenlerini şekillendirmeye devam ettim. Hâlâ mükemmeliyete ulaşmaya çalışıyorum" Derin derin iç çektikten sonra, Balthasar'a doğru elini salladı. "Montgomery onlarla ilgileniyor; bu başarısızlıklarla demek istiyorum. Onlara İngilizce öğretiyor, temel beceriler kazandırıyor ve daha zeki olanlarını burada, yerleşkede çalışacak biçimde eğitiyor. Tedavileriyle ilgileniyor."

"Tedavileriyle mi?" dedim.

Babam biraz daha çay koyması için fincanını Bakhasar'a kaldırdı. Bir damla çay keten pantolonuna dökülünce, asabi bir tavırla Balthasar'm uzaklaşmasını işaret etti. "Evet, tedavileri dedim," dedi dalgın dalgın üstüne dökülen damlayı bir peçeteyle silerek. "Dokularının bu yeni formu reddetmemesi için onlara bir serum veriyoruz. Serum olmasa, eski hallerine geri dönerler. Bu da bir başka arıza güvenliği. Bir şey ters gittiği takdirde, tedavilerini durduruyoruz ve inek, koyun ya da hangi zararsız hayvanlarsa, tekrar ona dönüşüyorlar."

"Ama onlar birer birleşim," dedim. "Farklı hayvanları bir araya getiriyorsun."

Omuzlarını silkti. "Sanırım, bu durumda tuhaf görünümlü ineklere ve koyunlara dönüşüyorlar ama yine de zararsızlar." Çayından bir yudum aldı, sonra öfkeyle fincanı Balthasar'ın ellerine tutuşturdu. "Çay soğumuş."

Balthasar fincanın içinde sallanan çaya baktı, ne yapması gerektiğini bilemedi. Ellerimi ellerinin

üstüne yavaşça koyup, fincanı aldım.

"Çayı ben hallederim," dedim gayet imalı bir biçimde. Fincanı zemini kar gibi kaplayan binlerce beyaz parçaya ayıracak bir biçimde şömineye fırlattım.

Edward şaşkınlıkla ayağa fırladı ama babam kılım bile kıpırdatmadı.

Balthasar titredi. Sırtındaki tuhaf kambura elimi dayadım. "Ona kulak asma Balthasar," dedim. "Buradaki canavar sen değilsin." Babama buz gibi bir bakış fırlatıp hışımla avluya çıktım.

Yirmi Altıncı Bölüm " ^

Su pompasına tutunmak için durdum. Cymbeline avluda sakin sakin bezelyeleri hasır bir sepete atıyor, sıradan bir günmüş gibi çalışıyordu. Köyde gördüğüm o hırlayan küçük yaratıktan eser yoktu. Ezgisi kulağıma tanıdık geldiği halde, ilk anda ne olduğunu anlayamadığım bir şarkı söylüyordu. Melodi benim de mırıldanabileceğim biçimde yavaş yavaş şekillendiğinde, şarkının sözlerini de hatırladım. "Kış Masalı." Annemin bana söylediği bir ninniydi. Çılgın bir adam tarafından ufak bir oğlana dönüştürülen bir hayvanın dudaklarından dökülüyordu.

Derhal ahıra daldım. Dünyadan gizlenmek için bir yere ihtiyacım vardı. Saman tozları havada gün ışığında dans ediyordu. Yeni kesilmiş bir öbek samanın üstüne kendimi attığımda, ta içimde bir yerde derin bir acı hissettim. Ellerimi saçlarıma gömdüm. Utanç. Söylentiler. Fısıltılar. Sekiz yaşıma geri dönmüştüm adeta. Ama her şeyi daha yeni öğrenmiştim.

Babam bir canavardı. Aynı zamanda bir dâhiydi.

Annem bana fısıldayarak babamın yaptığı işin Tanrı'ya ve doğaya karşı olduğunu söyledi. Ama yine de yüreğime saplanmış bir kırık cam parçası gibi, ufacık bir yanım onunla neredeyse gurur duydu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ama o

olduğum kişinin bir parçasıydı; nasıl öyle *hissetmezdim*?

Eyer odasından ayak sesleri geldi. Dizlerimin üstünde sürünüp, yandaki bölmeye baktım.

Montgomery duraksadı, bir dirgene yaslandı ve suratına düşen bir tutan sarı saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Duke bulunduğu bölmeden burnunu omzuna sürttü. Montgomery atı şefkatle geriye itti. Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Bunca kişi arasından tabii ki o olmalıydı. İdolleştirdiğim çocuk bana şimdi bir neşterle ve bir sürü kayışla ihanet ediyordu.

"Hayvanlarla aran iyi," dedim buz gibi bir sesle. "Yoksa *yaratıklarla* mı demeliyim?" Son birkaç gündür hissettiğim tüm öfke beynime hücum etti, asıl suçlu babam olduğu halde hıncımı Montgomery'den çıkarmama neden oldu.

İçimdeki acıyı bilmediği için, ellerini pantolonuna sildi ve bölmeyi temizlemek için dirgeni eline aldı.

"Bunlar hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim. Doğruldum, elbiseme takılan samanlar yere düştü. "O

ucubelerin, önünde el pençe beklemesi hoşuna gidiyor.” Gaddarca konuştuğumu biliyordum. Bunu hak etmiyordu ama yüreğime saplandığını hissettiğim o öfkeli cam parçasını onun da hissetmesini istiyordum.

Dirgeni bir öbek samana sapladı. “Öyle görünüyor ki ahırı asıl pisleten *benim.”*

Öfkeden köpürdüm. “Haklısın. Ahırları kirleten sensin. Bir uşağa uygun bir iş. Ne de olsa bir uşaksın, değil mi? Babam ne derse onu yapıyorsun.” Ahşap ahır kapısına yaslanıp, parmaklarımı çelik parmaklıklara doladım. “Şeytanın işi bile olsa yapıyorsun.”

“Haksızlık ediyorsun.” Samanları atıp, omuzlan gerilmiş halde bir başka öbeğe yöneldi. “Bir seçeneğim yoktu.” “Annemle ve benimle kalabilirdin.”

■Anlamıyorsun." Dirgen taş zemine öyle bir sürtündü ki feci bir gıcırtı sesi çıktı. “Küçücük bir çocuktum. Dahası, ona işlerinde çoktan yardım etmeye başlamıştım. Ne yaptığımızı anlamaya başlamadan önce, işlediği suçların hepsinden ben de sorumluydum." Kirli samanları atıp dirgeni duvara yasladı. “Bir seçeneğim yoktu."

Bir an için, nefes nefese elini dirgene yasladı. Saçları atkuy-ruğundan fırlayıp gözlerinin üstüne düşmüş, ona vahşi ve yabanı bir görünüm vermişti. Eskiden tanıdığım o sessiz sakin çocuktan öylesine farklıydı ki. Oyun arkadaşları olarak canavarlarla büyüyünce değişmesi gerekmişti.

Ahırdan çıkmak üzere arkasını döndü.

“Bekle!"

Eli ahırın kapısında duraksadı. Elimi elinin yanma koyup kapıyı kapattım. Bedeninin bana yakın durduğunda nasıl olduğunu hatırladım.

Teninin sıcaklığını hatırladım. Montgomery düşmanım değildi. Onu suçlayamazdım.

Babam gaddar bir adamdı; ben de öyle olmak istemiyordum.

“Özür dilerim. Bunlar senin suçun değil," dedim. Çenesi seğirdi. Kapıyı aralamaya yeltendi ama yine kapattım. “Senin suçun değil dedim. Sen küçük bir çocuktun. Hepimiz gibi, seni

de manipüle etti.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Artık bir seçeneğimiz var. Onu

durdurabiliriz.”

Montgomeryuın çenesi gerildi. Boğuk bir fısıltıyla yanıt verdi. “Durdursak bile, sonra ne olacak?”

“Buradan gideceğiz. Sen, ben ve Edward." Leylaklarla dolu kâsenin önünde olanları hatırlayınca sesim çatladı. “Ve Alice."

Havır der gibi başını salladı. “Onları terk edemem. İlaçlar olmadan eski hallerine geri dönerler."

“Belki de eski hallerine dönmeliler. Onlar hayvan. Babamın yaptığı doğal değil.”

“Benim yaptığım şey demek istedin herhalde. Ben de en az onun kadar suçluyum.” Sözleri ahırda yankılandı, kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu. “Onlar artık hayvan değiller. Neye dönüşebileceklerini henüz görmedin. Ajax’la karşılaşmadın.”

“Ajax mı?”

“O da onlardan biriydi. Doktor beynine bir şey yaptı ve bunu bir daha tekrarlayamadık. Zekileşti. Medenileşti. Kardeşim gibiydi. O, diğerlerinden farklı; *farklıydı*.”

“Sonra ne oldu?”

“Ajax ilaçlarını almayı kesti. Diğerleri insanlığa açtı. Ama Ajax ne olduğunu biliyordu. *Gerilemek* istedi.”

“Geriledi mi peki?”

“Henüz değil. Yalnız yaşıyor. Onların köyünün bir parçası olmayı reddediyor. Orada yaşamıyor. İnsanlığa dair tüm özelliklerini yitirene dek beklemek istiyor.” Sustu. “Doktorun bundan haberi yok. Bana onu vurmamı emretti ama yapamadım.” Montgomery’ye bakıp, adaya geldiğinden beri gerçek tek bir arkadaşı bile olmadığını fark ettim. Babam bir arkadaş değildi. Balthasar’la diğerlerinin arkadaşlığıysa köpeklerinki gibiydi. Sonra, ormandaki kulübeyi, şiltedeki sarı tüyleri ve şöminenin üstündeki tozlu rafta kavanozda duran o çiçeği hatırladım. “Jaguar,” diye mırıldandım. “Artık kendisine Jaguar diyor.” Montgomery’nin omuzları gerildi. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Onunla ormanda karşılaştım.”

“Ne?” Montgomery’nin gözlerinden korku okunuyordu. “Beni bulması için onu ormana yolladığını söyledi. Ondan bunu istemedin mi?” Hücrelerimde hafif bir endişe hissettim.

“Londra’dan döndüğümden beri onunla konuşmadım.” “Ama Edvvard’dan haberi vardı. Beni de biliyordu.” Montgomery ağırlığını kapıya verdi. Düşünceli bir tavırla elini alnına dayadı. “Yerleşkeyi gizlice dinliyor olmalı. Tek açıklama bu.” Omuzlarımı tuttu. “Sana zarar vermedi mi? Buna yemin eder misin? O zararsız bir çiftlik hayvanı değil Juliet. Tehlikeli bir yaratık.”

Başımı hayır der gibi sallarken, kalbimin daha da hızlı atmaya başladığını hissettim. Jaguar’ın pürüzlü dilinin nasıl tenimde dolaştığını hatırladım. Korku içinde suratımdan terler akmaya başladı. Katille mi karşılaşmıştım? Ona güvenmediğim için ondan kaçmıştım. Belki de hayatımı kurtarmıştım.

“Bana zarar vermedi,” dedim kekeleyerek. “Ama bir tavşan öldürdü.”

Montgomery beni korumak ister gibi elimi kavradı. Elimi o kadar sıktı ki canımı acıttı. “Bir tavşan mı öldürdü? Emin misin?”

“Bir başka adamla bu konuda tartıştığını gördüm.” Yutkunup, mantıklı bir açıklama düşünmeye çalıştım. “Onlar her zaman kusursuz olamıyorlar, değil mi? Bazen emirlere karşı gelmeleri gerekiyor.”

“O emre karşı gelinemez çünkü öldürmeme emri yok. Nasıl öldüreceklerini bilmediklerini sanıyorduk.”

Aklına bir şey gelmiş gibiydi. Suratı kireç gibi olmuştu. Arabanın arkasındaki leş kokulu cesedi hatırladım. Diğer *kazaları* da hatırladım. Montgomery ahırın arka tarafından bir tüfek aldı. Namluyu kontrol edip, aralık duran kapıya yöneldi ama kapıyı açmak yerine kapattı.

“Neler oluyor?” dedim.

“Haklıydın. Arabadaki o kadın kaza eseri ölmedi. Başka cesetler de var. Bir sürü. Hepsinin de göğsünde üç yarık vardı.

Kuduz bir hayvanın yaptığını düşündük. Bir keresinde bir vaşak kaçmıştı... onlardan birinin bunları yapabileceği aklımıza gelmedi.”

Omuzlarımı kavradı. Tüfeğin kabzası eliyle giysilerimin arasında duruyor, dışarıda ne olduğunu olanca gerçekliğiyle hatırlatıyordu.

“Ne yaparsan yap, bir daha sakın tekrar ormana girme.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah salonda kepenklerin uzun kanatlarının ardından dışarıdaki avluya baktım. Babam ve Montgomery hararetle tartışıyorlar, gömlekleri terleriyle ıslanırken ayaklarını yere vuruyorlardı. Saatlerdir bu şekilde tartışıyorlardı. Montgomery’nin kendini o denli savunur gibi davranması ciddi bir şey olduğunu gösteriyordu. Belindeki tüfeğin kabzası parıldıyordu. Söylediği sözcüklerden sadece ikisini duyabildim: *Tavşan. Ajax.*

Daha fazlasını duymam gerekmiyordu.

Edward bir sandalyeye kurulmuş, kitap okuyordu; dikkatiyse avludaki tartışmada değil okuduğu kitaptaydı. Karşısındaki yeşil renkli koltuğa çöktüm.

“Bu adada ölümcül bir yaratık var. Nasıl olur da oturup kitap okursun?”

Bir sayfa çevirdi. Sonra, bir sayfa daha çevirdi. “Okuyamıyorum. Dikkatimi buna vermem mümkün değil.”

“Bana hiç de öyle gözükmedi ama. Tek kaşımı havaya kaldırdım ama iğneleyici bir laf ettiğimi bile fark etmemişti. Eğilip kitabın başlığına baktım. *Fırtına.* “Bunu okumuştum. Sonunu anlatıp seni okuma zahmetinden kurtarayım mı?

Okuduğu sayfaya parmağını yerleştirip kitabı kapattı. “Keyif için okumuyorum.” Başıyla avluyu işaret

etti. “Kaçmamıza yardımcı olabilecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Bu kitap bir adadaki kazazedelerle ilgili. En sonunda kurtuluyorlar.” Gözlerimi devirdim. “Büyü yardımıyla.”

Başını önüne eğip, tekrar kitaba baktı. “Biraz daha yaratıcı olmamız gerek.”

Dışarıda bir kapının kapandığını duyunca, kepenklerin arasından dışarı baktım. Babam ve Montgomery gitmişlerdi. Avluda bir tek yerleri gagalayan tavuklar dolanıyordu. O endişe hissi geri geldi.

“Doktor daha önceden buraya geldi; bir şeye çok öfkelenmiş gibiydi,” dedi Edward sesini alçaltarak.

“Konu bulduğum ölü tavşanla ilgili,” dedim. “Adalılardan birinin öldürdüğünü düşünüyorlar. Kendisine Jaguar diyen bir adam var. Katil de o olmalı.”

“Ama tavşanı onun öldürmediğini mi düşünüyorsun?” Kaşlarımı çattım. “Hayır. Onun öldürdüğüne eminim. Tavşanın kanlı kafasını salladığım gördüm. Sadece... Neyse, boş ver.” Kafatasımda tatsız bir zonklama hissettim. Ensemdeki tutuk kasları ovuşturdum. Ellerimde hâlâ ameliyat salonundaki tavşanın boynuna indirdiğim baltanın ağırlığını hissediyordum. Kendim aynısını yapmışken, Jaguar’ı bir tavşanın kafasını kestiği için yargılayamazdım.

“İşe yarar bir şeye rastladın mı peki?” diye sordum başımla kitabı işaret edip.

Edward kitabı bir yığın yıpranmış deri ciltli kitabın üstüne koydu. “Sihirli bir değneğin yoksa rastlamadım. Bir araca ihtiyacımız var. Bu da yeterince kolay; iskeledeki filikayı alabiliriz. Bahçeden ve mutfaktan da yemek çalarız. Birkaç tane matara da var; pek iyi durumda değiller ama hayatta kalmamıza yeteceklerini düşünüyorum. Tek sorun,..”

Alice odaya girince Edward sustu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şeyi böldüğünü anlamıştı. Telaşla içeri girdi, kapının yanındaki kancada asılı duran kirli bir havluyu, kahvaltı masasındaki peçeteleri, Puck’ın önceki gece dökülen çayı silmek için kullandığı bezi toparladı. Uzun sarı saçları arkasında dalgalanıyor, ona hayaletimsi bir görüntü bahşediyordu. Odadan içeri girdiği gibi sessizce çıktı ve ardında belli belirsiz bir leylak kokusu bıraktı.

“Tek sorun yön bulma,” diye fısıldadı Edward, Alice odadan çıktıktan sonra.

“Montgomery yolu biliyor,” dedim. “Yakınlarda bir nakliye rotası olduğunu söylemişti.”

Edward’in suratı gölgelenince, Montgomery’nin bizimle gelmesini istemediğini anladım. “O laboratuvarda gördüklerinden sonra onu çabuk affettin,” dedi.

“Başka bir seçeneği yoktu,” dedim savunmaya geçerek. “Buraya geldiğinde küçük bir çocuktu. Onun yerinde olsaydın, sen de aynı şeyi yapardın.”

“Hayır, aynısını yapmazdım. Kimseyi incitmeyi tercih etmezdim.” Sesinde en ufak bir tereddüt bile yoktu. Suratında aniden şefkat dolu bir ifade belirdi ve başını hafifçe yana eğdi. Çağlayanın ardındaki geceyi düşününce, tüylerimin ürperdiğini hissettim. “Bu adadan gideceğiz. Sen ve ben. Dilediğin yere gideriz. Onu unutursun ve...” Lafını tamamlayamadan yutkundu.

Oturduğum yerde omuzlarımı dikleştirdim. Balina kemiğinden yapılmış korse kaburgalarıma batıp nefesimi kesti. Ne diyebilirdim ki? Edward'la birlikte çağlayanın ardında geçirdiğim gece inanılmaz derecede yoğundu ama geri döndüğümüzden beri aramızda bir mesafe oluşmuştu. Tam olarak ne olduğunu da anlamamıştım. Sanki aramızdaki bağ dışarıda, vahşi doğada vardı. Kitapların, şık porselenlerin ve dantel perdelerin arasında sönüp gidiyordu.

Yıpranmış bir minderi kucağıma çektim. Ona duymak istediği sözü söyleyemezdim. Montgomery her şeye rağmen benim için çok önemliydi. "Montgomery'yi de, göğsünde insan kalbi atan herkesi de yanımıza alıyoruz," dedim ve konuyu oracıkta kapattım.

Israr etmedi. "Ya baban?"

"Burada kalabilir ve diğer hayvanlarla birlikte çürüyerek ölebilir."

Edvvard'la ne vakit yalnız kalsak, nasıl kaçacağımız hakkında fısıldayarak konuşuyorduk. Aradan günler geçtikçe, yalnız kaldığımız vakitler de seyrelmeye başladı. Daha fazla adalı ortadan kayboldu. Edward da keşif ekibine katılırken, ben de geride kalıp cinayetleri düşünüyordum.

Jaguar'ı düşünüyordum.

Bir öğleden sonra, adamlar geri döndüler ve sessiz sakin yemeğimizi yedik. Ardından annemin kristal küpesini salondaki incik boncuğun içinde bulup, pencereden duvarlara dalga dalga gökkuşakları oluşturan ışığa tuttum. Bu, annemdi; renk, ışık ve cam gibi narin. Babamın yaratılarından tiksinirdi. Onları çekici bulmazdı.

Balthasann dışarıdaki kemerli yoldan geçtiğini gördüm. Puck peşinden gitti ve mavi renkli kanvas gömlekler ve pantolonlar giymiş diğer hizmetkârların hepsi teker teker onu izledi. Suratımı pencereye dayadım. Hizmetkârlar ranzalı koğuşların dışındaki saman tentenin altında toplandılar. Küpeyi yerine koyup salonun kapılarını açtım.

Adalılar aralarında biraz boşluk bırakarak yan yana dizildiler, kendi aralarında konuşmaya ve çarpık ayaklarını yere sürmeye başladılar. Yaban domuzunu andıran ve sert kılları beni irkilten iki iri yarı adamın arkasından geçtiğimde merakla bana baktılar.

Montgomery üstünde içinde yarım düzine kadar buğulu bir sıvı bulunan ilaç çantasının olduğu tezgâhın diğer tarafına geçti. Saçlarını geriye doğru taramış, üstüne yeni bir gömlek giymişti. Üst düğmesi açık olmasa ve sanki hayatının büyük bir bölümünü yürümüş değil de ağaçlara tırmanmış, yabani atlarla yarış yapmış gibi rahat bir biçimde durmasa, bir beyefendiye benzeyebilirdi.

"Öne çık," dedi yabandomuzu suratlı adamlardan birine. Yaratık ayaklarını sürüye sürüye masaya gitti, tombul kolunu bir et parçası gibi ona uzattı.

Montgomery bir şırıngayı bulanık bir sıvıyla doldurdu ve iğneyi batırmadan önce adamın damarına vurdu. Adam en az iki mislim olmalıydı ama küçük bir kız çocuğu gibi suratını buruşturdu.

"Tamam," dedi Montgomery iğneyi çıkarıp. "Sıradaki."

Tezgâhın diğer tarafına geçip, ne yaptığını izledim. Bir diğer adalı öne çıktı. Köydeki piton kadındı. Sivri dişlerinin uçlarını göstererek bana sırıttı. Montgomery ona iğnesini yaptıktan sonra, listesindeki isimlerden birinin daha üstünü çizdi. Kadın giderken el salladı. Dört parmaklıydı.

Şişelerden birini elime alıp, içindeki bulanık sıvıyı inceledim. "Onlara ne iğnesi yapıyorsun?" diye sordum.

"Doku dengesini koruyacak bir ilaç."

Eklemleri sırık gibi incecik bir adamı öne çağırdı. "Gel," dedi emreder gibi. Adam diğerleri gibi ayaklarını sürüye sürüye masaya gitti, kolunu uzattı ve Montgomery bir damar bulurken gözlerini yumdu.

Bir keçi gibi kıvrık bir burnu olan sonraki adalı gömleğinin kolunu özenle sıyırmış bir halde öne çıktı.

Montgomery'nin iğneleri yapışını izledim. Adalılar kollarını ovuşturarak, ilk defa doktora gitmiş çocuklar gibi gururla

uzaklaştılar. Elim dirseğimin iç kısmındaki bölgeye gitti. Baş parmağımı o sabah yaptığım iğnenin etrafında dolaştırdım ve diğer elimdeki sıvıya baktım. Sıvının hafif bulanıklığı ve rengi tıpkı babamın benim için geliştirdiği ilacı andırıyordu. Yanımda duran kuzu kadına, fazlasıyla bir insanı andıran gözlerine ve kayıtsızca boynundaki böcek ısırığını kaşıyan kadına baktım. Adalıların ilaçlarının kimyasal yapısının benimkine ne kadar benzediğini merak ettim.

Montgomery bir sonraki iğneyi yaparken, gözünün ucuyla beni izledi.

"Bunun içinde ne var?" diye sordum.

"Ekseriyetle tavşan kanı ve hormonlar."

"Buna ne sıklıkta ihtiyaç duyuyorlar?"

"Köylülere haftada bir yapılıyor. Balthasar ve daha ileri sevi-yedekiler içinse haftada iki kez. Ajax buna her gün ihtiyaç duyardı." İşini iğnenin batışından çıkışan kadar gözlerini kapalı tutan Cymbeline'le tamamladı.

"İşte, oldu. Çok iyi," dedi Montgomery.

Cymbeline ona gülümseyip, vahşi bir kedi gibi fırladı. Montgomery iğneyi temizleyip ilaç çantasını toparladı, daha sonra da elimdeki şişeye uzandı ama şişeyi ona geri vermedim.

Başını salladı. "Aklından ne geçtiğini biliyorum. Ama bu saçmalık."

"Ne geçiyor aklımdan?" dedim şişeyi sıkı sıkı tutarak. Şişenin içindeki sıvı tıpkı kendime yaptığım pankreatik özler gibi açık sarı renkliydi ama daha kıvamlıydı. Montgomery şişeyi elimden kaptı.

“Kendi ilacına benzeyip benzemediğini düşünüyorsun.”

“Öyle mi?”

Açık sözlülüğüm onu gafil avlamıştı. Çantasını kapattı. “Hayır. Aralarında hiçbir benzerlik yok.”

“Tedavimi bugüne dek kimse duymamıştı. Eczacılar bana deliymişim gibi bakıyorlardı.”

“Baban o ilacı sana özel geliştirdi. Halk içinde üretmeye çalıştı ama tıp kurulu onu engelledi.” Çantasını eline alıp, bana biraz daha yaklaştı. Saçından bir tutam, atkuyruğundan kurtulup suratına düştü. Onunla ilgili hiçbir şey uzun süre zapt edilemiyordu. “Abartıyorsun,” dedi yumuşacık sesiyle endişelerimi dindirmek ister gibi. “Ortada sorun yokken, sorun arıyorsun. Seni daha emeklediğin günlerden beri tanıyorum. Tuhaf bir durum olsaydı, bunu bilirdim.” Bakışları avluda, arkamdaki bir noktaya kaydı. Yüzü gerildi.

Babam ana binadan bize doğru geliyordu. Suratındaki öfkeli ifadeyi iyi biliyordum. Ama benim değil, Montgomery’nin peşindeydi. Hâlâ Montgomery’nin Ajax hakkında yalan söylemesine kızgındı.

Elimi yumruk yaptım. Montgomery ye yanaşıp, babam gelmeden fısıldadım. “Bu gece odama gel. Sana bir şey göstermem gerek.” Babam saldırmaya hazır bir yılanın buz gibi öfkesiyle üstümüze gelirken, tezgâhın diğer tarafına geçmeyi başardım.

Montgomery nihayet odama geldiğinde hava iyice kararmıştı. Etrafta yağmur yağacakmış gibi bir koku vardı. Tüm öğleden sonrayı yerleşkenin duvarları arasında, ölenler için mezarlar kazarak geçirmişti. Suratına gölgeler yansıyordu ve saatlerdir tatsız bir iş yapmış olduğu halde hâlâ yakışıklı gözüküyordu.

Kapı eşiğinde durdu. Mavi gözleri yumuşak ışığın altında parıldıyor, adeta yüreğimi kamçılıyordu. Ama bakışlarında bir uyarı da vardı.

“Neden buradayım Juliet?” diye sordu. Her ikimizde odamda ikimizin yalnız yakalanmasının, özellikle de babam o denli öfkeliyken yakalanmasının başımıza dert açabileceğim biliyorduk.

“Biraz içeri gel,” dedim. Heyecanlı ellerim elbisemin daracık korsesine gitti.

Dudakları güneşten yanmıştı. Etrafına bakınıp, avludan bizi kimsenin göremeyeceğine emin oldu. Ama orada, bir yerlerde her zaman gözler vardı.

Babama karşı gelmekte tereddüt ettiği için başını salladı. Tiril tiril keten gömleğinin sert düğmelerinden tuttuğum gibi, onu yavaşça içeri çektim. Gözlerinde hâlâ beni uyarırmış gibi bir ifade vardı ama içeri girdikten sonra başka bir şey daha gördüm. Tutku. Bunu görünce, nefes alıp verişim hafifledi. Ardından kapıyı kapattım.

Yağ lambası beyaz badanalı duvarlara tatlı bir aydınlık veriyordu. Yarı karanlıkta, odadaki varlığı daha da parıldıyordu. “Mezar kazıyordun,” dedim.

Banyo yaparken, sağ kulağına bulaşan kumlar gözünden kaçmıştı. “Şu anda dek sekiz ölü var. Bu da

bildiğimiz sayı.” “Onları gerçekten de Jaguar mı öldürdü?”

“Bilmiyorum. Olabilir. Bir sene önce bunu söylesen, sana deli derdim. Ama artık her şey farklı.”

Bana biraz daha yaklaştı. Banyo yapıp geldiği için saçları hâlâ ıslaktı. Kül sabunu kokusu yaklaşmakta olan yağmurun kokusuna karışıyordu. “Merak etme. Burada güvendesin.” Adalıları öldürenin beni öldürmeyeceğine dair içimi rahatlatmak istiyordu. Ama kimse bu sözü veremezdi. “Senden buraya bu yüzen gelmeni istemedim. Bir şey göstermek istiyorum.” Saçlarını tek kulağına kıstırdı; kumlu bölgeyi kıl payı kaçırdı. Başparmağımla kumları silmemek için kendimi zor tuttum. Ama ondan ne yapmasını istemek üzere olduğumu bildiğimden elim titredi. Ellerimi eteğimin kıvrımlarının arasına gizlemeyi tercih ettim.

“Nedir?” diye sordu.

Elinden tuıup, onu pencereden bizi kimsenin göremeyeceği köşeye götürdüm. Yorgun ayaklarını sürüyerek yürüyordu ama gözleri gayet dikkatli bakıyordu.

İlacımın neden onlarınkine benzediğini öğrenmek istiyorum.”

Bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. “Seni endişelendiren bu mu? Dedim ya, ilaçlarınız aynı değil.”

“Ama öylesine benziyorlar ki farklı olduklarına inanmam için kanıta ihtiyacım var.”

Tıpkı Alice’e yaptığı gibi, omzuma şefkatle dokundu. “Mümkün değil. Bir laboratuvarda yaratılmış olamayacak kadar çok benziyorsun annene.”

Suratının çizgilerinde bana söylemediklerini okumaya çalıştım. Endişesi derin, samimi ve gerçek gibi gözüküyordu. O yaratıklar gibi olduğuma inanmıyordu. Ama yanılıyor olabilirdi.

“Sorun bir tek ilaçlar değil,” dedim. “Bazen kendimi tuhaf hissediyorum. Sanki bende bir şeyler ters gidiyormuş, babamın çılgınlığını miras almışım gibi hissediyorum. Bunun başka bir sebebi olabilir mi diye...”

Başparmağıyla omzumda ufak daireler çizmeye başladı. “Herkes bir noktada öyle hisseder. Biraz aklını kaçırmış gibi. Hem annen senin kendi rahminden çıkıp çıkmadığını bilirdi. Sana bu konuda yalan söylemezdi.”

Dışarıda gök gürledi. Şiddetli yağmur bir başlamak üzereydi. Saçlarımın uzun ve serbest olmasına alışık olmadığımdan, parmağımı saçlarıma doladım. Parmakları beni biraz daha sıkı kavradı, beni belli belirsiz bir biçimde kendisine doğru çekti. Annemle ilgili olarak haklıydı. Bir şeyleri reddedebilirdi ama katı ahlaki inanışları onun bu tür bir yalan söylemesine mani

olurdu.

“Hem bir şeyi daha unutuyorsun,” dedi Montgomery. “Bu, on altı sene önceydi. Baban insan formuna yakın bir şeyler yaratmayı kısa süre önce başardı. Onları sen de gördün. Normal gözükmüyorlar.” Gözleri parıldadı. “Sense... kusursuz gözüküyorsun.”

Yatak odamda niye yalnız olduğumuzu unutmamak için elimden geleni yapıyordum. "Ama anormal durumlar da var," dedim. Ellerim sırtımdaki büzüşük yara izini gizleyen elbisemin arka düğmelerine gitti. "Jaguar gibi. Babamın onun beynine bir şey yaptığını ve bunu bir daha tekrarlayamadığını söylemiştin. Aynı şey bana da olmuş olamaz mı? Şansı yaver gitmiş olamaz mı?"

Montgomery nasırlı eliyle yanağımı okşadı. Dışarıda şimşekler çakıyordu. Yaklaşan yağmur kokusu sinmişti havaya. "Bu, saçmalık Juliet. En azından yara izi olurdu. Ama sen çok güzelsin."

Başparmağı yanan tenimde gezindi. Göğüslerimin uçları elbisemin daracık korsesinin içinde hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Mesele de bu zaten," dedim yutkunarak ve mantıklı konuşmaya çalışarak. "Yara izim var."

Rüzgârla birlikte, yağmurun ilk damlaları içeri savruldu; onu pencereden biraz daha uzaklaştırdım. "Babamın ameliyatlarını herkesten iyi bilirsin," dedim nefes nefese. Parmaklarım omurgamın alt kısmını örten kısma gitti. "Sırtımda bir ameliyat izi var. Babam bana bir omurga bozukluğuyla dünyaya geldiğimi söylemişti. Şimdi, bunun..."

Montgomery başını salladı, bu denli endişelenmeme neredeyse gülecek gibiydi. "Ama bu çok saçma."

"Sırtıma bak!" dedim. Sesimi yükseltmiştim. İkimiz birden kapıya baktık. Fısıldayarak konuşmaya başladım. "Lül/en. Bana sadece onlar üstünde yaptığı ameliyatları andırıp andırmadığını söyle."

Eteğimin arkasındaki bağcıkları çözmeye koyuldum ama elimi sert bir biçimde tuttu. "Yapma," dedi. "Şu anda burada bile olmamam gerekirdi."

"Artık Londra'da değiliz. Kim dedikodu yapacak?" dedim hışımla. "Kuşlar mı?"

"Baban bunu öğrenecek olursa..."

Elini itip, bağcıkları açtım. Eteğimi çıkarıp bluzumun düğmelerini açmaya başladım. "Sadece iç elbisemin arka tarafındaki kısmını açacağım."

İtiraz edecek gibi oldu ama duvarın diğer tarafından sesler gelince onu kendime çekip, parmağımı dudaklarıma götürdüm. Sesler uzaklaşana dek bekledik. Son düğmeyi de açıp bluzumu çıkardım ve sandalyeye koydum. Parmaklarım titriyordu. Bunun gizli bir randevu değil, tıbbi bir muayene olduğunu söylüyordum içimden. Ama daha önce hiçbir erkeğin önünde giysilerimi çıkarmamıştım. Montgomery soğuk bir muayene odasındaki isimsiz bir doktor da değildi.

"Bu eski moda bir korse. Bağcıklarını çözmeme yardım etmelisin," dedim ona sırtımı dönerek. Dengemi kaybetmemek için sandalyenin arkasına tutundum.

"Juliet..."

"Lütfen. Bilmem gerekiyor."

Bir erkeğin beceriksiz elleriyle bağcıkları çekiştirdi. Nihayet, bağcıklar gevşedi. İç elbisemin geniş

yakasını tek omzumdan aşağı sarkıttım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, korseyi göğsüme bastırdım.

"Sadece bak," diye fısıldadım çıplaklığımdan utanarak. Eliyle saçlarımı bir kenara atınca, sırtımdaki izin her iki yanının ürperdiğini hissettim. Korseyi daha da sıkı sıkı tuttum. Dudağımı ısırdım. Endişeden çıldıracak haldeydim. Annem yalan söyledi. *Ben bir yaratığım; bir kedi ya da kurt veya...*

Ellerini geri çekti. İç elbisemi yukarı çekerken, yanaklarımın kızardığını biliyordum. Korsemin bağcıklarını gevşek bir biçimde tekrar bağladı. Balina kemiğinden yapılmış korsemi düzeltip, beklemeye başladım.

"Eee?" dedim.

"Çılgının tekisin," dedi. Suratında bir gülümseme belirdi. "Yara izi aynen babanın dediği gibi. Ameliyatla düzeltilmiş bir omurga bozukluğu."

Derin bir oh çekip gözlerimi yumdum. "Emin inisin?" "Kesinlikle eminim." Çatlak dudaklarını yaladı. "Seni tanıyorum, Juliet. Sen bir canavar değilsin."

Dikkatle ona baktım. Kulağının kenarında hâlâ kumlar vardı; içgüdüsel bir hareketle elimi uzatıp kumları sildim. Ona dokunduğumda, kalp atışları hızlandı. Ona inanmak istiyordum. Ama haklı olsa bile, bir canavar olmak için babam tarafından yaratılmış olmam gerekmediğini biliyordum. Kendi aile geçmişim bunu zaten kanıtlıyordu.

Montgomery birkaç saniye kadar biraz ötede durdu. Parmakları bileğimi kavradı ve omzuma kadar ilerledi. Hafifçe öksürüp bir şey söylemeye hazırlandı ama sonra başını salladı.

"İyi geceler Juliet." Yakışıksız davranmamaya alışıyormuş gibi yavaşça odadan çıktı. Gçıiitgide daha çok yanımda kalmasını istiyordum.

Babam ve Montgomery ertesi sabah şafak vakti çıkıp gittiler. Bulutlanan hava tropik bir fırtınayı haber verir gibiydi ama babam katilin Ajax olduğuna emindi; onun avlanması ve hava şartlarına rağmen adalete teslim *edilmesi* gerektiğini düşünüyordu.

Bulutlar yarıldı ve şiddetli bir yağmur öğleden sonrayı esir alarak, hepimizi içeri girmeye zorladı. Edward başının ağrıdığını söyleyerek odasına çekildi; baş ağrısı sandalda geçirdiği zamanın bir yan etkisiydi. Ben de günü Alice'in çamaşırları kemerli yolun saçaklarına asmasına yardım ederek geçirdim. Alice o gün sessizdi, ben de bu durumdan memnundum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Akşamüzerine doğru, atların geri döndüğünü duyduk. Alice sabunlu eliyle suratına düşen saçlarını geriye attı. "Geri geldiler." Puck ana kapıları açtı. Atların bedeninden buharlar yükseliyordu. Atların üstündekilerse karanlık, başka bir dünyaya aitmiş gibi duran, üstü başı çamurla kaplı, siyah muşamba paltolar giymiş kişilerdi. Atlardan inip, yağmurda ıslanmamak için laboratuvara doğru ilerlediler. Saçlarından sular damlayan Montgomery ince muşamba şapkasının altından yanıtlanmamış sorularla dolu mavi gözlerini bana çevirdi.

Alice'le ben sessizce çamaşırhaneye döndük ama ikimiz de

son derece gergindik. Tam yolu yarılamıştık ki laboratuvarın kapısı büyük bir gümbürtüyle açıldı. İçinde ahşap mandallar bulunan sepeti yere düşürdüm. Sepeti yerden almak için eğildiğimde, avluda gümbür gümbür ayak sesleri yankılandı. İki çamurlu çizme yerdeki son mandalın yanına duruverdi.

Babam.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Kırışık suratlı, ağarmış sakallı ve zapt edemediği karanlık güdüleri olan yaşlı bir adamdı. Bir baba değildi.

"Bu işi hizmetkârlara bırakmalısın," dedi yağmurdan sesini duyurmaya çalışarak. Alice bir çarşafı sıkarken, kafasını kaldırmadı. "Yapacak hiçbir işin yoksa piyano çal. Genç bir hanım için uygun bir iş. O kahrolası Prince nerede? Seni yürüyüşe çıkaramaz mı? Manzara falan gösteremez mi?"

"İkimizi zorla bir araya getirmeye çalışmaktan vazgeç," dedim sert bir ses tonuyla, Alice keşke konuşmamızı duymuyor olsa diye düşünerek. "Edward da ben de kendi kararlarımızı verebiliriz."

Babam kaşını havaya kaldırdı. "Öyle mi? Ben pek emin değilim." Babam salonun üst katındaki odasına çıkarken, bir şimşek göğü aydınlattı. Sepeti çamaşır sepetinin yanma koyup dilimi tutmaya çalıştım. Babam hâlâ bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

Çamaşır işini bitirdikten sonra, Edward'in kalkıp kalmadığını ve daha iyi olup olmadığını merak ettiğimden salona gittim. Ama salon masaya yemek takımlarını dizen Puck haricinde boştu. Piyano yeni cilalanmıştı ama onun yerine raflara yöneldim. Her birinin sırtına altın amblem işlenmiş kitaplardan oluşan Shakespeare külliyatının güzel yeşil renkli cildine baktım hayran hayran. Kitaplardan biri eksikti ama hangisi olduğunu hatırlayamadım. Yaratıklardan birinin Shakespeare okuduğunu hayal bile edemiyordum. Elimi pürüzlü rafta gezdirip, bunu küçük bir çocukken yapan Montgomery'yi düşündüm. Babam ondan kusursuz bir işçilik beklemişti ama sonradan yine de bu eğri büğrü rafları atmamıştı. Sanırım, Montgomery'ye her ne kadar sürekli olarak emirler yağdırsa da kendine has, çarpık bir biçimde onu seviyordu. Hep bir oğlu olsun isterdi. Tanrı biliyor ya, kızı hiç umurunda değildi.

Brendi şişesinin tıpasını açıp, kristal bir kadehe bol miktarda koydum. Baharatlı tatlı içkiyi birkaç yuduma bitirdim. Boğazım yandı. Puck yemek takımlarını masaya dizmeyi unutmuş bana bakıyordu.

"Ne oldu? Denemek ister misin?" diye sordum şişeyi ona uzatarak. Son takımları da dizmeye çalışırken kaşlarını çattı.

Şişeyi alıp pencerenin önüne geçtim ve yağmuru izlemeye koyuldum. Odayı tatlı bir ikindi yemeği kokusu sarmaya başlamış, üstlerini başlarını temizlemiş ama son derece asık suratlı gözüken babamla Montgomery'nin içeri gelmesini sağlamıştı.

Babam şişeyi elimden kaptı. "Bu, hanımefendilere göre değil," dedi ters ters.

"Güzel. O halde, benim için mükemmel."

Babam şişenini tıpasını geri takıp, brendiyi rafa kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla, kendini mahvetmeye çok heveslisin. Bir yetişkin olduğunu ve artık üstünde kontrolüm kalmadığını sanıyorsun. İşte bu noktada yanılıyorsun."

İçime büyük bir öfkenin yayıldığını, saçlarımın diken diken olduğunu hissettim. Babam beni on yaşımdan beri görmemişti. Bana ne para, ne de bir ev bırakmıştı; geride bıraktığı tek şey hayatımı mahveden bir skandaldi. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bana söyleyecek yetkisi yoktu. Kiminle evleneceğimi

de söyleyemezdi.

Montgomery bakışlarımı fark edince, başını hafifçe **sallaya-**

rak beni uyardı. Ama ben onun gibi bu maskaralığa tahammül edemezdim. "Ne dediğini umursadığımı sanıyorsun," dedim babama. "Sen de bu noktada *yanılıyorsun."*

Bana yanıt vermesine fırsat tanımadan arkamı döndüm. Ellerim titriyordu ve bunu onun görmesini istemiyordum. Montgomery'nin kapının orada dikildiğini görünce, aniden yüreğim sıkıştı, bana şefkatle bakmasını, teselli etmesini istedim. Ama Alice koluna dokunup kulağına bir şey fısıldadı ve Montgomery tüm dikkatini ona verdi. Ben de düşüncelerimi gümüş yemek takımına verip, zaten düzgün bir biçimde duran bıçakları düzeltmeye koyuldum ve incinmemeye çalıştım.

Edward şakaklarını ovuşturarak kapıda belirdi. Montgomery'ye ondan başka birisine ilgi gösterebileceğimi kanıtlamak istercesine derhal Edward'in yanma gittim. Ama gözlerinin altındaki koyu halkaları görünce, Montgomery aklımdan uçup gitti.

"Başın nasıl?" diye sordum yavaşça.

"O kadar mı berbat gözüküyorum?"

Gülümsedim. Suratındaki yara izi iyiden iyiye silikleşmiş, bana onu güneş yanıklarıyla, dalgalarla boğuşmaktan bitap düşmüş halde, ölümle yaşam arasında gidip geldiği o ilk günü hatırlatmıştı. O zaman yakışıklı olduğunu düşünmemiştim ama bedenindeki morluklar ilgimi çekmişti. Kötü de durmuyordu, bir fazlalık gibi de durmuyordu ama sanki onun kaçınılmaz bir parçası gibiydi morluklar.

"Sanki köşede ölüm bekliyormuş gibi," dedim.

"Aynen öyle." Kollarını göğsünde kavuşturdu. İçinden beyaz bir iplik sarkan gömleğinin kollarından biri bana bir şey hatırlattı. Bunlar, Mavi Yaban Domuzu Ham'nda odasına daldığımda, Montgomery'nin giydiği giysilerdi. Monıgomery'nin adada bir beyefendinin giysilerine ihtiyacı yoktu; rahat rahat avlana-

hilece# ve ala bineceği bol giysiler giyiyordu. İpliğe dokundum; Edward da aklımdan geçenleri okumuş gibi ipliği çekti. Belki de Monlgomery'yi düşünmemi istemiyordu ama çok geç kalmıştı, çünkü Montgomery yanımıza geliyordu.

“Ajax’i bulabildiniz mi?” diye sordu Edward.

“Hayır. Balthasar hâlâ tazılarla onu arıyor. O berbat yağmurdan nasibimi yeterince aldım.”

Babam pencereden dışarı baktı. “Ada senenin bu vakti sürekli yağış alır. Pasifik’ten gelen Alize rüzgârları yüzünden. Ama insan ormanı iyi tanıyorsa, bu havada bile rahatlıkla gizlenebilir.”

Bir hayvan için daha da kolay, diye düşündüm.

Cymbeline üstünden dumanlar tüten bir tepsiyi güç bela taşıyarak içeri girdi. Alice ona sabırla nasıl yemeği kesip servis yapacağını göstermek için yanına gitti.

Montgomery çocuğun saçlarını karıştırdı. “Harika kokuyor,” dedi Alice’e. “Hem iyi bir öğretmensin, hem de iyi bir aşçısın.”

Alice’in yanakları şeftali rengine döndü. Onları kıskandığımı hissedip sandalyeme çöktüm. Diğerleri de masadaki yerlerini aldılar. Montgomery önceki gece, fırtına varken ellerini sırtımda gezdirdiğini hatırlamıyor muydu? *Ben* hatırlıyordum. Başka bir şey de düşünemiyordum.

Edward derin düşüncelere dalmış gibi karşıma oturdu. Ellerinde hâlâ ormandan kaçmaya çalıştığımız günü hatırlatan yara bereler vardı. Kaburgaları hâlâ acıyor mudur diye düşündüm. Dalgın dalgın kendi kaburgalarıma dokundum, beni çağlayanın ardında tuttuğunda kendimi nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Koyu renkli gözleri beni delip geçiyordu.

Onun hatırladığına emindim.

“Bu giysiler sana yakışmış,” dedim.

“Montgomery büyük bir nezaketle bunları bana ödünç verdi.” “Burada o giysilere ihtiyacım pek olmuyor,” dedi Montgomery hafifçe gülümseyerek. En azından, o ve Edward biraz medenileşmeye başlamışlardı. “Hem bir beyefendi olan Edward, ben değilim.”

“Bu ifade yetersiz bile,” dedi babam. Dışarıdan gelen feci bir gök gürlemesi pencereleri zangırdattı. Babamın tatsız bir biçimde söylediği bu sözler keyfimizi kaçırdı. Geriye yaslanıp peçetemi masaya fırlattım. Babam Jaguar’m hayatta olduğunu ve Montgomery’nin bu konuda yalan söylediğini öğrendiğinden beri, ona bir köpek gibi davranıyordu. Ama Montgomery’nin tek yaptığı, bir yaratığın hayatını kurtarmak olmuştu.

“Bize cinayetlerden ne zaman söz etmeyi düşünüyordun?” diye sordum gergin bir sesle. “Yoksa bunlara *kaza* demeye devam edecek, Montgomery’nin kanıtları ört bas etmesini mi isteyecektin?” Babam çatalını bir böreğe batırdı, suçlamama karşılık kılını dahi kıpırdatmadı. “Burası benim adam Juliet. Senin değil. Sana söylediğim gibi yerleşkenin duvarları arasında kalmış olsaydın, cinayet falan *izlenmeyecekti”*

Boğulacak gibiydim. “Cinayetler nasıl benim suçum oluyor?” “O tavşanları serbest bırakan sensin,” dedi babam. Sesi buz gibiydi. “Adalılar Ajax bir tavşanı öldürene dek öldürmenin ne demek

olduğunu bile bilmiyorlardı. Kafaları koparılmış üç tavşan daha bulduk ”

Montgomery’ye bakınca, başını sallayarak babamın dediğini doğruladığını gördüm.

Öfkem beni en az dışarıdaki fırtına kadar gererken, masaya eğildim. “Suçlamalarına dikkat et baba. Cinayetler ben daha adaya gelmeden başladı.”

Babam kaşlarını çalıp bunu duymazdan geldi. “Sen gelmeden önce, her şey kontrol altındaydı. Şimdiyse, her şey karmakarışık oldu. Onları bana karşı gelmeye zorluyorsun ama bu işe yaramayacak. Ben onlar için Tanrıyım.”

"Kana susamış bir hayvan sürüsünün Tanrı’sısın.”

Alice'in suratı kireç gibi oldu. Montgomery onu teselli etmek ister gibi elini sıktı. Alice’in arkadaşlarından söz ettiğimi fark ettim. Montgomery nin de.

“Onlar *hayvan* değildi,” dedi babam. Sakin ses tonunun ardında belli belirsiz bir öfke seziliyordu. “Kan tadana kadar değillerdi. İnsanlardı!” Brendisini masaya vurdu, masa örtüsüne yapış yapış içkiyi sıçrattı. “Ama uzun süre öyle kalmayacaklar.” “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Edward. Ses tonu tiz bir piyano notası gibi tereddütlüydü.

Babam gözleri öfkeyle parıldayarak ona baktı. “Demek istediğim şu: Ajax’in şu ana dek toprağın altında olması gerekirdi. Zeki olanların yaşamasına izin vermek tehlikeli. Siz de öyle düşünmüyor musunuz Bay Prince?”

Edward ellerini masaya dayadı, masa örtüsünü sıktı. İkisi arasındaki gerilim neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Bilmediğim bir şey olduğunu fark ettim. İlk geceki konuşmaları hakkında bilmediğim bir şey olmalıydı. Babam onu bir konuda tehdit etmiş olmalıydı. Edward ne demişti? *Bir anlaşma* yaptıklarını söylemişti. Belki de bu anlaşmanın benimle hiçbir ilgisi yoktu.

“Bence oldukça tehlikeli,” dedi Edward bir şey gizlermiş gibi. “Doktor onlara ilaç vermeyi kesmemi talimat verdiğini söylemek istiyor,” diye araya girdi Montgomery. Suratına bakmak için ona döndüm. “Onları eski hallerine döndürmeyi istiyor.” Adada vahşi, başıboş yaratıkların cirit attığını düşününce, içimi büyük bir korku kapladı. “Bunu yapamazsın,” dedim.

.:Var

“İnsanlıklarını ellerinden alırsan...”

“Bunu yaparsam, tehlikeli olmazlar,” dedi babam.

“Vahşi olurlar. Vahşiliklerini kontrol edecek bir yöntemin yok. “O kadar da abartma,” dedi ters ters. “Dediğim gibi, birçoğu yaban domuzu. İnek. Koyun.”

“Hepsi değil.”

“Bunu düşünmediği mi sanıyorsun? Alabileceğim bir takım önlemler var. Her birinde onları uysal

tutacak bazı evcil unsurlar var. Dahası, eskiden vahşi olsalar da prosedür yüzünden bu özelliklerini kaybettiler. Acı oldukça etkili bir araç.” Parmakları masanın üstünde gidip gelmeye başlayınca, onun düşünceli düşünceli bir beden çizdiğini ve kestiğini düşündüm. “Bu geriletme işlemi gerekli Juliet. Bir arıza koruma yöntemi. Geriledikleri nde, becerilerini de kaybediyorlar. Buradaki her şey - silahlar, dolaplar, hatta kapılardaki sürgüler- sadece beş parmaklıların kullanabileceği biçimde tasarlandı.”

“Beş parmaklılar mı?” dedi Edward. Parmaklarını açıp, ellerindeki incecik sıyrıklara baktı.

Babam onun açık duran elini tuttu. “İnsanlar. Evde çalışan hizmetkârlar gibi daha ileri düzey yaratıklar.”

“Jaguar’m da beş parmağı var,” dedim onu uyarmak ister gibi. “Zaten bu yüzden onun peşindeyiz.” Babam Montgomery’ye baktı. “Çünkü yaşamasına izin *verdin.”*

“Hata bana ait değil,” dedi Montgomery. İçinde bir fırtınayı andıran bir öfkenin biriktiğini görebiliyordum. “Onun ilk baştan yaratılmamış olması gerekirdi. Hiçbirinin yaratılmamış olması gerekirdi!”

Babama hiç o şekilde doğrudan karşı geldiğine şahit olmamıştım. Bu çıkışı, hem kendisini savunduğu için sevinmeme, hem de babamın ona nasıl karşılık verebileceğini düşünerek dehşete kapılmama neden oldu.

Babam meşum bir biçimde sessizleşti. Odanın karşısındaki şöminenin üstündeki saat kollan aradan geçen saniyeleri adeta ağır ağır gösteriyor, zaman bir işkence haline geliyordu. Montgomery'nin suratı bembeyaz kesildi ama sözlerini geri almadı.

“Hiçbirinin yaratılmamış olması gerekirdi,” diye tekrarladı babam ürkütücü bir sakinlikle. “Peki, bu işteki payına ne demeli? Masum olduğunu mu düşünüyorsun?”

Montgomery başım çevirip yağmura baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Hayır. Ama suçlanmayı sizden daha fazla hak eden kimse yok.”

“Pöh! Sen ne bilirsin ki? Bir beyefendi bile sayılmazsın. Kendin de demiştin. Belki de aynen bir uşak gibi davranmaya başlamalı ve beş para etmez fikirlerini kendine saklamaksın. Ayrıca, pis ellerini kızımdan uzak tut!”

Neredeyse içtiğim suyu püskürtecektim. Montgomery dişlerini sıktı.

Hava alma ihtiyacıyla yakamı çekiştirdim. Edward masanın karşısından bana öylesine boş boş bakıyordu ki suratına bir tokat indirebilirdim. İçimi bir suçluluk hissi kapladı. Ona Montgomery’den hoşlandığımı söylediğim için şaşırmamış olması gerekirdi. Ama çağlayanın ardında, geceyi birlikte geçirmiştik. Bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi de davranamazdım.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” dedi Montgomery konuyu geçiştirmeye çalışarak. Ama sesi titredi. Başını masadan kaldıramadı.

Babam alaycı bir tavırla güldü. “Zekâma hakaret ederek aptal olduğunu gösterme.” Kadehine biraz daha brendi koydu. Öfkesi dinmiş, yerini kendisini haklı çıkarmaya bırakmıştı. “Juliet, bana bunu bilmediğini söyleme. Montgomery onu tekrar bulduğun günden beri sana âşık. Hatta bundan çok daha öncesinden heri. Senelerdir sırf hayaline âşık.” İçkisinden bir yudum aldı. “Ne acınası bir durum.”

“Yeter,” dedim. Damarlarımda kaynayan öfkeden sesim duyulmuyordu.

Ama babam ona işkence etmekten büyük keyif alıyordu. “Hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz. Ben sana sadece onun için fazla iyi olduğunu söylemek itiyorum. Prince salağın teki ama onunla evlenmeni yeğlerim. En azından, iyi bir aileden geliyor.”

İkisine de bakamıyordum. Tek istediğim bu işkencenin sona ermesiydi.

“Sen ne diyorsun Prince?” dedi babam keyifle. “Kızımla evlenmen sorun olmaz, değil mi? Ne de olsa burası küçük bir ada. Dört ayaklıları tercih etmediğin sürece, pek fazla seçenek yok.”

Ağzım açık kalmıştı. Suratım yanıyordu ama utanç hissede-meyecek kadar öfkelenmiştim..

Edward yumruğunu masaya indirdi. “Siz hem gaddar bir adamsınız, hem de çatlağın tekisiniz doktor.” Sandalyesini öylesine sert bir biçimde geriye itti ki, sandalye ahşap zemini çizdi. “Bu dünya sizden ne kadar çabuk kurtulursa, her şey o kadar çabuk yoluna girecek.” Peçetesini masaya fırlatıp odadan çıktı.

Donakalmış vaziyette yemek tabağımdaki ufak bir kırığa baktım. Saatin tik takları yüreğimin ıssız koridorlarında yankılanıyordu.

Nihayet, Monlgomery ayağa kalktı. “Edward’la aynı fikirdeyim. Ayrıca terbiyesiz bir hödüksünüz.” Hışımla odadan çıkıp yağmura daldı.

Ben de ayağa kalktım ama babam bileğimi yakaladı.

“O, bir uşak Juliet. Bunu unutmasan iyi olur. Prince sana daha uygun.”

“Umurumda mı sanki?” diye bağırdım. “Neden bizi rahat bırakmıyorsun?”

“Seni evlendirmek benim görevim. Senin görevin de bana itaat etmek.”

“Edward’ı ilk gördüğünden beri ondan hoşlanmıyorsun." “Ama bu şartlar altında bana faydası dokunabilir.”

Babam insanları değil, onlardan nasıl faydalanacağını umursardı. Beni Edward’la evlendirmek de sırf bir kocayla beni Londra’ya geri yollayıp bir daha düşünmemek için babalık görevini yerine getirmesi demekti.

Elimi geri çektim. Ona söyleyecek bir sözüm yoktu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O gece ilerleyen saatlerde, odamın dışındaki uzun kemerli yolda yürüyordum. Çatıdan akan yağmur avluya damlıyordu. Müştemilat binasının kapısının altından sızan ışık karardı, sonra Edward bir ileri bir geri yürüyerek ışığın yer değiştirip kaymasına neden oldu. Onun da kapının diğer tarafında benim gibi kapana kısıldığını hissediyordum. Babam Edward'dan hoşlanmıyordu, hakkında doğru dürüst bir şey bilmiyordu ama benden kurtulmak için bizi evlendirmeye hazırdı. Onun için bu kadar az değerimin oluşu canımı acıtıyordu.

Bir direğe yaslanıp, fırtınayı dinlemeye koyuldum. Montgomery'nin muhtemelen atlarla ilgilendiği ve keşke akşam yemeğindeki rezaleti örtbas etmek, bir atı tımar etmek kadar kolay olsaydı diye düşündüğü ahırdan ışık geliyordu. Tüm utancıma ve öfkeme rağmen, babama karşı çıktığı için onunla gurur duyuyordum.

Kemerli yolun etrafından dolanıp, sırf onu görebilmek için ahırın aralık kapısından içeri göz attım. İçerideki atlar toynaklarını yere vuruyor, kişniyorlardı. İçeri girmeyi planlamamış-tım ama sanki ayaklarım kendi başlarına hareket ediyormuş gibi kapıyı açıverdi. Çatıdan damlayan yağmur, ahırdaki sa-

inanları vıcık vıcık birer su birikintisine dönüştürmüştü. Atların gözlerinin akları fenerin ışığı altında parlıyordu.

Montgomerv Duke'u hızlı ve sert hareketlerle tımar ediyordu. Kapıyı ardımdan yavaşça kapatmak istedim ama menteşeler gıcırdadı. Montgomery'yle göz göze geldik. Gözleri karanlıktı. Soğuktu. Ondan uzak durmamı söylüyordu. Atı daha da sert bir biçimde tımar etmeye başlayınca, etrafı bir toz bulutu kapladı.

"Dediklerine kendisi de inanmıyor," dedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Seni incitmek için her şeyi söyleyebilir." Fırçadan daha da fazla toz yayıldı, suratını neredeyse olduğu gibi örttü. Atın tüyleri üstünde gidip gelen sert kıllı fırçanın çıkardığı ses insanı adeta hipnotize ediyordu. Montgomery dişlerini o kadar sıkmıştı ki çenesi gerilmişti.

"Biliyorum," dedi.

Atın ön ve arka ayaklarını tımar ettikten sonra, metal bir çubukla Duke'un kuyruğundaki düğümleri çözmeye koyuldu. İşini bitirince, çubuğu bir teneke kovaya fırlattı. Metalik ses ufacık ahırda yankılanıp tüylerimi diken diken etti.

Ellerini eski bir bezle silip, atm bölmesinin başında durdu. Varlığı ahırı fenerden daha fazla ısıtıyordu.

"Ama yanılmıyordu," dedi. Gözlerindeki tutku alev alev yanıyordu.

Kalp atışlarım bir an için düzensizleşti. *Senelerdir sana âşık,* demişti babam. Montgomery'nin Alice'ten hoşlandığını düşünmüştüm ama yanılmış mıydım? Yanılıyorsam, nasıl olur da babası bu denli gaddar birisini sevebilirdi? Ya onu hâlâ yanlış anlıyorsam? Ya...

Bana yaklaşıp başını hafifçe eğdi. Suratı birkaç santim ötedeydi. Sonra, beni kendisine çekti, elleriyle

kollarımı kavradı. Dudaklarını dudaklarıma dayadı. Tutkusu beni öylesine afal-

lattı ki soluklanmak için geri çekildim. Bu yaptığı çok uygunsuzdu. Ama çenemi tutup beni bu sefer daha da sert bir biçimde yine öptüğünde, neyin uygun neyin uygunsuz olduğunu unuttum. Ansızın, aramızdaki yakınlık bile bana yetmemeye başladı. Gömleğinin yakasını o kadar sert bir şekilde çektim ki kumaş yırtıldı.

Dudakları boynumda atan damara doğru indi. Hiçbir şey düşünemez haldeydim. Hem tanıdık, hem de yeni bir histi. Babam kendisini işe kaptırdığında, bana göz kulak olan küçük çocuktu o. Neredeyse emeklediğim dönemden beri gözümde idolleştirdiğim çocuktu.

Beni ahırın kapısına itti, öpmeye devam etti. Edward da beni öpmeye çalışmıştı ama o kadar büyük bir şok yaşamıştım ki öpüşmenin nasıl bir his olduğunu anlayacak fırsatım bile olmamıştı. Lucy bana karanlık köşelerden ve terli ellerden söz etmişti. Ama bu öpücük tutku doluydu. Vahşiydi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

“Daha önce hiç, bir kızı öptün mü?” diye sordum.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. Bakışları dudaklarıma takılı kaldı. “Evet,” dedi. Gözlerimin önüne güzel sarı saçlı, onu savunmasız gösteren yarık dudaklı Alice geldi. Ama söylediği isim onunki değildi. “Brisbane’deki limanda bir kadını öptüm. Benim için hiçbir anlamı yok. Yalnızdım. Aşk değildi.”

Bir fahişeden söz ediyordu. Yani, onu öpmekten de fazlasını yapmıştı. Kendimi ansızın ne yapacağını bilemez halde, sanki ben hâlâ küçük bir çocukmuşum da o bir yetişkinmiş gibi hissettim. “Sadece bir kere mi?”

“İki.” Parmaklarını ensemdeki saçlara doladı. Gözbebekleri genişlemiş, bir hayvanınkiler gibi kapkara olmuştu. “Fark eder mi?”

Dudağımı ısırdım. Bir fırıldak gibi başımın döndüğünü his

settim, Eski hayatımda olsa, asla kendimi tehlikeye atmazdım. Çizgiyi asla aşmazdım.

Ama o hayatım artık geride kalmıştı.

"Hayır,” dedim. Parmaklarımın ucunda yükselip, dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Havlama sesleri irkilmeme neden oldu. Montgomery’nin tutkusunun etkisiyle zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştık. Beni Duke’un bölmesindeki karanlık bir köşeye çekmiş, dudakları boynumda, omuzlarımda ve şakaklarımda gezinirken ismimi mırıldanıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışıp, elimi göğsüne yasladım. “Köpek seslerini duyuyor musun? Balthasar geri döndü.”

Durup etrafı dinledi ama belimi daha da sıkı tuttu. Saçları açılıp suratına düşmüş, sadece ateşli mavi gözlerini açıkta bırakmıştı.

Avludan bir ses geldi. Babamdı. Korkudan nefesim kesildi.

“Montgomery! Seni beş para etmez herif, burada mısın?”

Montgomery beni korumak ister gibi, parmaklarını elbisemin kıvrımlarına doladı. Dudaklarım aralandı ama parmağını dudaklarıma dayayıp beni susturdu. Ahırın duvarına iyice sinip, keşke duvar beni yutsa diye düşündüm.

Montgomery saçlarını ensesinde topladı. Bölmenin girişine dikilerek, babamın beni görmesini engelledi. “Duke bugün yolda tökezledi. Bacağı incinmiş mi diye kontrol etmek istedim.” Sesinin hâlâ asabi olduğunu fark ettim. Ne de olsa, o geceki tartışmaları kolay kolay unutulacak gibi değildi.

“Eyerini tak,” dedi babam ters ters. “Düşes’i de eyerle. Ajax yine öldürdü. Fırtına olsun olmasın, bu işe bir son vermenin vakti geldi.”

En ufak bir ses çıkarmaktan korktuğum için, elimle ağzımı kapattım. Babam beni orada bulmamalıydı. Bulacak olsa, Montgomery’yi öldürebilirdi.

Montgomery bölmenin kapısını ardından kapatırken, gözlerimin içine baktı. Taş zeminde ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

“Balthasar adamları topluyor,” dedi babam. “Prince de bizimle gelecek. Sersemin teki olabilir ama en azından silah kullanabilir.”

“Ya Juliet?”

“Alice’le kalacak. Burası bir zamanlar bir kaleydi. Bu duvarları hiçbir şey aşamaz.”

Yiyecek deposundan çm çm öten dizginlerin sesi geldi. Sonra, babamın sesi uzaklaştı.

“Bu geceki küstahlığını unuttuğumu da sanma. Ajax öldüğü anda, ikimiz oturup konuşacağız.”

Babam dışarı çıkarken, kapının menteşelerinin yine gıcırdadığını duydum. Bir saniye sonra, Montgomery bölmenin sürgüsünü açtı.

“Salona gitti. Çabuk odana git.”

“Dikkatli ol,” dedim.

Dudaklarını şefkatle almma bastırdı, içim ısındı. “Sağlıcakla kal Juliet.”

Ahırdan sessizce çıkıp, karanlıktan korktuğum için her gölgeden kaçarak hızla odama girdim. Eteğimi ve bluzumu çıkarıp geceliğimi giydim. Yüreğimde beni benden alan bir karanlık büyürken, günün son ışığı da denizin üstünde gözden kayboldu.

Ormanda her ne varsa, Montgomery ve Edward onunla yüz-leşeceklerdi.

Alice kapımı tıklattı. Çok korkmuş gözüküyordu. “Hanımefendi? Duydunuz mu?”

“Evet.” Suratımı ellerimle örtüp bir köşeye çökmek istiyordum. Korkuya yenik düşmek kolay olurdu. Ama Alice’in suratım da korku bürümüştü. Ellerini tutup, kendi korkumu yenmeye çalıştım.

“Merak etme, Alice. Güvendeyiz.”

“Herkes gitti. Yalnız kaldık.”

“Biliyorum.” Elini sıkıp, kendi korkumu belli etmemeye çalıştım. “Biliyorum.”

Otuzuncu Bölüm

Resmiyet, korkuyla baş başa kaldığınızda ortadan kaybolur. Alice’in bir hizmetçi, benimse efendisinin kızı olmam önemli değildi artık. İkimiz birlikte yatağıma oturduk, uğuldayan bir fırtınadan ürkmüş iki kız kardeş gibi birbirimize sokulduk. Alice’in gözleri iri iri açılmış, bir dehşet ifadesi yerleşmişti. Belki de Montgomery için endişeleniyordu. Ya da adalılar için. Ya da bizim için. Her halükârda, o gece gözümüze uyku girmesi imkânsızdı.

Montgomery’nin annemin sandığında bir dikiş nakış kutusu olduğunu söylediğini hatırladım. Kalkıp kutuyu buldum ve birbirine karışmış renkli iplikleri çözdüm. Ellerimizi meşgul tutacak bir şeye ihtiyacımız vardı.

“Bu nedir hanımefendi?”

Birkaç paslı iğne buldum. “Hiç oya işi görmedin mi?”

Hayır der gibi başını salladı.

“Sana çok imreniyorum.” Yıpranmış mavi renkli bir tavşan motifi buldum. Alice iyi kötü dikiş dikebildiği için, ben de kendime bir keçi motifi buldum ama düşüncelerim dışarıdaki yapraklar gibi sallanıyordu. Dudaklarımda hâlâ Montgomery’nin tuzlu öpücüklerinin tadı vardı. Ne cinayetleri, ne adadan ka-çiş planımızı düşünebiliyor, ne de Edward’ın bana olan ilgisini geri çevirip Montgomery’yi o kadar isteyerek öptüğüm için zerre kadar pişmanlık hissediyordum.

Parmağıma yanlışlıkla iğneyi batırdım. Zihnim dağınık bir halde attığım ilmekler keçinin daha ziyade boynuzlu bir iblisi andırmasına neden oluyordu. Alice’in ilmekleri de benimkiler gibi kaymıştı, çünkü gözlerini dışarıdaki karanlığa dikmişti.

“Dikkatli ol,” dedim kendi eğri büğrü ilmeklerimi eteğimin altına gizleyerek. “Attığın ilmeklere ver dikkatini.” İri gözlerini endişeyle kırptı. “Ama ilk deneme için gayet iyi.”

“Sizinki kadar iyi olduğuna emin değilim, hanımefendi,” dedi.

Kendi motifimi eteğimin daha da gerisine ittim. “Neden sana kimse oya işi öğretmedi? Tanıdığım bütün genç kızların elinde birer peni büyüklüğünde nasır vardır.”

“Bu denli incelik gerektiren bir şeye ihtiyacım olmadı. Sökük dikebilecek kadar dikiş bilmem yeterli. Yama ve giysilerin kenarlarını dikmek için.”

“Annen sana dikiş dikmesini öğretmedi mi?”

Suratı birden allak bullak oldu. Başını çevirip, yine yarık dudağını gizlemeye çalıştı. “Hayır, hanımefendi. Annemi hiç tanımadım.”

Sesi belli belirsiz duyuluyordu. Aniden, attığı ilmeklere verdi tüm dikkatini. “Peki, seni adaya kim getirdi?”

“Kimse. Kendimi hatırladığımdan beri burada yaşıyorum.” “Ama annenle baban olması gerek. Onlar buraya nasıl geldiler?”

“Doktorla birlikte geldiler.” Sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Dışarıda şimşek çaktı. İğneyi kumaşa saplarken, eli titriyordu. Neler olduğunu anlamaya başlamıştım. Annesiyle babası adaya babamla birlikte aynı gemide gelen Anglikan misyonerler ol-

malıydı. Dolayısıyla, misyonerleri yok eden trajediden sağ kurtulan tek kişi Alice’ti.

Bu konudan söz etmek istememesine şaşmamak gerekirdi.

“Peki, sana dikiş dikmeyi kim öğretti?” diye sordum yumuşak bir sesle. Ama bunu pek beceremedim.

Dışarıda müthiş bir rüzgâr uğulduyordu. Bir şey çatıya düştü; bir dal olabilirdi. Her ikimiz de havaya sıçradık.

“Montgomery öğretti hanımefendi.”

Onu düşününce, yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Başımı hafifçe yana eğdim. “Onun bir iğneyle ipliği nasıl kullanacağını bile bildiğini tahmin etmezdim.”

“O her konuda çok bilgili,” dedi Alice hemen. Suratı aydınlandı, dışarıdaki tehlikeyi unutuverdi. En azından, aklını cinayetlerden uzaklaştıracak bir konu bulmuştum. Ama keşke bu konu çılgınlar gibi çarpan yüreğime bu denli yakın olmasaydı diye düşündüm. “Marangozluk ve metal işçiliğinin tamamını o yapar, hastalandığımızda bize bakar -olağanüstü birisidir— hatta bana yemek pişirmeyi de o öğretmişti. Yemek pişirmek ve dikiş dikmek kadınlara özgü işler ama Montgomery diğer erkekler gibi kendini beğenmiş değildir. Yapılacak iş varsa, öyle davranmaz.”

Yanaklarının kızarışı beni huzursuz etli. Olsa olsa on üç, on dört yaşlarındaydı. Kızların ilk öpüşmelerden ve gerçek aşktan başka bir şey düşünemediği yaştaydı. Montgomery ye abayı yakmıştı. Haksız da değildi. Ama Montgomery’nin her yanımı öptüğünü bilerek orada oturup onun heyecanla Morıtgomery’den söz edişini dinlemek bana yanlış geliyordu.

“Evet, çok yeteneklidir,” dedim.

“Asla şikâyet elliğini duymazsınız. Köylüler bile...” Sesim alçalttı.

"Onlar bile dediğim yaparlar. Söyleyeceğimi yanlış anlama-*'/M*

yın, doktora korkudan itaat ederler. Ama Montgomery'nin sözünü onlara iyi davrandığı için dinlerler."

"Haklısın." Pembe renkli bir ipliği fazla sert bir biçimde çekince, ipliği kopardım. Bir diğer makaraya uzanırken, ağzımdan bir küfür kaçıverdi.

"Montgomery Balthasar'a ona okuma yazma öğreteceğini söylemiş. İnanabiliyor musunuz hanımefendi? Balthasar'ı elinde bir kitapla hayal edebiliyor musunuz? Montgomery'nin bunu yapacağına da eminim. Verdiği sözleri her zaman tutar." "Öyle mi?" diye sordum ipliği iğneye geçirmeye çalışarak. Dışarıdaki ağaçlar titreyip sallandı. Binanın yan tarafına bir şey sürtündü. Pencereye baktım ama dışarısı zifiri karanlıktı ve yapraklar ay ışığının altında parıldıyordu. Keşke başka bir şeyden söz etseydi. Herhangi bir şey olabilirdi. Montgomery'nin ellerini öylesine güçlü bir biçimde hâlâ belimde hissediyordum ki suratıma bakıldığı anda bunun belli olacağından emindim. Ama Alice hiçbir şeyden şüphelenmiyordu.

"Kesinlikle. Beni bir gün Londra'ya götüreceğine söz verdi. Bunu yapacağını biliyorum. Bana şehirle ilgili her şeyi anlattı; uzun binaları, insanları, çiçek pazarlarını." Gözleri irileşmiş, bir hayal âlemine dalmış gibiydi.

İğne elimden düştü. Sert metal başparmağıma değene dek yatak örtüsünün üstünü yokladım. Montgomery ona neden bu sözü vermişti? Bir erkek ve bekâr bir kız söylenti çıkmadan birlikte seyahat edemezlerdi. Bunu çok iyi *biliyordum.* Benim ve onun birlikte seyahat etmesi ayrıydı. Kaybedecek hiçbir şeyim, bir itibarım bile yoktu. Ama Alice'in vardı.

Peki, bu durumda Montgomery ona karşı bir şeyler hissediyor muydu? Onunla *evlenmeyi* mi düşünmüştü? Bunu düşününce betim benzim attı. Ama bir yandan da mantıklıydı. Ben adaya gelmeden önce, oradaki tek kız Alice'ti. Montgomery de zaten yarık dudağım kafaya takacak birisi değildi. Hem Alice tatlı bir kızdı. Bir erkeğin evleneceği türden bir kızdı. Benim gibi, bir erkeğe yemek pişirmek yerine, onu tırmalayan bir kız değildi.

O halde, Montgomery için geçici bir heves miydim? Brisba-ne'deki fahişe gibi sadece yeni miydim?

Pencerede duyduğum küt diye bir ses beni irkiltti. Düşüncelere dalmıştım. Alice oya işini unutmuş, korkudan tir tir titremeye başlamıştı. Montgomery'yi bile unutmuştu.

"Bir hindistancevizi düştü," dedim hemen. "Rüzgâr onları ağaçlardan yere düşürüyor. Arada sırada aynı sesi duyuyorum." Dikkatinin yerleşkenin yakınlarında palmiye ağaçları olmadığını hatırlamayacak kadar dağınık olmasını umdum.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için bakışlarını pencereden ayırıp bana baktı. Boğazıma kadar yükselen korkuyu yutkunarak gidermeye çalıştım. O demir parmaklıkların ardında ne olduğunu kimse bilemezdi. Jaguar olabilirdi. Gerilemesi yarı yarıya tamamlanmış bir adalı sürüsü olabilirdi. Keşke pencerenin perdeleri ya da o dehşet verici karanlığı örten kepenkleri olsaydı diye geçirdim içimden.

Tok bir ses daha geldi. İkimizde olduğumuz yerde zıpladık. Daha sonra, binanın yan tarafına birisi bir bıçak sürtüyormuş gibi uzunca bir kazıma sesi geldi. Alice'in ufak eli elimi tutup sıktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Korku kalbimizi tamamıyla sarmadan önce, ona derhal bir şey uydurmalıydım.

"Rüzgâr," diye mırıldandım. Kötü bir yanıttı ve ikimizi de rahatlatmamıştı. Alice kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Bir şey demir parmaklıklara vurdu. *Çat. Çat. Çat.* Sanki karanlık pencereyi tıklatıyordu.

Alice'in ağzı açık kaldı. Elimle ağzını kapatıp, çığlık atmasını engelledim. Debelendi ama kolumu omzuna atıp onu tavşanları sakinleştirmeye çalışan Montgomery gibi sıkı sıkı tuttum.

"Çabuk. Yere çök," diye fısıldadım.

"telaşla yataktan inip, bizi dışarıdan hiçbir şeyin göremeyeceği biçimde şiltenin altına gizlendik.

"Dışarıda ne var?" diye sordu onu bırakacağımdan korku-yormuş gibi kolumu sıkı sıkı tutarak. Bir şey diyemedim. Ama sesi *rüzgârın* çıkarmadığı kesindi.

"Sakın kalkma. Bir şey olmayacak." Zeminde sürünerek şi-fonyerin yanına gittim. Bir çekmeceden paslı kiriş parçalarını çıkarıp, geceliğimin kıvrımlarının arasına gizledim. Alice bunları görse, daha da korkardı.

Kalbim canımı acıtacak biçimde atıyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve temkinli adımlarla pencereye yaklaştım. Rüzgâr uğulduyor, adeta binlerce tekinsiz fısıltıyı yanımıza taşıyordu.

Elimdeki kirişler ufak olmasına rağmen, güçlü olduklarını hissediyordum. Kocaman bulutlar ay ışığının tüm izlerini örtüyorlardı. Dışarıda her ne varsa, bizden birkaç santim ötede duruyor, suratını parmaklıklara dayamış bize bakıyor olabilirdi ve bundan habersiz olabilirdim.

Şimşek çaktı. Boğazıma kadar yükselen korku beni nefessiz bıraktı. Vadiyi şöyle bir görür gibi oldum. Sallanan yaprakları. Ötesindeki fırtınalı okyanusu. Ama doğru görüyorsam, dışarıda bir surat yoktu. Ada bazen insanı yanıltırdı.

Pencereye biraz daha yaklaştım. Suratım neredeyse parmaklıklara değmek üzereydi. Kirişleri göğsüme tutmuş, saldırmaya hazırdım.

Bir şimşek daha çaktı. Dışarıda değişken ve çalkantılı adadan başka bir şey yoktu. Ama yine de dışarıya bakmaya devam ettim.

"Kimse var mı?" diye seslendim. Sesim boğuk çıkıyordu. "Kimse var mı orada?"

"Hanımefendi, yapmayın!"

Yatağa baktım. Alice'in kafasının tepesi, fal taşı gibi açılmış donuk gözleri şiltenin üstünden gözüküyordu.

“Eğil!” dedim fısıldayarak. Kafası bir anda gözden kayboldu. Kirişleri daha da sıkı tutum. Belki de babamdan bana geçen çılgınlığın faydaları da vardı; bir tavşanın kafasını kesip, Dr. Hastings’i sakatlayabiliyorsam, dışarıda cirit atan şeyle de savaşmamı sağlayabilirdi.

Pencereye dönüp kanımı donduran şeye bakmaya zorladım kendimi. Demir parmaklıkları kavradım.

“Kimse var mı?” diye seslendim bir kez daha.

Bana sadece uluyan rüzgâr yanıt verdi. Dışarıda ne vardı, ne izliyordu bizi?

Sürtünme sesini yine pencerenin hemen dışında duydum. Bir kaç santim ötedeydi. Bedenim kaskatı kesildi. İçimden bir ses kaçmamı söylüyordu ama dişlerimi sıkıp, kiriş parçalarını bizi gözetleyenin gözlerine sokmaya hazırlandım. Bunu yapmak için, içimde büyük bir *açlık* hissettim.

Alice’i unutmuştum. Orada bir tek ben, canavar ve gök gürlemesi kalmıştı. *Çat çat çat*. Ses çok yakından geliyordu. Heyecan kanımın ters yönde akmasına neden oluyordu. Hazırdım. Parmaklarım bembeyaz kesilene dek, pencerenin parmaklıklarını sıktım. Ama demir parmaklıkların bile bizi dışarıdaki şeye karşı koruyamayacağını biliyordum.

Rüzgâr uludu, kapkara bulutların üstünde çatlaklar ve çizgiler oluştu. Silik bir ay ışığı belirdi ve parmaklıkların diğer tarafındaki üç uzun ve siyah pençeyi ortaya çıkardı.

Pençeler neredeyse parmaklanma değecek kadar yakındı.

Otuz Birinci Bölüm

Hissettiğim ani korku ayaklarımı adeta yere mıhlamıştı. Pençeler taş pencere pervazına tutundu, hafifçe paslı parmaklıklara sürtünüp kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Sonra, üç yavaş ve meşum tıklama sesi geldi. *Tık, tık, tık.* İçeri girmek istiyordu.

Kalbim ezilip güm güm attı, kaburgalarımdan fırlamaya çalıştı ve gece denize akan nehirler gibi canavara aktı. Dışarıdaki şeye çaresizce bağlıydım.

Titreyen parmaklarım parıldayan pençelere neredeyse değecek biçimde biraz daha öne yaklaştım. Hâlâ gölgelerin arasında gizlenen yaratığın ne olduğunu anlamak için karşı konulmaz, derin bir istek duyuyordum.

Alice çığlık attı. Büyü bozuldu. Gözlerimi kırpıştırıp, o sırada bana yaklaşmakta olan pençelere baktım. Kiriş parçalarından birini en uzun pençeye sapladım. Kirişin sert gövdesi ikiye ayrıldı ve ucu kırıldı. Yaratığı pencereden uzaklaştırana dek kiriş parçalarını saplamaya devam ettim. Yaratık uludu. Yere düşen pençesi haricinde, diğer pençeler karanlıkta gözden kayboldu.

“Hanımefendi, pencereden uzaklaşın!”

Elimden geldiğince hızla yatağa tırmanıp yanma çöktüm.

Rüzgâr hâlâ uğulduyor, beni geri çağırıyordu. Gücümü toplayıp direndim ve Alice’i kollarıma aldım. “Gitti,” dedim.

“Geri gelecek!”

“Parmaklıklardan geçemez.” Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Ona güvende olduğumuzu söylemek istiyordum ama ağzımdan bir türlü bu yalan çıkmıyordu. “Yatağa çık Alice. Oya işini tamamla.”

“Yapamam! Dışarıda o canavar varken yapamam!”

Başımı hafifçe yana eğdim. Alice’in söylediği dikkatimi çekmişti: O canavar demişti, *bir* canavar değil. Sanki akimda belirli bir canavar vardı. Jaguar da aynısını söylemişti. Gözümün ucuyla ona baktım, bana söylemediği bir şey olup olmadığını düşündüm. “Dene.”

Ciddi olduğumu anlamıştı. Tekrar yatağa oturduk; keçi motifimi alıp iğneyi sapladım. Erkekler çok geçmeden geri döneceklerdi. Tüfekleri vardı. Atları vardı. Onları beklemekten başka çaremiz de yoktu.

Sert hareketlerle ilmeklerimi atmaya devam ettim, Alice’in de bir süre sonra iğnesini eline aldığını gördüm.

“Ona canavar dedin,” dedim yavaşça.

Elleri titredi. Bana bakmadı.

“Jaguar’dan mı söz ediyorsun? Ajax dedikleri yaratıktan mı?”

Alt dudağını ısırdı. Birden tüm dikkatini oya işine vermeye karar vermişti.

“Neden bana anlatmıyorsun Alice?” Sesimdeki asabi ifade suratına bir tokat gibi indi. Ben bile sesimin nasıl çıktığına şaşırdım; tıpkı babam gibi konuşuyordum.

“Ajax değil hanımefendi,” dedi alçak sesle. “Ajax Montgomery’yle arkadaştı. Araları o kadar iyiydi ki kardeş gibiydiler. Bana öyküler anlatırdı. Ajax’tan hayatta korkmam.”

Oya ışını unutup iğneyi kucağıma düşürdüm. Alice Ajaxtan korkmuyorsa, neden sesi titriyordu?

Adalıları öldüren şey Ajax değil, değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yanıt vermiş kadar oldu.

Bileğini tuttum. “Kim o halde?” Alice geri çekildi. Onu korkutmak istememiştim. Onu korumak istiyordum ama bunu gerçeği bilmeden yapamazdım.

“Söyleyemem hanımefendi!”

“Neden?”

“Çünkü bizi dinliyor! Hep dinliyor. Söylersem beni öldü-^ rür” Gözleri yaşlarla doldu. Çok gençti, aslında, daha çocuk

^ sayılırdı. İyi yürekli birisi elini okşayıp, ona her şeym yoluna

gireceğini söyleyebilirdi. Ama ben tırnaklarımı avucuna geçirdim.

- “Ne demek istiyorsun? Dinleyen ne?”

“Canavar!”

Çatıda bir şey sürüngü. Büyük bir şey. Hızlı hareket eden bir şey. Kiremitler yere düştü.

Korkudan nefes alamadım. Alice çığlık attı. Onu kendime doğru çekip, parmağımı dudaklarına götürdüm. İkimiz de tavana baktık. Yaratık tam tepemızdeydi. Duvarlar altı metre Yüksekliğinde olmalıydı. Ne tür bir yaratık bir duvarı delebilirdi? Bir kiremit daha düştü. Sonra, avluda küt diye bir ses duyuldu. Başımı hızla sesin geldiği yöne çevirdim.

Yaratık yerleşkenin içindeydi.

Gözlerimi yumdum. Kalbım göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Silahlar yerieşkedeki ahırdaydı. Kapıların üstünde doğru dürüst kilit bile yoktu. Elimizdeki tek şey aklimdı.

'"Alice, vatağın altına girmeni istiyorum.” Aslında, saklanmanın fayda etmeyeceğim biliyordum. Ama

en azından. Alice kendisini daha güvende hissedebilirdi.

Gözlerini kapıya dikti. "Beş parmakları olmadığı takdirde kapıyı açamazlar," dedi. "Doktor öyle demişti."

Dediğine inanıyordu. Diğer yaratıklar gibi, o da babama körü körüne inanıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Duvarları da aşamayacaklarını söylemişti ama bu bir yalandı." Daha fazlasını söylememek için dilimi ısırdım. Onu korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Babam kendisini bir Tanrı yerine koyup kendi yaratılarını öylesine büyük bir yanılgıya düşürmüştü ki hiçbiri ona karşı gelmemişti. Ama hayvanlar hayvandı. Kana susamış bir hayvanla baş etmenin de tek bir yolu vardı: o sizi öldürmeden sizin onu öldürmeniz.

Kirişleri bir elime, feneri diğer elime aldım. "Burada bekle," dedim.

"Hanımefendi, dışarı çıkmayın!"

Ama kapıyı çoktan aralamıştım. "Montgomery cephanelikleri ve silahları ahırda saklıyor. Oraya gitmeye çalışacağım." Dışarıda, yağmur zeminde su birikintileri oluşturmuştu. Salonun kapısına asılmış bir fener avluya cılız bir ışık yayıyordu. Domates gölgeleri iskeletleri andırıyordu. Çamurda birkaç bulanık iz vardı ama kaç parmaklı olduğunu anlayamayacağım kadar dağılmıştı. Nereye gittiğini de göremiyordum.

"Kapıyı açma," dedim. "Yatağın altından da çıkma." "Doktorla Montgomery'yi bekleyin hanımefendi lütfen!" Ama babamın vaatlerine onun gibi inanmıyordum. Canavar babamın kurallarını çiğnemişti. Yerleşkeye girmişti. Gelişigüzel de öldürüyordu. Bizi bulacaktı.

"Hemen döneceğim. Söz." Sessizce dışarı çıktım.

Yerleşke yağmur ve rüzgâr sesi haricinde sessizdi. Jaguar'ı taklit ederek sessizce ilerlemeye başladım. *Önce ön parmaklar, sonra topuk. Önce ön parmaklar, sonra topuk.* Her gölgeden bir şeyin fırlamasını bekliyordum. Gözlerin beni karanlık bir yerden izlediğim hissedebiliyordum. Kendime yanılıyor olabileceğimi söyledim. İnsan bu denli korktuğunda, duyduğu her ses daha yüksek geliyordu. Çatıda bir kuş ya da sincap da olabilirdi.

Ama yerdeki izler bir sincaba ait değildi ve hiçbir kuş çatıdaki kiremitleri yerinden oynatamazdı. Feneri havaya kaldırınca, boğazımın ışıkta açıkta ve savunmasız kaldığını hissettim. Canavar oradaysa ve beni izliyorsa, kolay bir hedef haline gelmiştim.

Kemerli yoldaki saçakların altındaki izleri inceledim. Hem her yöne, hem de hiçbir yere gidiyor gibiydiler. Çamurda ve karanlıkta tek bir ayak izini ayırt etmek mümkün değildi. Tek gördüğüm, ayak izlerinin oldukça büyük olduğuydu.

Çok büyüklerdi.

Ormandan gelen bir çığlık beni irkiltti. Bir baykuş ötmüş-tü. Ama bu ses, elimdeki feneri sağa sola savura savura, panik içinde ahıra kadar hızla koşmama ve ahırın kapısını açıp ardımdan kapatmaya

ve kendimi güvene almaya yetti.

Zifiri karanlıkta kaldım. Rüzgâr fenerin ateşini söndürmüştü.

Sadece kendi kesik nefes alıp verişlerimi ve su akıtan ahırın çatısından damlayan damlaların sesini duyuyordum. Hissettiğim tek kokuysa, toprak ve ıslak saman kokuşuydu. Gözlerim odaklanacak bir ışık kaynağı aradı. Ama karanlıktan başka bir

şey göremedim.

El yordamıyla arkamdaki duvarı buldum ve sırtımı ahşap duvara yasladım. Kirişleri elimde sıkı sıkı tutuyordum. Kendi kendime panik olmama gerektiğini söyledim. Canavarın ahıra girmesi için hiçbir neden yoktu. Kafesli hayvan kokan labo-ratuvar ya da tuhaf kokuların bir karışımının sindiği mutfak daha büyük bir olasılıktı.

Tüfekleri al, dedim kendi kendime. Eyer odasının ve silah rafının karanlıkta bile nerede olduğunu bilecek kadar çok girip

çıkmıştım ahıra. Hiç tüfek kullanmamıştım ama iç içe geçen kısımlarını ve barutun nasıl patladığını biliyordum. Montgo-mery tüfekleri muhtemelen dolu tutuyordu. Nişan alıp tetiği çekecektim. Iskalasam bile, canavarı korkutabilirdim.

Ama ayaklarım bir türlü eyer odasına gitmedi. Sırtımı dayadığım duvar güven veriyordu. Ayakta durmak güvenliydi. Sanki hareket edecek olsam, ölecekmişim gibi hissediyordum.

Beşe kadar sayacaktım. Mantığa geri dönmek için, içime beş nefes çekecektim.

Bir.

Dişlerimi sıktım. Kendi nefesimin sesini dinledim.

İki.

Samanların tanıdık kokusu altında, burnuma keskin bir koku da geldi. Ama bu bile tanıdıktı sanki. Bu keskin kokuyu daha önce de hissetmiştim ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyor dum.

Üç.

Karanlıkta bir hışırtı sesi duydum. Nefes alıp verişim hızlandı. Ahırın farelerle dolu olması gerektiğini düşündüm. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Elimdeki kiriş parçalarını sıktım. İzlerin ahıra doğru gitmediğine emindim. Emindim, değil mi? Öylesine korkmuştum ki ne gördüğümü idrak etmekte zorlanıyordum. Ama o koku sanki kaynağı bana daha da yakınlaşmış gibi keskinleşti. Ne olduğunu anlayınca nefesim kesildi.

Islak post.

Dört.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bir şey daha da yakınıma süründü. Çatı kirişlerinden çıkan sürtünme sesinden anlamıştım bunu. Zemindeki samanlar da kımıldamıştı. Tüfekleri almak için çok geç kaldığımı fark ettim. Ahırda benden başka bir şey daha vardı. Büyük bir şey. Sanki oraya aitmiş gibi, varlığı karanlığa karıştı. Korku boğazımın yumuşak bölümlerini sıktı. Bu durumdan kurtulmanın mantıklı bir yolu olmalı dedim kendi kendime. Uöğsü karanlıkta vurabileceğim en geniş hedefti. Kiriş parçalarını aşağıdan, en çok zarar verebilecekleri göğüs kafesinin altına sağlamam gerekiyordu. Pençelerinden ve dişlerinden kaçınmak için de yere eğilecektim.

Sert bir şey hafifçe elime sürtününce, o kadar büyük bir şok yaşadım ki kirişler elimden kaydı. Karanlıkta tangır tungur yere düştüler.

Beş.

Derhal eyer odasına atıldım. Başka bir seçeneğim yoktu. Artık mantıkla değil, içgüdülerimle hareket ediyordum. Bir şey koşuyormuş gibi arkamda bir hava akımı hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendi kalp atışlarımın sesinden başka bir şey duyamıyordum. Kapıyı bulup içeri atıldım ve yine el yordamıyla tüfeklerin bulunduğu pürüzsüz metal rafı bulmaya çalıştım. Ama elime sadece ahşap bir şey geldi. Tabanca kılıfları boştu.

Silahların hepsini yanlarında götürmüşlerdi.

Kalçam tezgâhın kenarına çarpınca, acıyla irkildim. Korkunun boğazımın derinliklerine yerleştiğini, panik içindeki bir köpek gibi inlediğimi duyabiliyordum. Elimi masanın üstünde gezdirip bir bıçak ya da toynak çubuğu gibi bir şey aradım. Elime bir kutu kibrit geldi. Bir tanesini sert kava sürtünce, kıvılcım saçarak yandı.

Titreyen ellerle kibrit çöpünü havaya kaldırdım ve çaresizlik içinde cılız ışıkta peşime düşen yaratığı aradım.

İçeride hiçbir şey yoktu.

Kibrit çöpünün yanık kükürt ve ıslak postun keskin kokusuyla baş başa kalmıştım.

Otuz İkinci Bölüm

Odaya geri dönünce, Alice'e yaratığı bulduğumu ve onun irice bir sincap olduğunu söyledim. Nihayet uykuya dalmayı başardı ama benim gözlerime bir dirhem uyku girmiyordu. İkimiz de yatağa uzanmıştık ve canavarın kopan pençesi avucumda gizli duruyordu. Kolumu omuzlarına dolayıp, korktuğumda annemin yaptığı gibi usul usul saçlarını okşamaya başladım.

Uzaktan tazıların uluma sesleri geliyordu. Erkekler geri dönüyorlardı.

Yataktan kalkıp Alice'in başını kucağımdan kaldırdım ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm. Karanlığı aydınlatabilmek için, bulabildiğim her feneri yaktım. O gece yaşadığım dehşetin gerçek olduğunu hatırlamak için de kopan pençeyi sıktım.

Yerleşkenin ön kapıları gıcırdayarak açıldı. Avluya göz attım. Erkekler üstleri başları çamur içinde,

bitap halde, fenerlerin yandığını bile fark etmeden içeri daldılar. Bir an için üstümdeki gecelikle, fırtınada ve erkeklerin geri dönüşüyle birlikte kendimi çıplak hissettim ama beni endişelendiren daha büyük sorunlar vardı. Geriye bakıp Alice'in uyandığından emin oldum ve kapıdan dışarı çıktım.

Balthasar, Duke'un çektiği arabayı yerleşkeye sokarken, arka kapı açık duruyordu. Sarıldığı bembeyaz örtü çamura bulanmış bir ceset gördüm. Bu da demekti ki Jaguar'ı değil, bir diğer kurbanı bulmuşlardı.

Montgomeryyle babam cesedi arabadan çıkarmaya çalışırlarken, Edward beni gördü. Bakışları karanlık gökteki yıldızlar kadar muğlaktı.

Avluda ilerledi, gözlerini kapımdan sızan parlak ışığa karşı eliyle siper etti. Suratındaki izin yanında bir çamur lekesi vardı.

"Neden ayaktasın?" diye sordu. "Neden fenerlerin hepsi yanık?"

Bana güç vermesi için pençeyi sıktım. "Siz burada yokken bir şey oldu."

Sesimin titreyişinden ciddi bir şey olduğunu anladı. Beni yalnız kalabileceğimiz odama çekti. Yatakta uyuyan Alice'i gördü.

"Betin benzin atmış."

Pençenin kırık kenarına dokundum. Penceredeki eli, çatıdan düşen kiremitleri hatırladım. Ahırda kesinlikle yalnız olmadığım hissini hatırladım. "Bir şey bize saldırmaya çalıştı. Pencereden..." Birden, içimde bir şeyler dağıldı ve lafımı tamamlayamadım. Bunun yerine, korkunun tüm benliğimi sardığını hissettim. Pençeyi sıktım.

"Şşş, artık güvendesin." Edward beni kendisine çekti, pençeye doğru dürüst bakmadı bile. Bunun yarattığı kıyımı yeterince görmüş olmalıydı. Çağlayanın ardında uyuyormuş gibi yaptığımda olduğu gibi, elini saçlarımın üstünde gezdirdi. Bunun beni sakinleştirmesi gerekirdi ama tam aksi etkisi oldu. Ona o denli yakın olmak beni geriyor, rüyam gerçekleşmiş ve kendimi Montgomery yerine onunla bulmuşum gibi hissediyordum. Aslında, bu aklımdan geçmemiş değildi. Babam bizi evlilik için birbirimize uygun görmüştü. Edward'm da bana karşı hisler beslediği aşikârdı. Ama Edward'la birlikte *olamaz-*

dım. Bir şeyden kaçıyordu. Sırlarını o kadar iyi gizliyordu ki bazen sırları olduğunu bile unutuyordum. Ondan istesem bile, sırlarını anlatıp anlatmayacağına emin değildim.

"Seni yalnız bırakmamalıydım," dedi. "Bunun tehlikeli olacağını biliyordum. Ormanda olmamın daha güvenli olacağını düşündüm..." Parmakları saçlarımın uçlarını birbirine dolandı. "Babanın yarattığı iblisleri avlamamın daha iyi olacağını düşündüm."

Fısıldayan dudakları kulaklarını sıyırdı. Bende elektrik şokunu andıran, beklenmedik bir etki yarattı. Geri çekildim ama beni bırakmadı, bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Beni tutan kolları artık bana güvenli gelmiyordu. Tam aksine, beni her ana öpebilirmiş gibi tehlikeli olduğunu hissediyordum. Başparmağımı pençenin ucuna bastırıp, acının aklımı başımdan almasını sağlamaya

çalıştım. Beni umursadığını biliyordum. Ama Montgomery için de aynı şey söz konusuydu. Ah, Montgomery... Edward'a yakın olmak, aklımı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"O yaratık geri dönmeden önce bu adadan kaçacağız," dedi Alice'i uyandırmamak için fısıldayarak.

"Canavar demek istedin herhalde."

Elleri belime kaydı. Baştan çıkarıcı fısıltıları kulaklarımı kaplıyor, boynumdaki dantelleri karıştırıyor, beni daha da kendisine çekiyordu. "Her ne demek istersen."

Kapı gıcırdadı. Montgomery donakalmış vaziyette kapıda dikiliyordu. Suratımın yandığını hissederek Edward'dan uzaklaştım. Edward hiçbir şey olmamış gibi gömleğinin gevşek düğmesiyle oynadı.

Ama bir şey *olmuştu* ve bunu nasıl yorumlayabileceğimi bilemiyordum.

"Alice'i arıyordum," dedi Montgomery belli belirsiz bir tavırla bir bana, bir Edward'a bakarak.

Suratıma düşen bir tutam saçı geriye ittim ve başımla yatağı işaret ettim. "Alice burada."

Montgomery derin bir oh çekip içeri girdi. "Odasında değildi. Endişelendim..."

îlk önce ona bakmış, dedim içimden. *Bana değil.* Ama kıskançlık hissini içimden atmaya çalıştım. İçeri girip beni ve Edward'i yakın gördüğünde, o da aynı şeyi hissetmiş olabilirdi. Ama yanılıyordu. Kesinlikle yanılıyordu.

"Yerleşkeye bir şey girdi. Yaratıklardan biri ya da başka bir şey..."

"Nasıl başka bir şey?" diye sordu Montgomery.

"Bilmiyorum. Adada başka ne olabilir?" diye sordum gözlerim öfkeyle parıldayarak. Pençeyi masaya koydum.

Alice uykusunda bir şeyler mırıldanıp diğer tarafa döndü. Montgomery'nin eli pençenin bir-iki santim üstünde havada asılı kaldı.

"Burada kalamayız," dedi Edward sesini yükselterek. Pençeyi alıp, cebine attı. "Bu adadan gitmeliyiz."

"Şşş!" diye fısıldadım telaşla. Alice irkilerek uyandı, nerede olduğunu anlayamadığı için de bağırdı.

Aklımdan geçen ilk şey, ona bunun kötü bir rüya olduğunu söylemekti. Ama Montgomery çoktan yanma gitmiş, güzel sarı saçlarım okşamaya başlamıştı. "Geri döndük," dedi. "Artık güvendesin."

Çünkü güvende olmasını *ben* sağladım, diye düşündüm. Babam adada yaşayanların güvenliğini sağlamıyordu, dolayısıyla bunu başka birisinin yapması gerekiyordu.

Ama Alice çığlık atmaya ve öyle hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı ki bir ara tıkanacağım sandım.

Nihayet, Montgomery onu kucakladığı gibi odadan çıkardı. Elinde bir fenerle hızla odaya doğru gelen birisiyle karşılaştı dışarı çıktığında.

Babam odaya daldı. “Neler oldu? Ahır kapısı menteşelerinden çıkmış, çatıda da bir düzine kadar kiremit kırılmış.”

Ayağa kalktım. “Canavarlarından biri çatıya çıktı.” Ağzımdan adeta zehir damlıyordu.

“Çok saçma," dedi. “Onlar duvarlara tırmanamazlar ki. Yanılıyorsun.”

“Asıl yanılgı onları yaratmaktı!”

Babam çeneme bir tokat indirdi. Suratımın bir yanma keskin bir acı yayıldı. Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim. Belki de o kadar şaşırmamalıydım. Ama nedense, içimde hâlâ babamla kendim için bir umut besliyordum.

Artık bunun asla mümkün olamayacağını anlamıştım. Edward derhal müdahale etti ve babamın ceketinin yakasına sertçe yapıştı. “Bir daha sakın ona vurma.”

Babam öfkeyle geri çekildi. “Bana bir daha vurursan, bu adaya hiç adım atmamış olmayı dileyeceksin Prince.”

“Durun. Yeter artık.” Çenemi oynatıp oynatamadığımı denedim. Kırık yoktu, sadece incinmişti. Artık biliyordum. Hiçbirimiz babamın umurunda değildik. Hayal dünyası aklını başından almıştı. Ama bizi zerre kadar umursamasa da hâlâ mantığın sesini dinleyebilirdi. “Onları uysallaştırmak için her ne yaptıysan... işe yaramamış. Onlar hayvan. Sonsuza dek sana itaat etmeyecekler. Tek bir seçenek var: Araştırmalarına son vermek. Buradan gitmek.”

Babam, Edward'la boğuşurken eğrilen kravatını düzeltti. Gözleri fırtınada azgın dalgalarla kaplanan bir deniz gibi kapkaraydı. “Hava düzelir düzelmez köye gideceğiz. Her şevin kontrol altında olduğunu kendi gözlerinizle göreceksiniz."

Çenemin incinen yerme dokunup, onu ikna etmeye çalışmanın nafile olduğunu anladım.

Babam artık sağduyulu düşünemivordu.

Fırtına birkaç gün boyunca devam etti. Köye gidebileceğimiz an gelene dek, orman öylesine nemli bir hale gelmişti ki araba adeta denizin altında ilerliyor gibiydi. Her çeyrek kilometrede durup, yolu tıkayan ağaçları çekmek zorunda kalıyorduk.

Köye daha varmadan bir süre öncesinden kokusunu hissettim. Keskin ve leş gibi koku salgın bir hastalık gibi sarmıştı etrafı. Burnuma sırf hayvan kokusu değil, ağzımı ve burnumu örtmeme neden olan çürük bir mikrop kokusu da geliyordu. Yaratıkların tedavisi epey gecikmişti ve Montgomery değişimin hızla meydana geleceğini söylemişti. Babamsa sistemlerindeki serum eksikliğinden, hepsinin huzurlu ve uysal olacağında diretiyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tıpkı süt inekleri gibi olacaklar, demişti.

Köye yaklaşırken, yol adeta bir göle dönüşmüştü. Duke durdu, daha fazla ilerlemek istemedi. Montgomery'nin arabadan inip, dizginleri çekmesi gerekti.

Köy leş gibiydi. Kulübeler ya yıkılmış ya da pençe darbeleriyle parçalanmıştı. Molozların üstünden dumanlar çıkıyordu. Edward'la birbirimize endişeyle baktık. Bunu pek de süt inekleri yapmışa benzemiyordu.

Çamurda sanki sarhoş olmuş gibi şişkin karnım ortada bırakacak biçimde inleyen bir yaratığın yanından geçtik. Arka bacakları öylesine bükülmüştü ki yürüyebileceğini sanmıyordum. Arabanın yanından geçişini boş bakışlarla izledi. Babam onu işaret etti. "Altı metrelik duvarı aşan yaratık bu muydu, Juliet?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Babam hâlâ büyük bir yanılgı içindeydi. Ne söylesem onu ikna edemeyecektim.

Araba sallanarak durdu. Köyün merkezinde olduğumuz halde, etraf tanınacak gibi değildi. O dua eden kalabalığın, ardında kırmızı pelerini uçuşan adamın ve saygıdeğer yaratıcılarını görmek için oraya toplanan yaratıkların yerinde yeller esiyordu.

"Bizi kimse karşılamadı," dedi Montgomery.

Babam bunu dikkate almak gerekmiyormuş gibi elini salladı. "Doğal bir durum. Onlar artık dediğim gibi bir büyükbaş hayvan sürüsü gibiler. Ya domuzlar gibi bağırıyorlardır ya da bir yerlerde otlanıyorlardır."

Karanlık kapılardan bizi izleyen birkaç çift göz gördüm. Sıcağa rağmen içim ürperince, kollarımı göğsümde daha sıkı kavuşturdum.

Edward yıkılmamış kulübelerden birini işaret etti. Dudaklarında beliren sert ve şüpheci bir gülümseme haricinde bir değişim geçirmemiş olan Cymbeline içeriden bize baktı. El salladım. Daha önce görmediğim upuzun sivri dişlerini göstererek hırladı. Kollarımı etrafıma daha da sıkı sıkı sardım.

Babam arabadan inip ellerini ovuşturdu. Ona tapan halkına geri dönmüş bir kurtarıcı gibi gülümseyerek ellerini öne uzattı.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdı. "Çıkın da güzel suratlarınızı göreyim."

Kimse gelmedi. Babamın suratında anlık bir tereddüt gördüm ama bu ifade vızıldayan sinekler gibi bir anda gözden kayboldu. "Hey, sen!" Uzun parmaklarından birini bir kapıda dikilen bir yaratığa doğrulttu. "Çekinme. Gel."

Yaratık ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp, ritmik bir biçimde hareket etti. Hareket ettiğinde, eklemleri yuvalarında oynadı. Yavaşça etrafımızda dolandı, sonra iki ayağının üstüne kalkıp bize yanaştı.

Piton kadındı. Suratı dehşet verici bir biçimde gerilmişti ve üstünde giysi de yoktu. Bir yılan zarafetiyle babama yaklaştı.

Babam yaratığın korkunç halini görmemiş gibi gülümsedi. "Caesar nerede canım?"

"Caesar," dedi piton kadın. Arabanın yan tarafına doğru süzüldü. Midem gerildi. Montgomery yaratıklar gibi olmadığımda ısrar etmişti ama ilaçlarımı almadığım takdirde onlar gibi olacağımdan korkmadan edemiyordum.

Birkaç kez tıslayarak güldü. "Caesar artık konuşmuyor." Birkaç yaratık daha yavaş yavaş bize yaklaştı. Bedenleri tuhaf bir biçimde gerilmişti; ellerinin ve dizlerinin üstünde ilerliyorlardı. Montgomery elini tüfeğinin üstüne koydu.

"Nerede o?" diye sordu babam bir kez daha. Gülümsemesi silinmişti. "Onu buraya getirin!"

Piton kadın yine güldü. Çatallı dili dudaksız ağzına girip çıktı. "Onu buraya getirin, buraya getirin dedi."

Yaratıklar bir sinek sürüsü gibi bulunduğumuz yere akın etmeye başlayınca, arkamızda yol tıkanmış oldu. Nihayet, hafif bir hırıltı sesi duyduk. Yaratıklar çılgına dönmüş bir sürü gibi zıplamaya başladılar. Devasa bir şekil kalabalığı yardı ve ilerlerken alaycı bir biçimde konuşmaya başladı. Ağzımı kapattım. Yaratık Caesar'dı; boynuzları kırılmış, geriye sadece yuvarlak çıkıntılar kalmıştı. Omuzlarından biri tuhaf bir açıda eğilmişti. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki deride kapkara lekeler vardı.

"Gitmeliyiz," dedim. Ama kimse yanıt vermedi.

Babam, Caesar'a bakar bakmaz elini tabancasına götürdü. *"Onun* tedavisini kesmemen gerekiyordu," diye bağırdı Montgomery'ye.

"Kesmedim," dedi Montgomery sakin bir tavırla. "Bu, gerileme değil. Bunu ona diğerleri yapıtı."

Babam yıpranmış taş basamağa ayağını dayadı. "Emirleri söyle Caesar," dedi emir verir gibi. "Diğerleri emirleri unutmuş!" Ama Caesar boynuzlarını görünmez bir ağaca sürtüyormuş gibi kafasını oynattı. "Konuş!" diye bağırdı babam bir kez daha, piton kadın tısladı.

"Caesar artık konuşmuyor," dedi yine.

Babam, Caesar'm çenesini kavrayıp zorla açtı. Ağzındaki salyaları ve birbirine çarpan dişlerini görünce, babam bir şeyler homurdandı. Sırtı dikleşti, sonra Caesar'ı bırakıp ellerini iki yanma sarkıttı. Geyik adam da çenesini göğsüne eğdi.

Babam uzun ve tereddütlü adımlarla yanımıza gelirken, titreyen eliyle bıyıklarını sıvazlıyordu. "Dilini kesmişler," dedi. Tiksintiyle geri çekildim. "Aman tanrım."

Babam bana ters bir bakış fırlattı. "Onsuz da yapabiliriz." Caesar'dan mı, yoksa Tanrı'dan mı söz ettiğini bilemedim.

Babam kalabalığa döndü. "Beni dinleyin, emirleri ben söyleyeceğim, sizi rezil yaratıklar! Kendinize insan diyorsunuz ama pislik içinde yaşıyorsunuz. Dört ayaklı şeyler gibi yerlerde sürünüyorsunuz. Emirleri ne de çabuk unuttunuz!" Kalabalığın ayak sürümesi ve mırıltıları kesildi. Uzun süre önce duydukları ama unuttukları bir şarkıyı hatırlamaya başlamışlar gibi başlarını hafifçe yana eğdiler.

"İçki içmeyeceksiniz! Canlıların etini yemeyeceksiniz! Geceleri başıboş dolaşmayacaksınız!" Babam duraksadı. Ne söyleyeceğini biliyordum ama yaratıklar gibi nefesimi tutup devanı etmesini bekledim. "Başkalarını öldürmeyeceksiniz!" Ayağını vere vurdu. "Bunlar sizin Tanrınızın emirleridir!"

Etrafa derin bir sessizlik çöktü. Yaratıklar boş, ıslak gözlerle ona baktılar. *Hayu*; diye bağırmak istedim. *Bunlar hiçbir Tanrının sözleri değil.* Bunlar, bir kaçığın sözleri.

"Evet!" Boğuk bir ses, sessizliği böldü. "Evet, bizim Tanrımızın sözleri!" Kalabalık yine mırıldanmaya başladı. Kimin konuştuğunu anlamaya çalıştık. Kocaman bir yaratık kalabalığın arasından bize doğru ilerlemeye başladı. Yürüyüşü kıvraktı. Jaguar'la birlikte ormanda gördüğüm ayıya benzeyen yaratıktı. Göğsüne doğru tuttuğu elleri, eğri birer pençeye dönüşmüştü.

Babamın karşısına dikildi. Adalılar bir sürü gibi bize yanaştılar. "Tanrımızın sözleri!" diye bağırdı ayı adam.

Edward'a baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kasları bir yay gibi gerilmişti.

"İçki içmeyeceğiz!" diye bağıran ayı adam, devasa büyüklükteki bacaklarının üstünde dans etmeye koyuldu. "Et yemeyeceğiz. Bunlar Tanrımızın sözleri!"

Hayvan-insanlar benim gibi tereddüde düşüp kıpırdanmaya başladılar. Piton kadın çekik gözlerini kırpıştırarak yanıma süzüldü. Doğal olamayacak kadar büyük dilini ağzının üstünde gezdirdi. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Çok iyi Antigonus," dedi babam ayı adama. Suratında kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Şimdi dostum, bana bu korkunç şeyi Caesar'a kimin yaptığım söyle."

Antigonus babama doğru birkaç kıvrık adım attı, pençe eliyle onu yanına çağırır gibi yaptı. Diğer eli hâlâ belindeydi. Ayı burnunu babamın kulağına fısıldayacak kadar yaklaştırdığında, elinde tuttuğu bıçak parıldadı. Bıçağı babamın boğazına savurdu.

Bir ateş sesi duyuldu.

Montgomery tüfeğine sarılmıştı ama ilk ateş eden Edvvard

***m** W**

MEGAN SHEPHERD *W*

olmuştu. Yaratıklar panik içinde dağıldılar, kaçabilmek için birbirlerini ezdiler. Antigonus'un bedeni babamın ayaklarının dibine düştü, deri ayakkabılarının üstüne kanlar sıçrattı. Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Değerli yaratılarından biri daha ona karşı gelmişti.

Montgomery derhal yaratığın cansız bedeninin başına koştu. Etraflarında bir toz bulutu oluştu. Ama gözlerimi Edward'dan ay ıramıyordum. Öldürmüştü. Hem de babamı korumak uğruna. Tabancayı yere düşürdü. O da en az hissettiğim kadar şaşkın gözüküyordu.

"Edward..." dedim ama lafımı tamamlayamadım. Artık o da bir katildi.

Suratı bomboştu, gözleriyse irileşmişti. Şok içinde elini saçlarında gezdirdi, yerdeki ceset ayağa firlayıp peşine düşecekmiş gibi ayı adama baktı. Onu yaşam, ölüm ve denizdeki deliliği arasında gidip geldiği sandalda bulduğumuz gün geldi aklıma.

Arkasını dönüp, yaptığından kaçabilirmiş gibi ormana daldı.

Keyifsiz bir biçimde geri döndük. Ona ne kadar seslenmiş olsam da Edward ortalıkta gözükmedi. Montgomery yirmi gün boyunca harap bir sandalda açık denizde hayatta kalmayı başaran bir insanın yerleşkeye dönebileceğine beni ikna etmeye çalıştı. Ama denizde Edward'i avlamak isteyen, sadece güneş ve geçmişe dair anılarıydı; adadaysa başıboş bir canavar cirit atıyordu.

İleriden birisi bağırdı. Yaprakların arasında yerleşkenin duvarları belirdi. Balthasar koşa koşa, iri göğsü hızla inip kalka kalka, gözleri kan çanağına dönmüş vaziyette yanımıza geldi. Onu ilk kez gördüğüm, çok çirkin olduğunu düşündüğüm zaman geldi aklıma. Piton kadının, Antigonus'un ve diğerleri-

nin dehşet verici suratlarını gördükten sonra, Balthasar'ın biz-ler gibi, insanlar gibi gözüktüğünü düşünmeden edemedim. Montgomery'nin ona ilaçlan vermeye devam etmesini umdum. Balthasar'ın gerileme yaşamasını görmek beni çok üzerdi.

"Ne oldu?" diye sordu Montgomery. Tüfeğini sıkı sıkı tuttu.

"Hemen gelin," dedi Balthasar nefes nefese. Alt dudağı titredi. "Çabuk."

Montgomery atm dizginlerini babama uzatıp arabadan atladı. Balthasar'la birlikte içeri doğru koşmaya başladı. İleride ahşap kapının kırık olduğunu gördüm. Kapı büyük bir güçle parçalanmış gibiydi.

Babam arabayı derhal kapılara götürdü. Arabayı içeri sokmak için kimse gelmedi. Puck, Alice ve diğer hizmetkârlar orada değillerdi. Mideme bir ağrı saplandı. İçeri girmek için ilkel bir istek duydum. Neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

Babam dizginleri bana firlattı. "Burada kal. Duke'u tut."

"Ama neler oluyor?" dedim. Beni duymazdan geldi. Parmaklarımı Duke'un yelesine dolayıp, erkeklerin kırık kapıdan içeri girişlerini izledim. Neden kimse bir şey demiyordu? Neden kimse atı almak için gelmiyordu?

Kapının dışındaki çamurların üstünde izler vardı. Canavarın daha önce bıraktığı o kayma ve sürünme izleri gibiydi. Ama kapılar demir parmaklıklarla desteklenmişti. Canavar demiri bükemezdi, değil mi?

Bir adam bağırdı. Montgomery'nin sesiydi.

"Kahretsin, burada kal," diye mırıldandım ve Duke'la arabayı bir ağaca doğru götürdüm. Dizginleri bir dala bağlayıp, Duke'un koşmaya başlamayacağını umdum.

Kırık kapının üstünden tırmanırken, bir elimle eteğimi tuttum. Gördüğüm manzara karşısında nefesiz kaldım. Avlu dar-madağmdı. Domatesler ezilmişti, fenerler kırılmıştı ve kümes de parçalanmıştı.

Mutfaktan sesler geliyordu. Yavaş yavaş oraya doğru ilerledim.

"Şeytan görsün yüzünü!" diye bağırdı Montgomery köşeden. "Hepinizi şeytan alsın!" Sesindeki acı olduğum yerde kalmama neden oldu. Genellikle, öfkeden köpürdüğünde bile çok kontrollü olurdu.

Yanağımı taş duvara yasladım. Köşenin hemen ardındaydı-lar. Başımı uzatıp bakmam yeterli olacaktı. Ama nedense, oraya bakınca her şey değişebilirmiş gibi hisse kapılmıştım.

"Şeytan alsın seni!" diye bağırdı Montgomery bir kez daha.

Merakıma yenildim, Montgomery'yi çılgına çeviren şeye bakmadan edemedim.

Montgomery ve babam, Balthasar'la ve Puck'la birlikte mutfak kapısının dışında duruyorlardı.

Montgomery volta atıyordu; geniş omuzları bir hayvanınki gibi gerilmişti. Titreyen ellerinden biriyle de ağzını kapatmıştı.

"Sakin ol," dedi babam. O da titriyordu. "Aklını yitireceksin."

Mutfak zeminindeki beyaz bir şey çekti dikkatimi. Doğru görüp görmediğimden emin olamadığım için gözlerimi kırpıştırdım. Alice'in beyaz renkli eteği kapıdan gözüküyordu; dümdüz yere serilmişti ve solgun renkli çıplak iki ayağı çamur içindeydi. Ayak başparmağından akan koyu renkli kanlar yerde bir birikinti oluşturmuştu. Ayaklar kımıldamıyordu. O ayakların bir daha asla kımıldamayacağından demindim.

Alice ölmüştü.

Otuz Dördüncü Bölüm

«sarç,

Montgomery yumruğunu mutfak kapısına indirdi. Ahşap kapı bir anda parçalandı ve Montgomery tatmin olmamış bir tavırla inledi. Diğer yumruğunu da sert, taş duvara geçirdi.

Öne atıldım. "Yapma!"

Ama eli iç bulandırıcı bir sesle duvarın üstüne indi. Yaralanan parmak eklemlerinden kanlar fışkırdı. Ellerimle bileğini kavradım.

“Yapma!” dedim. “Hiçbir şeyi değiştiremezsin.”

“Bırak beni!” Dağınık saçları ter ve toz içinde kalmıştı. Kol kasları derisinin altında çelik dişliler gibi gerildi. Yumruğunu duvara bir daha indirmesini engellemek için var gücümle koluna asılmak zorunda kaldım.

“Kendisini incitecek,” dedi babam. “Bir doz morfin hazırlayayım.”

Montgomery ona döndü. “İlaçlarını istemiyorum. Senin hiçbir şeyini istemiyorum!”

Babam titreyen elini çenesindeki beyaz kıllara götürdü. Bir an için, onun özür dileyebileceğini ya da en azından başsağlığı dileyebileceğini sandım. Ama kara gözleri birden buz kesti.

“Nasıl istersen. Beş para etmezsin zaten.”

Montgomery kolunu hışımla geri çekti. Yumruğunu ansızın babamın suratına savuracak gibi oldu ama öne atılarak onu durdurdum.

“Gel,” diye fısıldadım. Alev alev yanan suratına, gergin omuzlarına dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştım. Alice’in soğuk cesedi mutfak kapısının orada, ayaklarımızın dibinde duruyordu. Kanı sıvaya işlemişti. Yerde yatan ben de olabilirdim. Herhangi birimiz olabilirdik. Midemin bulandığını hissettim. “Hava alman gerek. Zihnini boşaltman gerek.”

Vahşi bir hayvan gibi elimi itmeye çalıştı ve volta atmaya koyuldu ama en sonunda onu Alice’in cesedinden, kırık kapıdan ve yerleşkeden uzaklaştırmayı başardım.

Dış duvarın önünde, parıldayan okyanusu görebileceğimiz yeşillik bir alan buldum; yere oturdum ama sakinleşmesi zaman aldı. Eteğimin ucundan bir parça kopardım.

“Elini sarayım. Her yer kan oldu.”

Mavi gözlerini bana çevirdi. Vahşi hayvan hâlâ oradaydı ve sakinleşmemişti. Ama gözlerinde acı da vardı. Yanıma oturup, saçlarını ensesinde topladı. Yavaşça yaraladığı parmak eklemlerindeki kanı sildim. Çenesini sıkmıştı. Öylesine yakışıklıydı ki kalbim gümbür gümbür atıyordu.

“Çok üzgünüm,” dedim kumaşı eline sararken.

Yanıt vermedi.

Alice’in çamurlu solgun ayakları gözümün önüne gelince, soğuk ölü suratını görmediğime memnun oldum. “Seni sevdiğini biliyorum,” dedim birden. “Aranıza girdiğimi de biliyorum. Buraya hiç gelmeseydim, belki hâlâ hayatta olurdu.”

Derin gözleri dünyanın tüm yükünü omuzlarmış gibiydi. Bandajı bağladım ve yırtık ucunu içine kıvırdım. Bandaj çoktan terle ve kanla ıslanmıştı. “Senin suçun değil,” dedi.

“Onu seviyor muydun?” Alice daha yeni ölmüştü, toprağa

bile verilmemişti ama çılgınca düşüncelerimi kendime saklamayı becercmıyordum. Sesim isterik bir biçimde yükseldi. 'Buraya gelmeseydi m, onunla evlenir miydin?"

Kaşlarım endişeyle çattı. "Neden söz ediyorsun?"

"Hep insanları kurtarmak isterdin. Alice öksüzdü. Adada kalan tek misyonerdi. Ona nasıl âşık olmazsın?"

"Kahretsin." Başını duvara yasladı. "Alice'e âşık değildim. Tanrım, bildiğini sanıyordum Juliet. O, misyonerlerden biri değildi." Duraksadı, gözlerime bakmaktan kaçındı. "O, babanın yaratılarından biriydi."

Öylece kalakaldım. Titreyen ellerimle saçlarımı geriye taradım. Alice mi? Ona verdiğim gümüş fırça takımımın tarağını cebinde taşıyan Alice, *onlardan* biri miydi? Başımın fena halde döndüğünü hissettim. "Ama bu imkansız. O, bir insandı." "İnsan gibi gözüküyordu," dedi Montgomery. Alnında terler birikmişti. Yaralı eli gerildi. "Ama iki sene önce, bir koyundan ve üç tavşandan yaratıldı"

"Tavşan mı?" Bu sözcüğü hissedebilirmişim gibi parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Sanki böyle yapınca, duyduklarım daha inanılır olacaktı.

Tavşan dudağı. *Hepsi kusurlu,* demişti babam. Parçaları birleştirmeye, yapbozu mantıklı bir hale getirmeye çalıştım. Alice geçmişiyle ilgili sorularımı geçiştirmişti. Tanrım, ne kadar da aptaldım. Balthasar'a ve diğerlerine hayvan dediğimde, ona da demiştim.

"Ama bunun mümkün olmadığını söylediğini sanıyordum." Giderek artan korkumu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Onları tamamıyla insana benzer bir biçimde yaratamadığını söylemiştin."

Montgomery'nin beti benzi attı. İçine derin bir nefes çekti. "Yaratamıyor."

y

i

O anda bir şey geldi aklıma. Zihnimde bir fikir oluştu.

"Onu sen yarattın," dedim. Bu, bir soru değil, bir suçlamaydı.

Yorgun gözlerini ovuşturdu. Yara tekrar açılmış, kanlar bandajı ıslatmıştı.

"Nasıl yaparsın?" diye fısıldadım dudaklarım titrerken. "Tıpkı babam gibi..." Kulaklarıma kan hücum etti. Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni belimden yakalayıp yine çimlerin üstüne oturttu.

"Olan oldu artık! Cehenneme gideceksem de gideceğim. Ama onun gibi değilim." Şiddetli öfkesi suratıma bir tokat gibi indi. Öfkelendiği ben değildim, kendisiydi. Beni bırakıp ayağa kalktı ve penceremin önündeki parmaklıklara tutundu. Sanki hapiste olmayı hak ediyormuş gibi davranıyordu.

"Bir hataydı," dedi. "Bunu ilk başından beri biliyordum. Babanla tartışmıştık. Yaratıklarından birisi

ameliyat masasında ölmüştü. Onu uyarmaya çalıştım. Yaptığı işteki hataları görebiliyordum. Ama bu hataları asla kabul etmedi. Kendisinin doktor, benimse bir uşak olduğumu, bunun asla değişmeyeceğini söyledi." Parmaklıkları daha sıkı sıkı tuttu. "Ona hatalı olduğunu ispatlamak istedim."

Okyanustan esen rüzgâr bir tutam saçı suratına savurdu. Daha fazla konuşmasına gerek yoktu, ne demek istediğini anlamıştım. Alice'i yaratarak, babamı kendi işinde geçmişti. Hem de resmi bir eğitimi olmayan genç bir adam olarak.

Bir de babama dahi diyorlardı.

Gözümün ucuyla ona baktım. Onu hafife almıştım. Hepimiz aynısını yapmıştık. Onu nc kadar sevsem, ne kadar yakışıklı olduğunu düşünsem de, asık suratlı bir yardımcı olduğunu, Edward'insa zeki ve eğitimli olduğunu söylemiştim kendime. Montgomery bir yük atıydı, güçlüydü ve sadıklı.

Peki, Alice'i yaratabildiyse, başka neler yapabilirdi?

"Yanlıştı." Pencereden diğer yöne döndü. "Artık o öldü. Ajax'i bulmazsak, hepimizin sonu aynı olacak."

"Ajax mı?" dedim. "Onu öldürenin canavar olduğunu düşünmüyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Ne canavarı?"

Duraksadım. Bilmiyor muydu? Alice çok gerçek bir şeyden korkuyordu ve bu, Ajax değildi. Montgomery aylardır adada değildi. Bu süre, babamın onu bilgisi dışında dehşet verici yeni bir yaratık yaratmasına yetebilecek bir süreydi.

Önümüzdeki ağaçlar hışırdadı. Ormandan ayak sesleri geldi.

Yavaşça ayağa kalktım. Montgomery beni korumak için önüme geçti.

Ayak sesleri daha da yükseldi.

Bir şey geliyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Montgomery çizmesinden bir bıçak çıkardı. Ayak sesleri artık koşarak ilerliyordu. Bize doğru gelen her neyse, ormanda hızla ilerliyordu. Montgomery nin koluna asıldım. Yerleşkeye girmeliydik.

Ama Montgomery bana mısın demiyordu. Gözleri buz gibi kesilmişti. Canavar geldiğinde orada olmak istiyordu. Bıçağını onun cani bedenine saplamak istiyordu.

Ağaçların biraz ötesindeki yapraklar kıpırdadı. Montgomery'nin kolundaki kaslar saldırmaya hazır bir biçimde gerildi.

Ormandan yaprakları parçalamasına birisi çıktı. Bıçağı Montgomery'nin elinden kaptım. Edward'i ondan bir saniye önce tanımıştım ve hayatını kurtarmış olabilirdim.

"Cehennem şeytanı," diye küfretti Montgomery. "Bizi korkuttun, Prince."

Edward'm gömleğinde kan lekeleri vardı. Suratı da çizik içindeydi. Soluklanmak için dizlerinin üstüne çöktü.

"İyi misin?" dedim ben de onun gibi nefes nefese. "Peşinden bir şey mi geliyor?" Ormandan çıt çıkmıyordu ama sessizlik tehlikeyi gizleyebilirdi.

"Bilmiyorum." Elinin tersiyle suratını sikli. Gömleğinin kolu yırtılmıştı. Kolumla upuzun bir yarık vardı. Omzunun boynuyla birleştiği yerden kanlar akıyordu. Şuralını buruşturarak kana dokundu.

"O kahrolası dikenler başparmağım kadar." Bir bana, bir Montgomery'yc baktı. "Dışarıda ne işiniz var?"

Orayı görmemişti. Alice'len haberi yoktu.

Montgomery bıçağı tekrar çizmesine soktu. "Yapmam gerekenler var." Sesi yine monotonlaşmıştı. İntikamını alabilmek için ormandan canavarın gelmesini istediğini fark ettim. "Bir tabur yapmam gerekiyor," diye mırıldandı giderken.

Edward'in suratı allak bullak oldu. Dudaklarında bir soru belirdi.

"Alice için," dedim tereddütle.

Edward duvara yaslandı, bembeyaz kesilen suratını eliyle sildi. "Nasıl? Ne zaman?"

"Biz köydeyken. Bir şey yerleşkeye girmiş. Kapıyı parçalamış."

"Ama demir parmaklıklar var."

"Onları da aşmış." İçime derin bir nefes çektim. "İçeri gel. Şu sıyrıkları saralım." Onunla Montgomery arasında gidip gelirken, en azından tıp bilgimi kullanabiliyordum.

Parçalanmış kapının üstünden geçip, mutfağın dış bölümüne ilerledik. Alice'in cesedini kaldırmışlardı ama yerler hâlâ kanla kaplıydı. Edward sus pustu.

Çoğu tıbbi malzeme laboratuvardaydı ama hizmetkârların ranzalı koğuşunda da ufak bir ilk yardım çantası olduğunu biliyordum. Koğuş tıpkı hayal ettiğim gibi basit ve sıradandı. Balthasar'la Puck için birer yatak ve ilaçların verilişi kesildikten sonra köye kaçan Cymbeline için de bir yer yatağı vardı. Çarşaflar tiril tiril ve beyazdı. Yataklardan birinin üstüne, adeta uyuyan kişinin zihnine girmeden kâbusları yakalasın diye parlak kırmızı ve altın rengi iplikle örülmüş bir halka asılmıştı.

Biraz bezle bir makas bulana dek çekmeceleri karıştırdım.

“Otur,” dedim. “Gömleğini çıkar.”

Tabureye gidip oturdu. Kollarının ve boynunun etrafındaki yanık bölgeler haricinde teni beyazdı. Kollarındaki ve boynundaki kesiklerin yanı sıra, kaburgalarını da koyu mavi renkli bir çürük kaplamıştı.

“Bunu dikenler mi yaptı?” diye sordum.

“Buradaki her şey tehlikeli. Kahrolası bitkiler bile.”

Temiz bir beze biraz iyot döktüm. M*ontgomery’nin ellerini de temizlemeliyim,* diye düşündüm bir an için. Ama o bunu yapmama izin verecek kadar oturmazdı. İyodu Edward’ın kesiklerinin üstüne döktüm. Acı onu etkilememiş gibiydi ama parmaklarım sıyrılmış yenine değdiğinde, karın kaslarının aniden gerildiğini hissettim.

“Ona çok fazlasın,” dedi.

Bezi özenle yaralarının üstüne değdirdim. Kimden söz ettiğini sormama gerek yoktu. “O, iyi bir adam,” dedim. “Göründüğünden daha zeki.” Parmaklarımın titremesini engellemeye çalıştım. O kadar zeki ki Alice’i o yarattı, diye düşündüm ama bunu ona söylemedim.

“İyi bir adam olsaydı, seni buraya getirmezdi.”

Biraz daha bez almak için arkamı döndüm. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, konuşmadan galip çıkabileceğimi sanmıyordum.

“Baban evlenmemizi istiyor,” dedi. Sanki bunun bana hatır-latılmasına gerek varmış gibi.

“Hayır,” dedim. “Bu konuyu açma.”

“Ama bunu konuşmamız gerek! Epeydir bu konuda...”

“Pekâlâ,” dedim elimdeki bezi tortop ederek. “Neden Antigonus’u neden öldürdüğünle ilgili olarak konuşmuyoruz? Babamla ne ara yakınlaştığınızı, hatta onu korumak uğruna

öldürmenin doğru olacağına ne zaman karar verdiğini gözden kaçırmış olmalıyım.”

Çenesi hafifçe seğirdi. Bir an için, suratını kapıya doğru hafifçe çevirdiğinde ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözüktü. "Düşünmedim. Antigonus’un elindeki bıçağı görünce, içgüdülerime göre hareket ettim. Korumak istediğim baban değildi Juliet. Seni koruyacağıma yemin ettim. Dürüst olmam gerekirse, yarın babanı göğsü yarılmış halde bulursak, umurumda bile olmaz.” Durdu. “Özür dilerim. Çok zalimce oldu.”

Başımı salladım. Adanın bize yaptıkları hoşuma gitmiyordu. Edward bir katile dönüşmüştü, ben de dengesizleşmiştim. Edward’m onlardan birini kolaylıkla öldürmesinin önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Soğukkanlı bir biçimde bir cinayet işlememişti. Beni korumaya çalışıyordu.

“Önemli değil,” dedim. “Buradan gitmeye odaklanmamız gerek.” Bezi omzundaki yarığa sardım ve en azından bir şeyi doğru yapabildiğim için sevindim. Ama tek bir bandajın adadaki çılgınlığa ne faydası olacaktı? Adanın dikenlerini bize batırıp, oraya bağlamak istediğini düşünmüyordum.

“Gitsek bile, yanımıza su ve yiyecek alsak dahi, bir gemi bizi nasıl bulacak?” dedim sakin bir biçimde konuşmaya çalışarak. “Tek bir sandal kolaylıkla bir enkaza dönüşebilir!”

Öfkelendiğim için kendime kızarak, başımı denize çevirdim Daha güçlü olmalıydım. Edward kolunu sırtıma doladı. Başımı kolundaki yumuşak bandaja gömdüm.

“Öleceğiz, değil mi?” dedim acı acı.

Bana öylesine sıkı sıkı sarıldı ki nefes alamadım. Ama daha da sıkı sarılmasını istedim. “Burada ölmeyeceğiz. Yemin ederim.”

O gece, çan sesleri ormandaki kuşların cıvıltılarına karıştı. Arabanın erkeklerin toplandığı avluda olduğunu gördüm. Giriş kapıları ahırdan alınan artık kalaslarla alelacele tamir edilmişti. Aynı kaynaktan alman diğer kalaslarla da ufak bir kişinin sığabileceği boyutta bir tabut yapılmıştı.

“İşi yapıp bitirelim,” dedi babam. Bir fener aldı. Balthasar’la Puck tabutu arabanın zeminine yerleştirdiler.

Bluzumun üstüne bir şal aldım. “Onu nereye götürüyorsunuz?” diye sordum.

Montgomery’nin Duke’un dizginlerini tutan eli havada asılı kaldı. Tüfeğini göğsüne asmıştı. Belinde de bir tabanca parıldıyordu. “Cesedi yakmamız gerek,” dedi. Sonra, sürücü koltuğuna geçti.

Midem alt üst oldu. “Ama diğerleri için mezar kazmıştın.”

“O, önceydi. Şimdi, mezarı kazıp onu çıkarırlar. Gerileme daha iyi koku almalarını sağlıyor.”

Balthasar arabaya binmeme yardım etmek için elini uzattı. Vızıldayan sinekleri ve kanlı kanvas örtüyü hatırlayınca, hayır der gibi başımı salladım. Bir cesetle daha yolculuk etmektense yürürdüm.

Montgomery’nin dizginleri şaklatmasıyla, Duke arabayı çekmeye koyuldu. Yerde bıraktığı derin izleri ormanın içine kadar izledik. Babamın ufak feneri karanlıktaki tek ışık kaynağımızda Edward’ın adımlarına uymaya çalıştım. Onun da omzunda bir tüfek asılıydı. Londra’dan gelen yeni tüfeklerden birini almıştı. Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Başıyla babamı işaret etti. “Belli ki bir adamı öldürmek, beni bu yeni tüfeklerden kullanabileceğim kadar değerli kılıyor.”

Bir süre yürüdük. Bir tek ormandan ve Duke’un dizginlerinin çıkardığı gıcırtı sesi duyuluyordu. Denizi daha görmeden sesini duydum. Patika ayaklarımızın altında kuma dönüştü ve kendimizi ay ışığının altında ve çalkalanan denizin yanı başında buluverdik. Montgomery arabayı durdurdu. Balthasar’la

Puck kollarına odunlar alıp, iskeleye yöneldiler. Babam karanlık ufka bakıp başını salladı. “Onu denizde yakacağız.”

Esinti uzaklardan gelen odunların sandala yerleştiriliş sesini yanımıza kadar taşıyordu. Yutkundum. Babam onu sandalda yakacaktı. Edward’a baktım; sandal adadan kaçmanın tek yoluydu.

"Montgomery tabutu getir,” dedi babam.

Montgomery tabutu yarısına kadar arabadan çıkardı, Edward da diğer ucunu tuttu. Babamla ben de taşman tabutun peşine takılıp kumsala doğru ilerledik. Kumlardan ayak seslerimizin yankılandığı iskeleye çıktık.

Montgomery sandala çıktı ve tabutu sandalın dibine dizilmiş odunların üstüne yerleştirdi. Tekrar iskeleye çıkmadan önce, avucu bir süre tabutun üstünde kaldı.

Puck, babamın işaretiyle sandala samanlar serpti. Babam yanma bir yağ tenekesi almıştı ama Balthasar kare biçimli, siyah bir şeyle yanına gitti. Boğazının derinliklerinden endişeli bir hırıltı yükseldi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu babam.

Balthasar ince ve yıpranmış bir ciltli kitap uzattı. Kitabın üstündeki altın renkli haç ay ışığında parıldıyordu. Babam Incil’i almak için kılını bile kıpırdatmadı.

“Nerden buldun bu adi şeyi?” dedi babam.

“Misyonerler bırakmıştı,” dedi Montgomery alçak sesle.

“Dualar hoşuna gidiyordu.”

Babam başını salladı. “Kusura bakma dostum. Kendi günahkâr annemin ölüsü üstüne bile dua etmem.”

Balthasar bu sefer daha alçak sesle inledi. Babam yağ tenekesinin kapağını açtı ama Montgomery bileğini yakaladı. “Dur.” Çenesiyle Balıhasar’ı işaret etti. “Ona kahrolası bir dua okuyalım.”

“Dua. Hıristiyanlık.” Babam alaycı bir tavırla güldü. “Masal bunlar.” Koyu kıvamlı, keskin kokulu sıvıyı tabutun üstüne döktü.

Montgomery’nin boğazındaki kaslar gerildi. Alice’e hayat vermişti. Ona konuşmayı, okumayı, dikiş dikmeyi öğretmişti. Onu bilimsel bir deney olarak değil, kızı gibi önemsemişti.

Hepsini önemsiyor.

Bu, tuhaf bir keşifti. Yürüyen deneylere bu denli bağlanmak mantıksızdı ama yine de sebebini anlayabiliyordum. Crusoe ölmeden önce, Montgomery köpeğe bir fare avcısı gibi değil, bir arkadaş gibi davranıyordu. Diğer hizmetkârlar bir hayvanı bu denli önemsediği için onunla alay ederlerdi.

Ama onlar Montgomery için sadece hayvan değillerdi. Kalpleri ve beyinleri vardı. Hatta belki ruhları da vardı.

“Her şeyin bir mevsimi vardır,” diye söze başladı Edward sessizliği bölerek. Babam bu dizeyi duyunca öfkelendi ama müdahale etmedi. “Her amacın da cennetin kanatları altında bir zamanı vardır. Doğmanın da bir zamanı vardır, ölmenin de.”

Montgomery başını hafifçe sallayıp, ona sessizce teşekkür etti.

Babam samanlardan birini yaktı ve sandala fırlattı. Samanlar hemen alev aldılar. Turunculu kırmızılı alevler Alice’in tabutunu sardı. Tahtalar çatlayıp parçalandı. İzleyebildiğim kadar izledim. Koku dayanılacak gibi değildi. Şalımla ağzımı örttüm.

Montgomery sandalın halatını çözdü. Halatı yanan sandala attı ve çizmesiyle açıklara doğru itti. Alevler dalgalara yansıyor, tüm okyanusu yanıyormuş gibi gösteriyordu.

“Hepimiz günün birinde yok olacağız,” diyen babam, ellerini ceplerine sokup, iskeleden geri yürümeye koyuldu.

“Burada gereğinden fazla kalmamıza gerek yok,” dedi Edward ama başımı salladım.

"Bize biraz süre ver.”

Hd\vard iskelenin kenarında durmuş, üstünden dumanlar tüten sandalı izleyen Montgomery’ye baktı. Bizi yalnız bıraktı ama tereddüdünün onu bir dalga gibi geriye çektiğini hissedebiliyordum.

Montgomery boş tenekeyi tekmeleyip suya attı, teneke dibe batmadan önce bir süre yüzeyde süzüldü. Alevler suratına yansıdı.

"Onu yarattığım için beni yargılayacaksan hiç uğraşma,” dedi. “Bunun için cehennemde yanacağımı biliyorum.”

Dinen ateşi izledim. İçime derin bir nefes çektim. “Ölmesi senin suçun değil.”

Alice’in yanan sandalı çatırdayarak parçalara ayrıldı. Denizin dibi fokur fokur kaynadı, alevleri ve bedeninin geri kalanını derinlere çekti.

Montgomery arkasını dönüp arabaya yürüdü ve kendisiyle Alice’in leş gibi kokan bedeni arasına mesafe koydu. Arkasından koştum ama çoktan diğerlerinin yanma dönmüştü. Ayak seslerim iskelenin altındaki boşlukta yankılandı. Durdum. Onu yetişmemi istiyorsa, önce buna izin vermeliydi.

Geri dönerken, hepimizin sinirleri arabanın eski destekleri ve milleri kadar gerilmişti. Bizi neyin daha fazla dehşete düşürdüğünü bilemiyordum; gece vakti ormandan geçmek mi, yoksa yerleşkede bekleyen mi?

Otuz Altıncı Bölüm

Günler sonra bile, babam olanlardan söz etmedi: Ne Antigonus un ihanetinden, ne de Alice'i son kurban olarak alan vahşi cinayetlerden söz etti. Bunun yerine, gecesini gündüzünü çalışarak geçirdi ve ya yemek yemek için ya da geceleri Puck'la birlikte gizli görevlere gitmek için durdu. Geri kalanlarsa her dakikayı diken üstünde yaşadı.

Bir gece, Montgomery, Edward ve ben, babamın en ufak bir tehlike olduğuna dair tek bir laf bile duymak istemediği tatsız bir yemekten sonra salonda kaldık. Montgomery kafese tıkılmış bir hayvan gibi pencerenin önünde volta atıyor, gözlerini karanlıktan ayırmıyordu. Piyano taburesinin üstüne oturup teker teker, ağır ağır siyah tuşlara bastım ve odaya yayılan tiz titreşimi dinledim.

"Bir sal yapmamız gerek," dedi Edward. "Canavarlarla yaratıklar arasında bir hafta daha hayatta kalırsak şanslıyız demektir."

Do diyez tuşuna bastım. "Fazla vakit alır. Babam ne yaptığımızı anlar."

Montgomery sessizce kollarını göğsünde kavuşturdu. Halâ pencereden dışarıya bakıyordu. "Bir sandal daha var," dedi kısaca.

Parmağım Do ve Re tuşlarına kayıp, ahenksiz bir yankı yarattı.

Edward ayağa fırladı. "Nerede? Neden daha önce söylemedin?" dedi.

"Tam olarak iskelede olduğu ve kaçışımızı beklediği söylenemez." Alnını ovuşturdu. "Sandal köyde."

Ayağımı sesi uzatma pedalından çekip, notaları kısa kestim. "Oraya geri dönemeyiz. Onları gördünüz. Her geçen gün daha kötüye gidiyorlar."

Montgomery elini saçlarının üstünde gezdirdi. "Basit olacağım söylemedim. Sandal Caesar'a ait. Vaftiz törenleri için kullanırdı."

"Sonra da bu hayvanların bir cemaat olduğunu söyleyeceksin herhalde," dedi Edward.

Montgomery gözlerini kıstı. Edward'a onu adalılarla birlikte büyüdüğünü hatırlatmak istedim. Bir generalin oğlu gibi dadılarla, kardeşlerle ve hizmetkârlarla büyümemişti.

"Onların bir dine inanacak kadar iyi olmadıklarını mı düşünüyorsun Prince?"

Tekrar pedala bastım, çekiçleme panelinin sıkılaşıp gevşediğim hissettim ve keşke her şey bir piyanonun işleyişi kadar kola yolsaydı diye düşündüm.

Edward teker teker parmak eklemlerini çıtlattı. Ortam geriliyordu. "Incil'in insanların kalplerini sökmekle ilgili bir şey

dediğini hatırlamıyorum."

Montgomery'nin iki yana sarkıttığı elleri yumruk oldu. "İntikam almak istedikleri için onları suçlayamazsın. İnsan elinde ne denli acı çektiklerinin farkında mısın?"

“Değilim,” dedi Edward. “Ama eminim ki *sen* farkmdasmdır.” Yumruğu alttaki tuşların üstüne indirdim. Oda kalın notaların bileşimiyle zangırdadı. “Yeter! Londra’da dilediğiniz

kadar atışabilir, kavga edebilirsiniz. Ama önce sandalı alalım, sonra da bu adadan kaçalım.” Piyanonun kapağını küt diye kapattım. “Anlaştık mı?”

Bir piyano teli gibi gerilmiş halde birbirlerine baktılar. En sonunda, Edward arkasını döndü ve gözlerimin içine baktı. Üçümüzün Londra’ya döndüğünü düşününce tüylerim ürper-di. Adadan kurtulmakla tüm sorunları çözmüş olmayacaktık.

“Sandal nerede peki?” diye sordu Edward.

“Bir kilise var,” dedi Montgomery. “Kapısının üstünde ahşap bir haçın bulunduğu, ana meydandaki taş bina. Kürekli sandal da kilisenin arkasındaki bir barakada. Ama şu ana dek sandalı da paramparça etmiş olabilirler.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedim.

“Doktor gidene dek beklemeliyiz,” dedi Montgomery. “Puck’la birlikte aptalca bir göreve gidene dek bekleyelim.”

“Yaratıkların bizi öldürmeyeceğini nerden bileceğiz?” diye sordum.

Montgomery yine kollarını göğsünde kavuşturup dışarı baktı. “Umarım bana doktordan daha bağlıdırlar”

O gece uyuyamadım. Rüyalarımda tekrar tekrar Montgomery yle öpüştüğümde hissettiklerimi görüyordum. Ahırda kollarını boynuma dolayışı, beni kendisine çekişi, ellerinin saçlarımda gidip gelişi tekrar tekrar zihnimde canlanıyordu. Rüyamda daha sonra beni çağlayanın ardında tutan Edward’i da görünce, huzursuzca uyandım. Vakit henüz çok erken olduğu halde, hava çok sıcaktı. Doğrulup, ayağımı ilaçlarımı koyduğum ahşap kutuya çarptım. Bir gün önce ilaçlarım bitmişti ama kimseye söylememiştim. O gün iğnemi yapmazsam, belirtiler başlayacaktı.

Kilitli kutuyu yatağımın biraz daha altına ittim. Montgo-

mery beni ilacımın adahlarmkinden ne kadar farklı olduğuna inandırmaya çalışsa da, bunu kendim görmeliydim.

Şafak söktükten hemen sonra salona gittim. Şöminenin üstündeki saat, sabahın derin sessizliğini bölüyordu. İçimi huzursuz eden rüyalar görmüştüm. Babam bir kaçıktı. Katil serbestti. Alice ölmüştü.

Montgomery içeri girince, ikimz de birbirimizi gördüğümüze şaşırdık.

“Uyuyamadım,” dedim. “Sıcaktan.” Rüyalardan söz etmedim.

Endişeli olduğumu anladıysa bile bir şey demedi. “Dünya uyanmadan önce seninle baş başa vakit geçirmenin benim için bir sakıncası olduğunu söyleyemem.” Midem aniden omurgama yapıştı,

içimdeki hava boşaldı. Hafifçe bileğimi tuttu. Kolumun yumuşak ve hassas bölgesini öptü ve parmağını kolumdan yukarı gezdirdi. *İşte, insanlar zevkten ölebilirim dediklerinde, bundan söz ediyorlar,* diye düşündüm. Montgomery dudaklarım tenime değdirecekse, büyük bir memnuniyetle ölebilirdim. Ama elini geri çekti ve bana tekrar dokunmadı.

Gözlerimi açıverdim.

"Bu sabah iğneni yapmamışsın," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla, bana tekrar dokunmasını isteyerek yutkundum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ilaçların bitti. Yanında ne kadar olduğunu biliyordum." Avucunu alnıma dayadı. "Ateşin çıkmış."

Belki de hissettiğim sıcaklık sırf onu ve Edward'ı düşünmemden kaynaklanmıyordu. Başımı diğer yöne çevirdim. "Önemli değil. Zaten hastalanmadan önce ya denizde boğulacağım ya da bir hayvan beni pençeleyerek öldürecek."

Ama gözlerini gözlerime dikip başını salladı. "Bunu kasıtlı olarak yapıyorsun. İlaçlarını almadığında ne olacağını görmek istiyorsun. *Onlar* gibi olacağım sanıyorsun."

Şakağımdan aşağı terler boşaldı. "Bu, bir deney," dedim. "Bir bilim insanı olarak bunu takdir etmen gerekir."

"Daha önce de söyledim. Sen onlardan biri değilsin."

"O halde, deneyim bunu kanıtlar."

Bedeni gerildi, kol kası çekildi. Bana o kadar yakın duruyordu ki, beni öpmek için başını hafifçe eğmesi yeterdi. "Uzun süre ilaçlarını almazsan, komaya girip ölürsün."

"O zaman kesin olarak anlarız," dedim.

İçini çekti. Derin mavi gözleri beni hapsetti, çaresiz hissettirdi. "Juliet..."

Yanaklarım yanıyordu. Düşünebildiğim tek şey, atan damarlarımın üstünde gezinen dudaklarıydı. Gözlerimi kırpıştırıp, mantıklı bir biçimde düşünmeye çalıştım. O kadar çekici olmasaydı, onunla tartışmak daha kolay olurdu.

"Şu anda beni öpecek olursan, suratına tokadı basarım," dedim. Ama bu tehdidi mırıldayarak savurmuştum. Bedeninden yayılan sıcaklık tenimi yakıyordu.

Sırıttı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Bana Edward'la sorunlarımızı çözmek için Londra'ya gidene dek beklememiz gerektiğini söylemiştin. Sen de aynısını yapmalısın. Londra'ya vardığımızda, uygun bir ilaç tedavisiyle çok istiyorsan deney yapabilirsin."

Şöminenin üstündeki saatten her saniye daha geç geliyor gibiydi. Haklıydı tabii. Deneyim nasıl sonuç

verecek olursa olsun, bu adada kaldığımız müddetçe bana faydası olmayacaktı.

Kollarımı önümde kavuşturdum. "Biliyor musun, bu adada olmasaydık sen ve Edward çok iyi arkadaş olabilirdiniz."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Bizi arkadaş olmaktan alıkoyan ada değil."

Gümbür gümbür atan kalbim buna yanıt vermemi engelledi.

Elimi tuttu, parmaklarımı hafifçe öperek kolumun tamamı-

% na alev dalgaları yolladı. "Sana bir sel ilaç daha **hazırladım.**

[v] La bora t ıı varda duruyor."

"Ama babam..."

"Şafak sökmeden gitti. Saatlerce geri dönmeyecek."

Baskıcı babam olmadan bile, laboratuvar tüylerimi ürpertiyordu. Arka taraftaki kafeslerdeki hayvanların bir ileri bir geri yürüdüğünü, derin derin nefes alıp verdiklerini duyuyor, gölgelerde *gözlerinin* parıldadığını görüyordum. Oraya ilk kez girdiğimde gördüğüm meşum ameliyat yine gözlerimin önüne *geldi*. *O şeyin* üstünde debelendiği ahşap masa, şimdi soğuktu *ve* günahlarından arınacak biçimde temizlenmişti. Babamın mumlarından yere akıp sertleşen mumlar da temizlenmişti.

Montgomery penceresiz odada bir fener yaktı. Düzinelerce cam kavanoz alevi yansıttı. Yanlarından geçerken içlerinde neler olduğuna baktım. Hayvan kalpleri. Fetüsler. Tanımlaya-madığım bir organ. Daha yakından baktım. Sudaki etli şekil *birden* kımıldadı. Kavanozun içinde yüzdü ve şiddetle sarsıldı.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" dedim. Yaratığın dişsiz ağzı ölmek üzere *olan bir* balık gibi açıldı.

Montgomery üstünde hint mürekkebi ve kimyasallar gibi kokan düzgünce yerleştirilmiş kâğıtlarının bulunduğu çalışma masasının yanından geçti. Teneke duvarlar odanın bir fırın gibi sıcak olmasına neden oluyordu ama içerisi öylesine karanlıktı ve sakindi ki, yer altında, soğuk ve unutulmuş bir yerde olmalıydı.

Montgomery arka duvarın önündeki dolaplardan birini açtı.

"Bilmek istemezsin."

İlaç çantasını ve üstü oymalı ahşap bir kutuyu çıkardı. Bun lan masanın üstüne koyup, ameliyat masasını işaret etti. Otur. Hemen geliyorum."

Parıldayan cam bir şırınga ve büyükçe bir deney tüpü aldı. Tereddütle masaya gittim. Üstünde bir tepsi dolusu paslanmaz çelik ameliyat aleti duruyordu. Deri kayışlaı bileğim kalınlığında zincirlerle masaya tutturulmuştu.

Montgomery tüpü ışığa tuttu. Bulanıktı. Sarımtırak bir rengi vardı. "Biraz farklı bir bileşim," dedi. "Pankreatik öz için burada değiştirilmemiş inekler yok. İdare etmek zorunda kaldım. Ama işe yarayacağını düşünüyorum. Tuhaf bir şey hissedersen söyle."

"Peki doktor," dedim neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. Ama laboratuvarm sivri köşeleri sesi yuttu. Kollarımı etrafima sardım. Ya oda soğuktu ya da gerçekten ateşim çıkmıştı. Her halükârda, tüylerim diken diken olmuştu.

Montgomery şırıngayı hazırlayıp masaya geldi. "Sen mi yapmak istersin, ben mi yapayım?"

Bedenimin her yanı titriyordu. Bir damarı kaçırıp, iğneyi koluma saplamam büyük ihtimaldi. Bir an aklımdan Montgomery nin inek pankreası yerine ne kullandığını merak ettim.

Bilmek istemezsin, dedim kendi kendime.

"Sen yap," dedim.

"Kolunu uzat."

Kolumu uzattım. Parmaklarım bir fener alevi gibi titriyordu. Montgomery iğneyi bir kenara koyup elimi tuttu. Elimi iki elinin arasında ovuşturup, sürtünmenin beni ısıtmasını sağladı. Ilıklık kanıma yayıldı, sıcaklığını kalbime, eklemlerime ve bütün damarlarıma taşıdı.

"Çok geçmeden kendini daha iyi hissedeceksin," dedi. Sesi bir okşayış kadar yumuşaktı. Alice haklıydı. O, istisnai bir doktordu; sırf hastalarını sakinleştirme becerisi için bile öyle sayılırdı. Örnek kavanozları, kelepçeler, kafeslerdeki hayvanların volta atışı; tüm bunlar arka planda kaldı.

Şırıngayı eline aldı. Mideme ağrılar saplandı.

"Hazır mısın?"

Evet der gibi başımı salladım. Soğuk metal uç dirseğimin iç kısmındaki ince deriye saplandı. Nefesimi tuttum. İğneyi derimin daha da altına itince, nefessiz kaldım. Gözlerim kapandı. Işık parlak değildi ama Montgomery hemen bir damar buldu. Sonra sıvıyı koluma enjekte ederken, garip bir acı hissettim kolumda. Her gün iğne yapıyordum. Nasıl yapıldığım biliyordum. Ama bu; yani, yavaş ve keskin ağrıyla karışık onun bana yakın duruşundan kaynaklanan heyecan hissi yabancıydı.

Dudaklarım aralandı. Yeni bileşim damarımdan bedenime yayılarak başımı döndürdü. Masanın kenarını o kadar sıkı sıkı tuttum ki ameliyat aletleri zangırdadı. Çenesine düşen bir tutam saça takıldı gözlerim.

"Tuhaf bir şey hissediyor musun?"

Boğazım düğümlendi. *Bir şey* hissediyordum ama bunun yeni bileşimle ilgisi yoktu. Suratından yansıyan ışıkla ilgisi vardı. Eliyle bileğimi tutup nabzımı kontrol etti.

"Yakan kirlenmiş," dedim. Sesim boğuk çıktı.

Dudaklarının bir kenarı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Normal.”

Başparmağımla ve işaret parmağımla tozu silkeledim. Başını aniden koluma döndürünce, dudakları bileğimin iç kısmına sürtündü. Zevkten soluğumun kesildiğini hissettim. Bu kadar basit bir dokunuş, bedenimin her karışını elektrik çarpmışa döndürüyordu.

Dudaklarını avucuma, parmak eklemlerime ve parmak uçlarıma değdirip, beni binlerce zevk dalgasına boğdu. İsmimi mırıldandı. İsmim dudaklarında öylesine arzulu çıkıyordu ki beni de tutkuya boğdu.

Yakasını tutup çektim, dudaklarımızı birleştirdim. Bunun bugün ya da yarın yanlış olup olmadığını bilmiyordum. Onun da ikna edilmesi gerekmiyordu. Beni o kadar sert bir biçimde öptü ki altımızdaki ameliyat masası sallandı. Ameliyat tepsisi yere düştü, bütün aletler dört bir yana saçıldı. Bunu neredeyse fark etmedim. Beni belimden kavrayıp masanın gerisine oturttu ve göğsü fırtınadaki dalgalar gibi inip kalkarken bana biraz daha yaklaştı. Titreyen parmaklarım bir kelepçeye çarpıp yanlışlıkla yere düşürdü. Kelepçe büyük bir şangırtıyla yere çarptı.

“Juliet,” diye mırıldandı. Eli saçlarıma dolandı; dudakları benimkilerden biraz ötede olduğu halde beni öpmedi, aramızdaki mesafeyle bana işkence etti. “Benimle birlikte olmamalısın. Çok fazla suç işledim.”

Tırnaklarım omuzlarına battı. Alnımı ensesinin dibine dayadım. Kokusunu içime çektim. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Suçun ne demek olduğunu bilmeden suç işlediğini sanıyordu. Hatalar yapmıştı ama asla gaddar olmamıştı. Babam gibi değildi.

Benim gibi de değildi.

“Seni hak etmiyorum,” diye fısıldadı.

“Bırak da buna ben karar vereyim.” Dudaklarım çenesine değdi, tenini tattı, içinde kayboldu.

Tam o sırada, laboratuvarın kapısı zangırdadı. Bu beklenmedik ses beni irkiltti. Menteşeler gıcırdadı ve kapı ardına kadar açılırken, ay ışığı içeriyi aydınlattı.

Montgomery belimi daha da sıkı tuttu. Masada kalkabilir, iğne için oradaymışız gibi davranabilirdim ama bir şey değişmezdi. Babam yeteri kadarını görmüştü.

İçeri girdi ve kapıyı ardından kapattı.

Otuz Yedinci Bölüm

Babam yavaşça, ayak sesleri sessiz odada yankılana yankılarla yanımıza yaklaştı. Birden, laboratuvar gözüme yine meşum gözüktü. Her yer bilenmiş metallerle, camlarla ve dehşet verici şeylerin mürekkeple çizilmiş diyagramlarıyla doluydu. Montgomery’nin parmakları eteğimin kıvrımlarına dolandı.

“Şaşırdığımı söyleyemem,” dedi babam. Kara gözleri cam kavanozların içindeki örnekler gibi

parıldıyordu. “Tıpkı bir köpek gibi. Ona bir şeyi yapmamasını söylersiniz ama gider onu yapar.”

Masanın kenarına geçirdiğim parmaklarımı masayı iki parçaya ayırmamak için sıktım.

“Seni uyarmıştım Montgomery,” dedi babam buz gibi bir sesle.

Montgomery yanıt vermedi. Eteğimi tutan parmaklarını daha da sıktı.

“O, emir verebileceğin bir yaratık değil,” dedim ters ters. Montgomery beni uyarır gibi bir bakış firlattı ama onu görmezden geldim. “Ona bir köleden farksız davrandın.”

“Ona bir oğul gibi davrandım.”

“Onu kullandın. Adaya sürükleyip getirdiğinde küçük bir

çocuktu.”

Babamın gözleri öfkeden kor gibi parlıyordu. Dolapların arasına gezindi, bana o örneklerden biriymişim gibi baktı. “Bu işe karışma Juliet. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Onu ilk ben öptüm.”

“Sen bir dişisin. Kendini kontrol edemezsin.”

“Sen öyle san.” Masadan firlayıp yumruğumu savurdum. Babam eğilip yumruğumdan kaçtı ve dirseğiyle kulağıma vurdu. Montgomery şimşek hızıyla babamı dolapların önünde dizili olduğu duvara firlattı. Camlardan biri çatlayınca, her yer minik cam parçaları içinde kaldı. Çığlık atıp başımı korudum. Tüm bu karmaşanın içinde, babam ceketinin cebinden bir tabanca çekti. Namluyu Montgomery’ye doğrulttu. Montgomery yse yine de üstüne yürümeye devam etti.

O merminin bana isabet etmesini engelleyecekti.

“Dur!” diye bağırdım.

Donakaldı. İkimz de nefes nefeseyeydik. Babam ağzını gömlek kolunun tersiyle sildi. Gömlek kan içinde kaldı. Tabancayı Montgomery’ye doğru salladı. “Şuraya geç,” dedi tuhaf sayılabilecek kadar sakin bir sesle. “Duvarın karşısına geç.”

Montgomery yavaşça geri çekildi. Onun üstüne atılamayacak mesafeye kadar ilerleyince, babam bileğimi kavrayıp beni ameliyat masasına sürükledi. “Dediklerimi kanıtladın,” dedi. “İsterik bir kadını akıl hastanelerinde nasıl zapt ederler, biliyor musun?” “Bırak beni!” diye bağırdım. Omzumla ona vurdum ama incecik bir adam olduğu halde ona karşı koyacak güçte olmadığım ve ateşim çıktığı için zaten güçsüzdüm.

Tabancanın namlusunu başımın arkasına dayadı. “Kendisine zarar vermeden önce onu kilit altına alırlar.” Serbest olan eliyle en yakındaki kayışın tokasını açtı. Bileğimi içinden geçirip, tokayı sıkılaştırdı; o kadar çok çekti ki metal kısmı tenime battı. Bir şey klik etti. Kayışın bir kilidi vardı.

“Seninle sonra uğraşacağını,” dedi. Öne atıldım ama kayış beni masaya mıhlamıştı.

“Onu sakın burada yalnız bırakma,” dedi Montgomery araya girerek. “Yaratıklar bir kere içeri girdiler. Yine girerlerse, kaçma şansı olmaz.”

Babam Montgomery’nin yakasına yapışıp, tabancayı şakağına dayadı. “Sana söylemiştim,” dedi sesinde belli belirsiz öfkeyle onu buz gibi zemine doğru itti. “Onlar zararsız.”

Çıldırmıştı. Tamamıyla aklını kaçırmıştı.

“Bırak onu!” diye bağırdım. Kayışı çektim ama yerinden bile kıpırdamadı.

Babam yaratıkların zararsız olduğuna inanacak kadar kaçıksa, Montgomery’yi dışarı çıkarıp vurabilirdi. Bileğimi çevirdim. Kelepçeden kurtulmaya çalıştım ve kenarında bir anahtarın girebileceği ufak siyah bir açıklık buldum.

Kilide bir şey sokup açmayı deneyebilirdim. Elimde... evet, ameliyat aletleri olsaydı, bunu yapabilirdim. Kendimi yere atıp, kelepçeli bileğim elverdiğince ileri uzandım. Neşterler, forsepsler, iğneler; hepsi dört yana dağılmış, benden epey uzağa fırlamıştı. Ayak parmaklarımı mümkün olduğunca uzağa uzattım ama hâlâ aletlere birkaç santim uzaktaydım.

“Kahretsin!” diye bağırdım. Kayışı sert bir biçimde çektim. Zincir şangırdadı; işte bu, esaretimin sesiydi.

Sürünerek masaya gittim. Parmak uçlarım pirinç çekmece koluna sürtündü. Lanet okuyup zinciri çektim. Zincir büküldü. Ayağa fırlayıp hızla diğer tarafa döndüm ve zinciri diğer yönde çevirdim. Düz bir zincir bana sadece yarım santim daha fazla pay verebilirdi ama zaten bu da bana yeterdi.

Tekrar çekmeceye uzandım; orta parmağımı kolun etrafına ancak dolayabildim. Çekmeceyi açıp içinde bir zarf açacağı ya da tükenmez kalem olmasını umdum. Midem buruldu.

Çekmecede sadece dosyalar vardı; hem de özenle etiketlenmiş ve öbek öbek paketlenmiş düzinelerce dosya. Laboratuvarda sayısız sivri nesne vardı ama uzana uzana içinde işe yaramaz belgelerin bulunduğu çekmeceye uzanabilmiştim.

Yumruğumu dosyaların üstüne indirdim. Montgomery’nin kafatasında çoktan bir mermi deliği olabilirdi. Belki babam beni de öldürürdü. Belki de öldürmezdi. Bu adada ölmekten çok daha kötü şeyler vardı.

Ellerimde biriken ter, dosyalardan birinin üstündeki mürekkebi dağıttı. Elimi eteğime silip, dağılan sözcüğe baktım.

Balthasar.

Dosyayı elime aldım. İçinde küçük bir el yazısıyla, düzenli bir şekilde yazılmış notlar vardı. Skeçler. Tıbbi diyagramlar. Davranışlar, iştah, yaratıldığı ayının ve köpeğin kökeni dair notlar da vardı. Beş sene önce izlediği prosedürü ayrıntılı bir biçimde kayıt etmişti.

Yazanları hızla okudum. Beş *parmaklı,* diyordu notlarda. *Kabul edilebilir bir görünüme sahip. Hâlâ Ajax üstünde uygulanan prosedür tekrarlanamadı.* Ev işlerine uygun.

Dosyayı yere fırlatıp diğerlerine baktım.

Cymbeline.

Othello.

Iago.

Ophelia.

Tüm isimlerin Shakespeare oyunlarından alındığını fark ettim. Babam yaratılarına bu isimleri vermişti. İçinde sanki adalılar nefes alan, düşünen ve öldüren yaratıklar değil de kâğıt üstündeki birer deneymiş gibi dikkatle alınmış notların ve ölçümlerin bulunduğu yüzlerce dosya varclı.

Parmağım tanıdık bir ismin üstünde durdu.

Juliet.

Zaman bir an için kapkaranlık bir boşluğa dönüştü. Dudaklarım sessizce ve defalarca, her şeye bir anlam kazandırmaya çalışana dek o ismi, kendi ismimi söyledi; *Juliet, Juliet, Juîiel.* Ama öyle olmadı. Nasıl olabilirdi ki? Elim dosyayı çekip çıkardı ama sanki dosyayı tutan, soğuk zeminde açıp babamın kendine has el yazısıyla yazdığı birkaç sayfayı çeviren el bana ait değildi.

Derken, zaman yine bölündü ve kendi bedenime geri döndüm; terli parmak uçlarımın sayfalara nasıl yapıştığını, zemindeki kirin bacaklarıma nasıl bulandığını hissederken, gözlerim tekrar tekrar el yazısına odaklandı.

Sayfalarda bir tarih vardı; Temmuz, 1879, yani dünyaya gelişimden bir ay sonra. Notlar Balthasar'la ve diğerleriyle ilgili notlardan çok daha kısa ve birbirinden kopuktu. Babamın yaratıları kataloglamak için bir sistem geliştirmesinden önce yazılmış olmalıydı. Bana daha bebekken yaptığı ameliyatı anlatan sadece birkaç satır vardı. Dosyada ne yazık ki fazla bilgi yoktu ve hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Ta ki anlamını bilmediğim bazı Latince sözcüklere rastlayana dek. Sözcüklerden birini biliyordum.

Cervidae.

Geyik.

Bilmem gereken tek şey buydu. Parmaklarımın adeta eridiğini hissederek, sayfalan yere fırlattım. Suratıma, saçlarıma dokundum ama bir şey hissetmiyordum; sanki bana ait olmayan bir tene dokunuyordum. Belki gerçekten de bana ait değildi Bir hayvana, bir geyiğe ait olabilirdi. Bu beden - kirpiklerim, ayak parmaklarım, belimin kıvrımı-bir yalandı. Öylesine inandırıcı bir yalandı ki ben bile kanmıştım.

Gözlerimi yumup, kollarımı etrafımda sıkı sıkı sarıp ameliyat masasına yaslandım. İçimi görmeye,

bunun doğru olup

olmadığını *hissetmeye* çalıştım. Bir ara fener sönmüş olmalıydı, çünkü gözlerimi açtığımda içerisi karanlıktı. Aradan saatler de dakikalar da geçmiş olabilirdi ama önemli değildi.

Laboratuvarm metal kapısı açılınca, gözlerim parlak gün ışığıyla kamaştı. Dosyamın sayfaları ayaklarımın dibinde saçılmış vaziyette duruyordu. Gözlerim yavaş yavaş gün ışığına alıştı. Babam bir beyefendi gibi ellerini arkasında kavuşturmuş halde içeri girdi. Suratı öğleden sonra denizi gibi sakindi. His-sizleşen bedenime yine bin bir türlü his akın etti. Yavaşça yumruklarımı sıktım. Öfke kanımı kaynattı, bana neredeyse kayışı masadan sökecek gücü bahşetti.

"Nerede o?" dedim.

"Montgomery asla uğrunda endişe hissedeceğin birisi olmamalıydı. Onun türü senden aşağı. Annesi, Evelyn'in Hıris-tiyanlara özgü yardımseverliği yüzünden lazımlıklarımızı kirleten bir fahişeydi."

"O, senden daha zeki," dedim öfkeyle. "Seni kendi işinde geçti."

Bana tokat atmak için elini havaya kaldırdı ama sonra yerdeki kâğıtları gördü. Ayağının ucuyla sayfaları kendisine doğru çekti. "Bu da ne?"

"Dosyaları buldum," dedim. Ağzımdan çıkan sözcükler çok uzaklardan geliyor gibiydi. "*Biliyorum*."

"Tam olarak ne biliyorsun?"

Çenemle açık çekmecede duran dosyaları gösterdim. "Onlardan biri olduğumu biliyorum. Kesip biçtiğin ve küçük bir gösteride yer alan bir oyuncu gibi konuşmayı öğrettiğin bir hayvanım" Ona elimden geldiğince yaklaşırken ve vurabilmeyi dilerken, zincir şangırdadı. "Bunun için Tanrıya şükrediyorum. Damalarımda senin kanının akmasmdansa, bir hayvan olmayı yeğlerim."

Kaşlarını havaya kaldırdı. Dosyayı yerden alıp, kâğıtları dikkatle masaya koydu. "Geniş bir hayal gücün var."

"Bana yalan söyleme." Zinciri tekrar çektim. "Üstünde ismimin yazdığı, tıpkı diğerlerininki gibi bir dosya var."

Keyifle sayfaları gözden geçirmeye koyuldu. "Bu dosyada tam olarak ne buldun? Tavşan diyagramları mı? Bir koyunu nasıl bir kıza dönüştürüp ona Juliet ismini verdiğimi mi? Komik doğrusu, bunları bu dosyada göremiyorum."

Ellerim suratını tırmıklamak için kaşınıyordu. "Bana onlar gibi, kitaplarındaki bir karakterin ismini verdin. Onlar gibi, damarıma bir iğne batırdın. Orada yazıyor." Parmağımla hışımla ilk sayfayı işaret ettim.

Parmağımı izleyip o sözcüğe baktı. *Cervidae*. "Yanılıyorsun," dedi. "Sana onlarla aynı ilacı vermedim, *onlara sana* verdiğim ilacı verdim." Dosyayı kapattı. "Sen ilktin."

Otuz Sekizinci Bölüm

Görüş alanımı kaplayan kapkara yağmur başımı döndürdü.

Babam anlatmaya devam etti: "İlacın onlarınkiyle tam olarak aynı değil ama temel olarak aynı bileşim." Parmakları sanki o hep kullandığı neşteri özlüyormuş gibi açılıp kapandı. "Sen doğduğunda -evet, *doğduğunda*- omurganda bir şekil bozukluğu vardı. Doktorlar birkaç günden daha fazla yaşamayacağını söylediler. Ama annen buna inanmadı. Seni iyileştirmem için bana yalvardı. Her ne pahasına olursa olsun."

Geçmişin derinliklerine sıkışıp kalmış bu anıyı anlatırken, gözleri iri iri açılmıştı ve masaya yaslanmıştı. "Ben de seni düzlettim. Her şey açık seçik dosyanda yazıyor. Ama ameliyat geleneksel yöntemlere göre yapılmadı. Ameliyat bittiğinde, birkaç elzem organın eksikti." Çenesini sıvazladı. "Tıp bölümü zooloji dersleri için canlı örnekleri hep hazırda tutardı. Bunların arasında bir de geyik vardı; eh, amacıma hizmet ettiğini söyleyebilirim."

Parmaklarım kaburgalarımın, diyaframımın gergin kıvrımının üstünde gezindi, çaresizlik içinde babamın bu akıl almaz iddiasını kanıtlayacak olağandışı bir şey bulmaya çalıştı. Ama bu doğru olsa bile, nereden bilebilirdim? Bedenim her zaman olduğundan farklı değildi ki.

"Öleceğini söylediler, ben de kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Her babanın yapacağını yaptım. İngiltere'nin en iyi cerrahı olmam da bana yardım etti."

Parmaklarımı sırtımda böbreklerimin hemen yukarısına, kaburgalarımın alt kenarlarına geçirdim. "Bir insanın organlarını bir geyiğinkilerle değiştiremezsin. Bu, imkânsız."

"Bir köpekle bir ayıyı viviseksiyonla bir insana dönüştürmek de öyle. En azından, bana söylenen bu. Belki de bunun mümkün olup olmadığını Balthasar'a sormalılar." Gözleri sanki ameliyat masasına yatırdığı taptaze bir örnekmişim gibi parıldadı. "İğneler bedeninin yabancı organ dokularını reddetmesini engellemeye yarıyor. Serumu almayı kesersen, organların işlevini durdurur. Onlar gibi gerileme aşamasına girmezsin. Ölürsün."

"Çıldırmışsın," dedim. Bakışlarım bir gölgenin kapladığı sıra sıra cam kavanozların bulunduğu cam vitrinlere kaydı.

"Anlamıyor musun?" dedi. "Onlar senin *sayende* var. Neredeyse ölmeyecek olsaydın, ben de hayatını kurtarmak için hayvan parçalarını kullanmak gibi bir riske girmemiş olsaydım, bunun mümkün olabileceğini asla bilmeyecektim. Hâlâ Londra'da cahil tıp öğrencilerine sokak köpeklerini nasıl keseceklerini öğretiyor olurdum.

Gözlerimi yumdum. Ama o haldeyken bile, gölgenin yaklaştığını hissettim.

"Sen olmasaydın, o ilk köpeği asla kesmezdim. Bu adaya asla gelemezdim. Tanrı'yla yaratılış gücü konusunda rekabet edemezdim. Her şeyi sen mümkün kıldın Juliet. Bunların sorumlusu sensin.

Başımın döndüğünü hissederek, titreyen dudaklarımı ıslattım Onca sene endişelendikten, uykusuz geceler geçirdikten ve babamın onu bir canavara dönüştüren meşum bir bilim keşfedip keşfetmediğini

düşündükten sonra... Her şey *bende* son-

lanmıştı. Söylentiler, skandal, hatta Montgomery'nin kaçık bir adamın adasında bir köle gibi yaşaması benim yüzümdendi.

Benim suçumdu.

Rüzgâr kapıyı yarıya kadar kapattı, ışığı da cılızlaştırdı.

"Anlayacağın, benim kanımı taşıyorsun. Düşündüğünden de çok benziyoruz birbirimize."

Yumruklarımı sıktım ve babamın zehirli kanının damarlarımda bir hastalık gibi aktığını hissettim. Karanlık eğilimlerimin kaynağı oydu. O. Babam ölse bile, damarlarımda akandan kaçamazdım. Daha önceden kırılan vitrinin yerdeki cam parçalarının üstünde birisinin yürüdüğünü, camları ezdiğini duydum. Gölge bana yaklaştı. Babam arkasını döndü ama yeterince hızlı davranamamıştı.

Edward boynuna bir iğne sapladı. Babam kollarına atıldı ama Edward cüssesine kıyasla müthiş bir güçle onu zapt etti. En sonunda, babam baygın düştü. Edward onu baygın halde yere bıraktı.

Sırtımı masaya vuracak biçimde geri düştüm. Tuttuğum nefesim dudaklarımdan çıkıverdi. Edward kelepçenin anahtarını bulabilmek için babamın ceplerini karıştırmaya koyuldu.

"Seni öldüreceğini sandım," dedim nefes nefese.

Edward ufak anahtarı bulup kelepçeyi açtı. "Ben de öyle."

Elimi tuttuğu gibi, kapıya doğru koştuk. Babamın baygın bedeninin yanından geçtim. Etinden ve kanından olabilirdim. Onu kadar soğukkanlı da olabilirdim. Ama tamamıyla hislerden yoksun değildim.

Ondan nefret ediyordum.

Laboratuvardan dışarı fırladık. Öğrendiğim her şey başımı döndürüyordu ve Edward'in peşinden ahşap kapılara doğru ilerlerken elimden geleni yapıyordum.

Bir dakika, Montgomery'yi hır yere götürdü," dedim nefes nefese, "idinde hır tabanca vardı. Sanırım onu..."

"Montgomery hayatta. Doktor onu duvarların dışında bir kafese kapatmış."

Derin bir nefes aldım ve büyük bir rahatlığın tüm bedenime yayıldığını hissettim. O, hayattaydı. Hâlâ adadan kaçabilirdik. Edward babamın anahtarlığını gözden geçirdi, sonra bıkkınlıkla başını salladı.

"Giriş anahtarını başka bir yere koymuş olmalı. Ahırın çatısından da çıkamayız. Orayı kapatmışlar."

"Bir anahtara ihtiyacımız yok." Ahıra dalıp, eyer odasındaki alet kutusunu aldım. Elime pürüzsüz, ağır bir levye geldi. Edward'la birlikte kapıların panellerini sökmeye çalıştık. En sonunda, kalınca

bir parça parçalandı ve Hz. İsa'yla Yahuda'nm Aslam'mn duvara kazılmış suratlarının hemen altındaki sık çimli alandan dışarı tırmandık.

"Bu taraftan," dedi Edward. Kuzey yönündeki duvarın dibinde, bitki örtüsünün en sık olduğu yerde hızla ilerledik. Sabahın ilk ışıkları ilerledikçe üstümüze üstümüze geliyormuş gibi gözüken karanlık ağaç tüneline dalmadan önce ensemize vurmaya başladı, ta ki sarmaşıkların ve dalların üstünden tırmanıp kendimizi ileriye itene dek. Yoğunlaşan bitki örtüsü paniklememe yol açıyordu. Sarmaşıkların beni yakalayacağını, tutsak edeceğini, babam kendisine gelene ve bizi tazılarla bulana dek orada tutacağını düşünüyordum. Babam ya da canavar. İnce bir yaprağı itince, elime metal bir şey değdi. Bir çubuk. "Burada," diye seslendim.

Azmanlaşmış sarmaşıklarla kaplı açıklık bir alana vardık. Bir ayının ya da kaplanın sığabileceği büyüklükte, daire biçiminde dizilmiş paslı kafesler, ormanın zemininden yepyeni ama meşum bir bitki örtüsü gibi firlamıştı.

f

En arkadaki kafeste bir şey kıpırdadı. Birisi ayağa kalktı.

Montgomery.

Yanına koşup, parmaklarımı paslı parmaklıklara doladım. Çenesinde kocaman bir morluk vardı. "Hayattasın," dedim.

Güçlü elleriyle parmaklıklara sarıldı. "Beni cezalandırabileceğini sandı. Adalılar ona karşı geldiğinde, onları buraya getirir. Günlerce su ve yiyecek vermeden, güneşin altında bırakır. Bana bir şey anlattı... Kahretsin, artık bir önemi yok." Cümlesini tamamlaması gerekmiyordu. Ne diyeceğini bakışlarındaki acı ifadeden anladım. Montgomery babam için bir oğul gibi olduğuna inanmıştı ama sonuç olarak, onun için hepimiz birer hayvandık.

Edward kilidi bulana dek paslı kafesi yokladı ve her anahtarı denedi. Her başarısız olduğunda, yüreğime daha büyük bir korku doluyordu. Tırnaklarımı yiyerek beklemeye koyuldum.

"Kafeslerin burada olduğunu nerden biliyordun?" diye sordum.

Edward nafile yere bir başka anahtarı daha denedi. "Dün... Dün o şeyi vurduktan sonra geri dönmeye çalışırken gördüm." Yaratığı öldürdüğü anı hatırlayınca, sesi çatladı. Bir sonraki anahtar büyük bir gıcırtıyla döndü, korkunç anıları zihnimden attı. Kafesin kapısı paslı menteşelerin üstünde açılıverdi.

Montgomery dışarı çıkıp Edward'm omzuna bir şaplak indirdi ve bana skandal yaratacak şeyler yapmak istiyormuş gibi baktı. Bedenim onu hissetmek için can atıyordu ama bunun için vakit yoktu.

"Buradan," dedi.

Güneşi tepeye yükselince biraz yavaşlayarak ormanda ilerlemeye başladık. Öğlen hava sıcak ve nemli olduğundan, çok geçmeden sırtımızdan terler boşalmaya başladı. Montgomery belki birileri bizi arıyor olabilir diye araba yolundan uzaklaştı.

Bir an hile tereddüt etmedi. Çocukluk evim bana ne kadar tanıdıksa, adada da onun için öyleydi.

Bambularla kaplı bir koruluğun kenarında durup ileriye baktı. Gözlerimi kısıp ben de baktım ama yapraklardan başka bir şey göremedim.

“Ne oldu?” dedim.

“Köy. Yirmi metre ötede.”

“Bir şey duymuyorum.”

“Ben de duymuyorum. Bu yüzden endişelendim.” Edward’m elindeki levyeye baktı. “Onu kullanmak zorunda kalırsan sakın tereddüt etme. Onlar tereddüt etmeyecektir.”

Edvvard’m suratına gizemli bir ifade çökmüştü. Deniz deliliğine yakalanan, dama taşlarını dizmesini hatırlamayan kazazede, aradan geçen her günle birlikte silinip gitmiş, yerine daha güçlü, her ne pahasına olursa olsun hayatta kalan yanı gelmişti. Ada onu bir katile dönüştürmüştü. Tekrar öldürmek zorunda kalırsa, ruhunun yerle bir olacağından korkuyordum.

“Burada kalmalısın Juliet,” dedi Montgomery.

“Hayatta olmaz.”

Montgomery içini çekti. “O halde, en azından yakınlarda bir yerde bekle. Ani hareketler de yapma.”

Bambuların arasından köye doğru yürümeye başladık. Kulübelerin eğik ve parçalanmış çatıları yavaş yavaş ağaçların arasında belirdi. Çekiç, dua ya da insan sesi gelmiyordu. Rüzgâr bunumuza yan.k odun kokusu taşıyordu.

Köye ilk giren Montgomery oldu. Ahşap bir çilin yanında, tetikte ilerledi. Tozlu sokaklara baktım. Boştu.

“Herkes nerede?” diye sordum.

Montgomery yanıl vermedi ama gergin omuzlarından onun

da bilmedi#[11]' anladım.

İlerledikçe cesaretlendik. Çamurlu patikaların arasındaki ayak izleri eskiydi ve kurumuştu. Montgomery kalasını kulübelerden birine uzattı. İçerisi boştu.

“Hepsi gitmiş,” dedi en nihayetinde.

“Nereye gitmiş olabilirler?” diye sordu Edward.

Montgomery omuzlarını silkti. “Burası büyük bir ada. Ama bakışları o kadar da emin değildi. Adalılar artık insanlıktan çıkmış olmalıydılar. Her yer olabilirlerdi: ağaçların ve otların arasından

bizi hayvanlar gibi izliyor olabilirlerdi. Ana meydanın ardındaki taş binayı işaret etti. "Kilise orası. Gidip kayığı alalım."

Hızla meydanda ilerledik. Köy daha birkaç gün önce leş gibi kokan, kükreyen; ellerinin ve dizlerinin üstünde yürüyen yarı çılgın yaratıklarla doluydu ama artık bir hayalet kasabaya dönüşmüştü. Piton kadın neredeydi? Ya Cymbeline ve Caesar?

Montgomery bütün kulübeleri kontrol etti. Her birine tek tek baktıktan sonra suratındaki endişeli ifade derinleşti. Ama hiçbir şey demedi.

Kilisenin ön tarafında asılı olan ahşap haç parçalanmıştı. Montgomery parmaklarını haçın bir zamanlar durduğu yerde gezdirdi ve bizi arka taraftaki kaba saba taş avluya çıkardı. Orada donakaldı. Edward'la ona yetiştiğimizde, bunun nedenini anladık.

Baraka yoktu. Yanmıştı. İçinde bir sandal olsa bile, artık küle dönüşmüştü.

"Olamaz," dedim. "Olamaz. Şimdi değil." Ayaklarım kilisenin ön tarafındaki yumuşak toprağa saplandı. Bir sandalımız olmadan, bir sonraki yük gemisini beklememiz gerekecekti; hem de bir ya da iki sene boyunca. Asla o kadar uzun süre dayanamazdık. Aklımdan bunlar geçerken, tökezleyerek ilerlerken kiliseden uzanan incecik parmaklar koluma yapıştı.

Çığlık attım. El inanılmaz bir güçle beni birkaç renkli kırık

camın arasından sızarı renkli ışık huzmelerinin duvara vurduğu kiliseye çekti. Aniden gözlerimin önünde beliren maviler, kırmızılar ve sarılar, Edward hızla peşimden kiliseye girene ve levyeyi bir sopa misali havaya kaldırana dek nerede olduğumu unutturdu. Montgomery hemen arkasmdaydı.

"Yapma!" diye bağırdı. "O, Caesar."

Çılgınlar gibi atan kalbim biraz yavaşladı. Artık pörtlek göğüslü ve sırtı kambur olan, kafasındaki kırık boynuzlan bulunan iri yaratık daha önce gördüğümüz o asil boynuzlu papazdan tamamıyla farklıydı. Onu neredeyse tanıyamayacaktım. At dudakları uzunca bir suratın en uçundaydı. Dili hâlâ olsaydı bile konuşabileceğini sanmıyordum. Gerileme aşamasında epey ilerlemişti.

Beni bıraktı. Bükük ve toynaklar gibi sertleşmiş arka bacakları vardı; dört titrek bacağının üstünde ilerledi. Kilise ayaklarının yerde çıkardığı sürtünme sesiyle yankılandı. Montgomery korkusuzca yanma çömeldi.

"Herkes nereye gitti?" diye sordu onu ürkütmemeye çalışarak.

Caesar kafasını mekanik bir biçimde sallamaya başlayınca, boynuzlarından geriye kalan çıkıntılar taş duvara sürtündü. Bakışları donuklaşmıştı.

"Sandala ihtiyacımız var," dedi Montgomery. "Onu yaktılar

mı?"

Caesar kafasını hızla çevirdi, dışarıdaki küle dönmüş barakaya baktı. Sonra daha da asabi bir biçimde başını daha hızlı saiiadı. Ayağa firlayıp odada gezindi. Sertleşmiş kıvrık elleri yere firlattığı bir kâsenin kenarını kavradı. Kâse paramparça oldu ve her yana kirli su ve minik çömlek parçaları savurdu.

Caesar toynağıyla ıslak zemine düşen kıvrık bir çömlek parçasını yanık bir tahta parçasının yanına itti. Tahtayı biraz daha yakına itip Montgomery'ye baktı. "Ne yapıyor?" diye sordum.

Montgomery ayağa firladı. "Bize sandalın nerede olduğunu anlatıyor."

Kumsala vardığımızda, öğle güneşi bizi kan ter içinde bırakmıştı. Montgomery bizi bir hindistansakızıağacı koruluğuna götürdü. Bataklığımsı gelgit sularının arasındaki incecik, cılız ağaçlar devasa büyüklükteki iskeletleri andırıyordu. Zemin ayaklarımın altında süngermiş gibi hissediliyordu. Bir şey klik etti. Durdum. Bir klik sesi daha geldi.

"Ses ağaçlardan geliyor," dedi Montgomery. "Sudan tuz çekiyorlar. Kökler bu yüzden sıkılaşıp genişliyor."

Kollarımı etrafima doladım. Klik sesi hayaletimsi ağaçlar bir öykü anlatıyormuş gibi yankılandı.

"Bazen sandalı buraya bağlardı. Hindistansakızıağaçları onu firtınadan korurdu. Gerileme başladığında, sandalı buraya getirmiş olmalı." Montgomery suya girip, sık ağaçların arasında ilerledi. Çamur çizmelerini dibe çekiyordu. Çok geçmeden, su beline kadar yükseldi ve sonra sudaki birbirine dolanmış ağaçların arasında gözden kayboldu.

Edward'la aramızda oluşan tuhaf bir sessizlikle kumsalda yalnız kaldık. Antigonus'u öldürdüğünden beri, üstüne bir karamsarlık çökmüştü. Babamı rahatlıkla uyuşturmuştu. Ada her şeyi yozlaştırır gibi, ağır ağır kalbini yozlaştırıyordu sanki. Bizi olmadığımız bir şeylere dönüştürmeden önce oradan kaçmalıydık.

Kaç bu adadan, dedim içimden. *Sonra, hayatımızın karmaşıklığını çöz.*

Su iç kısımdaki gelgitin üstünde zarif kemerler oluşturuyor ve ayaklarımıza sıçrıyordu. Birkaç dakika sonra, Montgomery suda mavili beyazlı bir sandalı çeke çeke geri döndü. Sandal kasvetli ve vahşi bir adaya göre oldukça neşeli gözüküyordu. Sandalı yumuşak kumlara çekti. "Binin. İskeleye kadar kürek

çekip, sandalı oraya bağlamamız gerekiyor. Karadan taşıyamayacağımız kadar ağır."

Edward sandalı tutmasına yardım etti. Eteğimi toplayıp sandala bindim ve dengemi sağlamaya çalıştım. Ayağım kayınca, çizmemden içeri ılık deniz suyu girdi. Edward benden çok daha becerikli bir biçimde sandala bindi. Montgomery bizi kumsaldan suya itti ve su beline, göğsüne ve nihayet omuzlarına ulaşana dek sandalı ağaçların oluşturduğu tünelde itti. Ağaçlardan kurtulduk.

Ah, en sonunda açık denize çıkmıştık. Özgürlük çok yakınlarda gibiydi. Montgomery ye devam etmesini, daha da denize açılmasını ve adaya bir daha asla geri dönmemesini söylemek istiyordum.

Edward dikkatle beni izliyordu. "Gölgelik ve su olmadan bir gün bile dayanamayız," dedi umutlarımı

yerle bir ederek.

Montgomery geniş omuzlarından sular aka aka kendisini sandala çekti. Suratını silip, küreklerden birini eline aldı. Diğer küreği de Edward'a fırlattı.

"Kıyıdan uzaklaşalım," dedi ileriyi işaret ederek. "Kumsal hindistansakızı ağaçlarının diğer tarafında."

Gelgit bizi adadan ileriye taşısa da Edward'la Montgomery düzenli bir biçimde kürek çektiler. Dışarıdan, Hindistansakı-zıağaçları sık ve aşılmaz gözüküyordu. Her birkaç nefes çektiğimde, köklerin gacırdadığını ve bize bu adanın canlı parçaları olduğunu hatırlattıklarını duyuyordum.

"Bu gece gitmeliyiz," dedi Montgomery. Suratında sert bir ifade vardı; ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordum. "Edward sırt çantalarına bulabildiğin tüm yiyecekleri, deri mataralara da su doldur. Juliet, annenin eşyalarını gözden geçir. Güneş şemsiyelerine ihtiyacımız olacak. Şallara da öyle. Bizi güneşten koruyacak her şey olur. Değerli olduğunu düşündüğün her şeyi al. Londra'ya geri dönebilmek için değerli şeylere ihtiyacımız olabilir."

"Tabii bir gemi bulabilirsek," dedi Edward.

Montgomery göğe baktı. "Dün gece dolunay vardı. Polonez tüccarlar hâlâ orada olabilir. İzledikleri rota kıyıdan yedi buçuk kilometre açıkta. Gelgit bizi ticaret rotalarının güneyine çıkaracak. Önlerine çıkabilmek için birkaç derece kuzeye doğru kürek çekmemiz gerekebilir."

Halsiz hissetmeye başlamıştım. İçim buruluyor, boş midemde her an safra yükselecekmiş gibi hissediyordum. Bir şeylerin ters gidebileceği hissini üstümden atamıyordum.

Montgomery elini elimin üstüne koydu. "Endişelenme," dedi. "Yolu biliyorum. Bir gemi bulacağız."

Ağaçların gıcırtısı yükseldi. Tepeden bir gölge geçince, tüylerim ürperdi. Rüzgâr sanki suyun yüzeyine yakın bir şey yüzüyormuş gibi dalgalandı.

Bir köşeyi döndük ve ileride uzun iskeleyi gördük. Rahat bir nefes aldım. Çok geçmeden, tüm kumsal gözlerimizin önünde uzanıyordu.

Bu gece, dedim içimden. Her şey bir rüya gibi inanılmazdı. Zihnim inanmayı reddediyordu ama kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Edward'm küreği suda sert bir şeye çarptı. Küreği geri çekti ama bir yere sıkışmıştı. Okyanusun dibinden bir şey alamayacak kadar açılmıştık. "Bir şeye takıldı."

"Bir mercan kayalığı olabilir," dedim. "Ya da bir gemi enkazı." Montgomery ye baktım ama dikkati kürekte değildi. Gerilmiş bir halde, gözlerini bir avcı gibi kısmış kumsala bakıyordu.

"Ne görüyorsun?" dedim bedenimi bir kokunun ağır ağır sardığını hissederek.

Başını bir kere hızla salladı. "Hiçbir şey."

Ama gözlerini kumsaldan ayırmadı. Daha dik oturup, sandalın kenarlarını tuttum. Birden, sonsuz bir okyanusta batıp çıkan bir oyuncak gibi hissettik kendimizi.

Edward kenardan eğilip, parmaklarını suya soktu ve küreği kurtarmaya çalıştı. Sandal onun hareketiyle birden dengesini kaybedip sallandı. Panik içinde ayak parmaklarımı kıvırıp, sandala daha sıkı tutundum.

Montgomery başını hafifçe yana eğdi Ama bakışlarını kumsaldan ayırmadı. "Dur Edward. Elini hemen sudan çek. Hemen."

Edward elini tam yukarı çekerken, sandalın altına hızla hareket eden bir şey sertçe vurdu.

Korkuyla cıyakladım. Ani hareket beni sandalın dibine düşürmüş, bileklerimi sert tahtalara sürtmüştüm. Montgomery düşmemek için sıkıca tutundu.

"Edward, kahrolası elini sudan çek!" diye kükredi. "Çekemiyorum!" Edward omzuna kadar sudaydı ve sandalın tehlikeli bir açıda sallanmasına neden oluyordu. Altın benekli gözlerinde okuyamadığım bir ifadeyle bana baktı. "Bir

şey beni tutuyor."

"Ne?" dedim eğilip sandalı daha fazla sallamaktan korkarak.

Edward paniğe kapılmamak için çenesini sıktı. "Bir el."

Düşüyordum. Her şey bir anda oldu. Edward sandaldan düştü, onu çeken meşum elin kuvvetiyle dibe doğru gitti. Ani hareket, sandalın şiddetle sallanmasına neden oldu. Su gözlerimi, kulaklarımı yakıyor, ağzıma doluyordu. Çığlık atmaya çalıştım ama hava alamıyordum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sandal alabora oldu. Suyun dibindeydim.

Yüzemiyordum. Ağır ağır hareket ederken panik yaşamak çok tuhaf bir histi. Bacaklarımı ve kollarımı çırptım ama su, sadece suydu. Tutunacak bir şey yoktu. Çırptığım uzuvlarım kaygan ve hareket halindeki bir şeylere sürtündü. Edward a mı. Montgomery'ye mi, başka bir şeye mi değdiğimi anlayamıyor-dum. Bir şey, bir insan ya da hayvan suda rahatlıkla süzülerek yanımdan geçti; bir denizanası gibiydi ama bir insan boyutla-rındaydı. Adeta parmakları andıran pullu dokunaçları çırptığım bacaklarıma dolandı. Suda attığım sessiz çığlık derinliklerde baloncuklar oluşturdu.

Nihayet, parmaklarım sen bir şeyi kavrayabildi. Tahta gibi bir şey. Kendimi yukarı çektim ve yüzeye çıkar çıkmaz yuttuğum suyu tükürmeye koyuldum.

Dünya bir anda karanlık ve ıslak olmuştu. Alabora olan saıı-

daim altında, sadece başımın sığabileceği bir boşlukta durduğumu fark etmeden önce çılgınlar gibi nefes almaya çalıştım.

Üstümdeki tahta sırayı yerine tutunup, ciğerlerimi havayla doldurdum. Bacaklarımı çırpmayı kestim ama sudaki hareket dinmedi. Karanlık şekiller şiddetle ve tekinsiz biçimde suyun derinliklerinde hareket ediyordu.

Şekillerden biri hızla yukarı doğru ilerledi ve kafası yüzeye çıktı.

Edward.

Titrek bir nefes çektim içime. "Gel," dedim. "Sıraya tutun." Göğsü hızla inip inip kalkıyordu. Alnındaki bir yarıktan suratına akan kan deniz suyuna karışmıştı. "Ne oldu?" diye sordum güçlükle nefes alarak. "Montgomery nerede?"

"Bilmiyorum." Nefes almaya çalıştı.

"Bizi alabora eden neydi?"

"Yaratıklar," dedi öksürerek. "Sudaki yaratıklar. Farklı bir tür." "Su yaratıkları. Tanrım, Montgomery..." Sesimde gitgide artan bir panik vardı. "Onu görebiliyor musun? Ona ne oldu? Burada, suda olmalı..."

Edward gözlerinden tuzlu suyu sildi. "Yüzme biliyor. Eminim ki başının çaresine bakmıştır.

Suyun dibinden bir dokunaç daha ayak bileğime bir yılan gibi sarıldı. Çığlık atma isteğine karşı koymaya çalışarak bacağımı çılgınlar gibi savurmaya başladım. "Bunu bilemezsin! Yaralanmış olabilir. Ölmüş olabilir!" Sandalın altındaki karanlık dehşet vericiydi. Sandaldaki çatlaklardan sadece cılız gün ışınları gidiyor, ancak Edward'm suratından aşağı süzülen kanı görmeme yetiyordu.

"Öylece bekleme orada, Edward. Bir şeyler yap!"

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedi benim gibi ters ters. "Yüzme bilmiyorum. Onun nerede olduğunu da bilmiyorum."

"Boğulmuş olabilir!"

"Sandalı bırakırsam ben de boğulurum! Öyle mi olsun istiyorsun? Onu bulayım derken boğulmamı mı?" Bunları söylerken, suratıma deniz suyu ve kan tükürdü.

"Senin hayatını kurtardı Edward. Sakın herhangi bir imada..."

"Bunun benimle bir ilgisi varmış gibi konuşma! Benimle hiç ilgisi olmadı. Suda kaybolan ben olsaydım, Montgomery'den asla beni bulması için hayatım tehlikeye atmasını istemezdin." Ama ona bir yanıt vermeye fırsat bulamadan. Edward sandalın kenarından dibe daldı, alabora olmuş sandalın karanlık dünyasından aydınlığa çıktı..

Tek başıma kaldım. Su elbisemin kıvrımları arasında dönüyor, bacaklarımsa okyanusun derin ve soğuk kısmına aciz bir biçimde sarkıyordu. Montgomery ayaklarımın hemen altında boğulup şişmiş bir ceset olarak duruyor olabilirdi. Edward'in dediklerime üzülmeye hakkı vardı ama ya benim

Montgomery'yi merak etmeye hakkım yok muydu? Ezelden beridir benimle birlikteydi, kalbimin derinliklerine gömülmüş, başkalarının benden zorla aldığı bir sır gibi gizlenmişti. Şimdiyse, ölmüş olabilirdi.

Endişelerim içimde dönüp dönüp duruyor, şekil almaya ve bir ses bulmaya çalışıyordu. Gözlerimi yumup çığlık atmak istedim. Ruhumu tutsak eden o korkunç his düğümünü çözmek istedim.

Onu seviyordum.

Bu sözcükler azgın bir dalga gibi üstümü kapladı; neredeyse sandal! bırakacaktım. Yan tarafıma hissettiğim ağrı birden hafifledi, yerini hafif ve kesintisiz bir zonklama aldı. Montgomery ye âşık olmuştum. Edward bunu suratımdaki endişeden anlayabiliyordu ve aldığı yaralara bir yenisi ekleniyordu.

Ayaklarımın altındaki su gitgide soğudu. Gözlerimi sımsıkı

yumup, sandalın kenarından dibe daldım. Nefesimi tutup suyun altına daldığım halde, o birkaç saniye içinde bile ciğerlerim fena halde yandı. Sonra, başım göz kamaştırıcı gün ışığına çıktı. Can havliyle nefes almaya çalıştım. Edward ellerimden çekip sandalın ahşap kenarına tutunmamı sağladı. Dünya inanılmaz derecede parlaktı. Tuzlu su gözlerimi yakıyordu. Her yöne bakıp, her şeyi görmeye çalıştım. Hindistansakızı ağaçlarının, kumsalı ve denizi.

"O, iyi bir yüzücü," dedi Edward yumuşak ama gücenmiş bir ses tonuyla. "Kıyıya çıkmış olmalı. Sana bağırdığım için... özür dilerim."

Onu doğru duyup duymadığımı anlamak için gözlerimi kırpıştırdım. Alnındaki kesikten hâlâ kanlar akıyor, yara izinden denize damlıyordu. Bunun köpekbalıklarım bize çekebileceğini fark ettim. Kan kokusunu hissedebilecek her şeyi bize getirebilirdi. "Sorun değil," diye mırıldandım.

"Sandalı ters çevireceğim," dedi. Sandalın bir kenarını suyun dibine doğru itti ve diğer tarafı büyük bir su akımıyla havaya fırlayıp beni kendime getirdi. Sandal düzgün bir biçimde diğer tarafa dönene dek ona sandalı çevirmesi için yardım ettim.

Edward kendisini sandala çekti, dikkatle dengesini sağlamaya çalıştı ve beni yukarı çekti. Soğuk ellerini hissetmek, içimde bir suçluluk duygusunun peyda olmasına neden oldu. Tek düşünebildiğim bir başka erkekti ama bana o sırada Edward yardım ediyordu. Suratımdan ve giysilerimden sular aktı ama o suçluluk hissi kaybolmadı.

Kıyıya ellerimizi kürek gibi kullanarak gittik. İnanılmaz derecede ağır ilerliyor, sudaki parmaklarımızı her an bir şeyin kapabileceği endişesini yaşıyorduk. Aradan geçen her saniye, Montgomery'nin pençe darbeleriyle paramparça edilebileceği

ya da bıçaklanabileceği saniyeydi; tabii, çoktan boğulmadıysa. Sandalın burnu iskeleye değene dek ellerimi hareket ettirdim. Edward halatı kazıklardan birine bağladıktan sonra sandaldan indik. İskelede dört bir yanıma baktım, suya, kumsala ve sık ağaçların arasına göz gezdirdim.

"Orada." Kumların üstündeki karanlık bir şekil dikkatimi çekti. Ciğerlerimdeki yanma hissini ve

kaslarımdaki ağrıyı hissetmemeye çalışarak, iskeleden o yöne doğru koşmaya başladım. Elbisem bacaklarıma yapışıyor, hızımı kesiyordu. Ayaklarım kumlara saplandı ve taze ayak izlerinin üstünde durduğumu görünce donakaldım.

Edward suratından kanı ve suyu silerek, kesik kesik nefes alıp veriyordu. "Ne oldu?"

Önümüzdeki kumlar dağılmış, etrafa saçılmıştı. Ayak izleri kumsaldan ormana kadar uzanıyordu. Her bir buçuk metrede bir de koyu renkli bir leke vardı. Kan.

Elimi ayak izlerinden birine dayadım.

Hâlâ ıslaktı.

Bu yüzden de izlerdeki ayak parmaklarını saymak kolaydı: Bu olağandışı büyüklükteki izler ancak yaratıklara ait olabilirdi. Güneş tepeye yükselmiş, tuzlu tenimizi yakıyordu.

"Bak, daha ufak izler de var," dedi Edward.

Baktığı izleri ben de gördüm. Bir erkeğe ait, daha ufak çizme izleriydi bunlar. Kan lekelerinin bu izlerin etrafında daha yoğun olduğunu fark ettim.

Yine paniğe kapılmaya başladım. "Kanaması var."

"Bu, hayatta olduğunu gösterir," dedi Edward. "Dahası yürüyebiliyor. En azından, onu sürüklemiyorlarmış."

Arkamızdaki okyanustan tuhaf bir çığlık sesi geldi; bir ayı balığının sesini andıran genizden gelen ama daha tiz bir ses. Ama deniz gayet sakin gözüküyordu. Ürperdim.

"Ayak izleri ormanda son buluyor," dedi Edward. "Onu daha fazla izleyenleyiz."

"Haklısın," dedim. "Ama babam izleyebilir."

Engebeli araba yolunda, karşımızdaki ormanın bulanık görüntüsüne ve sızlayan ayaklarımıza rağmen koşmaya başladık.

Ön kapılar açıktı. Bizi bekliyorlardı.

Koşmayı bırakıp yürümeye başladık. Bedenim bitap düşmüştü. Elbisem bedenime yapışmıştı; sıcaktan, deniz suyundan ve terden. Edward'm suratı güneşten ve yorgunluktan kızarmıştı. Kumsaldan yerleşkeye giden yol bize azap verecek kadar uzundu. Attığım her hantal adımla birlikte, paniğim öfkeye dönüşüyordu. Yaratıklar Montgomery'yi almışlardı. Babam onu bize geri vermeyi borçluydu.

Bahçede, Balthasar'm yere eğilmiş, kurtarmayı başardığı birkaç narin domates fidesini ekmeye çalıştığım gördük. Yüreğim bu manzara karşısında buz kesti. Hayat öylece *devam* edemezdi. Alice'in külleri hâlâ rüzgârda oraya buraya savruluyordu. Montgomery Tanrı bilir neredeydi, belki çoktan ölmüştü. Canavarsa hâlâ bir yerlerde cirit atıyor, gizleniyor ve bekliyordu.

“Zahmet etme Balthasar,” diye mırıldandım. “Canavar hepimizle işini bitirince, onları yiyecek kimse kalmayacak.”

“Bu, doğru değil,” dedi Edward.

“Hayır, doğru!” Tavuklar sesimden ürktüler. “Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Hepsi babamın suçu.” Balthasar’m gömleğine yapıştım. Parmaklarım yakasında kir izi bıraktı. “Nerede o?” Dudakları titredi. “Laboratuvarda hanımefendi.”

Edward’m elini omzumda hissettim. Balthasar’ı bıraktım ve yaralı bir köpek gibi benden uzaklaşışmı izledim. Güzel. Damarlarında Moreau kanı akan herkesten korkmakta haklıydı; hepimiz biraz kaçıktık.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve avuçlarımdaki toprağı silkeledim. Adanın Edward’in aklını kaçırmasına yol açtığını düşünmüştüm ama belki de adanın kirlettiği *onun* değil, benim zihnimdi.

Edward omzumu sıktı. “Juliet, iyi düşün. Baban Montgomery’yi bir kafese tıktı. Neden nefret ettiği birisini bulmamıza yardım etsin?”

“Ondan nefret etmiyor,” dedim yalpalayarak uzaklaşırken. “Onu bir oğul gibi seviyor.”

Laboratuvarın kapısındaki sürgü de diğerleri gibiydi, insanı yanıltacak kadar basitti, babamın küstahlığının bir başka göstergesiydi. Parmaklarımı deliklere geçirip sıktım, babamın kibrine içten içe daha da öfkelendim. Kapılarda kilit yoktu, kendisini yenilmez görüyordu.

Aptalın tekiydi.

Kapıyı itip açtım ve masasının başında oturduğunu, maymunun kafesine bakıp bir deftere notlar aldığını gördüm. Masada bir öbek kaba saba çocuk kitabı duruyordu, bunlar Montgomery tarafından hazırlanmış olmalıydı. Ona doğru yürürken, babam başını kaldırıp bana bakmadı.

Ayak seslerim önünde dolaplar dizili duvarlara çarpıp yankılandı. Kırık camlar süpürülmüştü. Cilalanmış tezgâhın üstünde, yeni hazırlanmış serumlarım düzgün bir biçimde kutusunda duruyordu. Olmayan cam haricinde, içeride boğuşmamızı anımsatan hiçbir şey yoktu. Notlarını yazmaya devam etti, maymunun tahta bir oyuncakla oynayışını izledi, sonra o incecik, özenli el yazısıyla biraz daha not aldı. Oysa tartışacağımızı sanıyordum. Hatta beni bir kez daha tokatlamasına bile hazırdım. Ama beni sessizce görmezden gelmesine hazırlıklı değildim.

“Baba,” dedim. “Yeni bir şey deniyorum,” diye mırıldandı bana bakmadan. “Yeni bir teknik. Ameliyat değil ama farklt bir

değiştirme tekniği söz konusu. Hücresel bir seviyede değişimin bir neşter kullanmadan meydana gelmesiyle ilgili. İşe yararsa, sonuçlar inanılmaz olacak.”

Odada biraz daha ilerledim, gölgem babamın not defterine düştü. “Olan onca şeyden sonra, hâlâ işine odaklanıyorsun. Bana ne korkunç, asi bir çocuk olduğumu söylemeyecek misin?” Oyuncak bloklardan birini alıp, her tarafına kazılmış harfleri dikkatle inceledim. “Yoksa bana ilgi göstermen için bir maymun gibi bunlarla mı oynamam gerek?”

Babam defterine bir şey daha yazdı. "Maymunun aksine, sen artık gelecek vaat etmiyorsun. Seni de diğer başarısızlıklarımla birlikte kapı dışarı edebilirim."

Elimdeki tahta bloğu masaya indirip, üst üste duran diğer blokların sallanmasına neden oldum. Gümbürtü nabzımı hızlandırdı ve bende bir şeyleri daha fazla yerle bir etme isteği uyandırdı. Masaya yaslanınca, saçlarım bir falcının suratını örten bir örtü gibi suratıma döküldü.

"Başarısızlıkların seni bulacak ve öldürecek. Onları kapı dışarı etmenin bedeli bu."

Tahta blokları yeniden düzgünce dizdi. Öfkelenmemesi beni deli etmek üzereydi. "Onlara değerli bir hediye verdim. Yaratıcılarına ciddi ciddi karşı gelebileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Onlara acı çektiriyorsun. Onlar hayvan; eklemlerini ve zihinlerini ne denli bükmüş olsan da bu değişmiyor. İntikamlarını alacaklar."

Maymun tahta bloğu kafesinin parmaklıklarına vurdu. Babam başını tekrar not defterine çevirdi.

"Ama kendini kandırmakta ısrar ediyorsun," diye devam ettim konuşmaya. "Güvende olduğunu sanıyorsun, çünkü... Sahi neden? Kapılardaki birkaç sürgü yüzünden mi?"

Babam deflerini hışımla kapattı. Maymun cıyaklayıp kafesin en uç köşesine sığındı. Ama ben kılımı dahi kıpırdatmadım. Gülümsedim. İstediğim buydu.

Kavga etmek.

Babam bir şey yapmama fırsat vermeden bileğimi tutup elimi masaya çarptı. İçimden elimi geri çekmek geçtiyse de onun bana vurmak istemediğini fark ettim.

"İnsan eli, bizi hayvanlardan en çok ayıran şey, bunu biliyor muydun?" diye sordu konferanslarda kullandığı ses tonuyla.

Sesi sakin çıkıyordu ama ardımda okyanusun dibinde yüzen su yaratıkları gibi bir dalgalanma sezdim. Omurgamdan yukarı omurlarımdan teker eker geçen bir ürperti hissettim. Babam tükenmez kalemiyle parmaklarımın etrafını çizdi, masada kalın siyah renkli çizgiler kaldı. "Bir yandaki dört parmak, aslında bir hayvanın esas parmak kemiklerinin bir uzantısıdır. Bunu bize Bay Darvvin'in söylemesine gerek yok, insan olsun olmasın, herhangi bir memelinin kas yapısı incelendiğinde bunu görmek mümkündür."

Kaleminin sivri ucuyla başparmağıma vurdu. "Ama karşı taraftaki başparmak; işte, işin sırrı orada yatıyor. Distal falanks bileğe hareket edebilen bir tarak kemiğiyle bağlıdır ve başparmağa özgün unsurlar katar. Nesneleri, silahları ve aletleri kavrama becerisi. Tırmanma becerisi. Bir şeyler inşa edebilme becerisi. Hatta bir tükenmez kalemi tutabilme becerisi."

Elimin etrafına çizdiği düzgün siyah çizgiler bileğimi ve her parmak eklemimi kapsıyor, elimde yazan anatomik bir diyagramı oluşturuyordu. Parmaklar bir cerrah için son derece önemliydi. Babamın eli ve parmakları konusunda takıntılı olmasına şaşmamak gerekirdi; bu konuda öylesine ileri giderdi ki kendi güvenliğini kilitler yerine özel olarak tasarlarmış sürgülerle sağlamıştı.

“Başparmak olmadan, hayvanlar sadece akılsız birer yaratıktır ve sınırlı fizyolojileri yüzünden zihinsel açıdan ilerleme kaydedemezler. Bu yüzden de yerleşkeye asla giremezler. Başparmakları olmadığı sürece gayet güvendeyiz. Ve evrimin bir sonraki aşaması, belki yüz bin seneye kadar gerçekleşmeyecek.” Anlattıkları oldukça mantıklıydı. Onun aklını tamamıyla yitirdiğini bilmiyor olsam, ona inanmam da kolay olurdu. Yaratıkların çatıya çıkamayacaklarını ya da kapıları kıramayacaklarını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bunu duymak bile istemiyordu. Montgomery beni uyarmıştı; babam hatalarını asla kabul etmezdi.

Masanın üstündeki elim titremeye başladı. Babamın nutu-ğunun bir parçası olmak istemediğim için, parmaklarını içe kıvırdım. Küstahlığı onu öldürecekti. Belki hepimizin ölümüne sebep olacaktı.

“Montgomery’yi aldılar,” dedim bir tokat gibi. Onun da geri kalanımız gibi acı hissetmesini istiyordum.

Kara gözlerini bana dikti. Bileğimi bıraktı. “Ne?”

“Onu ormana sürüklediler. Kanaması da var.”

Parmakları hafifçe titrerken, tükenmez kalemini masaya koydu. Tahta bloklara, maymuna sanki bunları ilk kez görüyormuş gibi baktı. Elini bıyıklarının üstünde gezdirirken, suratında anlık bir insaniyet belirdi. Ayağa kalktı. “Hangi yaratıklar?”

“Sudaki yaratıklar.”

“*Kahretsin!”* Sesi irkilmeme neden oldu. Çılgınlığının bir fırtına gibi büyüdüğünü hissedince, geriye doğru bir adım attım. Duvardaki kancadan kanvas ceketini aldı ve dolaptan bir tabanca çıkardı. Bu, *senin* suçun, dedi hışımla ceketini giyerken. “Onu büyüledin! Sen buraya gelmeden önce her şey yolundaydı. Ben asla bir kızım olsun istemedim. Montgomery alt tabakadan ama en azından erkek; en azından isterik bir kadın gibi değil, mantıkla hareket ediyor. Keşke vereme tutulan annenle ölüp beni rahat bıraksaydm!”

Gözlerimi kırpıştırdım. Zihnim tuhaf bir biçimde sakin ve açıktı ama bedenim tir tir titriyordu. “Annemin veremden öldüğünü nereden biliyorsun? Doktor raporunda sadece uzun süreli bir rahatsızlık yazıyordu.”

Babam gözlerini kıstı. Tabancanın silindirini çevirdi ve mermileri yuvalarına yerleştirdi. “Biliyorum, çünkü Montgomery annen ölmeden alt ay önce malzeme almak için Londra’daydı. Balthasar’ı adaya yollayıp bana bir mektup gönderdi ve derhal Londra’ya dönmemi söyledi. O şarlatan doktorlar onu kurtaramayacaklardı ama benim kurtarabileceğimi biliyordu.” İçimde yavaş yavaş biriken öfke kaburgalarımın arasında dolandı, tendonlarımı piyano telleri gibi gerdi. “Ama gelmedin.” “Tabii ki gelmedim. Burada işim vardı.”

“Ama gelebilirdin. Onu kurtarabilirdin.”

Elini salladı. “Beni duymadın mı kızım? İşim vardı dedim. Zaten ölümlü ihtiyaçları, ebedi araştırmaların önüne ancak bir kadının kusurlu mantığı koyar.” Ceketini düzeltti. “Köye gidiyorum.

Montgomery ya oradadır ya da ormanda parçalanmış halde yatıyordun" Laboratuvardan çıkıp beni yalnız bıraktı.

Aklını kaçırmış, dedim içimden. O, iyi *değil.* Ama ona acımadım. Annemi kurtarabileceği halde kurtarmamıştı. Elimi yumruk biçiminde sıktım. Tahta blokla oynayan maymuna bakınca, korkunç bir şey yapmak üzere olduğumu anladım.

Belki ben de biraz aklımı oynatmışımı.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama bunun sebebi korku değildi. Tenimde ilerleyen karanlık heyecan, bir duman gibi burnuma ve ağzıma giriyordu. Beni ele geçiriyordu. Kontrol ediyordu.

Parmaklarımı maymunun kafesinin parmaklıklarına doladım. Babam maymunu kesip biçmeyeceğini söylemişti. Maymunu içten değiştirmeye niyetliydi. Ama hayvan ruhunu yok etmek imkânsızdı. Maymun her zaman bir hayvan olarak kalacaktı.

Kırkıncı Bölüm

Her zaman da acı çekecekti.

Başparmağımla kafesin babamın tasarladığı diğer sürgülere benzeyen sürgüsünü açtım. Maymunun beş parmağı vardı ama özel mekanizmaları açamayacak kadar küçüktü. İçimde biriken öfke, neredeyse çatlayacağımı hissedene dek içimde birikmeye ve artmaya devam etti. Tırnaklarım soğuk metal kafesin üstünde çıt çıt sesler çıkardı. Maymun başını yana eğip bana baktı.

Kafesi açtım.

Maymun bir anda dışarı fırladı. Yüreğimi hoplatacak bir biçimde kafesin kapısını menteşelerini gıcırdatarak geriye itti. Hızla masaya yöneldi, tahta blokları ve babamın not defterini yere düşürdükten sonra da daha havada uçuşan kâğıtlar zemine konmadan dışarı fırladı.

Şaşkınlıkla orada dikiliyordum. Bedenim bundan daha fazlasını yapma isteğiyle canlanmıştı.

Hemen papağanın kafesini açtım. Kuş da başını yana eğdi. Tahta blokları kafese fırlatıp kuşun korkup kaçmasını sağlamaya çalıştım. Daha sonra, domuzla tembel hayvanı serbest bıraktım, acele etmesi için tembel hayvanın kafesi salladım.

"Çık dışarı!" diye bağırdım. Sanki bedenimin içindeki hayvan parçaları beni ele geçirmişti. "Çık dışarı!" Tembel hayvanı dışarı kadar kovaladım; bir direğe tırmanıp çatıya çıktı. Diğer kafesleri açmak için tekrar içeriye girdim ama birden durdum.

Kafeslerin hepsi boştu. Hepsini serbest bırakmıştım. Ama yok etme isteğim henüz dinmemişti. Hatta daha da artmıştı; daha fazla hayvanı serbest bırakmak ve babamın bir daha asla çalışamaması için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

Ağır ağır cam vitrinlerin önünde ilerledim, titreyerek en gizli düşüncelerimin keyfini çıkardım. Cam çok narindi; bütün camları kırıp zeminin kırık parçalarla kaplanmasına neden olabilirdim. Kalbim

yok etme arzusuyla güm güm atmaya başladı. Camlı vitrinlerin üstüne gün ışığı vuruyordu. Canlı örnekler -ağzı ardına kadar açık olan denizanasını andıran canavar- cam kafesinin içinden üstüme atılacak gibi oldu.

Kasvetli bir tavırla gülümsedim. Kendimi durduramadan, camlı vitrini açtım ve iki elimle kavanozu tutup kapağını açmaya çalıştım. Kıvranıp duran yaratık çılgınlar gibi bana saldırmaya çalışıyordu. Kavanozu sıkıca göğsüme bastırıp içindekileri yere boşalttım. Yapış yapış sıvı odanın ortasına bir birikinti oluştururken ayaklarıma sıçradı. Yaratık önce kavanozun ağzında sıkıştı, sonra dışarı fırladı. Foş diye zemine düştü.

Çizmemin topuğuyla kıvranıp duran yaratığı ezdim. Bir şey çatırt etti. Nahoş yaratık ikiye bölünene dek onu ezmeye devam ettim.

çılgınlık İn: n ligi mı hır kasırga gibi sarmıştı. Kavanozu var gücümle yere atıp un ufak ettim. İçindeki mavi renkli sıvının ortasında rengi grileşmiş bir kalp bulunan bir diğer kavanozu aldım elime. Sıvı bir sel gibi zeminde birikti, içinden en son ağır ve olu bir düşünceyi andıran kalp düştü. Kimyasal koruyucunun kokusu başımı döndürdü. Ciğerlerim temiz hava almak istiyordu ama boş kavanozu yine de yere fırlattım. El fenerinin ışığı altında, her birinde grileşmiş, şekli bozuk organ parçalarının bulunduğu, irili ufaklı düzinelerce kavanoz daha vardı. Bunlar neredeyse on senelik bir çalışmanın ürünüydü.

Ellerim yapış yapış sıvı yüzünden kayganlaşmıştı. Üstüm başım da sıvıyla kaplanmıştı. Eteğimin dantelli kenarına hayvan dokusu artıkları yapışmıştı. Bir sonraki kavanozun kapağını açarken, parmaklarım camda ıslak izler bıraktı. Kavanozun içindeki yıllanmış doku bir örümcek ağı gibi incecik yapraklara ayrıldı. Neredeyse güzel diyebilirdim. Kavanozların yarısındaki şeylerin neler olduğunu biliyordum; dalak, kalın bağırsak, beyin. Ama bir de ne olduğunu bilmediklerim vardı. Bunlar beni en çok rahatsız eden ve ilgimi çeken şeylerdi.

Bir kavanozu daha boşaltınca, zemin kokuşmuş organlarla ve kaygan koruyucu sıvıyla kaplandı. Alnımı elimin tersiyle silince alnımda yapışkan bir iz bıraktım. Kimyasal koku hücrelerime doldu. Gülümseyip, içinde koruyucu sıvı ve bir organ bulunan bir sonraki kavanoza uzandım. Kavanozu yere firlatmaya hazırlandım.

"Juliet, dur!"

pdvvard kapıda belirdi ve bana doğru koştu. Kavanozu yere f,riaramadan elimden kapmaya çalıştı. Kavanozu almak içm boğuşurken, sıvıyla kaplı ellerim gömleğinde koyu renkli lekeler bıraktı.

"Bırak beni!" diye bağırdım. Öfkeden gözlerim kararmıştı. "Bunun yok etmem gerek!"

"Juliet, sakinleş biraz! Dur. Bitti artık"

Kavanoz elimden kayıp yere düştü ve parçalandı. Son yok etme eylemim de gerçekleşmişti.

Edward istifini hiç bozmadı. "Şimdi bitti," dedi nefes nefese. Grileşmiş organ parçalarının tenime yapıştığını hissedince, yutkunup suratımdaki yapış yapış sıvının da farkında vardım. Bir çılgınlık kasırgasında, laboratuvarı yerle bir etmiştim. Beynimin gerisinde paniklemeye başladığımı hissettim.

"Onu kurtarabilirdi," dedim. "Ama işinin daha önemli olduğunu düşündü."

Edward elinin tersiyle yanağımdaki kiri ve sıvıyı silerken, bakışları derin ve güçlüydü. "Açıklama yapmana gerek yok," dedi.

Yutkunup gözlerinin içime baktım. Tabii ki açıklama yapmama gerek yoktu. Edward da benim gibi yaralıydı. Her ne yaptıysa, her neden kaçıyorsa, birbirimizden o kadar farklı değildik. Edward benim biraz kaçık oluşumu, sağduyumu arada sırada kaybedişimi umursamıyordu. Ben de onun İngiltere'den neden kaçtığını umursamıyordum. Her ikimizin de birbirimizi derinden anlamasını sağlayan hayaletler vardı geçmişimizde; Montgomery bunu asla anlayamazdı. Montgomery kötü şeyler yapmış olabilirdi ama özü kötü *değildi*. Babam onu ne kadar başka yola sokmak istemiş olsa da, Montgomery her zaman hayatı pahasına bile olsa inanılır bir yalan söyleyemeyecek, çalışkan ve iyi yürekli çocuk olarak kalacaktı. Edward ve ben farklıydık. Belki biz de kötü değildik ama varlığımızın özünde lekeli, parçalanmış bir şeyler vardı.

Çizmelerimin arasından ılık ve ıslak bir şey sızdı; kavanozlardan yere dökülen sıvı. Edward'in eli şefkatle elmacık kemik-

İdimin üstünde gidip geliyordu. Yirmi gün açık denizde malı sur kalıp yaşamayı başaran ve üslü başı kırık cam parçalarıyla ve çürümüş organlarla kaplı yarı kaçık bir kızın karşısında istifini bozmayan bir oğlan normal olamazdı.

O *da tıpkı benim gibi ortama uymaya çalışıyor*. Bunu gayet iyi beceriyordu; benden daha iyi olduğunu bile söyleyebilirdim.

Ellerimi gömleğinin yakasına doladım. "Ne oldu sana?" diye fısıldadım nefes nefese. "Neden kaçıyorsun?"

Akın benekli gözleri bir anlığına parıldadı; baskıcı babasından söz ettiğimi anlamıştı. Aslında, gerçekten neden kaçtığını soruyor, ta ruhuna işleyen yaraların kaynağını öğrenmek istiyordum. Neredeyse şiddetli başını salladı. "Önemli değil. Londra'ya geri döndüğümüzde, hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Sadece sen ve ben olacağız. Juliet..."

Ne demek istediğini biliyordum. Beni seviyordu. Yarı çılgın, bir formaldehit birikintisi içinde duran, bu leş gibi kızı seviyordu. Ama Londra'ya geri döndüğümüzde aklı başına gelecekti. Yaralarını o ana dek yaptığı gibi başarıyla gizleyecek, Lucy gibi tatlı, varlıklı ve aklı başında bir kız bulacaktı. Öyle olmalıydı. Hem ben kararımı çoktan vermiştim. Montgomery'yi istiyordum.

Peki, neden hâlâ çağlayanın ardında geçirdiğimiz geceyi düşünüyordum? Neden düşüncelerim gece geç vakitlerde, tam uykuya dalmadan önce Montgomery'nin suratından Ed-

vvard'mkine kayıyordu?

"Montgomery," dedim ama boğazım düğümlendi. Onun ismini söyleyerek, ruhunu canlandırıp, yüreğimi sıkan bu gerilimi dindirebileceğimi düşünüyordum. "Montgomery de geri

dönecek.

Edv/ard'ın çenesi seğirdi. Ellerini belime koydu, bedenlerimiz birbirine değene dek beni kendisine çekti. Üstümdeki

yapış yapış sıvı giysilerine bulaşınca, aramızda bir bağ oluştu. Ama beni bırakmadı. Göz bebekleri gece gibi kapkaranlıktı. "Sana bir şey söylemek istiyorum..."

Başımı hızla salladım. Beni sevdiğini söylemesini istemiyordum. Çünkü bana kendimi hatırlatıyordu. Hem de fazlasıyla. Bu his beni dehşete düşürüyordu.

Parmağımı dudaklarına dayadım. "Babam tazıları alıp köye gitti. Montgomery'yi bulacak. Londra'ya geri döneceğiz ve bu adadan bir daha hiç söz etmeyeceğiz."

Odamda lekeli elbisemi çıkarıp ufak penceremin demir parmaklıklarının arasına fırlattım. Ada çamuru, tuzu ve teri geri alabilirdi. Suratımı ve ellerimi yakan kimyasalları yıkayıp, adaya ilk geldiğim gün giydiğim pamuklu elbiseyi giydim. Annemin süslü elbiselerini istemiyordum. Yine kendim gibi hissetmek istiyordum.

Çizmelerimin bağcıklarını bağlamak için eğilince, tüylerim diken diken oldu. Sanki birisi beni gözetliyordu. Hemen pencereye koştum ama dışarıda kimse yoktu. Ama havada tanıdık bir koku vardı; ıslak köpek kokusu.

"Kim var orada?" dedim.

Aralık duran kapıda bir çizmenin ucu belirdi.

"Seni görüyorum," dedim. "Ortaya çık."

Balthasar ayaklarını sürüye sürüye öne çıktı, kapı aralığından bana baktı. Gözleri hâlâ insan gibiydi, diğerleri gibi gerileme dönemine girmemişti.

Ellerimi derhal göğsüme götürüp, elbisemin düğmelerini iliklediem. "Burada ne işin var?" dedim aksi bir tavırla. Giyinişimi mi izlemişti? Tokat yemiş gibi gerileyince, bir pişmanlık hissi kapladı içimi. Balthasar kötü niyetli bir yaratık değildi. Bir çocuk kadar masumdu.

Kapıyı açtım. Laboratuvardaki içinde yeni serumlarımın bulunduğu ahşap kutu vardı elinde. "Özür dilerim. Kızmadım," dedim.

Çekinerek bana kutuyu uzattı. "Bunu getirmek istemiştim." Pişmanlık hissi içinde kutuyu aldım. "Teşekkür ederim." Boş kalan iri ellerini ne yapacağını bilemez bir halde ceplerine soktu. "Bir de bir şey... Bir şey sormak istiyordum..." Başımla odayı işaret ettim. "İçeri gel." Onu dinlemeye çalıştım ama aklımdan yapılması gereken şeyler geçiyordu. Kutuyu şifonyerin üstüne koydum. Hâlâ kavanozları ve deri mataraları doldurmamız gerekiyordu. Bizi güneşten koruyacak bir şeyler bulmamız gerekiyordu. Bir tabanca ya da bıçak gibi bir silah da işimize yarayabilirdi. Kiriş parçalarını bulabilmek için sandıkları karıştırmaya başladım. Onları nereye koymuştum?

Sonra, ayakta kıpırdanıp duran Balthasar'a baktım. "Evet? Ne sormak istiyordun?"

"Beni de götürün," dedi. "Londra'ya götürün."

Ellerime iki elbisenin arasına duran sert ve keskin bir şey değdi. Kirişler. Ama parmaklarım bir anda gevşedi. "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Montgomery adadan ayrılacağınızı söyledi. Siz ve diğer... beş parmaklılar." Dudakları titredi. "Benim de beş parmağım var," dedi elini havaya kaldırıp. "Denizi daha önce de aştım. Londra'yı gördüm. Rol yapabilirim. Montgomery'nin dediği gibi, bir oyundaki oyuncular gibi rol yapabilirim. Size yardım ederim. Bir uşağa ihtiyacınız olacak."

Suratında heyecanlı olduğu zamanlardaki o tuhaf gülümseme belirdi.

Şifonyere yaslanıp gözlerimi yumdum. Bu ricasını dile getirmek için epey düşünmüş olduğu belliydi. Bir insan gibi davranabildiği doğruydu; insanların sokakta gördüğünde kaçtığı

şekli bozuk, sakat birisi gibi gözükse de. Ama tereddüt edişimin sebebi bu değildi.

Asıl neden, Balthasar'ı -ya da babamın diğer yaratıklarından herhangi birini- adadan çıkarmaktan dolayı duyduğum korkuydu. Babamın muhteşem ve dehşet verici keşiflerinin Güney Pasifik'teki o ufak adada kalması, onunla birlikte bir sürgün hayatı yaşaması ve asla oradan ayrılmaması gerekiyordu.

Balthasar hâlâ gülümsüyordu. O kadar umut doluydu ki yüreğim parçalandı. Kırık aynadaki aksime bakarken, ona gerçeği söyleyecek cesaretim olmadığını biliyordum.

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" dedim. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Babamın laboratuvarmı yerle bir etmek kolaydı ama köpek suratlı bu yaratığa yalan söylemek midemi alt üst

etmişti. Heyecanla başını salladı. Ağzıma kadar gelen safrayı yuttum. "Buradan kimseye söz edemezsin. Bunun bir sır olarak kalması gerekiyor."

Yine hevesle başını salladı. "Bir oyundaki oyuncular gibi." Ellerini birbirine kenetledi.

Sol kulağının hemen üstündeki noktaya baktım. Yalan söylemem kolaylaşıyordu. "O halde, gelebilirsin."

Suratında samimi bir gülümseme belirdi. Heyecanını gizlemek için burnunu kaşıdı. Kalbimin ventriküler septumunun birazcık yırtıldığını ve parçalandığını hissettim.

Kiriş parçalarını cebime koydum. "Ama babam Montgomery yi bulmazsa, hiçbir yere gidemeyiz." Başımı hafifçe yana eğip ona baktım ve Balthasar'm, efendisinin yaratıklar tarafından kaçırıldığını bilip bilmediğini merak ettim. İri omzuna elimi koyup, ona nasıl açıklama yapmam gerektiğini düşündüm. "Adalılardan bazıları onu aldılar. Nereye götürdüklerini bilmiyorum. Her ne olursa olsun, güçlü olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Ensesini kaşıdı. "Endişeli değilim. Montgomery'nin nerede

olduğunu biliyorum."

Birden, bedenim kaskatı kesildi. "Biliyor musun? Nerede?" "Ajax'la birlikte. Kuşların söylediğini duydum."

Dilim tutulmuş halde ona baktım. Kuşlar *konuşuyorlar* mıydı? Demek ormanda duyduğum o fısıltılar hayal ürünü değildi! Ama beni en çok huzursuz eden bu değildi. "Ajax'la mı? *Jaguar'la* mı? Emin misin?"

"Evet, hanımefendi, eminim."

Yatağa çöktüm. Balthasar gayet sakindi. Acaba bilmiyor muydu? "Ajax tehlikeli," dedim dikkatle. "Artık eskisi gibi değil. O artık bir canavar. Gerileme dönemine girdi; bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Balthasar kaşlarını çattı. Jaguar'm hâlâ Alice'e geceleri masallar anlatan adam olduğunu düşünüyordu.

Sonra, aklıma daha önce söyledikleri geldi. "Ama babam köye gitti."

Balthasar başını salladı. "Montgomery'yi orada bulamaz. Ajax hemen hemen her zaman..."

"Kulübesindedir," diye lafını tamamladım. Babam aksi istikamete gitmişti. Geri döndüğünde, Jaguar Montgomery'yi öldürmüş olacaktı. Tabii, çoktan öldürmediyse.

Kulübeye geri gitmeliydim.

Kırk Birinci Bolü"

¿mm

Ses çıkarmamaya gayret ederek, telaşla ahıra daldım. Jaguarın sinsi gözleri aklımdan çıkmıyordu. Babam canavarla Jaguar'm aynı yaratık olduğuna inanıyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Tabii, bu durum Jaguar m tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Zeki bir insan gibiydi ve avcı içgüdülerini kontrol etmekten yoksundu. Canavarın ne olduğuna gelince, aklımda yarım yamalak bir fikir vardı sadece. Kendi başına gerileme dönemine girmiş bir yaratık olmalıydı. Babamın laboratuvarmdan kaçan bir yaratık. Bir kâbustan da beter bir şey.

Babam atlardan Düşes isimli ve daha atik olanını almıştı. Duke ahıra girdiğimi görünce kişneyip samanları eşeledi. Kadifemsi burnuna dokunup, beyaz sürmeli gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Onu bulacağız," dedim elimi burnundaki beyaz çizgiye yaslayarak. Eyeri alınca, ağırlığı altında ezildim. Eyer hâlâ belli belirsiz Montgomery'nin onu son temizlediğinde kullandığı yağ gibi kokuyordu.

"Gitmemelisin," dedi bir ses arkamdan. Neredeyse eyeri yere düşürecektim. Edward nefes nefese, darmadağın halde ahırın kapısında duruyordu. "Güvenli değil."

Eyeri dizime yaslayıp, Duke'un sırtına kaldırmaya çalıştım. Oflaya puflaya kaldırmayı başardım. "Babam köye gitti ama Montgomery orada değil. Jaguarın yanında."

"Çok tehlikeli! Jaguar geriledi. Hepsi öyle. Canavar..." "Canavarı gördüm," dedim. Yatak odamın penceresinin parmaklıklarına dolanan pençelerin anısı kanımı donduruyordu. Karanlık ahırı, canavarın kokusunu ve burnumun dibine kadar girişini düşündüm. "Beni öldürebilirdi ama öldürmedi." "Seninle oyun oynamadığını nereden biliyorsun? O, mantıkla hareket etmiyor Juliet. O, bir hayvan."

Eyeri düzelttim. "Bana şu kolan kayışını uzatır mısın?" dedim. Yerinden bile kıpırdamadı. Yanından geçip duvarda asılı duran kayışı aldım, bir kenara takıp Duke'un karnının altından geçirdim. Kemeri dolayıp var gücümle çektim ama kolan yerinden bile oynamadı.

"Kahretsin!" diye mırıldandım.

Edward elini elimin üstüne koydu. Benden keşke uzak dursa ve bu durumu her ikimiz için de kolaylaştırsa diye düşünerek yutkundum.

"Gitme." Yumuşak ses tonu içimde bir şeyleri kıpırdattı. "Gitmem gerek. Özür dilerim. Montgomery..."

"Sana söylemem gereken bir şey var." Kemer kayışını beni tutar gibi tuttu ama eyer kayışları pek benim yerimi tutmayacak gibiydi.

Beni azat etmesi gerekiyordu. Çünkü ancak bu şekilde ben de *onu* azat edebilirdim.

■Hiçbir sey söyleme," dedim yalvarır gibi. "Montgomery'yi

seviyorum.”

Ama Tann **biliyordu ya, bunu onun söylemesini istiyordum Beni tutkuyla öpmesini** ve **ararmzdaki bu korkunç çekim, sona** erdirmesini istiyordum.

Dudakları aralandı. Nefes almaya çalışarak ağzımı açtım. Onu ilk gördüğümden beri ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettim. Öylesine yalnız, öylesine yara almış haldeydi ki. Giysilerindeki tuz kokusunu hissedebileceğim kadar yakın duruyordu. Gözlerindeki arzu nefesimi kesti ve ona doğru sürüklendiğimi hissettim.

Duke tam o sırada toynağını yere vurup tiz bir kişneme sesi çıkarınca, o anın büyüsü bozuluverdi.

Edward bıkkınlıkla nefesini dışarı verdi. Ben de ne yapmak üzere olduğumu fark edip, apar topar geriye doğru çekildim. Ellerim kemeri sıkılaştırmak için birbirine dolandı.

“O halde, ben de seninle geleyim,” dedi.

Hayır anlamında başımı sallayıp atm sırtına bindim ve telaşla eteğimi eyerin etrafına yaydım. “Sadece bir at var.” Ama işin aslı, orada bir dakika daha dursaydım, yaralı kollarına kendimi atmayacağımı garanti edemezdim.

Ormanı kaplayan bitki örtüsünün altında hava çoktan kararmış gibi gözüküyordu. Araba yolunu izlemek zor değildi ama yapraklar cılız ışıkla birleşiyor, beni kulübeye götürecek olan ara yolları örtüyordu.

Genel olarak izlemem gereken yolu biliyordum: Kıyıya ve kıvrılan ırmağa yakın ilerleyecektim. Dukeun kulübenin verini benden daha iyi bulabileceğini umuyordum. Açıklık bir alana benzer bir yer görünce, onu oraya yönlendirdim ama Duke ilerlemedi. Çizmelerimi böğrüne vurduğum halde, yerinden kıpırdamadı.

"Haydi ama seni bunak yaratık.” diye mırıldandım.

Ağaçların arasında bir hırlama sesi duydum. Duke un kasları bacaklarımın arasında beni uyarır gibi gerildi ve birden öne atılıp yola fırladı. Yelesine tutunup öne eğildim: suratıma yap-

raklar ve dallar çarparken düşmemeye gayret ettim. Duke ansızın yoldan çıkıp dar bir patikaya girince nefessiz kaldım. Biraz daha eğildim, neredeyse boynuna sarılır halde kaldım. İncecik dallar saçlarıma takılıyordu. Yolu görebilmek için gözlerimi kıstım. Tek bir alçak dal beni atm sırtından yere düşürebilirdi.

Patika bir anda bir vadiye açıldı. Atm her sıçrayışı beni havalara fırlatıyordu. Ayak bileklerimi Duke’un yanlarına sardım ve dizginleri sıkı sıkı tuttum. Ama nafileydi. Ancak vadinin dibine vardığımızda yavaşladı. Dörtnala koşarken yavaşladı, sonra ağır ağır ilerlemeye başladı. Çaresizlik içinde etrafima bakındım.

Tamamıyla kaybolmuştuk.

Ara bir arkamızdan bir çıtırtı ya da hışırtı geliyordu ama arkama baktığımda hiçbir şey göremiyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Bu sefer, daha yakından bir çıtırtı sesi geldi.

Boğazım tıkanmak üzereydi. Gözlerimin önünden bir tek Alice'in kanlı bacakları geçiyordu. Penceremden içeri uzanmaya çalışan üç pençe geçiyordu. Verandadaki ıslak ayak izleri geçiyordu. Gözlerimi sıkıca yumup beşe kadar saydım. Duke sık ağaçların arasına rahatlıkla ilerliyordu. Gözlerimi açtığımda, ormanın ne kadar karanlık olduğuna şaşırdım. Hava hızla kararıyordu.

İleride, ağaçların arasında bir şey parıldadı; öylesine parlaktı ki gözlerimin önünde bembeyaz lekeler belirdi. Oraya yaklaştıkça, bunun batmakta olan güneşin teneke bir çatıya vuran ışınları olduğunu fark ettim. Dizginleri sıkıca kavradım. Çatı paslanmıştı, sadece birkaç yeri parıldıyordu.

Jaguar'm kulübesine gelmiştik.

Duke açıklık alanın kenarında durdu. Sessiz kulübeye dikkatle baktım, içeride neyle karşılaşacağımı düşündüm. Belki de vahşi, kapıdan içeri girecek her ılık, nefes alan şeye saldırmaya hazır bir jaguarla karşılaşacaktım. Duke'un sırtından inip onu hızla bir direğe bağlamaya çalıştım. Telaşla ahşap verandaya çıkarken, oraya ilk gittiğimdeki gibi boğazımdan yukarı bir korku hissinin yayıldığını fark ettim. Üç parmaklı ayak izleri çoktan yok olmuştu ama hafızamdan silinmemişti.

Camdan içeri baktım ama kulübe karanlıktı. Daha fazla korkuya kapılmadan, kapıyı açtım. Kapı kımıldar gibi oldu ama sonra durdu; ya kilitliydi ya da sıkışmıştı. Ağırlığımı kapıyı birden açmayı başarana dek defalarca kapıya verdim. Jaguar'ın kulübesine yüz üst kapaklandım.

Şok içinde hemen ayağa kalktım. İçerisi önceki gelişimdeki gibi boş ve terk edilmiş gözüküyordu ama şöminenin üstündeki çiçek artık orada değildi. Çizmelerimle yerdeki kuru yaprakları itince, kırık vazonun parçalarının hâlâ orada olduğunu gördüm. İçimi rahatlatmak için pencereye koşup Duke'un hâlâ orada olup olmadığına baktım.

Duke sakin sakin ön bahçede otlanıyordu. Rahat bir nefes alıp alnımı serin cama dayadım. İçimden ağlamak mı geliyordu, gülmek mi, bunu bilemiyordum.

Duke aniden başını kaldırdı. Gevşek otlar ağzından yere düştü. Hava kulübenin içini göremeyeceği kadar karanlık olsa da, kulaklarını oynatarak sanki dosdoğru bana bakıyordu. İçime bir huzursuzluk çöktü. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissettim. İçimden bir ses, derhal kulübeden çıkmam gerektiğini söylüyordu. Belki de geyiğin içimdeki parçaları, hayvan içgüdüsü bir avcının yakınlarda olduğunu söylüyordu.

Kapıyı ardına kadar açtım.

Montgomery gömleği yırtılmış, saçları dağılmış bir halde kapıda duruyordu.

"Juliet?" dediği anda gömleğine yapıştım. Suratına, göğsüne.

saçlarına dokunup gerçek olduğunu hissetmek istedim. "Buradasın," dedim. "Hayattasın."

“Burada ne işin var?”

Suratımı göğsüne gömdüm. Nefes alıp verişim kesikleşti. Hayattaydı. Hepimiz tek parça halinde adadan kaçacaktık. Titremeye başladım. Kotunu boynuma doladı.

“Sakinleşmeye çalış,” dedi. “Her şey yoluna girecek. Gel, otur.” Beni kirli yatağa götürdü. “Ne işin var burada?” dedi. “Burası tehlikeli. Ormana bir daha asla girmemeni söylemiştim.”

“Seni bulmam gerekiyordu. Jaguar nerede? Sen iyi misin? Kumsalda neler oldu?”

Saçlarını geriye attı. Kolunda yeni bir yara açılmıştı ama artık kanamıyordu. Tam bana yanıt verecekti ki yerimden sıçradım.

Kapıda bir şey duruyordu.

“Jaguar,” dedim. Elimi cebime attım. Kiriş parçalarım buldum.

Kapıda durdu, çekik gözleriyle bir bana, bir ona baktı. Dimdik yürüyordu ama bunu zor yapıyor gibiydi. Giysileri gitmişti. Altın renkli güzel bir post, bedenini gür bir yele gibi kaplamıştı. Gerilemişti ama diğerleri kadar değil. Cebimden kiriş parçalarını çıkardım ama Montgomery bunları cebime geri soktu.

“Ona güvenebiliriz.”

*Güvenmek **mi?*** Jaguar içeri girdi ama odanın duvarlarına yakın durdu. Her zamankinden daha zarif bir biçimde, sanki her an ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp bize yaklaşacakmış gibi yürüyordu. Uzun pençeleri ahşap zeminde tıkırdadı. Tek bir hareketle boğazımızı kesebilirdi ve ben ona ***güvenecek*** miydim?

Altm renkli gözleri gözlerimle birleşti. İçimin bir tuhaf olduğum*’ korkuyla karışık bir inanmazlık hissiyle kaplandığını (ark ettim.

“Konuşma becerisin kaybetti ama mantığını değil. O, diğerleri gibi değil.” Montgomery masanın yanındaki sandalyeye oturdu. “Su yaratıklarıyla bir olup, sandalı devirmeleri için onları ikna etmiş. Beni buraya getirdi.”

Başımı hızla Jaguar’a çevirdim. “Sen mi? Neredeyse boğulacaktık!”

“istedikleri bendim. Beni öldürmeye çalışmıyorlardı. Uyarmaya çalışıyorlardı. Edward’la sana güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyorlardı.”

Gözümün ucuyla Jaguar’a baktım. Bir köşeye çökmüş, yarısı gölgelerde kalmıştı; bıyıklarının oynayışını bile göremiyordum.

“Ne konuda uyarmak istemişler?” dedim nefesimin kesildiğini hissederek.

Montgomery elini saçlarının arasına gezdirdi, sonra Jaguar’a baktı. “Yaratıklar yerleşkeye

saldıracaklar. Doktorun peşindeler ama karşılarına çıkan herkesi öldürecekler.”

Kollarımdaki tüylerim diken diken olduğunu, tenimin karıncalandığını hissettim. “Ne zaman?”

“Bu gece.”

“Bu gece mi? Edward hâlâ orada!” Ayağa fırlayıp volta atmaya başladım. “Adadan gitmemiz gerek. Hemen.” Ama Montgomery yerinden kalkmadı. Çenesini ovuşturdu. Bana söylemediği bir şey vardı.

“Ne oldu?” dedim.

Köşeden hafif bir hırlama sesi geldi. Jaguar gölgelerden çıkıp şömineye doğru ilerledi. Bir adım geriledim ama Montgomery olduğu yerde kaldı.

Çizmesinin topuğunu asabi asabi zeminin çürük tahtalarına vuruyordu. Birden ayağa kalktı. “Haklısın, gitmemiz gerek.” Kulübeden çıkıp Duke’un ipini çözmek üzere verandadan

indi. Telaşla peşinden gidecek oldum ama Jaguar’m güçlü pençesi kolumu tuttu ve beni bırakmadı. Ağzıma kadar yükselen çığlığı tuttum. Gözlerine bakar bakmaz, bana zarar vermeyeceğini anladım.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadım onunla yalnız olmanın ağırlığını hissederek.

Burnuyla avucumu havaya kaldırdı. Sert dilinin tenimde gezindiğini hatırlayınca yutkundum.

Uzun, siyah pençesini öne uzattı. Kolumun ön tarafını önce hafifçe okşadı, sonra biraz daha sert bir biçimde okşadı. Kolumu sadece çizecek ve kan akıtmayacak biçimde dokunuyordu bana. Nefesim kesildi. Acı dayanılır gibiydi. Ama yaptığı şey öyle değildi.

Yazı yazıyordu.

Tenime dikkatle üç çizik attı. Yan yana duran üç düz çizgi. Etraflarına da eğri bir daire çizdi.

“Üç mü?” dedim. “Üç ayak parmağı mı? Kurbanların göğsündeki üç pençe izi mi?”

Ama genzinden derin bir hırıltı çıktı ve yine gölgelerin arasına gizlendi.

Kırk İkinci Bölüm

Karanlık batırmıştı ve geriye ay ışığında gidiyorduk. Montgomery topuklarını Duke’un böğrüne bastırıp, atı yumuşak zeminde ilerletmeye çalışırken, kollarımı Montgomery’nin beline sarmış, suratımı omuzlarına gömmüştüm. Yapraklar hafifçe kımıldıyor, belli belirsiz bir ses çıkarıyordu. Ama yeterince hızlı bir biçimde kımıldamıyorlardı. Endişelerim önümüzde, ulaşılmaz bir mesafede ilerliyordu. Daha hızlı gidebilmek için havayı tırmıklamak istiyordum. Aradan geçen her saniye, yaratıkların saldırıya geçeceği saniyeydi. Edward yaklaşmakta olan fırtınadan habersiz, bizi yerleşkede bekliyordu.

Oraya vardığımızda, ay ışığı yerleşkenin taş duvarlarındaki mika parçacıklarına yansıyordu.

Montgomery Duke'un sırtından yere atlayıp, hararet içindeki attan inmeme yardıma etti. Hızla yerleşkeye gidip kapıları yumrukladık.

Balthasar bizi içeri aldı. Sırtım at yolculuğu boyunca fena halde tutulduğu için sendeleyerek yürümeye başladım. Montgomery'yi görünce, suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Ama suratımızdaki boş ifadeyi görünce, gülümsemesi bir anda silindi.

"Herkes güvende mi?" diye sordu Montgomery nefes nefese.

Balthasar evet der gibi başını salladı. Gözleri endişeyle fıldır fıldır oynuyordu. Zeki olmayabilirdi ama bir terslik olduğunu hissedebiliyordu.

"Edward nerede?" diye sordum.

Balthasar kalın parmağını depo binasına çevirdi. "Odasında."

Rahatlama hissi içimi ay ışığı gibi aydınlattı. Çamurda yürümeye başladım ama Montgomery'nin konuştuğunu duyunca durdum.

"Ya doktor? En azından, onu uyarmamız gerek."

"Henüz geri dönmedi," dedi Balthasar.

Montgomery şaşkınlıkla bana baktı. "Gitti mi? Neden?"

İçime derin bir nefes çektim. Kaçış planımızı ayrıntılı bir biçimde yapmıştık ama babama ne olacağını hiç konuşmamış-tık. Onu yanımıza almayı hiç düşünmemiştim, hatta veda bile etmek istemiyordum. Montgomery'nin de aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Ama suratına bakınca, aralarındaki bağla mücadele ettiğini gördüm. Onca şeyden sonra, Montgomery onu hâlâ bir baba olarak görüyordu.

"Seni bulmak için köye gitti."

Ortalık bir anda sessizleşti. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Yaratıklar babamı ormanda bir yerde bulmuş, diğer kurbanlar gibi kalbini sökmüşlerdi. Onu bir daha asla göreme-yebilirdik. İlk kez bu ihtimal gerçek gibi geliyordu. Ona veda edemeden adadan ayrılabilir, sandala binip bir daha geri dönmemek üzere denize açılabilirdik.

Tam konuşacağım sırada, Montgomery parmaklarını koluma geçirip beni Balthasar'm bizi duyamayacağı mesafeye çekti. "Önemli değil. Ben arabayı alacağım. Edward'i, suyu ve yiyecekleri al. Elini çabuk tut."

Derken, ormandan tiz ve **kulak tırmalayıcı bir çığlık yük**seldi.

Geliyorlanl **ı.**

Kapılar açıldı. Balthasar öne atılıp, kapının ahşap kirişine uzandı. Montgomery de ona yardım etmek

için yanına koştu. Ağırlıklarını kapıya vererek, kilitlemeye çalıştılar.

"Acele et," diye seslendi bana Montgomery.

Panik hissi kalbimle bir atıyordu. Ayaklarım sanki bir batağa saplanmıştı. Yeterince lıızlı hareket edemiyordum. Ama yaratıkların şimşek hızında hareket edeceklerini biliyordum. Çatının kiremitlerinin arasından ya da kapıları kırıp yerleşke-ye gireceklerdi.

Hızla odama gidip, eşyalarımı eski halı çantama attım. Bir çarşaf acımasız güneşe karşı bizi yeterince koruyabilirdi. Annemin mücevherleri, gümüş saç fırçası ve tarağı da para ederdi. İçinde ilaçlarımın bulunduğu ahşap kutuyu da alıyordum. Aklım yanıma alamayacağım bir sürü şeye gitti. ¿Mice'in şifonyeri-min üstüne bıraktığı solmuş leylaklar. Annemin güzelim tuvaletleri. Belgrave Meydanındaki kütüphanemizden kurtardığım *Longman'ın Anatomik Referansları* kitabı. Kitabı artık bir daha görmek istemiyordum.

Hah çantayı dışarı sürükleyip, kemerli yoldan koşar adımlarla Edward'in odasına doğru gittim. Ayı bir bulut kaplamış, avluya gölgeler düşürmüştü. Gözlerim bana oyun oynuyordu. Çatıda bir şeylerin olduğunu, pencerelere tırmandığını gördüğümü sandım. Ama başımı sallayınca, orada hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Puck ön kapının orada Balthasar'ın yanma geçti. Kulaklarını ahşap kapılara dayayıp şaşkınlıkla sesleri dinlediler. Yaratıkların dışarıda olduğundan ve yerleşkeye saldırmayı planladıklarından haberleri yoktu. Onlarla savaşırlar mı diye düşündüm. Puck bana baktı. Pullu ağzında kasvetli bir gülümseme belirdi.

Puck o karmaşaya katılacak kadar vahşi olabilirdi. Ama

Balthasar onlara katılmazdı, lortop olur, yaratıkların onu parçalamasına izin verirdi. Ona baktığımı görünce, suratı aydınlandı. Ona yalan söylediğim için, yine içimi bir suçluluk hissi kapladı. Ama başka seçeneğim yoktu. O da diğerleri gibi gerileme dönemine girerse, kalabalık Londra sokaklarında vahşileşirse...

Kiremitlerden biri yere düştü. Olduğum yerde zıpladım, hemen çatıya baktım. Yaratıkların kara pençeli bir canavar liderliğinde orada olduğunu, izlediğini, beklediğini, bizi avlamak için firsat kolladıklarını hayal ettim.

Edvvard'm kapı kolunu bulup, tuhaf sürgüyü sıktım. "Gitmemiz gerek," dedim telaşla.

Ama odasında değildi. Havada kısa süre önce çakılmış bir kibrite ait kükürt kokusu vardı. Fener bir yatak olarak kullandığı ot yatağın yanında duruyordu. Yatağın yanında da Montgomery'den ödünç aldığı giysiler, eski bir çift ayakkabı, salondan okumak için aldığı birkaç kitap ve kristal bir sürahi vardı.

Bunu satabiliriz, diye düşünüp hemen aldım.

Sürahi kitaplardan birinin üstünde ıslak bir daire izi bıraktı. Kitabın başlığı dikkatimi çekti. Adaya geldiğimde, bu kitabı salondaki raflardan birinde görmüştüm ama sonra bir daha orada görmemiştim.

III. Edward.

Kitabı Belgrave Meydanı'ndaki kütüphanemizde uzun süre önce okumuştum. Bazıları tarafından Shakespeare e ithaf edilen, daha az bilinen eserlerden biriydi. Standart boyutlarda, koyu yeşil renkli bir örtüye sarılmış, sırtındaki altın sarısı yaldızlı şekil haricinde sıradan gözüküyordu: bir daire içine alınmış üç düz çizgi.

Jaguar da koluma aynı sembolü çizmişti.

Ellerim titremeye başladı. Sayfaları yırtarcasına kitabı karıştırmaya başladım. Sayfaların neredeyse yarısının kenarı kıv-rılmıştı. Bazıları yırtılmıştı. Arka kapağındaysa jilet gibi keskin bir şeyler çizilmiş uzunca bir yarık vardı. Kitabın işaretli sayfalarından birine baktım. Satırlardan birkaçının altı siyah renkli mürekkeple o kadar çok çizilmişti ki kâğıt yırtılmıştı.

Bizi benzer yollarda izleyen

O kanlı nesilden gelir.

Akıllardan silinmeyen utancımıza şahitlik eder.

İşte, o kara isim, Galler'in Kara Prensi Edward'dır.

Kara Prens Edward. Kara Prens karakterinin okuduğum oyunlarda nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Fransızlara göre, III. Edward gaddar bir baba -bir general- tarafından yetiştirilen ve hırs ve zorbalıkla askeri zaferler kazanmaya itilen, bir canavara dönüştürülen zavallı, küçük bir çocuktur. Bu, pek de Edward'm bize anlattığı öyküden farklı değildi. Ayaklarımın uyuştuğunu hissettim ve yere çökerek çılgınlar gibi diğer işaretli sayfaları karıştırmaya başladım.

Her şey oradaydı. Aynı öykü. Aynı kişi.

Edward bize yalan söylemişti. O, Edward Prince değildi. Prens Edward'dı; Shakespeare'in oyunlarındaki Kara Prens'ti. Sırrı buydu. Kimliğini az bilinen bir oyundan çalmıştı.

Kitap ellerimden düştü. Bu keşfin iki anlamı vardı: Edward iddia ettiği gibi gerçekten de bir kaçak olabilirdi; ya işlediği bir suçtan ya da hamile bıraktığı bir kızdan kaçıp kendisine yeni bir kimlik edinmiş olabilirdi. *Ya da...*

Suratımın iki yanından terler akmaya başladı. Terimi silip, içime derin nefesler çekmeye çalıştım. Yüreğimle değil.

Edward'in masum olduğunu haykırmak isteyen aklımla düşünmeye çalıştım. Ama yüreğim zayıftı. Mantıklı bir biçimde düşünebilmek için, onu söküp çıkarmam gerekiyordu.

Ya *da Edward'in babamın yaratılarından biri olduğu anlamına geliyor olabilirdi.*

Tıpkı Balthasar, Cymbeline ve diğerleri gibi, ismini bir Shakespeare oyunundan almıştı.

Benim gibi.

Aklımda belli belirsiz bir fikir oluşmaya başlamıştı. Alice de Cymbeline ve diğer hizmetkârlar gibi Edward'dan hep uzak durmuştu. Acaba biliyorlar mıydı? Ondan korktukları, canavar olduğunu bildikleri için mi uzak duruyorlardı?

Dizlerimin üstüne çöktüm. Hayır, bu mümkün değildi. Canavarın işlediği cinayetler biz daha adaya gelmeden önce başlamıştı. Ama... Edward Voila'nm yolcusu olmamışsa, durum farklıydı. Sandala binip adadaki bir şeyden -*babamdan*- kaçmış ve kader onu geri getirmiş olabilirdi.

Cinayetler meydana geldiğinde onun nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Çoğu kez ya odasına çekilmişti ya da gece dışarı çıkmıştı. Cinayet işlemek için eline yüzlerce fırsat geçmişti. Ama Alice öldürüldüğünde, o da bizimle birlikte köydeydi. *Hayır.* Aslında, tam olarak öyle olmamıştı. Antigonus'u vurduktan sonra kaçmıştı. Yerleşkeye bizden önce gitmiş, Alice'i öldürüp geri dönmüş olabilirdi. Ne de olsa üstü başı kan ve çizik içindeydi.

Dikenler, demişti. Ama çizikler Alice'in tırnakları yüzünden de meydana gelmiş olabilirdi.

Giysi öbeğini karıştırmaya, her şeyin kenarlarını sökmeye, ceplerini boşaltmaya ve daha fazla kanıt bulmaya çalıştım. Ot yatağının çarşaflarını çıkardım. Yüreğim aklıma inanma-$_{yl}$ reddediyordu. Edward bir canavar değildi. Beni korumuş-

tu. Babamı korumuştu! Antigonus'u vurduğunda suratının ne hal aldığını görmüştüm. Bir kadavra gibi bembeyaz kesilmiş, yaptığı şey onu dehşete düşürmüştü. Pençeleri yoktu! Canavarı görmüştüm. Küflü kokusunu biliyordum. Varlığının ağırlığını hissetmiştim.

Cebimdeki kiriş parçalarından birini çıkarıp sivri ucunu ot yatağa sapladım ve çuval bezini boylu boyunca yırttım. Bezi açıp içindeki samanları çıkardım ve bana gerçeği söyleyecek bir şey aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Ellerimdeki samanları sıktım. Jaguar'm işareti bana bakıyor, adeta benimle dalga geçiyordu. Jaguar biliyordu. Bizi uyarmaya çalışmıştı. Babam da biliyor olmalıydı ama bizi Edward'm bir yabancı olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Acaba ilk gün onu denize ittiğinde, gerçekten de öldürmek mi istemişti? Belki de adadan kaçtığı için cezalandırmak istemişti. Yaratısına emirleri kimin vereceğini göstermek istemişti. Edward hangi yaratıktan yapmıştı? Bir başka panterden mi? Bir tazıdan mı? Onu Mont-gomery Londra'dayken yaratmış olmalıydı. Kim bilir Alice'den çok daha fazla insan görünümlü, Jaguar'dan daha zeki bir yaratık yarattı diye kendisiyle ne kadar gurur duymuştu? Ta ki yaratığı onu terk edene kadar.

Öfkeyle yarısını boşalttığım ot yatağı arka duvara doğru fırlattım. Şiltenin altında kalan nemli zemine samanlar yağdı. Gördüğüm şey yüzünden donakaldım. Taş zeminde pençe izleri vardı. Uzun. Derin. Öfkeli. Bunların arasında da koyu kahverengi kurumuş kan lekeleri vardı. Aralarından izler geçiyordu. Üç ayak parmaklı.

Kanım dondu. Pençe izlerinin arasında parlak bir şey görünce hemen elime aldım. Onu sandalda

bulduğumuz ilk gün üstündeki gömleğin gümüş düğmelerine benzer bir düğme.

Kalbim bunu reddetme arzusuyla buruldu. Ama gerçekler ortadaydı. Yara izli suratı, kan dökmen bir canavarın taktığı bir maskeden ibaretti. Babamın onu nasıl yarattığını ya da Edvvard'ın o kanlı ayak izlerini nasıl yaptığını bilmiyordum. Ama gerçek iliklerime kadar işlemişti. Ensemde ılık bir nefes hissettim. Sonra, hem tanıdık, hem de dehşet verici bir ses kulağıma bir şey söyledi.

"Kaçma Juliet," dedi Edward eliyle ağzımı kapatmadan önce.

Kırk Üçüncü Bölüm

Ona karşı koymaya çalıştım ama yenemeyeceğim kadar güç-lüydü.

^Çığlık atmayacağına söz verirsen, seni bırakırım," dedi. Eliyle hâlâ ağzımı kapatıyor, çığlıklarımı bastırıyordu. Tenindeki lamba yağı ve kükürt kokusunu hâlâ hissedebiliyordum.

Başımı sallayarak tamam dedim. Elini ağzımdan çekince, ondan uzaklaşıp apar topar arka duvara kaçtım ve soluk almaya çalıştım. Montgomery dışarıdaydı. Çığlık atsam, koşa koşa içeri girerdi. Ama acaba vaktinde yetişebilir miydi?

"Yapma," dedi Edward aklımı okumuş gibi. "Sana yardım edemez."

İlkel ve savunmacı bir şey -hayvan yanım- kaslarımın kontrolünü ele geçirdi. Zihnim o derin hayvan gücüne teslim olurken, zihnimin ilk kez o denli sessiz olduğunu fark ettim. Hırlayarak sürahiyi ona firlattım. Dirseğiyle sürahinin bir yerine çarpmasına engel oldu ama sürahi yere çarpıp bin bir parçaya ayrıldı. Parçalar bir ilkbahar yağmuru gibi taş basamakların üstüne yağdı ve bir an için Belgrave Mevdanındaki eve dönmüş, pencereden öğleden sonra yağmurunu izlıvormuşum gibi hissettim. Büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşünerek gözlerimi kırpıştırdım. Ne de olsa, bizler hayvan *değildik:* en azından, tamamıyla değildik. O, hayatımı kurtaran Edward'di. Adaya beni korumak için gelmişti.

Beni seviyordu.

Aşk insanlara özgü bir histi. Babam onu yaratmak için öncelikle ne kullanmış olursa olsun, Edward artık insandı. Bu yüzden ölmeyi mi hak ediyordu?

Ama ilkel yanım sadece hayatta kalmakla ilgileniyordu ve his her şeyden daha baskındı. Yanından hızla geçip, kapıyı açana dek tırmıkladım. Dışarıya çıktığımda, avlu gölgelerle kaynıyordu. Yaratıkların hafif ayak seslerini ve tuttukları nefeslerini duyabiliyordum. Sesler hem her yerden, hem de hiçbir yerden geliyordu. Çenemi sıkıp, bahçeden ahıra firladım. Edward'm birkaç adım peşimden geldiğini duyuyordum. Tek bir şansım vardı.

Ahırın kapısını açtım.

"Montgomery!" diye seslendim.

Ama araba orada değildi. Duke da bölmesinde değildi. Eyer odasına koştum. Boştu. Ama artık bunun

bir önemi yoktu. Edward çoktan ahırın kapısına varmıştı.

Sırtımı duvarda asılı olan dizginlerin ve eyer kayışlarının bulunduğu duvara yasladım. Edward korkmuş bir hayvanı yatıştırmak ister gibi, ellerini öne uzatıp avuçlarını havaya kaldırmış yavaş yavaş bana doğru geliyordu.

"Merak **etme** Juliet. Sana zarar vermeyeceğim."

Belki daha farklı gözükmesi gerekirdi; daha sinsi ya da daha canavar ımsı. Ama öyle değildi. *Curitiba*'ya çıkarılan her yanı çürük içinde kalmış, aklını yitirmek üzere olan ve elindeki fotoğrafi sımsıkı tutan kazazede gibi gözüküyordu. Altın benekli gözleri zeki ve derindi; o gözler hâlâ rüyalarıma giriyordu.

Başımı sallayıp, içimi cayır cayır yakan o ihanet hissinden kurtulmaya çalıştım. "Nasıl yaparsın bunu Edward?"

"Sana anlatmaya çalıştım." Koyu renkli gözlerini bana dikti. "Sen gitmeden önce, anlatmaya çalışıyordum... Ama ne diyebilirdim ki? Benden nefret edecektin."

"Çünkü sen bir canavarsın!" diye bağırdım. "O yaratıkların hepsini sen öldürdün. Alice'i sen öldürdün." Ayağım metalik bir ses çıkaran bir şeye değdi. Dirgen. Bunu yerden kapmaya çalıştım ama bir insanın hareket edemeyeceği bir hızla yanımda bitiverdi. Üstüne atıldım ama beni bir bez bebek gibi kaldırıp duvara itti.

Gözleri parıldadı. "Yapma," diye fısıldadı. Yalvardı. "Bana karşı gelme. Karşı gelirsen, değişim başlar."

"Ne değişimi?" diye sordum. Parmakları bileğimi incecik bir dalı kolaylıkla kırabilirmiş gibi tutuyordu. "Ne değişimi?"

Ama yanıt vermedi. Yanıt vermesine gerek yoktu. Üç parmaklı ayakları, yirmi santimlik pençeleri görmüştüm. Bana o kadar yakın duruyordu ki burun deliklerinin açılıp kapandığını görebiliyordum. Göz bebekleri irileşip simsiyah olmuş, bir hayvanmki gibi uzamıştı. Korkudan nefes alamadığımı hissettim. "Ama, bu imkansız. Ormanda, canavar bizi kovalıyordu ..."

"O, sadece laboratuvardaki kafeslerden kaçan bir vaşaktı. Zaten çok korkmuştun. Onun canavar olduğuna seni ikna etmek zor olmadı. Seni sadece koruyup kollayabileceğim yerleş-keye getirmek istiyordum. Sana asla zarar vermek istemedim. Diğerlerine de öyle. Onları öldürdüğümü bile hatırlamıyorum; her seferinde böyle oluyor. Bambaşka bir yaratığa dönüştüm."

Çenesi seğirdi. "Baban beni bu şekilde yarattı. Yeni bir teknik denedi, ameliyata ihtiyaç kalmayan devrim niteliğinde bir teknik. İnsan kanından alınmış kimyasal bir bileşim kullandığını söyledi. Bu bileşim, hayvan etindeki hücresel yapıyı değiştiriyor. Beni hayvandan insana dönüştürdüğünü sandı ama

yanıldı." Edward'in kapkara gözleri dünyayı yutabilirdi. "Hayvanı asla yok edemezsin."

Parmak eklemleri kıpkırmızıydı ve yara bere içindeydi; beni duvara yaslarken, derisinin altındaki kemiklerin tuhaf bir biçimde birbirine sürtündüğünü duyabiliyordum. Babamın maymunla ilgili olarak ne söylediğini hatırladım.

Yeni bir teknik. Hücresel bir seviyede değişimin bir neşter kullanmadan meydana gelmesiyle ilgili.

Edward ilk deneyiydi. Şimdi, bunu tekrarlamak üzereydi. "Ben bir canavar değilim, Juliet. Babanın gerçekleştirmek istediği her şeyim. Zekiyim. Şefkatliyim. Sadığım. Ama karanlık bir yanım da var. İnsan gibi gözüküyorum ama hayvan bedeni hâlâ içimde yaşıyor. Kemiklerimin içinde onun kemikleri var. Damarlarımda onun kanı akıyor." Gözleri aç aç parıldıyordu. "Onu kontrol etmekte zorlanıyorum."

"Nereden geldi?" diye sordum boğuk bir sesle.

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamın seni insana dönüştürecek hücresel özellikleri bulabilmek için insan kanı kullandığını söylemiştin. Kimin kanını kullandı?"

Edward başını salladı. "Bilmiyorum. Bunu asla öğrenmedim." "Ya hayvan?" dedim. "Bir tür hayvanla işe başlamış olmalı." Edward vahşi olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamış gibi kapıya baktı. "Tek bir hayvan değildi. Bir çakalla başladı ama sonra diğerlerinin hücresel özelliklerini de ekledi. Akbalıkçıl- Tilki. Bunlar sadece benim bildiklerim, bilmediklerim de var; onları *hissedebiliyorum:'*

Ellerini gerip, söylediklerine kendisi de zor inanıyormuş gibi kemiklerine baktı. "Doktor bana işlemi anlattı ama dosyalarımı gizli bir yerde tuttu. Ne olduğuma gelince... Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece laboratuvarda bir masaya zincirlenmiş vaziyette uyandığımı, yanımda gri saçlı bir adamın notlar tuttuğunu hatırlıyorum. Çok sevinçliydi. Büyük bir başarı olduğumu düşünüyordu. Bir şeyleri biliyordum; sözcükleri, nesneleri. Geri kalanını kitaplardan öğrendim. Erkeklerin nasıl giyindiği, Londra'daki çiçek pazarları ve primat biyolojisi hakkında kitaplar okudum. Kendi geçmişimiyse romanların ve oyunların sayfalarından ödünç aldım. İsmimi *111. Edward*'dan aldım. *Viola* öyküsünü *On İkinci Gece*'den aldım. Ailemin mülkü olan Chesney Yaylası'nı da Dickens'dan aldım."

Hızla anlatmaya devam etti. "Hizmetkârlar -Alice diğerleri- bana iyi davrandılar ama sanırım onları huzursuz ediyordum. Hep yerleşkede kaldım, köylülerle asla temas etmedim. Ama bir kaç hafta sonra, bir şey oldu. Gece kumsalın yakm-larındaydım. Bir yaratık bacağını kesmişti. Kan kokusu... Aslında, ayrıntıları tam olarak hatırlamıyorum. Cesedi günlerce bulamadılar."

"Babam bir canavar yarattığı için endişelenmedi mi?" "Babanın haberi yoktu. Kimse bilmiyordu. Durumumu gizledim. Alice bir keresinde beni ellerime ve ağzıma bulaşan kanı yıkarken gördü. Şüphelendi ama onu susturmak kolaydı. Çok çabuk korkuyordu. Sonra, ikinci kez aynı şey oldu. Bunun ardından, üçüncü kere öldürdüm; bu arada, cesetleri hâlâ bulamamışlardı. Burada mikrop olmaması, cesetlerin çürümesini de geciktiriyor." Boğazı düğümlendi. "Sandalı alıp, kimse bir şey öğrenmeden adadan kaçtım. Tekrar öldürmeden önce buradan gitmek istedim."

Birden, onu ilk gördüğüm gün, sandalın dibine kıvrıldığındaki gibi savunmasız ve kaybolmuş gözüktü gözüme. "O sandalda öleceğimi sandım. Geminiz beni bulduğunda, doktorun kendi yardımcısı beni hayata getirdiğinde ve kaçtığım yere geri dönmek üzere yola çıktığımızda, adadan kaçmanın imkânsız

olduğunu düşündüm. Sanki kaderim bu adaya bağlıydı. Sonra karşıma sen çıktın. Onun kızı. Onun nasıl birisi olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yoktu. Neler yapabileceğini bilmiyordun. Başka ne tür canavarlar yaratabileceğini bilmiyordun."

Elini cebine sokup, kırış kırış olmuş, yırtık bir kâğıt çıkardı. Titreyen ellerimle kâğıdı aldım. Kenarları öylesine aşınmıştı ki. kumaş gibi yumuşacık olmuştu. Bu, o fotoğraftı.

"Bunun bana ne olduğunu sormuştun. Bir bahçede küçük bir kızın elinden tutan bir kadının fotoğrafıydı. Eskiden salonda, diğer fotoğrafların yanında duruyordu. Buradan giderken, adayı neden terk ettiğimi unutmamak için fotoğrafı yanıma / aldım. Bu dünyada, iyiliğin, çiçeklerin, mutluluğun ve ailele-

/ rin olduğunu hatırlamak için aldım. Bu, ne kadar istesem de

ait olduğum bir dünya değildi." Duraksadı. "Fotoğraf annen ve sana aitti."

Elleri kanlı, açık denizde ölmeye razı bir halde adayı terk edişini gözlerimde canlandırdım. Ama ölmemişti. Dahası, her ikimiz de hayatta kalmıştık.

X Kapıya yaslandı. "Her şeyi telafi edebileceğimi sandım. Bir

kez olsun, doğru şeyi yapabileceğimi düşündüm. Seni ondan koruyabileceğimi sandım."

Çatıdaki kiremitler zangırdadı. Yakınlardan bir yerden bir hırlama sesi geldi.

"Yaratıklar çatıdalar," dedim fısıldayarak. "Bizi öldürecekler. Bırak beni, Edward. Lütfen."

"Beni aşamazlar. Artık ben olduğumu biliyorlar." Suratından aşağı ince ince terler aktı. Dışarıdan yine bir yaratığın hırlama sesi geldi ama kılını dahi kıpırdatmadı.

İçindeki toynak çubuğu haricinde boş olan bir kova gördüm. Her nefes alıp verişimde, kendime biraz zaman kazanmaya çalışarak kovaya doğru biraz daha yaklaştım. "Babam

buraya ilk geldiğimizde seni tanıdı. Seni bu yüzden boğmaya çalıştı."

"Adadan kaçtığıma çok öfkelenmişti. O ilk gece, ona itaat ettiğim ve kimliğimi gizli tuttuğum sürece beni affedeceğini söyledi."

Elimi usulca kovaya doğru götürdüm. "Neden bunu gizli tutmanı istedi? Montgomery'yle benim bilmemiz neyi değiştirecekti?"

Tereddüt etti. "Sanırım, bilmemenizin amacına daha iyi hizmet edeceğini düşündü. Tüm bunlar, onun için kocaman bir deneyden ibaret."

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizi evlendirmek istedi, Juliet. Bizi zorla birlikte olmaya, seni de Montgomery’den uzaklaşmaya itti. Bizi nasıl kullanabileceğini bulmuştu ne de olsa; bir insanla yaratıklarından biri çiftleştiğinde ne olacağını görmek istiyordu. İkimiz de onun için birer deneyden ibaretiz.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Dengemi kaybetmemek için dizginlerden birine tutundum. *Hayır, bunu yapmış olamazdı.* Ama yapabileceğini biliyordum. Dışarıda bir canım kırıldığını duydum. Birkaç bağırış sesi duyuldu. Bağıran Puck olabilirdi ama ses rüzgârla başka yöne taşındı. Tekrar duvara baktım. Büyük tüfek silah rafında değildi. Montgomery tüfeği başka bir yere koymuş olmalıydı. Tanrım, neredeydi?

“Ama sen olmasaydın, bunlara asla katlanmazdım,” dedi Edward telaşla. Dışarıdaki karmaşanın farkında değilmiş gibiydi. “Seni asla kandırmazdım. Seninle her şey farklı, Juliet. Yanımda olduğunda, kendimi daha iyi kontrol edebiliyorum. Odadaki tüm sesler sen varken dinip gidiyor. Londra’da öldürmek zorunda kalmayacağım. Tabii, bana yardım edersen.”

Elimi yavaşça kovanın içindeki toynak çubuğuna doğru götürdüm ama Edward bana biraz daha yaklaşıp kovaya baktı. Parmaklarımı hemen kıvırdım ama her ikimizde ne yapmaya çalıştığımı biliyorduk.

“Lütfen. Beni o böyle yarattı. Sen bunu düzeltebilirsin.” Bahçeden bir el ateş sesi geldi. Edward hırlayarak arkasına döndü. Ben de kapıya doğru atıldım ama bu sefer de beni belimden yakalayıp geriye çekti.

"Montgomery!” diye bağırdım “Buradayım!” Edward’m kollarından kurtulmaya çalıştım.

“O, sana yardım edemez, anlamıyor musun?” diye homurdandı. “Alice’i o yarattı. En az doktor kadar kötü.”

Dışarıdan birisinin ismimi haykırdığını duydum; Montgomery beni arıyordu. Bir el ateş sesi daha duyuldu. Ahırın kapısının önünde bir şey parıldadı ve ortalık bir anda toz duman içinde kaldı.

Edward hayretle dışarıya baktığımı görünce bana döndü.

“Duvarları aştılar,” dedim.

Kırk Dördüncü Bölüm

fflSSSb

Her yönden tıslama sesleri yükseliyordu. Ahırın hemen dışına birkaç kiremit düştü. İki el daha ateş sesi yükseldi.

Edward beni eyer odasına götürüp, kapıyı kapattı ve ikimizi de içeri hapsetti. Sırtını bana döner dönmez, toynak çubuğunu alıp eteğimin kıvrımlarının arasına gizledim.

“Seni koruyabilirim Juliet,” dedi. “Sen ve ben, birimize benziyoruz. Aynı canavarın çocuklarıyız. Her ikimiz de aynı gaddarlıktan mustaribiz.”

Baş parmağımın ucunu çubuğun sivri ucuna bastırdım. “Bu, doğru değil. Ben kimseyi *öldürmedim*,” dedim.

“Henüz öldürmedin. Ama öldürebilirdin. Montgomery’yi korumak için yapabilirdin. *Kendini* korumak için yapabilirdin.” Üstüme atıldı. Korkuyla debelenmeye başladım ama çubuğu elimden kaptı.

Dediğini doğrulamak istercesine çubuğun sivri ucuna baktı. “İçinde bir karanlık var. Sakın, bunu reddetme; bunun doğru olduğunu biliyorsun. İçindeki hayvan kıpırdanıyor, doğal olmayan şeylere açlık duyuyor. Tıpkı benim gibi.”

Arkasını dönüp çubuğu arka duvara firlattı, çubuk küt diye bir sesle ahşap duvarı içe göçertti. Ellerimle kulaklarımı kapatıp. gözlerimi yumdum. Ama tam önümde dikildiğini, soğukluğunu ve yara izlerini hissedebiliyordum. Ellerini ellerimin üstüne koyup saçlarıma doğru gezdirdi, parmakları kafa derimi okşamaya başladı. “Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Çaresizce. Tutkuyla. Ondan daha fazla seviyorum.” Nefesi suratımdan birkaç santim ötedeydi.

“Dur. Lütfen.” Gözlerimi daha sıkı yumdum. Debelenip ondan kurtulmalıydım ama bedenim bana itaat etmedi. “Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Sen bir katilsin...”

Elleri saçlarımın arasında gerildi. “Montgomery’nin dışarıda ne yaptığını sanıyorsun? Ateş seslerini duymuyor musun? Hepimiz hayvanız! Hepimiz hayatta kalmak için savaşıyoruz.” Teni alev alev yanıyordu. Dudakları boynumu okşayınca, gırtlağım çığlık atmaya hazır bir biçimde gerildi. Göz kapaklarımı birden açınca, her yeri donuk ve bulanık gördüm.

“Biz birbirimize aitiz. Babanın çılgınca deneyine hizmet etmek için değil. Aynı olduğumuz için.” Açık avucunu kalbimin üstüne dayadı, eli yakamın üstünde kalan çıplak teni sıyırdı. Bana dokunduğunda, güçlükle nefes alabildim. Korku ve heyecan öylesine ince bir çizgiyle birbirinden ayrılıyordu ki, hangisinin göğsümdeki gergin telleri çektiğini anlayamıyordum. Söyledikleri gerçekten de yanlış mıydı? Sözünü ettiği karanlığı *biliyordum*. Montgomery’yi ne kadar çok sevsem de, o bunu Edward kadar iyi anlayamazdı.

Bir şey kapıya yüklenip büyük bir gümbürtüyle ahşap sürgüyü parçaladı. Kapı ardına kadar açıldı. Edward hızla o yöne dönünce, neredeyse feneri yere devirecekti. Montgomery suratının bir kenarında kocaman bir yarık açılmış, elindeki tüfeği Edward’a doğrultmuş halde üç adım ötede duruyordu.

“Uzaklaş ondan,” dedi Montgomery. Üstü başı çamur içindeydi. “Yoksa kahrolası göğsünde kocaman bir delik açarım.”

“Montgomery yapma!” diye bağırdım. Edward’in güvende olup olmadığını umursamamalıydım. O, bir canavar ve katildi; dolayısıyla, savunacağım son kişi olmalıydı. Ama bunun için çok geçli.

Montgomery ona saldırmaya firsat tanıyacak kadar duraksadı. Edward’in göğsünden boğuk bir hırıltı

yükseldi, hızla öne atılıp Montgomery'nin tüfeğini yere düşürdü.

Çığlık attım; Edward adeta vahşi ve şiddet dolu bambaşka bir yaratığa dönüşmüştü. Altın benekli gözleri gitmiş, yerini incecik gözbebeklerinin etrafını saran parlak sarı iris haricinde kapkara bir renk almıştı. Giysileri giderek büyüyormuş gibi gözüken kaslarına dar gelmeye başlamıştı. Av peşindeymiş gibi hesaplı ve tehditkâr bir biçimde hareket ediyordu.

Montgomery yi üç adamın gücüne bedel bir güçle yere devirdi.

Çığlık çığlığa durmasını söylemek istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Edward değişim geçiriyordu. *Kemiklerimin içinde onun kemikleri var,* demişti. *Damarlarımda onun kanı akıyor.* Hayvan yanı - çakal, tilki ve babamın bunlara eklediği diğer türlerin parçaları- gerçekten de içinde yaşıyor, tetikte bekliyor ve Edward'i babamın yarattığı canavara dönüştürmek için fırsat kolluyordu.

Parmak eklemleri kıpkırmızı ve eğri büğrü olmuş, öylesine şişmişti ki, bir an için çatlayıp içinden kanlar fışkıracağını sandım. Onu izlerken, parmakları uzamaya başladı. Tendonları yırtıldı. El küreği kemikleri birbirine sürtündü. Kollarındaki tüyler çiftliklerin bulunduğu alanın dışında avlanan vahşi köpekler gibi sevimsiz bir hal alana dek koyulaştı.

Avuçlarımın tabanlarını göz çukurlarıma bastırıp, bu değişimin gözlerimin bana oynadığı bir oyun olduğunu düşündüm. Ama gözlerimi açtığımda, her şey aynıydı. Elindeki avuç içi bağ dokuları bükülüp patladı ve parmaklarını kıvrık hale getirdi. Kapıyı tutup küt diye kapattı. Eğri parmaklarının kıvrılış şekli, kapıdaki terki el izi, onu üç parmaklıymış gibi gösteriyordu. Tıpkı kulübenin verandasındaki üç parmaklı ayak izleri gibi. Ama Edward sadece üç ayak parmağı olan hangi hayvandan yaratılmış olabilirdi?

Bir akbalıkçıl. Edward'm sözünü ettiği hayvanlardan biriydi. Bunu anladığım anda, neredeyse düşüp bayılacaktım.

Montgomery güç bela ayağa kalktı. Edward ellerini kesmediği halde, parmak eklemlerinden kanlar akıyordu. Acı içinde ellerini kapattı ve boğazından derin bir kükreme sesi yükseldi. İki elinin eklem boğumlarının, arasından üç tane kapkara pençe çıktı. Pençeleri içe girebildiği için, Edward insan formun-dayken ellerinin içinde oldukları belli olmuyordu. Sağ elindeki pençelerden birinin eksik olduğunu fark ettim; onu kiriş parçalarıyla ben kesmiştim.

Tökezleyince, kalçamı eyer masasının köşesine sert bir biçimde çarptım ama hiçbir şey hissetmedim. Yaşadığım şok adeta içimi boşaltmıştı. Olanlara inanmak istemiyordum. Edward'in geçirdiği değişimi tanımlamak bile güçtü. Çok daha iriydi. Teni daha koyuydu. Ama bakışlarımı suratına ve bedenine kaydırınca, farklı olan tek belirgin bir şeyi bile söyleyemiyordum. Tırnakları da kapkaraydı ve dikkatle baktığımda, aslında değişmemiş olduğunu gördüm. Bu durum, tıpkı yıldızlara bakmak gibiydi; insan onları gerçek anlamda sadece gözünün ucuyla görebiliyordu.

Ama en azından pençeleri gözlerimin bana oynadığı bir oyun değildi. Pençelerini ölümcül birer bıçak gibi Montgomery'ye doğru havaya kaldırdı. "Edward, dur!" diye bağırdım. Ama beni duymamış gibi davranıyordu.

Edward Montgomery'yi öylesine büyük bir güçle dizginle-

rin asılı olduğu duvara fırlattı ki, ahırın tahta duvarları çatladı. Gömleğinin omuz kısmı yırtıldı. Ciddi anlamda *irileşmişti*. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimi ovuşturdum.

Montgomery elinden kaçmak için debelendi. Deri kayışlar düşüp, etraflarına dolandı. Onlara biraz daha yaklaşabilsem, kayışlardan biri çekebilir, bir kement gibi Edward'm boynuna geçirebilirdim.

Edward eğri yumruğunu sıktı. Siyah pençelerden kan damlıyordu. Birden, pençeleri ellerinin içine girdi ve Montgomery yi ardındaki duvarı ağırlığıyla çatlatacak bir biçimde yumrukladı.

"Dur!" dedim.

Ama Montgomery tekrar ayağa kalktı. Ağzının kenarından kan damlıyordu. Edward ona bir yumruk daha savurdu ama Montgomery eğilip kurtuldu. Elinde parlak bir şey vardı; dizginlerden birinden her iki yanında sipsivri çıkıntılar bulunan ve bir hançer kadar tehlikeli olan bir gem çıkarmıştı. Bu parça pençeler kadar tehlikeli olabilirdi. Bunu Edward'ın boynunun yan tarafına sapladı.

Edward uludu. Kanlı parçayı boynundan çıkardı. Bir an için eski haline benzeyince yüreğim parçalandı. Neredeyse yanına koşup ona yardım edecektim.

Montgomery kolumu tutup "Koş," dedi.

Ama koşmanın da bir faydası yoktu. Edward kapının önüne dikilmişti. Pençeleri yine ellerinden dışarı fırlamıştı. Suratı da fırtına öncesi etrafa çöken karanlık gibiydi. Montgomery'nin üstüne atladı, Montgomery hançeri andıran parçayı ona savurunca eğilip kıl payı kurtuldu. İkisi birlikte yere düşüp samanların üstünde boğuşmaya başladılar. Boğazıma tozlar kaçtı, gözlerime doldu. Edward'in pençeleri birer hançer gibiydi. Pençelerini Montgomery'ye savurup kolunu sıyırdı. Sırtımı duvara verip, duvardan bir perde gibi sarkan dizginlerin altına girdim.

Dizginlerden birim çekip deri kayışı elimin etrafına sardım ve Edward'ın boğazına bir darbe indirebilmek için fırsat kolladım.

Tam hamlemi yapacakken, ikisi yerde yuvarlanıp fenerin bulunduğu masaya çarptılar. Fener yere düştü. Samanlar bir anda alev aldı.

"Samanlar tutuştu!" diye bağırdım.

Montgomery yumruğunu Edward'm çenesine savurdu ve ayağa kalkmasına zaman kalacak biçimde onu yere serdi. Edward apar topar ayağa fırladı, Montgomery'nin yumruğundan kaçtı. Montgomery bu sefer bacağını savurup, Edward'm ayak bileğinin etrafına doladı. Edward yere devrildi, başını iç bulandırıcı bir ses çıkararak masanın köşesine vurdu.

Montgomery yumruklarını konuşturmaya hazır biçimde ellerini havaya kaldırdı ama Edward ayağa kalkmadı. Birden, yine genç ve masum genç bir adam gibi gözüktü; yüreğim sızlayarak büyük bir hata yaptığımızı düşündüm. Tüm bunlar gözlerimin ya da zihnimin oynadığı bir oyun muydu? Montgomery nabzını yoklamak istedi ama kolunu tutup çektim.

"Bırak onu," dedim.

"Bu işi bitirmem gerek." Köşede duran demir bahçe küreğine uzandı. Gözümün önüne küreğin sivri tarafının Edward'in boynuna indiği geldi. Mideme bir ağrı saplandı. Edward'in siyah saçlarının arasından akan ılık kana baktım. Öylesine alçak sesle inledi ki, sesin Edward'm ağzından çıktığını güç bela duydum.

Hâlâ yaşıyordu.

Montgomery'ye baktım. Demir küreğin paslı tarafı, sürekli olarak çekiştirdiği karmakarışık deri kayışlara takılmıştı.

Dışarıdan bir hırlama sesi geldi. Ateşin ısısı beni rahatsız edecek seviyeye ulaştı ve çatı kirişi kıvılcımlar saçarak çatlayıp düştü. Cıyaklayıp başımı korudum. Montgomery elinde dirgenle bana doğru koştu. Dirgeni elinden kapıp yere fırlattım.

"Artık bize zarar veremez," dedim. "Haydi, onunla birlikte yanmadan önce çıkalım buradan"

Ahırdan hızla ay ışığının aydınlattığı bahçeye çıktık.

"Balthasar dışarıda arabayı yüklüyor," dedi Montgomery telaşla. "Gidip Duke'u almam gerek." Ahşap kapıya yöneldi ama kolunu tuttum. Babamın Montgomery'yi bulmak için aldığı ufak katır Düşes avluda duruyordu. Gözleri karmaşadan bembeyaz olmuş, ürkek ürkek etrafına bakıyordu ve ipi gevşekçe verandanın tırabzanına bağlanmıştı.

Donakaldım. "Babam geri dönmüş."

Montgomery duraksadı. Avlunun dış kenarlarında kıpırdanan gölgeler dikkatimi çekti. "Biliyorum. Yarım saat önce döndü," dedi yavaşça. "Yaratıklar peşine düşmüşler. Panik içinde kendisini laboratuvara kapattı." Tereddütle saçlarını düzeltti. "Bizi de orada bekliyor. Tek güvenli yerin laboratuvar olduğunu söyledi."

"Hiçbir yer güvenli değil."

Yutkundu. "Ona biraz malzeme toplayıp, yanma gideceğimizi söyledim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Ona şeyi söy-leyemedim..."

Yanı başımızdaki kan kırmızısı binanın ağırlığını hissederek içime derin bir nefes çektim. Babamın o metal kapının ardında, onu öldürmek için bir yol bulmaya çalışan değerli yaratılarının hırlamalarını dinlediğini hayal ettim. Asla yanına gitmek olan Montgomery'yle beni beklediğini düşündüm. Onu bir daha göremeyeceğimizi fark ettim. Yangın olmasa, labora-tuvarda günlerce, hatta haftalarca hayatta kalabilirdi. Ahırdan dumanlar yükselmeye başlamıştı. Laboratuvarm duvarları teneke olduğu için hemen yanmazdı. Kaçabilirdi. Sonra ne yapacaktı? Yine deney mi yapmaya başlayacaktı?

Salonda bir gümbürtü kopunca, Montgomery elimi tuttu. "Çabuk." Düşesin ipini çözdü ve arabanın arkasına kavanozları dizen Balthasar'ın bulunduğu ana kapıya yöneldi. Yere fırlatıp kırmadığını örnek

kavanozlarından bazılarını yolculuk için suyla doldurmuştu. Kavanozlar ahşap kutudaki cam şişeler gibi birbirine çarpıyordu. İlacımsa Montgomery'nin çoktan arabaya yüklediği eski halı çantamın içinde duruyordu. Kafamdan hemen bir hesap yapıverdim; ilaçlar bana birkaç hafta yeterdi. İhtiyacım olan her şey vardı.

Buna rağmen, görünmez bir el beni yerleşkeye doğru çekiyordu. Beni alevlerin ortasına, kan gibi fokurdayan parlak kırmızı boyalı teneke binaya geri çağırıyordu.

"İlaçlarımı unuttum," dedim birden. Bu yalan ağzımı kuruttu. "Gidip almam gerek."

Montgomery ta göğe kadar yükselen dumanlara baktı, sonra dikkatini yine Duke'u eyerlemeye verdi. "Elini çabuk tut," dedi ter içinde kalan saçlarının arasından.

Hızla yerleşkeye girdim. Söylediğim yalan içimi kemiriyordu ama görünmez el fazlasıyla güçlüydü. Avlu alevlerin uğultusu haricinde sessizdi; yangın yaratıkları korkutmuştu. Azgın alevler salonun pencerelerine yansıyordu. İçerideki piyanoyu, yemek masasını ve annemin fotoğrafını görebiliyordum. Yangın anıları son zerresine kadar yakacaktı. Babamın dehşet verici çalışmalarına dair tüm kanıtlar da yok olacaktı.

Ama bu işin sona ermesinin tek yolu da buydu. Bu tür bir ilmin var olmaması gerekiyordu. Tanrı'yla âşık atmamamız gerekiyordu. Yine de bir yanım tüm bunların yok oluşuna üzülüyordu. O yanım - karanlık- sonsuza dek içimde yaşayacaktı, bunu biliyordum.

Moreaıı kanı damarlarında aktıkça bir şey değişmeyecekti. Babam bu yüzden aklını yitirmişti. O kan, bana da aynı şeyi yapmak istiyordu; bense onu durduracak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Hızla odama girip, Montgomery elim boş döndüğümü görüp şüphelenmesin diye sadece ahşap bir kutu aldım. Geride bıraktığım öte beriyi düşünmemeye çalıştım. Sabah olana dek, adada bulunduğuma dair kanıtlar da yok olup gidecekti

Laboratuvarın duvarlarına baktım. Görünmez eli daha da yoğun bir biçimde hissettim. Kan Evi. Babam yanına Elk Tepesi brendisini ve iyi bir kitap alıp oraya mı kapanmıştı? Adadan kaçı onu geride bırakacağımızdan habersiz, yanına gitmemizi mi bekliyordu?

O el beni oraya çekiyordu: babam. Ya veda etmek için, ya suratını tırmıklamak için ya da kapının önünde durup alevlerin arasında yok oluşunu izlerken kendimle barışmam için. Olanlara bir kapanış gerekiyordu.

Montgomery'yle Balthasar ana kapının ardında beni bekliyorlardı. Eşikten adımımı atıp geriye bakmama yeterliydi. Barışı unut. Kapanışı unut. Londra'ya gidecek ve adayı bir daha asla düşünmeyecektik.

Ama ayaklarım beni laboratuvarın kapısına götürdü. Yakındaki ahırdan yayılan ısı beni terletmişti. Teneke duvarların boyası dökülüyordu. Parmaklarımı duvara doğru tuttum. Babam diğer tarafta bizi mi bekliyordu?

Bana tek bir satır bile yazmadan bizi terk etmişti, neden ben de ona aynı şeyi yapmayacaktım?

Gazeteler ondan bir dahi diye söz etmişti ama kimse terk ettiği küçük kızından bahsetmemişti. Dünyaya göre, Dr. Henri Moreau muhteşem araştırmalara ve kasvetli bir öyküye sahip bir adamdı. Benim için bundan fazlası mıydı? O, bir baba mıydı? Beni bir deney olarak görmüş, insanlarla yaratıklar çiftleştiğinde neler olacağını görmek istemişti.

Öfkelenmeye başladım. Parmaklarımın uçlarını yanan kapıya dayayarak, acının öfkemi dindirmesini istedim. Gözümün ucuyla gördüğüm bir şey dikkatimi çekti; kemerli yolda bir gölge duruyordu. Kaçmıyordu. Saldırmıyordu. Gözleri ay ışığında parıldarken, usul usul bana doğru ilerliyordu.

"Jaguar," diye mırıldandım.

Belki korkmalıydım ama korkmuyordum. Peşinde olduğu kişi ben değildim.

Birkaç adım ötede durdu. Bu, Montgomery'nin bir zamanlar kardeşi gibi gördüğü yaratıktı. Birbirimizden çok mu farklıydık? Bir bakıma, hepimiz hayvandık. On altı yaşında, yemeye, içmeye ve hayatta kalmaya ihtiyaç duyan bir kız bile bunlar için öldürebilirdi.

Laboratuvardan gelen bir hışırtı Jaguar'm dikkatini çekti. Yanımdan süzülüp, kuyruğunu ayaklarıma sürterek kapıya yöneldi. Kaim pençesiyle ve parmaklarım kadar uzun sivri tırnakları kapı sürgüsüne vurdu. Kapıda birkaç çizik oluşturmayı başarmış ama birkaç denemeden sonra sürgüyü hâlâ tutamamıştı. Genzinden boğuk, derin ve öfkeli bir hırıltı yükseldi. Altın renkli gözlerini bana çevirdi.

Ne istediğini biliyordum.

Ama o sürgüyü açmak, sırf kapıyı açmak demek değildi. Cinayet demekti. Jaguar babamı hiç düşünmeden parçalara ayırabilirdi. İstediği de buydu; hepsinin istediği buydu.

İntikam.

Jaguar konuşabilse, böyle olması gerektiğini söylerdi. Babam zekiydi. Yanan laboratuvarda da kaçabilirdi. Her şeye yeniden başlardı. Başka bir adaya giderdi. Başka bir Jaguar ve gdvvard yaratırdı. Belki de daha kötüsünü yaratırdı.

Sürgüyü açtım.

Jaguar'ın arka ayakları öne atılmaya hazır bir biçimde gerildi. Ama diğer tarafta ne olduğunu bile bile kapıyı nasıl açardım? Veda etmeden. Uzlaşmadan. Acı ve kötü bir sonla karşılaşırdım sadece.

Ahırın çatısı gıcırdayıp parçalandı. Bir kıvılcım yağmuru yağdı. Ahır bir, iki dakika içinde çökecekti. Edward ölecek, diri diri yanacak ya da düşen kirişlerin altında kalacaktı. Mantığım bana Edward'ın yaşamaması gerektiğini söylese de yüreğim ölmeyi hak etmediğini söylüyordu. Olanlar onun suçu değildi. Çocukları diri diri yanarken, kendisini bir odaya kapatan yaratıcısının suçuydu.

Edward her şeyi yoluna koyabileceğimi söylemişti.

Haklı olabilirdi.

Parmaklarım sürgüye yöneldi. Alevler ranzalı koğuşa sıçradı. Koğuş hızla alev alacak, sonra sıra salona ve odama gelecekti. Yanımda bekleyen Jaguar saldırmaya hazırdı; sivri tırnaklarını kemerli yolun zeminine geçirmişti.

Sürgüyü sıktım.

Kapı kolaylıkla, daha elimi geri çekmeden açıldı. Babamın güvenlik önlemi yaratıkların kısıtlı hareket kabiliyetine göre tasarlanmıştı, hilekarlığa göre değil. *Bizlerden* birinin ona ihanet etmeyeceğini düşünecek kadar küstahtı babam.

Kapıyı bir, iki santim araladım; o kadar aralamam yetti.

Suratım ısıdan yanarak geri çekildim. Jaguar içeri süzüldü.

Ahırın çatısı büyük bir gümbürtüyle çöktü. Ahşap kutuyu göğsüme bastırıp zar zor ana kapıya doğru ilerlerken, alevler suratımı yakıyordu. Montgomery girişte duruyor, bana sesleniyordu. Kapıyı açtığımı görüp görmediğini bilmiyordum. Elimden tutup beni cayır cayır yanan yerleşkeden Duke'un yeri eşelediği, yola çıkmaya hazır olduğu serin karanlığa çekti. İkimiz apar topar arabaya bindikten sonra, Balthasar dizginleri aldı ve araba üstünden dumanlar tüten enkazı geride bırakarak ormanda gözden kayboldu.

Kırk Beşinci Bölüm

Okyanus kenarındaki kum şeridinden, yangının uğultusunu hâlâ duyabiliyorduk. Yaratıklar yangın şiddetlendikçe ulumaya, geceyi vahşi çığlıklarla doldurmaya başlamışlardı. Montgomery arabanın arkasında bana sarılmış, elleriyle kulaklarımı kapatmıştı. Ama hiçbir şey sesleri duymamı engellemiyordu. Çocukluğumdan beri peşimdeydi aynı sesler. Sonsuza dek de kulaklarımdan gitmeyecekti.

İskeleye varınca, Balthasar arabayı durdurdu. Mavili beyazlı sandalımız bizi açık denizlere götürmek üzere iskeleye bağlı vaziyette bekliyordu. Balthasar sürücü koltuğundan inip bana iri elini uzatınca, ona verdiğim sözü hatırladım. *Bizimle gelebilirsin,* demiştim. Ama onu yanımıza almaya hiç niyetim yoktu. Birisi er ya da geç kim olduğunu anlayacak ve onun gibilerini yaratmaya çalışacaktı. Birisi tıpkı babam gibi sınırları aşacaktı.

Balthasar tereddüdümü fark edince, başını yana eğip bana baktı. Elini tutup arabadan indim. Montgomery bir kucak dolusu kavanozu çoktan iskeleden sandala taşımaya başlamıştı. Kararlı ve amaçlı adımlarla yürüyor, son altı senedir yuvası bildiği adayı terk edecek olsa da, en az benim kadar orada kaçmaya hazır gözüküyordu.

Balthasar'a bizimle gelemeyeceğini o mu söyleyecekti, ben mi söyleyecektim? Bu konuyu konuşmamıştık ama Montgomery'nin de benimle hemfikir olduğunu biliyordum. Ada babamın hapishanesi ve mezarıydı ve araştırmalarıyla ilgili her şeyi onunla birlikte gömülmesi gerekiyordu. Balthasar'm bile.

Balthasar dilini sarkıtarak iki su kavanozunu alıp, Montgomery'nin peşinden iskeleye yürüdü.

Yüreğim parçalandı. Onu geride bırakacağım için ben bir canavar sayılır mıydım?

Balthasar aramızdaki tek masum kişiydi. Öldürmemişti. Bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Cam bir kavanozu kolumun altına sıkıştırıp, ay ışığında ikisini izledim. Adadan daha fazlamızın ayrılması gerekiyordu. Alice. Edward. Külleri, onları bu nahoş adaya bağlıyordu.

Montgomery içinde pahalı bir çay takımı bulunan ufak bir sandığı almak için geldi. Bana baktı. Balthasar'ı geride bırakmak gibi korkunç bir iş için daha da kararlı gözüktüğünü fark ettim.

"Başka seçeneğimiz yok," diye fısıldadım. Kavanozu diğer kolumun altına sıkıştırdım. "Onlar yaratılır yaratılmaz lanetlendiler."

Yanıt vermedi ama sandığı omzunun üstüne yerleştirip tekrar iskeleye yöneldi. Balthasar da birkaç şey daha alıp bir gölge gibi peşinden gitti. Gözlerime düşen saçlarımı geriye atıp, yanan yerleşkeye baktım. Alevleri göremiyordum ama yapıdan göğe yükselen dumanlar her şeyi anlatıyordu.

Kavanozu sıkıca tutup hızla iskeleye doğru yürümeye başladım. Montgomery biraz daha malzeme almıştı. Her hareketinde bir telaş vardı. İskeleden denize açılacağımız an beni çok endişelendiriyordu. Balthasar'ı, adadaki son masum varlığı iskelede bırakırken, ne diyeceğimizden korkuyordum.

"Son bir kez gidip gelmek yetecek," diye mırıldandı Montgomery. Yüklerin sonuncusunu da aldıktan sonra, Montgomery Duke'un ipini çözüp, onu omzundan itti.

"Gir bakalım, yaşlı oğlan," diye azarladı onu ama sesi çatladı. Duke geriye doğru birkaç adım attı ama gitmedi. Kulakları dikkat kesilmişti; efendisine bakıyor, onu dünyanın öteki ucuna izlemeye hazırmış gibi gözüküyordu. Montgomery son su kavanozlarını da aldı ve bu sefer ata bakmadı.

İskeleden denize doğru attığımız her adım bizi adadan uzaklaştırıyordu. İngiltere'ye bir adım daha yaklaşıyorduk. Montgomery ve ben orada birlikte bir hayat kuracaktık. Rahat. Sesiz sakin. Geçmişten asla bahsetmeyecektik. Babamın ölümünde benim parmağım olduğunu düşünecek bile olsa, bir şey demeyecekti; ben de Balthasar'ı özleyip özlemediğini sormayacaktım. Edward'ı da unutacaktık; hayır, bu mümkün değildi.

Edward'ı asla unutmayacaktım.

Bir adım daha. Sonra bir tane daha. İskelenin kenarına varmıştım.

"Başka seçeneğimiz yok," dedim yine titrek bir sesle. Montgomery'nin gözlerinden karmakarışık hislerim yansıyordu. Kısacık bir süre, ay ışığının aydınlattığı suratına baktım, aramızdaki bağın Londra'da farklı olup olmayacağını düşündüm. O an için, aramızda hep bir bağ olacakmış gibi geldi. Sandalı iskeleye bağlayan ipe vardık ama Montgomery omzuma hafifçe dokundu. Ona bakmam için beni kendisine doğru çevirdi. Kaşlarını çatmış, suratında ciddi bir ifade belirmişti ama sonra dudaklarını aralandı. "Juliet..."

Beni tutkuyla öptü. Şaşkınlığım birden eridi, ben de onu öptüm. Elim karanlıkta göğsünü buldu,

titreyen ellerimle gömleğine tutundum. Ona sonsuza dek sarılmak istiyordum. Tüm hatalarına rağmen deniz kadar sağlam, güneş kadar dürüst Montgomery'den başka hiçbir gerçeğe inanmak istemiyordum. Gözlerim beklenmedik yaşlarla doldu ve onu daha sert, daha büyük bir tutkuyla öptüm. Mutlu bir son değildi. O ve ben gerçek dünyaya dönecektik ama Balthasar'la diğerleri için geride kalan tek şey acı olacaktı.

Montgomery tereddütle geri çekildi. Güçlükle yutkundu. O da benim gibi gelecekten korkuyordu. Bir an için, orada bir tek o, ben, deniz ve bilinmeyen vardı.

"Pekâlâ," dedi içine derin bir nefes çekip. "Vakit geldi." Sandala binip oturdu. Balthasar'la bana yükleri vermemizi işaret etti. Hiç konuşmadan işimizi yaptık. Bir fırtınaya yakalanma ihtimalimize karşın, sandalı dengeli bir biçimde malzemelerle doldurdu. Sonra, sandaldan inip, denizden esen rüzgârın dağıttığı saçlarını düzeltti.

İğnelerimden birini yapmayı unutmuşum gibi içimi fena bir bulantı hissi kapladı. Unutmamıştım. İçimi bulandıran şey, yapmak üzere olduğum şeyin utancıydı. Balthasar'a onu geride bırakacağımızı nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Nihayet, Montgomery hafifçe öksürdü. "Tamam. Önce sen bin, Juliet."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sandala binip denize açılacak ve Balthasar'ı şaşkınlık ve kalp kırıklığı içinde iskelede mi bırakacaktık? Montgomery nin suratına baktım ama taş gibi bir ifadeyle karşılaştım. Elini uzattı, ben de tereddütle tutup sallanan sandala bindim. En uçtaki iki sandığın arasına yerleştim ve gözyaşlarımı serbest bırakmamaya gayret ettim.

"Keşke böyle olmasaydı," dedim kendi kendime omuzlarımı sarkıtarak. Ona söyleyeceklerimi anlayacağını biliyordum. Sırf Balthasar'ı değil, hepsini geride bırakıyorduk; babamı, Edward'ı, boş yere ölenlerin kemiklerini. Ada -ve orada olanlar- asla var olmamalıydı.

"Keşke," dedi Montgomery. Fısıltısı öylesine belli belirsizdi ki rüzgâr bu sözcüğü alıp uzaklara taşıyabilirdi. Ama bakışlarını benden ayırmayınca, bir tuhaflık hissettim. Sürekli olarak

Halı hasara bakıyor, suçluluk duygusu alımda eziliyor, Montgomery ona söyleyeceği için daha da kölü hissediyordum kendimi.

"Ne yazık ki buraya kadarmış," dedi.

hvei der gibi başımı sallayıp dizlerimi sıkıca birbirine bastırdım. Balthasar'm şuralına bakamıyordum. Bu, ödleklik olabilirdi ama sonsuza dek şuralındaki hayal kırıklığı ifadesini düşünerek yaşayamazdim.

"Çok özür dilerim Juliet." Montgomery ansızın iskelede yere eğildi, ben daha ne yaptığını bile anlayamadan ipi çözüverdi. Ne *özrü?* Sandala binmiyor muydu?

Ne yapmak üzere olduğunu anlayınca, dev bir dalganın alımda kalmış gibi oldum. Benimle gelmiyordu.

Benimle gelmiyordu.

Bunun ağırlığı beni sandalın ta dibine kadar itti. Önce ona, sonra bana bakmamak için elinden geleni yapan Balthasar'a baktım. Balthasar onun gelmeyeceğini ilk başından beri biliyordu. Bu, Balthasar'a veda değildi.

Bana veda edilecekti.

Ani bir hareketle öne atıldım, sandal sallanınca da yere çö-meldim. "Montgomery, hayır. Bekle..."

Ama ağırlığım çoktan sandalın arka tarafına verip öteye itmişti. Bizi birbirimize bağlayan tek şey, her an bırakmaya hazır olduğu ve gevşek bir biçimde tuttuğu o incecik halattı.

"Sakın yapma!" diye bağırdım sandalın arka tarafına sürünerek. "Sakın halatı bırakma!" Dizim sandıklardan birinin kenarına çarpınca, gözlerim doldu ama bunun tek sebebi dizimin acıması değildi. "Sakın beni bırakma, Montgomery James!"

Ama sandalın ucuna ulaşmaya çalışırken, halatın lime lime olan ucu Montgomery'nin elinden firladı. Saniyeler. Montgomery daha saniyeler önce halatı tutuyordu ama artık açık denize doğru sürükleniyordum. Tek başıma. Şok içinde ona baktım.

"Çok özür dilerim," dedi suratında berbat bir ifadeyle. "Gidemem. Tek aileleri benim. Onlara karşı bir sorumluluğum var." "Yan ben?" sandal sürüklenirken, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. İleri uzanıp, elimi asla tutmayacak olan ele uzanmaya çalıştım. "Bana karşı da bir sorumluluğun var!"

"Bensiz daha iyi olacaksın. Tüm bunları unutabilirsin. Ben seni sadece bu adaya tutsak ederdim." Sesi çatladı. "Oraya ait değilim. Bir suçluyum. Bir günahkârım."

"Sen Montgomery'sin," diye bağırdım. "Birbirimize aitiz." Başını salladı. Suratı ter içinde kalmıştı. "Hayır. Adaya aitim." Montgomery'nin ihaneti beni babamın ameliyatlarından daha fazla parçaladı. Ben nasıl Balthasar'm hayal kırıklığını görmemek için başımı çevirmeyi planladıysam, o da başını diğer yöne çevirdi. Bir dalga sandalı kapıp daha da öteye sürüklerken, hayatım için mücadele ediyormuş gibi sandalın kenarlarına tutundum. Bir kez daha "Hayır!" diye bağırdım. Montgomery'nin yarattığı yaratıklar kadar vahşi olduğunu, onları terk edemeyeceğini hep bilmiyor muydum? Havayı duman kokusu kaplayınca, yanan yerleşkeden bile daha yanlış olduğunu hissettim.

Belki de başka bir şey demişti. Emin olamıyordum. İskele her dalgayla birlikte, Montgomery ve Balthasar bir yanılsama haline gelene dek uzakta kaldı. Bir gemiye binmeme yardım edecek pahalı eşyaların ve Edward'm özenle paketlediği yiyeceklerin arasında açık denize sürüklenirken, ada ufukta minnacık kaldı. Bir zamanlar yerleşke olan parıltıyı gördüm. Yıldızlara kadar uzanan iki duman sütunu vardı: Bunlardan biri yanardağdan, diğeriyse yerleşkeden yükseliyordu. Sandal dalgalara batıp çıkarken ve ada gecenin karanlığında gözden kaybolurken, tek görebildiğim, babamın laboraluvarınm kan kırmızısı duvarlarını yok eden alevlerin parıltısıydı.